İPEK ONGUN

Günler Akıp Giderken

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

8

ARTEMİS

13 Ağustos, Pazar

Müjdeler olsun!
Bir kızımız oldu...
Bekleye bekleye bir hal olduğumuz kızımız nihayet dünyaya geldi. Yani, şu bizim süslü Sırma saatlerce hepimizi perişan ettikten sonra bebişini doğurabildi de bizler de bir rahat nefes alabildik.

Yaa sevgili defterim, işte böyle... Öyle heyecanlıyım ki anlatamam.

Şu anda saat sabahın 06:15'i ve ben Allahın Dubai'sinde, bana yabancı bir evin konuk odasında oturmuş, zırıl zırıl ağlıyor, bir yandan da bu satırları yazıyorum.

Şu yazdıklarıma baktım da, öyle karmakarışık yazmışım ki, bu satırlara göz atan biri, deli saçması, der çıkar. Onun için önce gidip bir güzel yüzümü yıkayayım, sonra da aylardır beklenen bu önemli haberi oturup adam gibi, sırasıyla yazayım. Ne de olsa ailemiz için tarihi bir olay bu.

Evet... Bundan sadece ve sadece üç gün önce yurdumun İstanbul kentinde mutlu bir vaziyette yaşayıp giderken...

Akşam vakti bir telefon... (bilirsin, gece gelen telefonları hiç sevmem!)

Arayan, annem.

"Serra, hiç beklenmedik bir şey oldu."

O saatte aradığına göre, olmasaydı şaşardım zaten.

Ve benim bir şey söylememe fırsat bırakmadan hızlı hızlı konuşmasını sürdürdü.

"Defne Dubai'den dönüyor."

"Ama anne, teyzem doğum için gitmişti. Doğuma ne kaldı ki şurada."

"Biliyorum, biliyorum canım, ama sorun Murat."

"Enişteme bir şey mi oldu yoksa?"

"Geçen sabah yürüyüş yaparken birden fenalaşmış. Allah'tan civarda birileri varmış da, onu alıp en yakın hastaneye götürmüşler. Şu anda hastanedeymiş."

"Peki, neden fenalaşmış? Ciddi bir şey mi yoksa?"

"Kalp krizinden şüpheleniyorlar ama doğru tanı için bir dizi tetkikin sona ermesini bekliyorlarmış."

"Hay Allah... Murat Enişteye hiç yakışmadı bu."

Annemin içini çektiğini duydum.

"Böyle şeyler belli olmuyor. Şükürler olsun ki, hemen müdahale edilmiş, ya orada kimseler olmasaydı..."

Ve sessizlik...

İkimiz de bu oldukça beklenmedik olayı sindirmeye çalışıyorduk.

Annem devam etti.

"Bu durumda sana görev düşüyor."

"Nasıl yani..."

"Şöyle ki, Murat rahatsızlanınca, Defne'nin derhal dönmesi gerekti. Öte yandan, Sırma'nın doğumu da an meselesi. Ben gideyim, dedim ama Sırma seni istiyormuş. Madem annemin gitmesi gerek, bari Serra olsun yanımda, diyormuş."

"Ah canım süslüm benim."

"Gördüğün gibi sana yol göründü. Özgür de yurtdışındaydı, değil mi?"

"Sorun değil, ona bildiririm. Şimdi önemli olan en acele tarafından bir bilet ayarlayabilmem."

"Haydi öyleyse, telefonu kapatayım da sen de işe koyul."

Başladım sağı solu aramaya... ve türlü eziyetlerine karşın turizmci olmanın nimetlerinden yararlanarak bilet işini hallettim. Sonra Özgür'ü aradım, telefonu cevap vermiyordu. Ben de bir mesajla durumu ona bildirdim ve ver elini Dubai.

Oraya vardığımda Defne Teyzem çoktan Türkiye'ye uçmuştu. Sırma'nın bana bir sarılışı vardı, görmeye değer.

"Çok teşekkür ederim, geldiğin için çok teşekkür ederim," deyip duruyordu.

"Bu ne hararetli karşılama böyle kızım. Bileydim daha önce gelirdim," diye takıldım ona.

Canım benim!

Derkeeeen dün akşam üstü ilk işaretler başlamaz mı... "Galiba doğum sancıları başladı," diye fısıldadı Sırma. Bembeyaz olmuştu! O güzel gözleri korku doluydu.

"İyi ya kızım," dedim, sesimi neşeli tutmaya çalışarak. "Şu işi bir an evvel hallet de, yeğenimizi kucağımıza alalım artık."

Yüzü küçülmüş, küçük bir çocuk yüzüne dönüşmüştü adeta.

Olduğu yerde öylece duruyordu.

Deniz ise çoktan içeri koşmuş, günlerdir hazır bekleyen çantaları kapmış, haydi gidiyoruz, diyordu soluk soluğa.

Sırma hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Korkuyorum Serra," dedi küçücük bir sesle.

"E, aşkolsun Sırma," dedim, "onca nefes talimi, onca yoga dersinden sonra korkacak ne var ki... Alacaksın nefes, vereceksin nefes ve bir de bakmışsın, ta-taaa bebiş burada... aramızda..."

Doktorumuz Deniz Beye gelince, kelimenin tam anlamıyla bir panik vakasıydı.

"Haydi ama Sırma! Oyalanmayalım! Hemen gitmemiz gerek! Vakit geçirmeyelim! Hem yolda lastik mastik patlarsa ne yaparız!" gibi inciler sıralıyordu.

"Benim de gelmemi ister misiniz?" Sırma'nın yanında olup elini tutmak, ona sarılıp, merak etme, her şey yolunda gidecek, demek istiyordum.

O küçülmüş güzel yüzü okşamak, gözlerindeki korkuyu silmek istiyordum.

Benim biricik, kıymetli Sırmamdı o.

"Sağ ol Serra ama bence evde kalsan daha iyi," dedi Deniz. "Orada ne kadar bekleyeceğimizi bilmiyoruz. Arayanlar olursa, onlara cevap verecek biri bulunsun evde. Benim cebim hep açık, ne zaman istersen ulaşabilirsin. Ben de seni gelişmelerden haberdar ederim."

Haklıydı.

Hem bu yabancıların hastaneleri bizimkiler gibi değil. Bizde hasta odası dolup dolup taşar, oysa onlarınkinde, (Alman hastanesi miydi, Amerikan mıydı, inan anımsamıyorum) ziyaretçilere pek de sıcak bakılmıyor anladığım kadarıyla. Her şey kurallara bağlı. Sırma anlatmıştı; son doktor kontrolüne annesi ve Deniz'le gittiğinde, doktor onlara şöyle bir bakıp gülümsemiş ve, "Hmmm, bakıyorum bugün epeyce kalabalığız," diye dalgasını geçmiş.

"Oysa sadece annem ve Deniz vardı yanımda," diye homurdanmıştı Sırma.

Sonuçta, çıkıp gittiler.

Ve benim için de bekleme faslı başladı.

Aman Tanrım, meğer ne zor şeymiş beklemek.

Bekle, bekle, bekle...

Git saate bak...

Geçe geçe yarım saatçik geçmiş. Acaba arasam mı?

Ama yarım saatte de ne olabilir ki, diye tartışıyordum kendi kendimle. Dört dönüyordum evin içinde. Nasıl oyalansam? Ne yapsam? Acaba Sırma'nın sancıları sıklaştı mı?

Acaba çok acı çekiyor mu? Ah Tanrım, ne olur yardım et ona. O kadar kırılgan, o kadar narin, o kadar da çocuksu ki...

Telefon sesi...

Deli gibi koşuyorum.

Sırma'dan bir haber? Ah Tanrım, ne olur iyi bir haber, ne olur.

"Serra, ben Defne."

"Teyzeciğim, sen miydin?"

"Aklım fikrim sizde. Ne haber?"

"Deniz'le Sırma az önce hastaneye gittiler."

"Ah canım evladım," diye bir çığlık attı teyzem ve hemen sordu. "Durumu nasıl?"

Bir bilsem, demek geldi içimden ama tabii ki bir şey demedim.

"Gayet iyi, teyzeciğim. Çantası filan da çoktan hazırmış meğer. Deniz'le birlikte çıktılar. Ben de onlardan haber bekliyorum."

"Öyleyse hemen arayayım."

"Yeni bir şey öğrenirseniz, n'olur bana da haber verin, ikide bir arayıp onları rahatsız etmek istemiyorum."

"Elbette canım."

"Teyze..."

"Efendim..."

"Eniştem nasıl?" Zavallı eniştemi unutmuştuk bu telaş içinde.

"Şükürler olsun, iyi. Meğer bir damarı neredeyse tümden tıkalıymış ama gereken hemen yapıldı, o da rahatladı. Ah Serracığım, geldi mi gelir zaten... Tam doğum zamanı şu

enişte nin durumu olacak iş miydi... Hangisine koşacağımı şaşırdım."

"Ama en azından enişte m artık iyi. Sırma da hayırlısıyla, birkaç saat içinde kurtulacak," diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

"Haklısın, zaten doktoru Murat'ın en fazla üç gün içinde eve çıkabileceğini söyledi. Böylece ben de hafta içinde Dubai'ye gelebileceğim."

"Peki, enişte m evde yalnız mı kalacak?"

"Yardımcımız çok becerikli ve candandır. Nitekim görümcem gelmek istedi ama Murat, hiç gerek yok, biz Hatice'yle pekálá idare ederiz, diyerek önledi onu."

"İyi öyleyse."

"Hadi canım, seni öpüyorum. Yine konuşuruz."

"Tamam teyzeciğim."

Ve döndük mü yine beklemeye...

Derken yine telefon...

Annem arıyordu.

Aynı laflar, aynı dilekler...

Tekrar telefon...

Bu kez Özgür'ün şakacı tavrını yansıtan sesi yankılandı. "Eee, teyze olabildin mi bakalım?"

"Ah Özgür," dedim ve başladım ağlamaya. Onun sesini duyunca tüm direncimi yitiriverdim, oysa annem, teyzem ve Sırma'yla aslanlar gibi konuşuyordum. Bir güç abidesiydim sanki.

"Yakıştı mı şimdi bu benim kızıma..."

"Ama Özgür burada yalnız başına beklemek öyle zor ki... Hem Sırma'nın yüzünü bir görseydin... Keşke sen burada yanımda olsaydın," diye içimi çeke çeke sıralayıverdim dertlerimi.

"İstersen hemen atlar gelirim."

"Yok, yok," dedim, bir yandan da burnumu çekip duruyordum. "Defne Teyzem geliyor, o gelince ben döneceğim nasıl olsa..."

"Senin asıl derdin ne biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Sen beni özledin de ondan böyle perişan oldun," derken o çok sevdiğim muzır sıcacık gülüşü bana ulaşıp yüreğimi ısıtıverdi.

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Bak gördün mü, toparlanmaya başladın bile."

"Âlemsin Özgür."

"Yoksa beni özlemedin mi?" diye fısıldadı bu kez.

"Özlemez olur muyum..."

"Tamam öyleyse, hemen geliyorum."

"Yok Özgür, gerçekten. Sırma eve çıkar çıkmaz dönmek niyetindeyim."

İçini çekti. "Eh, ne yapalım, sabredip sevgilimize kavuşacağımız günü bekleyeceğiz artık."

"Seni çok öpüyorum, canım benim," diyerek, telefon aracılığıyla da olsa sevgimi iletmeye çabaladım.

"Ben de senin yolunu gözlüyorum sevgilim," dedi alçak sesle, sonra da ekledi. "Haydi göreyim seni... Benim Serram önce Sırma'ya destek olacak, sonra da kollarıma koşacak."

Özgür'ün telefonu bayağı iyi gelmiş, moralim düzelmişti.

Tabii ya, millet ne koşullarda doğuruyor. Bizimki sağlıklı, güçlü, genç bir kadın; yanında da kocası... Üstelik iyi bir hastanede. Daha ne...

İşte kendime böylesine gaz vererek ve de bir aşağı bir yukarı yürümeyi sürdürerek beklemeye devam ettim.

Öte yandan gece yarısı olmuştu, saat on ikiye çeyrek vardı. Deniz'den ise ne bir ses ne bir nefes...

Artık dayanamadım, ben aradım onları.

Çaldı, çaldı, çaldı. Sonunda Deniz'in uykulu sesi.

"Efendim, Serra."

"Çok özür dilerim Deniz, uyandırdım galiba."

"Önemli değil."

Ay, adam bir şey söyle!

"Şey... Sırma'nın durumunu merak ettim de..."

"Sancıları belli aralıklarla devam ediyor, her şey yolunda, merak etme."

"Peki öyleyse..." dedim ve kapattım.

Merak etmeyelim diye Deniz dümdüz bir ses tonuyla konuşuyordu. Belki de gerçekten merak edecek bir durum yoktu.

Böylece bu telefon konuşmasının ardından gecenin karanlığıyla baş başa kaldım.

Daha sabaha ne çok vardı. Günün aydınlanmasıyla tüm sorunlar buhar olup uçacakmış gibi sabahın olmasını bekliyordum.

Işığı söndürüp yattım.

Uyumak ne mümkün...

Dön sağa, dön sola.

Karanlık beni boğuyordu sanki.

Hem Sırma'nın da uyuyamadığına, aynı benim gibi sabahı beklediğine emindim, o zaman ben de uyumayacak, uzaktan da olsa ona katılacaktım. Sabahı birlikte bekleyecektik. Kalkıp başucumdaki ışığı yaktım. Sözünü ettiğim, minik bir gece lambası... Doğru dürüst aydınlatmıyor bile ama gecenin kuşkularını, korkularını, karanlıklarla birlikte kovalıyordu ya, bu da bana yeter de artardı bile.

Saatler geçti.

Veee sabahın altısında telefon çaldı!

Telefonun üstüne nasıl da atladım... Arayan Deniz'di.

"Serra Teyze, yeğenin bir güzel ki..."

"Şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun."

"Ne o, sen ağlıyor musun yoksa?"

"Canım sevinç gözyaşları bunlar..."

"Hah şöyle... Ben senin kahkahalar atmanı beklerken, gözyaşları olur mu!"

"Şimdi sen beni bırak da söyle bakalım, baba olmak nasıl bir duygu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda Sırma ve bebek sağ salim bu işi başardılar diye müthiş bir ferahlama duygusu içindeyim."

"Deniz, üstelik sen bir doktorsun. Senin daha rahat olman gerekmez miydi?"

"Tam tersine Serra, doktor olunca sanki daha bir zor."

"Sanırım her şeyi bilmek o kadar da iyi değil."

Gülüştük karşılıklı.

Deniz devam etti. "Bebek çok tatlı, ama işin doğrusunu söylemek gerekirse, ben şu aşamada, bu benim kızım öyle mi, işte bu inanılmaz, türü düşünceler içindeyim."

"Peki, Sırma nasıl?"

"Nasıl olacak, bebeğini bağrına basmış, sanki kaçacakmışçasına sımsıkı tutuyor ve gülümsüyor. Hayatımda gördüğüm en güzel ana-kız..."

Nasıl da mutluydu Deniz.

"Peki, o dünyalar güzeli anne kızı ben ne zaman görebileceğim?"

"Hiç merak etme, ilk fırsatta eve gelip seni alacağım. Ama bu birkaç saatten evvel olmaz."

Telefonu kapattığımda ne kadar ferahlamış olduğumun farkına vardım. Göğsümün üstündeki o kocaman, o ağır, simsiyah taş eriyip yok olmuştu. Rahat nefes alabiliyordum artık.

Ve şimdi...

Yatağıma girip iki saat için de olsa bir güzel uyku çekeceğim. Öldüm valla...

16 Ağustos, Çarşamba

Şu anda uçaktayım.

Hiç ama hiçbir yerini göremediğim Dubai'den İstanbul'a dönmekteyim. Aman aman, kıyametler koptu!

Efendim buralara kadar gelip de bu alışveriş cennetinde hiç olmazsa bir günümü o eşsiz butiklere, çarşılara nasıl ayırmazmışım.

Çölde bir gezintiye çıkmadan, kentin merkezindeki dere ve rüzgâr kulelerini doğru dürüst görmeden, eski, dar sokaklarını, müzesini ziyaret etmeden nasıl olur da dönermişim.

"İyi ama," dedim, "bu saydıklarınızı yapmam en az bir haftamı alır, oysa işler beni bekliyor."

"Üff yaa..." diye gözleri doldu hemen Sırma'nın.

"Bak canım," dedim, "annen yanında, Deniz yanında. Her şeyden öte o güzel bebiş de kucağında... Bir dahaki sefere beni böyle apar topar çağırmazsan, ben de işlerimi ona göre ayarlarım ve senin tüm bu dediklerini üstelik birlikte yaparız. Özetle, Dubai'nin altını üstüne getiririz, ne dersin?"

"Söz mü?"

"Söz!"

Sırma doğumdan iki gün sonra eve çıktı. Teyzem de aynı gün Dubai'ye ulaştı. Onlar gelmeden ben evi mor ve pembe çiçeklerle donattım. Bu arada, dedemlerden, annemden, Murat Enişteden ve Özgürcüğümden gelen çiçekleri de evin çeşitli köşelerine yerleştirdim. Çok güzel oldu, çiçek bahçesine döndü mekânımız.

Ha, unutmadan... O sabah Deniz gelip beni aldı, sağ olsun ve birlikte hastaneye gittik. Labirent misali koridorları aşıp Sırma'nın odasına ulaştık.

Yavaşça başımı içeri doğru uzattım. Sırma yatağının içinde oturuyordu. Kucağında da... mini minnacık bir bebe.

"Gelsene," diye fısıldadı. Ayaklarımın ucuna basarak içeri girdim. Öyle güzellerdi ki... Sırmacığım ve bebeği...

Hemen fotoğraf makineme davrandım ve o pozu yaka-ladım.

Sonra, Deniz, Sırma ve bebeğin hep birlikte bir fotoğrafını çektim, bir iki tane de yakından ve bebeği uyandırırım korkusuyla istemeye istemeye işi bu kadarda bıraktım.

Ne de güzel uyuyordu annesinin kollarında. Sırma bana gözleriyle işaret edince gördüm.

O minik el, Sırma'nın parmağını kavramıştı.

Anne-kız el eleydiler.

Ve işte bu, bir ömür boyu böyle sürüp gidecek, diye düşündüm.

Anne-kız el ele... Allahım sen onları koru.

"Artık bebişin adını öğrenebilir miyiz?" diye fısıldadım bu kez.

Sırma kızımız 'cins' olduğu için, koyacağı ismi son dakikaya kadar açıklamama kararı almıştı. Her kafadan bir ses çıkarmış da, aklı karışırmış da, hem sadece Deniz ve kendisi karar vermeliymiş de...

Eh, bebek doğduğuna göre umarım söyleyecekti.

Şöyle bir duraladı, "Sude Mey," diye fısıldadı.

Bir an toparlayamadım, "Efendim?" demişim.

"Sude Mey," diye yineledi.

Gözlerini gözlerime dikmiş bakıyordu.

Soruyordu adeta.

Kızımın adını beğendin mi, diyen bakışlar. Düşüne düşüne bunu bulmuşlardı demek. Bildik bir isim olmadığı kesindi!!!

Ama çocuk da onların çocuğuydu.

"Çok değişik." dedim.

"Beğendin mi?"

"Evet, çok beğendim."

"Sahi mi?"

"Evet."

Rahatlamış bir yüz ifadesiyle bana gülümsedi.

"İyi öyleyse," dedi ve ekledi, "bu ismi ben buldum ama çok araştırdım."

Belli, dememek için kendimi zor tuttum.

Bana kalsa, ben çocuğuma asla böyle bir isim vermem. Ama bebiş Sırma'nın ve Deniz'in, dolayısıyla madem onlar aramış taramış, bulmuş ve beğenmişler, bizlere bir şey demek düşmez.

Bizlere düşse düşse efendice susmak düşer. Ayrıca, bu bir zevk meselesi. Tartışılmaz.

Sonra birden yüzü asıldı. "Ama eminim şimdi özellikle babamla dedem bir sürü laf edecekler. Kesin bu ismi beğenmeyecekler."

"Canım niye öyle söylüyorsun, bu hiç belli olmaz, bakarsın çok beğenirler."

"Hiç sanmıyorum. Onlar hep bildik, eski usul isimleri önerdiler zaten. Yok Zehra, yok Elif, yok Ayşe..."

"Hadi hadi, takma kafana bunları şimdi. Bebek de ismi de çok güzel. Herkes beğenecek, beğenmeyen de alışacak."

"Değil mi ya," diye diklendi. "Beğenmezlerse alışırlar."

"O kadar," diyerek moraline moral kattım!!!

İşte böyle sevgili defter, çok ama çok yorgunum ve Özgür'ü çok ama çok özledim.

İstanbul'a kadar uyumaya niyetliyim.

Sude Mey, ha...

Daha şimdiden bizim evlerde kopacak fırtınaları görür gibiyim.

Kim bilir Murat Enişte ne diyecek? Kim bilir dedem ne cevherler yumurtlayacak?

Neyse ki Sırma uzakta da, bütün bunları duymayacak. O arada da teyzemle anneannem de ortalığı toparlayacaklar.

Bu beylerin söylemine sansür uygulayarak, Sırma'nın üzülmesini önleyecekler.

Ailenin kadınları da olmasa...

Az önce yazdığım gibi anne-kız el ele...

Doğumdan başlıyor ve işte bu ayrıntılara kadar uzanıyor.

Her dönemeçte...

Her kavşakta...

Hayat boyu...

Anne-kız el ele.

19 Ağustos, Cumartesi

Özgür'le unutulmaz bir hafta sonu yaşadık, sevgili defter.

Beni motorunun arkasına attığı gibi ver elini Ağva... şeklinde başlayabilirim öyküme.

Şaştın değil mi...

Ben de şaştım, hem de ne biçim.

Düşün daha uçaktan yeni inmişim...

Daha akrabalar arkadaşlar var merhaba denecek...

Haberler verilecek...

Valizler var açılacak, giysiler var yerleştirilecek...

"Hiç anlamam," dedi, "bütün bu sayıp döktüklerini dönüşte yaparsın. Zaten özlemişim seni, zaten uzun zamandır şöyle baş başa bir tatil yapmamışız, bir de bu sosyal saçmalıklar için bekleyemem. Hemen sırt çantana atıyorsun bir iki parça ve seninle buradan kaçıyoruz."

O bunları söylerken dönüp bakıyorum.

Alnına dökülen saçları... Bakışları...

İlk günlerimizi anımsıyorum da, onu atkuyruklu gördüğümde nasıl şaşırmış, avukat oluşuyla uzun saçlarını bir türlü bağdaştıramamıştım.

Aslında uzun saç çok yakışıyor Özgür'e, gerçi artık eskisi kadar uzun değil, tabii kıpkısa da değil, ensesinde...

Uzun gibi bir kısa...

"Niye öyle bakıyorsun?"

Uzanıp yanağından öptüm. "Kocam ne kadar da yakışıklı bir erkek, diye düşünüyordum."

Yürekten bir kahkaha patlattı, ardından kolunu atıp beni kendine çekti.

"Görüyor musun bak, sen beni ne biçim özlemişsin. O kadar ki, şu çirkin kocanı yakışıklı diye sayıklar olmuşsun resmen."

"Hiç de değil! Ayrıca benim kimseyi sayıkladığım filan da yok, Özgür Bey."

"Sayıklıyorsun, sayıklıyorsun, bal gibi sayıklıyorsun," diyerek damarıma basmasıyla başladık çocuklar gibi boğuşmaya...

Bir yandan gülmekten kırılıyor, bir yandan evin içinde koşuşturup, kâh o beni, kâh ben onu yakalamaya çalışıyorduk. Sonunda karşılıklı pes ettik; nefes nefese kalmıştık ikimiz de.

"Oh," dedim, "laf aramızda bu boğuşma ve bunca gülmek iyi geldi. Kaç günün stresini attım üstümden."

"Tabii kızım, büyük sözü dinleyeceksin. Bak ben sana ne diyorum..."

"Özgür!"

"Tamam, tamam, sustum."

Ve böylece, biz 'aynen' çantalarımızı sırtımıza vurup yola koyulduk.

Eskiden motordan delicesine korkardım ama zaman içinde Özgür beni alıştırdı. Nitekim, "Ağva'ya motorla gidiyo-

ruz," dediğinde, karşı çıkmak şöyle dursun, balıklama atladım bu öneriye.

İstanbul'dan Şile'ye bildik yollardan geçerek ulaştık. Ama Şile-Ağva arasına gelince...

İşte orada bir durmak gerek.

Olamaz böyle güzellik...

İzlenimlerimi mutlaka yazmam gerek. Unutmadan...

Tepemizde masmavi gökyüzü.

Ve o mavi tablonun üstüne yerleştirilmiş bulutlar. El ele vermişçesine takım halinde yavaş yavaş kayıyorlar.

Biliyor musun, bulutsuz gökyüzünün ne kadar da eksik bir görünümü var. Bulutlar gökyüzüne anlam katıyor sanki.

Tabii bu benim düşüncem...

Yol virajlı...

Bir ormanın içinden geçiyoruz.

Kaç çeşit yeşil var Tanrım, kaç çeşit...

Ağaçların gövdelerine sarılan kadifemsi yosunların, ulu ağaçların dallarında sallanan sarmaşıkların, kozalaklara eşlik eden çam iğnelerinin yeşilleri hep farklı...

Rüzgârda titreyen yaprakların, çalılıkların yeşili daha da farklı.

Virajları alırken hep bu yeşillere bakıyorum. Doğaya hayran olmamak elde değil. O yemyeşil yol gözlerimi, beynimi, ruhumu yıkıyor.

Yol değil bir tünel sanki. Görkemli ağaçların oluşturduğu bir tünel.

Kimi yerde gölgelerin serinliğinde uçuyoruz, kimi yerde dalların arasından sızan güneş ışınları sırtımızı okşuyor.

Özgür'ün beline daha bir sıkı sarılıyorum. Rüzgârı yüzümde hissetmek ne hoş...

O ise aynadan bana bakıyor ve gülümsüyor. Gerçi koca kaskı ve gözlükleri yüzünün büyük bölümünü saklıyor ama gülümsediğini, dudaklarının kıvrımından görebiliyorum.

Ben de ona gülümsüyorum.

Çok ama çok mutluyum.

Bir süre sonra...

Ne yazık ki...

Bu muhteşem yol bitiyor.

Ağva'dayız.

Göksu Deresi'nin kenarında...

Göksu Deresi'nin büyülü görünümü, hayran olduğum o virajlı yol bitti diye üzülmemem için karşıma çıkmış olmalı.

Bir dere bu kadar mı romantik olur...

Kasklarımızı çıkarıp hiç konuşmadan onu izliyoruz bir süre.

Göksu öylesine durgun akıyor ki kıyıdaki sazlıkların, ağlayan söğütlerin, çalılıkların suya yansımasıyla bir tablo çıkıyor ortaya.

Uzaklardan bir kuş cıvıldıyor, sessizliğin içinde.

Az ilerideki ahşap bungalovlarla motellerin, ağaç evlerin gölgeleri düşüyor dereye.

Her dönemeçte bir başka sanat eseri...

Abartmıyorum, doğanın sularda yarattığı tablolarla karşı karşıyayız sanki.

"Ne kadar değişik, ne kadar gizemli bir yer burası Özgür," diyorum alçak sesle. Yüksek sesle konuşursam büyü bozulacakmış gibi geliyor.

"Öyledir," diyor, gözü sularda.

"İyi ki geldik," diyor, uzanıp öpüyorum onu. "İyi ki ısrar ettin. Böylesi bir güzellik yaşanmasaydı yazık olurdu."

Beni kendine çekiyor ve bir süre daha birbirimizin kollarında bu görkemli manzarayı seyrediyoruz.

Sonunda, "Haydi gidip kalacak bir yer bulalım," diyor Özgür.

Yürüye yürüye motelleri dolaşmaya başlıyoruz. Şu böyle, bu şöyle derken kafamıza göre bir motel buluyoruz. Doğru

odaya çıkıp yolun tozunu üstümüzden atıyor ve yemeğe iniyoruz.

Yemek salonu tam da gönlüme göre... Bir kere geniş pencereleri var Göksu ve yeşilliklere bakan...

Sonra... bil bakalım nesi var?

Evet sevgili arkadaşım, kocaman bir şöminesi var.

Oturma bölümündeyse geniş rahat koltuklar var gömülüp gazete, kitap okuyacak...

Ve de muhteşem bir müzik... geri planda...

Parçalar bilinçli seçilmiş...

Kâh Latin, kâh pop caz, kâh nostalji...

Karşımda da sevgilim...

Eh, Allahtan daha ne isteyebilirim ki...

İşte ben göklerde böylesine uçuşurken, "Biliyor musun Serra, sen bayağı iyi bir motorcu oldun," diyen Özgür'ün sesiyle yeryüzüne indim.

Aslında bu büyük iltifat.

"Nereden aklına geldi şimdi?"

"Hatırlasana, ilk yolculuğunda nasıl perişan olmuştun." Gülüştük karşılıklı.

Sonra Özgür kadehini kaldırdı, "Hoş geldin sevgilim," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Ben de kadehimi, bu romantik kaçamağı düşünen hayatımın erkeğine kaldırıyorum," diye yanıtladım onu.

Yemek boyu konuştuk, konuştuk, konuştuk. O kadar ki, masadaki mum bitti, bizim lafımız bitmedi.

Meğer böylesi sakin bir ortamda baş başa kalmayı nasıl da özlemişiz.

"Küçük bir gece gezintisine ne dersin?"

"Harika, derim."

Ve dere boyunda yürüyerek Göksu'yu bir de karanlıklar içinde seyrettik. Bahçe lambalarının ışıkları suya vuruyor,

ilginç desenler oluşturuyordu. Suyun kenarına yerleştirilmiş koltuklara yöneldiğimizde, "Gel buraya," diyerek Özgür beni kucağına oturttu.

Bir süre daha derenin üstündeki ışık oyunlarını izledik. Karanlıklarda dolaşan bir kedi bize katıldı, dereye bakıp bakıp patisini yalıyor, yüzünü gözünü temizliyordu. Temizlik faslı bitince, başını Özgür'ün bacağına dayayıp bu kez mırıl mırıl mırıldanmaya başladı.

"Baksana," dedim, "o da senin kucağına gelmek istiyor belli ki."

"Belki de artık gidip yatsanız iyi olur, diyor," dedi Özgür, böylece biz önde, kedimiz arkada motelimizin yolunu tuttuk.

Ertesi gün doyasıya uyuduk! Bir yere yetişiyor olmamak ne büyük bir lüks...

Kahvaltıya indiğimizde salonda kimseler yoktu.

"Yazın şu aylarında olmamıza karşın, motel ne kadar da tenha," dedi Özgür.

"Ekonomik durum herkesi vuruyor, özellikle de küçük tesisleri ve turizmi," diye dertlendim.

"Sorunları konuşmak yok," dedi Özgür, "bu üç günü güzel şeylerden söz ederek geçireceğiz."

"Haklısın."

Ve Ağva güzelliklerini keşfe çıktık. Derenin üstünde su bisikletleri, kanolar gidip geliyordu ama ben en çok teleferikle karşıdan karşıya geçmek istiyordum.

Teleferik o kadar sempatik ki...

Geçip içine oturuyorsun.

Sonra biri karşı yakaya sesleniyor.

"Çeeek..."

Karşı taraftan bir başkası başlıyor iplere asılmaya. Teleferik hareket ediyor. Suyun üstünden yavaş yavaş kayarak karşı kıyıya ulaşıyorsun.

Ve her zaman olduğu gibi bol bol yürüdük elbette. Kâh dere kenarında, kâh içerlere dalarak... Bu arada karşımıza çıkan motellere de bir göz atarak...

Yürürken, yürürken, motel önünde bir tekne çıktı karşımıza. İçinde de insanlar...

Bizi görünce seslendiler, "Tura çıkıyoruz, gelmek ister misiniz?"

Birbirimize baktık.

"İster misin?" diye sordu Özgür.

"Neden olmasın..."

"Haydi öyleyse..."

Ve -hoop- biz de tekneye atladığımız gibi tura katıldık.

Göksu Deresi gezisiymiş. Gizemli suların daha ilerisine daldık. Tül gibi bir sis inmişti derenin üstüne. Her dönemeçte beliren görüntülerin güzelliğine güzellik katıyordu sis.

Derenin öbür ucu Karadeniz'e açılıyormuş. Kimse o tarafa gitmek istemeyince gerisin geriye, deremize dönüyoruz.

Motorun tekdüze pat patları ıssız doğada yankılanıyor.

Yavaş yavaş ilerliyoruz.

Telaş yok, acele yok. Ne güzel!

Rahat rahat iki yanımızdaki ağaçları, sazları hele de salkımsöğütlerin suları okşarcasına sallanan narin dallarını izleyebiliyoruz.

Tekne turu sona erince, motorumuza atlayıp Şile'ye gitmeye karar verdik. Biraz da oralarda dolaşıp meşhur Şile bezinden giysiler, örtüler satan dükkânlara girip çıktık.

Dayanamadım, balkonumuz için de bir örtü beğendim. Üzerinde bordo renkli işlemeler ve püsküller var. Püsküllerin ucunda da tahta boncuklar... Aynı desen işlenmiş iki de yastık kattım mı yanına...

"Bak Özgür, bunlar terasta muhteşem duracak."

Nedense Özgür benim kadar heyecanlanmadı bu örtü ve yastık işine... Kafasını sallayıp geçti.

Ah, bu erkekler...

Az sonra sorsam, hatırlamaz bile. "Hangi yastık, hangi örtü?" der.

Neyse... terasta çok şık duracak, çok. Bir de bordo mumlar koydum mu, şahane bir Ağva anısı olacak. Her serdiğimde bu romantik kaçamağımızı hatırlayacağım.

Ne yapalım, bunlar da benim küçük zevklerim...

Küçük mutluluklarım...

Akşam yemeğini Ağva'daki Liman Restoran'da yedik. Balıklar, salata, hele de kalamar tek kelimeyle lezizdi.

Bir porsiyon yedik, kesmedi, bir porsiyon daha...

Buradaki kalamarı hiçbir yerde yemediğimizi söyledik restoran sahibine.

Büyük bir alçakgönüllülükle gülümsedi ve, "Balıkları ilk elden seçme şansına sahibiz de ondan," dedi.

Özetle harika bir akşam yemeğiydi ama çok yorgunduk. İnsanın karnı da doyunca, uyku bir bastırıyor ki...

Kendimizi odamıza zor attık ve sonra derin, depderin bir uyku...

Son günümüzde yine geç bir kahvaltı lüksü yaşadıktan sonra yollara düştük. Özgür'ün çizdiği rotada, kahve ve sandviç molaları vererek İstanbul'a döndük.

Akşam eve girdiğimde sanki bin yıldır uzaklardaymışım duygusu içindeydim.

Şu üç günü öylesine yoğun yaşamışım ki, uzun, çok uzun bir süredir evimden ayrıydım sanki. Öte yandan, o üç gün göz açıp kapayana dek geçip gidivermişti.

Bir yandan uzun bir zaman dilimini yaşamışlık, öte yandan aynı zaman diliminin uçup gittiği duygusu içinde olmak ne ilginç bir çelişki...

Özgür'le baş başa, bağımsız, kuralsız, gönlümüzce yaşamak ne güzeldi, diye içime bir sızı saplanıyor. Motora atlayıp saçlar rüzgârda, alıp başını gitmek...

Kurallar yok, saatle yaşamak yok, trafik derdi yok, sosyal görevler yok... ve daha bir sürü hayata ayak bağı yok.

Bir yanım bunları duyumsar ve düşünürken; öbür yanım, tatlı, güzel evime döndüm diye seviniyor. Aldığım örtüyü hemen terastaki masanın üstüne serip yastıkları koltuklara yerleştirmeye can atıyor. Acaba nasıl duracak diye merak içinde.

İnsanoğlu ne karmaşık bir mahlûk.

Bir yanımız tek ve özgür olmak öbür yanımızsa insanlarla birlikte, toplumun içinde olmak istiyor. Gel de buna, ne yaman çelişki, deme...

20 Ağustos, Pazar

"Kızım ne iş," diye fıkırdadı Melis, gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönerek.

"Ne işi?" diyerek sorusunu soruyla cevapladım.

"Ne bu alıp başınızı Ağva'lara gitmeler. Hem de kimselere haber vermeden..."

"Anlasana," diye lafa karıştı Dilek, "bir tür balayı."

Ve anında hepsi bir ağızdan aygın baygın seslerle özel efekt yapmaya başladılar.

"Aman, insan sizin dilinize düşmeye görsün. Ne var bunda... İyi ki birkaç günlüğüne bir yerlere gittik."

"Yok, yoook. Hiç de öyle değil," diye muzırlığını sürdürdü Melis.

Dedim ya, insan bunların diline düşmeye görsün bir kere. Ve kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Bak bak, gülüyorsun. Gördünüz mü arkadaşlar, gördünüz mü..."

"Ben sizin şu çocuksu hallerinize gülüyorum. Nedir o 'aaa'lar, 'ooo'lar?"

"Ama arkadaşım, niye kızarıyorsun o zaman?"

"Saçmalama Dilek! Ne kızardığım var ne bir şey. Hem söyler misin, bu gezi neden hepinizi böylesine heyecanlandırdı? Hafta sonu hiç mi bir yere gitmediniz, ya da biz hiç mi bir yere gitmedik?"

"Ama hayatım," dedi Melis gözlerini süzerek, "böylesi bir ayrılıktan sonra enişte mizin seni, hem de kimselere haber vermeden, kaçırırcasına götürmesi konuyu çeşitli yorumlara açık bırakıyor. Ve sıradan bir hafta sonu varsayımı da böylece ortadan kalkıyor."

"Valla sen ne dersen de Melis," dedi Dilek, "bence çok romantik."

Esin atıldı. "Haydi ama, yeter kızın üstüne gittiğiniz... Sen bakma onlara Serracığım, bal gibi kıskandılar işte seni."

"Kıskanırım abi," dedi Dilek. "Bizim Ulaş'ın aklına bile gelmez böyle şeyler."

"Harcama çocuğu..."

"Yalan mı..."

"Sıkıcı olmaya başladığınızın farkında mısınız?"

"Tamam canım, mesaj alınmıştır, konuyu kapatıyoruz. Peki, Sırma nasıl, bebek nasıl?"

Böylece onlara önce Sırmayı sonra da Dubai'de yaşadıklarımı anlattım.

"İşte böyle," diyerek lafı bağladığımda, yine Melis, "Ne? Yoksa hiç alışveriş yapmadın mı?" diye feryat etti.

"İnan ki uçaktan indim, doğru eve... Doğum oldu ve bu kez evden doğru uçağa binip buraya geldim. Bırak alışverişi, hastane dışında hiçbir yeri görmedim."

"Aşkolsun ama... İnsan bir yarım gün de ayırmaz mı..."

"Aman," dedi Dilek, "gitmediğine göre demek ki ayıramamış. Hem herkes senin gibi alışveriş delisi mi..."

"Fotoğraf var mı?" diye sordu Esin.

Bir koşu Sırma'yla bebeğinin fotoğraflarını getirdim.

Bebeğe bayıldılar.

"Ah, ne minik..."

"Sırma da iyi görünüyor."

"Bu sana teyze oldun diye ziyaret ama asıl ziyaretimizi Sırma gelince, ona yapacağız," dedi Dilek.

"Sırma'nın telefonunu versene, arayıp tebrik edelim."

"Eh," dedim, "Sırma'nın telefonunu da yazdığınıza göre biraz da siz anlatın bakalım, ben yokken neler olup bitti buralarda. Hoş, ayrılalı fazla da bir zaman olmadı ya..."

"Aslında bir haberimiz var ama..." dedi Melis yan yan Dilek'e bakarak.

"Yaa... işte şimdi meraklandım."

Susuyorlardı.

"Arkadaşlar, neler olup bittiğini kimse söylemeyecek mi?"

Esin de Melis de Dilek'e bakıyordu.

"Hadi ama..."

Sonunda Dilek alçak bir sesle, "Ben hamileyim," diyebildi.

"Ne?!" demişim, yerimden fırlarken. "Harika! Harika bir haber bu Dilekçiğim," diyerek boynuna sarıldım. Dilek ise öylece duruyordu.

"Kızım, ne moroz moroz duruyorsun öyle. Bu muhteşem haber böyle mi verilir? Ya sizlere ne demeli... İki saat bizim dandik gezimizi dilinize dolayacağınıza, insan önce bu haberi verir."

"Ne yapalım," dedi Melis, Dilek'ten yana dönüp gözlerini devirerek, "öyle tembihlendik! Tantana yapılmayacakmış!"

"Şimdi anladım," dedim ve bir kez daha sarıldım Dilek'e. "Canım benim."

"Öyle korkuyorum ki," dedi Dilek gözleri dolu dolu. "Bu bebeğe de bir şey olursa diye öyle korkuyorum ki, sevinmek bile istemiyorum."

"Ona bir şey olmayacak. Zamanı gelince aramıza katılacak, hepimiz onu kucağımıza alacağız. Kötü düşünceleri at kafandan canım arkadaşım. İyi düşün ki iyi olsun."

"Ben de aynı şeyleri söyledim ama hep bizi susturuyor."

"Sizleri kırdımsa özür dilerim ama ilk bebeğimi kaybetmek beni öylesine sarstı ki..." dedi ve gözlerinden yaşlar boşandı.

Hemen etrafını aldık, sarıldık ona.

"Her şey geçmişte kaldı, artık ileriye, güzel günlere bakacağız," dedim sevgili arkadaşıma.

"Hem söyleyin bakalım, sizin ne zaman haberiniz oldu?"

"Çok yeni," dedi Esin. "Geçen hafta..."

"Ne diyorsun, o kadar yeni ha..."

Dilek gözlerini sildi. "Ulaş'la karar aldık, elbette sevdiklerimizle paylaşacağız ama abartmadan... Bu süreci olabildiğince sakin tamamlamayı düşünüyoruz. Ailelerimize ve dostlarımıza da bu konuda anlayış beklediğimizi söyledik."

"Çok iyi etmişsiniz! Eminim herkes bu isteği yerine getirecektir," dedim ve sarılıp sevgili arkadaşımı bir kez daha öptüm.

"Veee..." dedi Melis ayağa kalkarak, "şimdi de benim sizlere bomba gibi bir haberim var."

"Yaa..."

"Dinliyoruz."

"Sevgili arkadaşlar, kendi işyerimi açmaya karar vermiş bulunuyorum. Şu anda karşınızda geleceğin başarılı iş kadını duruyor."

"Ne diyorsun!"

"Müthiş bir haber bu..."

"Hadi, hemen anlat."

"Yok öyle yağma... Önce çayları tazeleyeceğiz ve sonra..." dedi hepimizin yüzüne teker teker bakarak, "bal yaparak anlatacağım."

"Dümdüz anlatsaydın şaşardım zaten," dedi Esin.

Böylece ideal bir ev sahibesi olarak bir koşu çayları tazeledim ki, Melis Hanım bu ballı haberi tüm ayrıntılarıyla anlatsın.

"Uzun zamandır bir güzellik salonu açmak istiyordum. Aslını isterseniz İsviçre'den döndüğümden beri kafamın içinde evirip çeviriyordum bu fikri ama sonra bildiğiniz gibi Kaan çıktı karşıma... Derken evlilik, derken çocuk..."

"Bence bu iş senin için biçilmiş kaftan," diye Dilek sözünü kesti Melis'in.

"Önce bazı kurslara katıldım."

"Ne kursları bunlar?"

"En önce muhasebe kursuna yazıldım."

Aynı anda üçümüzden de kahkahalar yükseldi.

Melis ve muhasebe kursu...

"Melisçiğim, seni bir muhasebe bürosunda hiç mi hiç düşünemiyorum."

"Haklısın Esin, ben de kendimi orada göremiyorum ama madem kendi işimi kurmayı hayal ediyorum, her şeyden önce hesap kitap işinden anlamam gerek, diye düşündüm. Sadece anlamak yetmez, bilmem gerek."

"Çok doğrusun arkadaşım," dedim, "en önemli konu."

"Sonra da cilt bakımı, özel terapi, çeşitli masaj türleri nasıl yapılıyor, bunları öğreten yerler var. Onlara da gittim."

"Ne yani, şimdi sen masaj mı yapacaksın?"

"Yönetici olarak çalışacağım için ben yapmayacağım ama işin doğrusunu bilmezsem, işe alacağım kişileri nasıl denetleyebilirim ki..."

"Yani Melis, ben sana ne diyeyim..." deyip duruyordu Dilek. Esin ise, "Şapka çıkartılır bütün bu yaptıklarına..." diyerek destekliyordu Melis'i.

"Peki, bütün bunları ne zaman yaptın?"

"Son bir yılda yaptım. Kurstan kursa koştum durdum."

"Harikasın!"

"Peki, neden hiç haberimiz olmadı?"

"Dilekçiğim, yalnız sizin değil, hiç kimsenin haberi olmadı ki..."

"Yaa... Kaan'ın da mı?"

"Hele onun hiç..."

"Neden ama?"

Melis sinirli sinirli saçlarıyla oynuyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse korkuyordum da ondan..."

Şöyle bir duraladı ve devam etti.

"Başaramamaktan korkuyordum. Başlayıp da bitirememekten korkuyordum. Bana hep süs bebeği muamelesi yapıldı. Kendi ailem bile beni hep öyle gördü, yani güzel ve süslü Melis. Benim ciddi bir şey yapabileceğim kimsenin aklının ucundan bile geçmedi."

"Hiç de değil," sesleri yükselecek oldu.

"Yok, yok öyle demeyin çocuklar," diye susturdu bizi.

"Bırakın ailemi, bunu ben bile aklımın ucundan geçirmedim bu son yıllara dek. Son iki yıla kadar ağustos böceği gibi yaşadım. Güzel olmak, şık giyinmek, hoş yerlerde bulunmak, güzel davetler verip ilginç sofralar düzenlemek... Ama artık hayatın bunlardan ibaret olmadığının farkına vardım.

"Bir kızım var. Büyük, çok büyük bir mutluluk ve bir o kadar da büyük bir sorumluluk. Anne olalı olaylara çok daha başka bir açıdan bakmaya başladım. Ayağımı yere sağlam basmak istiyorum. Gelecekte neler olabileceğini iyi kötü bile-

bilmek istiyorum. Hepsinden önemlisi de güvencede olmak istiyorum."

Dilek, "İyi ama Melis, neden bu kadar endişeleniyorsun? Kızının Kaan gibi varlıklı bir babası var," dedi.

"İşte benim gelmek istediğim nokta da bu zaten. Ben, Kaan'a güvenemiyorum! Varlıklı olabilir ama güvenmiyorum. Başak'a, ben şu veya bu nedenle ortada olmasam, ne ölçüde sahip çıkar? Daha da önemlisi..." derken sözcükler ona acı veriyordu sanki, "sahip çıkar mı acaba?"

Bu sözler üzerine kimseden ses çıkmadı. Çıkamazdı ki...

O anda, eşine, hayat arkadaşına, özellikle de çocuğu söz konusu olduğunda güvenememenin ne büyük bir mutsuzluk olduğunu düşünmeden edemedim. İçim acıdı arkadaşım için.

"Bu durumda, özellikle de kızımı düşündüğüm için, bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Kendi ayaklarımın üstünde durmam gerekiyordu; ben güçlü olursam kızımı koruyabilir, ona güvenli bir hayat verebilirdim.

"Düşündüm, taşındım; en uygunu kendi işimi kurmaktı. Böylece, hep isteye geldiğim güzellik salonu açma fikrini geliştirmeye başladım. Kentin neredeyse tüm güzellik salonlarını teker teker gezdim, notlar aldım. Sonra da sözünü ettiğim kurslara yazıldım ve öğretilen her şeyi ama her şeyi öğrenmeye, dahası özümsemeye gayret ettim. Nitekim, o hesap kitaptan anlamayan Melis, bugün bilgisayarda tüm banka işlerini yapabilecek, hesapları tutabilecek konuma geldi."

"Meğer sen neler başarmışsın Melis," dedim kendimi tutamayarak. "Şu saydıkların hiç de kolay işler değil, mesela ben bilgisayarda hesap tutmasını bilmiyorum. Hâlâ Excel'i öğrenemedim."

"Mecbur olunca insan her şeyi öğreniyor."

"Peki, sonra?" diye sordu Dilek.

"Sonra... yani yeterince donanımlı olduğum kanısına varınca, ailemin karşısına çıktım."

"İşte zurnanın zırt dediği yer," diye bağırdı Dilek.

Dilek'in bu sözlerine güldü Melis. "Gerçekten de öyle," dedi ve devam etti.

"Annemle babama yapmak istediklerimi anlattım. Beni biraz boş bakan gözlerle dinledikten sonra yaptığım araştırmaları, gittiğim kursları, öğrendiklerimi anlatınca onlar da aynen sizler gibi, hem şaşırdılar hem de etkilendiler. Babam bile, ki o kolay kolay etkilenmez, aferin Melis, dedi. Annemse ağzımın sıkılığına şaştı. Bunca zamandır böyle şeyler düşünüyor, yapıyordun da, nasıl durdun anlatmadan benim cırcır böceğim, dedi durdu."

"Annenle aynı fikirdeyim, cırcır böceği," dedi Esin.

"Vee," dedi Melis, "geldik işin en zor bölümüne. Bu işi kurabilmem için yardımınıza ihtiyacım var, dedim. Bana borç verebilir misiniz ya da bankadan kredi alabilmem için yardımcı olur musunuz?"

"Gerçekten de işin en zor tarafı bu olmalı," diye fısıldadı Esin.

"Peki, baban ne dedi?"

"Babamın ilk sorusu, bu konuyu eşinle konuştun mu, oldu. Hayır, deyince yüzü asıldı. Benim bildiğim böyle konular önce karı koca arasında görüşülür sonra yola çıkılır, dedi.

"Haklısınız babacığım ama benim de kendime göre nedenlerim var, dedim. Hem ben bu işi kendi başıma başarmak istiyorum. Kaan bana parasal destek sağlamaktan kaçınmaz, buna eminim. Ama ben bu işin sadece bana ait olmasını istiyorum. O nedenle sizin desteğinizi istiyorum. Ama kesinlikle borç olarak... Kazandıkça geri ödemek şartıyla...

"Geçim sıkıntımız olmadığına göre tüm kazancımı borcuma yatırıp en hızlı biçimde ödeyebilirim, diye düşünüyorum, dedim."

"Üff Melis, karnıma ağrılar girdi," dedi Dilek.

"Sormayın çocuklar, insanın özbeöz annesiyle babasından bile böyle bir şey istemesi meğer ne zormuş. Soğuk terler döktüm konuşurken."

"Peki, sonra ne dediler?"

"Annem susuyordu. Bir şeyler düşünür gibiydi; sanırım bunun gerisinde acaba neler var, yoksa evliliğinde çok mu mutsuz gibi kuşkular uçuşuyordu beyninde.

"Babamsa, bunu iyice bir düşünmemiz gerek. Sen şu hazırladığın notları ver bana, bir göz atayım, neyin nesidir bir anlayalım bakalım, dedi ve, bak Melis, sakın yanlış anlama, elbette sana yardım etmek isteriz, diye ekledi. Öte yandan bir maceraya atılmanı ve altından kalkamayacağın borçlara boğulmanı ise hiç istemeyiz. O nedenle bu konunun araştırılması gerek, dedi."

"Eh, bence bu iyi haber, en azından saçmalama kızım, dememiş," dedi Dilek.

Ve hemen Esin atıldı. "Evli barklı kadınsın, başımıza yeni yeni icatlar çıkarma, otur oturduğun yerde de dememiş üstelik."

Hepimizi aldı mı bir gülme... En çok gülense Melis'ti. Sinirlerimiz boşalmışçasına gülüyor da gülüyorduk.

Sonunda Melis gözlerini sildi ve, "Sizi sakin olmaya davet ediyorum arkadaşlar," dedi. "Sakin olun ve lütfen çok çok samimi olarak bu fikrim hakkında siz ne düşünüyorsunuz, çekinmeden açıkça söyleyin. Mesela sen Serra, sen ne düşünüyorsun?"

"Melisçiğim, bir kere kendi ayaklarının üstünde durma isteğine ve bu nedenle çalışma hayatına girme kararına yüzde yüz katılıyorum ve seni tüm içtenliğimle kutluyorum. İşin sermaye-piyasa-kâr üçgenine gelince, işte orada durup iyice düşünmek gerek. İş hayatında öyle çok bilinmez var ki...

"Örneğin, biz turizmde şunu da düşünüyoruz, bunu da düşünüyoruz, her türlü önlemi alıyoruz. Tamam, artık her şeye hazırız derken küt diye ortaya yepyeni bir durum çıkıyor ve her şey altüst oluyor. O nedenle babanın araştırması çok iyi fikir, derim. Hem iş alanında deneyimli hem yıllardır bankalarla çalışmış."

"Özetle, ana fikri onaylıyorsun."

"Hem de nasıl..."

"İyi! Benim de bilmek istediğim buydu zaten."

"Ben de onaylıyorum," dedi Dilek.

"Sağ ol."

Esin ayağa kalktı, "Aynen, arkadaşlarıma katılıyorum ve de müsaadelerinizi istiyorum. Eve çok geç kaldım."

"Aslında ben de kalkmalıyım," diyerek Melis de ayaklanınca tabii Dilek'in de aklına gitmesi gerektiği geldi.

Aşkolsun, falan dememe aldırmadılar. Birbirimizi bir kez daha kutladık, onlar Sırma'nın bebeği nedeniyle beni, hepimiz de Melis'i kutladık.

Dilek için sözcüklerle anlatamayacağım kadar sevindim. Eminim bu kez çok daha dikkatli olacak ve bebeğini kucağına alacak, içimde iyi duygular var.

Melis'e gelince, o sevgili arkadaşım hakkında duygularım karışık.

Onun bu kararına seviniyorum çünkü hayatın içinde değil de kenarında yaşıyordu. Kaan'ın, sorunları, kayınvalidesi, kayınpederi... Başkaları için yaşıyordu adeta. Oysa şimdi kendisi için bir şey yapacak. Kaan'dan ayrı bir hayatı olacak; daha da önemlisi, hayatın içinde olacak.

Öte yandan insanın eşine güvenememesi ne kötü, Tanrım, ne kötü. Gerçi annem güven duygusunun zamanla oluştuğunu söyler. Dilek'le Ulaş'ın evliliklerinin ilk yıllarında yaptıkları bir tartışma nedeniyle söylemişti bunları.

"Erkekler geç olgunlaşırlar, bu bilinen bir şeydir. Evlendiklerinde hâlâ çocukturlar; ailenin sorumluluğunu yüklenmeleri, aile babası kavramını algılamaları için onlara zaman tanımak gerek.

"İşte bu nedenle ilk yıllar çalkantılı yıllardır.

"Genç kadın, tıpkı senin Dilek gibi, tüm sorumlulukları paylaşabileceği, zor günlerde sırtını dayayabileceği bir erkek ister. Oysa genç adam evlenene dek hiçbir ciddi sorumluluk almamış, ailenin sevgili, kıymetli oğlu olarak yaşaya gelmiştir. Hele bazıları kelimenin tam anlamıyla ana kuzusudur. Gerçi Ulaş ana kuzusu değil ama anladığım kadarıyla Dilek'in istediği noktaya da henüz gelmiş değil. Dilek'in sabırlı olup Ulaş'a zaman tanıması gerek," demişti.

Nitekim zamanla bu tür tartışmalar giderek azaldı Dilek'le Ulaş arasında.

Annem haklıydı da, Kaan'la Melis evleneli tam dört yıl oldu. Dört yılda insanda güven duygusu gelişmez mi? Demek ki olmayınca olmuyor. Hoş, Kaan ilk günden beri sorundu. Aman, neyse ne! İçim kararda.

Gidip hazırlanayım, şöyle süslenip püsleneyim, çünküüü sevgilimle sinemaya gideceğiz.

21 Ağustos, Pazartesi

Gündelik yaşama hoş geldiniz, Serra Hanım!

Dubai'deki heyecanlı ve mutlu doğum olayından sonra, yurda döner dönmez sevgiliniz Özgür'le Ağva'ya yaptığınız o büyülü kaçamaktan sonra ve hemen aynı hafta sonu can arkadaşlarınızın uğrayıp verdikleri güzel haberlerden sonra...

Gündelik yaşama ve sorunlarına hoş geldiniz!

Bugün tam o tür günlerdendi. Hani yıldız fallarında yazar ya, Merkür geriye doğru gidiyor, her şey ters gidebilir, anlaşmazlıklara, yanlışlıklara hazırlıklı olun filan gibi uyarılarda bulunulur ya, işte aynen öyle.

Bir kere sabah bir türlü hazırlanamadım. Tipik pazartesi sabahı uğursuzluğu... Neye elimi attımsa, yanlıştı. Yeni aldığım beyaz etekle giymeyi düşündüğüm bluzun en kritik yerindeki düğme düşmüştü.

Böylece beyaz etek ters geri dolaba girdi.

Uzun süredir giymediğim sarı takımımı giyeyim, dedim. Nedense onun içinde de pek bir haminne kılıklı oldum. Acaba modası mı geçti, ne? Oysa geçen yıl onu çok da severek giyiyordum. Böylece o da gerisin geriye, dolaba...

Sonunda en beylik kılığa fit oldum. Siyah pantolon, siyah tişört... Böylece, bir miktar gecikmeli de olsa, evden çıkmayı başardım.

Başardım başarmasına da, dış kapıda Pembe'yle burun buruna geldim.

"Abla, sen daha gitmedin mi?"

"Sorma, geciktim..."

"Şey... sana bir şey diyeceğim. Canını sıkmak istemem ama..."

Buyrun bakalım!

Sıkıntılı bir merak gelip yüreğimin üstüne çöreklenmişti bile.

Hani kan alırken, derin bir nefes alın, derler ya, ben de aynen öyle, derin bir nefes alıp, "Söyle bakalım," dedim.

"Sen yokken, Nuran Hanım telefon etti."

"Ben Dubai'deyken mi?"

"Yok yok, Özgür Abiyle gittiğinizde."

"Peki, ne dedi?"

"Azıcık alınmış gibiydi."

"Neye alınmış ki?"

"İşte... dedi ki, Dubai'den döndü, bir yüzünü görmedik."

"Daha yeni geldim."

"Ben de öyle söyledim, daha yeni geldi, vakti olmamıştır, dedim. Ama hafta sonu tatile gitmeye vakit buluyor, insan bir beş dakika olsun uğramaz mı, dedi. Sonra da, sen yine de bir şey söyleme, diye tembihledi ama bayağı bozulmuş bir hali vardı. Ben de sana haber vereyim de, belki bir arar gönlünü alırsın, diye düşündüm."

Hangisine daha çok kızacağımı bilemiyordum o an.

Pembe'nin bilmiş bilmiş bana akıl öğretmesine mi, Nuran Anneye hiç yakıştıramadığım bu anlayışsız tavra mı...

Pembe devam etti.

"Biliyor musun abla, bu oğlan anaları hep böyledir. Eğer sen onun gelini değil de kızı olaydın, hiç kusuruna bakmaz, tam tersine, aman kızım yeni yoldan geldin, yorgunsundur, önce bir dinlen, sonra görüşürüz, derdi, ne küserdi ne de bir şey."

Pembe'nin daha fazla konuşmasını önlemek için, "Oldu Pembe, sağ ol," dedim ve kendimi kapının dışına attım.

Güne ne başlangıçtı ama...

Özgür o geziyi düzenlemese, kalkıp onlara gidecek vakti bulabilecektim ama işte durum buydu. Ayrıca, onları Ağva'dan telefonla aramıştım.

Hem de kendi annemi aramadan önce...

Daha ne...

Üstelik annem aynen Pembe'nin dediği gibi ne sitem etmişti ne bir şey. Tam tersine, Özgür'le baş başa birkaç gün geçirebiliyoruz diye çok mutlu olmuş, rahat bir zamanda ara da görüşelim, demişti.

İşte budur!

Anlayışlı olmak budur.

İyi de Nuran Anne böyle değildi, hem de hiç değildi. Eşyanın tabiatına aykırı derler ya, aynen öyle. Acaba başka bir şeye canı sıkılıyor da, acısını böyle mi çıkartıyor.

Olur olur.

Neyse, önce şu olumsuz havayı üstümden atayım, öyle ararım diye düşünerek ofisin yolunu tuttum.

Bayan Bella'yla bu yılın dökümlerine bakacaktık.

"Söyle bakalım, Dubai nasıldı?" dedi o aydınlık gülüşüyle.

"Sadece bebek çok tatlı demekle yetineceğim, çünkü hiçbir şey görmedim."

Bir kahkaha atarak elindeki gazeteyi bana uzattı. "Bak, gazetenin seyahat ekini senin için sakladım. Konu, Dubai. Öyle geniş yer vermiş, öyle ayrıntılı anlatıyor ki, okuyunca her köşesini gezmiş, görmüş kadar olacaksın."

"Doğrusu çok makbule geçti. Güya gidip geldim ama Dubai hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Biliyor musun, sen doğum için gidiyorum dediğinde bunun böyle olacağını tahmin etmiştim. Serra'nın orada burnunu bile dışarı çıkaracak zamanı olmayacak diye düşündüm ama moralini bozmamak için sana bir şey söylemedim. Ve bugün bu gezi eki elime geçince, işte tam Serra'lık diyerek bir kenara koydum. Ne tesadüf ama değil mi?" Gülüştük karşılıklı...

"Gelelim iş durumuna," dedi Bayan Bella ve derin derin içini çekti. "Açıkçası, işler pek de iç açıcı değil. Bayağı bir düşüş yaşıyoruz.

"Bir yandan yaklaşan ekonomik kriz lafları, bir yandan hükümetin tutumu insanların keyfini kaçırıyor. Gelecek endişesi herkesin harcamaları kısmasına yol açıyor. Bundan ilk nasibini alan da turizm ve eğlence sektörü oluyor. Durum böyle olunca, seninle oturup neler yapabiliriz, bir konuşalım istedim."

"Aslını isterseniz," dedim, "ben epeyce zamandır bazı değişiklikler yapmamız gerektiğini düşünüyordum. Ama bunu kafamın içinde tam şekillendiremediğimden size açmamıştım."

"Öyleyse şimdi anlat bakalım, neler düşünüyordun? Şu an her türlü fikre açığım."

"Gezmeye meraklı büyük bir kitle turlarla, o klasik şablon içinde gezmeyi tamamladı. Dünyanın pek çok yerini, daha doğrusu görülmeye değer kabul edilen popüler yerlerini gezdiler, gördüler. Doydular, bir anlamda.

"İşte o grup şimdi daha değişik, daha derinlemesine, daha anlamlı geziler istiyor bence."

"Nasıl yanı?"

"Örneğin, artık tek bir yere gidip orada ilginç bir şeyler yaşamak, gibi... Örneğin, bir Venedik'e, Venedik Festivali döneminde gidip o maskeleri, o görkemli kostümleri görmek ve festivalin bir parçasıymışçasına birkaç günü yaşamak gibi...

"Ya da müzik meraklısının, bir Bach Festivali'ne katılması.

"Edebiyat delileri için Shakespeare Festivali'ne düzenlenen bir turda yer almak. Hem ünlü yazarın yaşadığı yeri görmek hem de birkaç piyesini antik bir sahnede izlemek gibi..."

"Hmm," diye mırıldandı bayan Bella. "Hiç fena fikir değil."

"Bence gezginleri klasik turlar artık çekmiyor. Değişik ve ilginç fikirlerle ortaya çıkmalıyız ki, ilgilerini çekebilelim.

"Ayrıca önemli kutlamaları pekâlâ da gezilere dönüştürebiliriz."

"Nasıl yani?"

"Örneğin, on, yirmi, otuzuncu yıl okul toplantıları için özel turlar düzenleyebiliriz. Ya da yaş günü kutlamaları, evlilik yıldönümleri için küçük gruplara özel turlar planlayabiliriz. Bu tür önemli günler hep restoranlarda kutlanıyor neden bir gezide kutlanmasın?"

Bayan Bella ilgiyle dinliyordu.

O böyle dinledikçe, ben de coştukça coşuyor, aklıma gelenleri sıralıyordum.

Öyle böyle derken öğlen olmuştu. Bayan Bella sandviç ısmarladı ve çalışmaya devam ettik.

Sonunda, "Anlattıkların hoşuma gitti. Şimdi sen de, ben de bu fikri iyice bir düşünelim. Diğer butik turlar neler yapıyor, onları bir araştıralım. Ayrıca, bunu gerçekleştirmeye karar verirsek, en iyi biçimde nasıl duyururuz, onun üzerinde de durmamız gerek. Malum, tanıtım çok önemli. Hatta yaşamsal... Sonra yine bir araya gelip bir karara varalım," diyerek konuyu bağladı.

"Tamam," dedim ve ekledim, "bence biz bunu başarırız. Sağa sola bakıyorum, millet hâlâ eski usul 'beş günde beş kent' tarzı turlar yapıyor. Tamam, onun da müşterisi var ama bizimki bambaşka olacak. Buna eminim. Başaracağız, bunu ta içimde hissediyorum."

"Serracığım, o ışıl ışıl gözlerin ve heyecanınla beni de ateşledin. Haydi, araştıralım bakalım," derken Bayan Bella da bayağı hevesli görünüyordu.

Yeni bir proje fikri beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Hep aynı işi yapıyor olmak bir süre sonra insanın enerjisini alıp götürüyor.

Ama yeni bir fikir...

Değişik bir proje...

Ve bunun hayata geçme aşaması...

İnsanı nasıl da kamçılıyor.

Şimdi bu hevesle ben en iyi araştırmayı yapmam mı... Ve Bayan Bella'nın önüne muhteşem bir rapor koymam mı...

Koyarım, hem de en güzelini koyarım.

Dosyalamak gibi iyi bir huyum var, sevgili defter. Örneğin, bir dergide güzel bir olay fotoğraflanmış, diyelim; Hawaii'de

plajda yalınayak, telli duvaklı bir gelin ve damat fotoğrafı... Hooop, ben o sayfayı koparıp dosyama koyarım.

Bir davet sofrası ve depdeğişik bir düzenleme... Hooop, o sayfa da hemen benim dosyama girer.

Filanca yerde falanca festivalinden bir enstantane... Doğru benim dosyaya. Örneğin, Bayan Bella'ya sözünü ettiğim Venedik Festivali'ndeki maskelerin ve görkemli kostümlerin fotoğrafları çoktan benim dosyamda...

Ve de Rio karnavalının ve de Bach konserlerinin ve de özel dans yarışmalarının...

Şimdi onları önüme döküp fikir üretmeye başlayacağım.

Harika! Harika!

Böylece kanat takmış bir vaziyette uçarak masamın başına geçmiştim ki bir telefon...

Arayan Nuran Anneydi. Pembe kulağımı büktüğü için hemen en sıcacık sesimle, "Nuran Anneciğim, bu ne güzel sürpriz, ben de sizi arayacaktım," diye cıvıldadım.

Ama karşı taraf cıvıldamıyordu!

Donuk bir sesle, "Aramasam bizleri arayacağın yok," dedi.

"Neden öyle söylüyorsunuz, sizi aramıştım. Bugün de arayacaktım ama inanın şu ana kadar toplantıdaydım."

"Neyse, neyse... Önemli değil."

(Önemli değilse, niye bana sitem ediyorsun!)

"İyi misin diye arayıp bir hatrını sorayım, dedim."

"Teşekkür ederim, iyiyim. Hafta sonu Özgür'ün planladığı o küçük gezi çok iyi geldi, tüm yorgunluğumu üzerimden attım. Öte yandan, burada da işler birikmiş."

"Kendini fazla yorma, hadi seni tutmayayım."

"Nuran Anneciğim, ilk fırsatta geleceğiz."

"Kendinizi sıkmayın, vaktiniz olursa, bekleriz."

Evet, sözcüklerde bir şey yoktu. Ama o ses tonu... O vurgular... O titreşimler...

Hay Allah, balon gibi sönmüştüm. Az önceki keyfim buhar olup uçmuş, yerini büklüm büklüm bir iç sıkıntısı almıştı. Ya, ben daha ne yapayım.

Gelir gelmez senin güzel oğlun beni alıp götürmüş. Ben yine de oradan, Ağva'dan seni aramışım.

Sonra dönmüşüz, hem de akşamın bir vakti. Pazar günü de kızların geleceği tutmuş. Ayrıca çamaşır var yıkanacak; ertesi gün iş günü, dolayısıyla ufak tefek ütü var yapılacak. Evin şusu busu... Ancak toparlanmışım.

Ve pazartesi ilk iş günü. En kötü gün. İnsanlar banka işlerini bile olabildiğince o güne koymazlar. Sen ev hanımısın, bu ayrıntıları bilmiyorsun tabii. Senin vaktin bol. Ayşe'yi de ararsın, Fatma'yı da... Ama bizler öyle miyiz ya...

Yok telefonlar, yok fakslar, yok e-postalara göz at, yok dosyaları kontrol et ve ancak bütün bunlar bittikten sonra asıl kendi işine bak. Toplantılara katıl. Toplantılar da hep bizim ofiste olsa öpüp başıma koyacağım. Kimi karşı tarafta Allah'ın unuttuğu bir semtte, kimi şehrin içinde trafiğin en yoğun olduğu ucubik bir yerde...

Haldır haldır oradan oraya koş dur.

Bütün bir günü böyle geçirdikten sonra eve dönmekse ayrı bir âlem. Gıdım gıdım ilerleyen bir trafik... Eve vardığımda resmen hışırım çıkmış oluyor. Zavallı Özgür'ün durumuysa benden iyi değil tabii ki...

Neyse, iyi ki varsın sevgili defterim.

Söylendim, söylendim, söylendim.

İçimi döktüm, ferahladım.

Nuran Anneye böyle konuşacak değilim herhalde.

İçimi döktüğüme göre, yapılması gerekeni yapıp yani önce bir güzel yutkunup sonra elime bir demet çiçek alıp onu ziyarete gideceğim ve de gönlünü almak için elimden geleni yapacağım.

İşin doğrusu bu.

Az sonra Özgür gelecek, onun için defteri kaldırmam gerek. Yazdıklarıma şöyle bir göz attım da, başladığım gibi bitirmeye karar verdim.

Gündelik yaşama ve gündelik yaşamın sorunlarına hoş geldiniz Serra Hanım!

23 Ağustos, Çarşamba

Bugün olanları duyunca düşüp bayılacaksın sevgili defter.

Sabah sabah bir telefon.

"Serra Hanımla görüşebilir miyim?"

"Buyrun, benim..."

"Serra... ben... Betül."

"Betül mü?"

Betül de kim?

İnan toparlayamadım sevgili defter.

"Serra, aradan çok zaman geçti ama hatırlayacaksın, ben üniversiteden arkadaşın Betül."

İşte şimdi jeton düşmüştü.

Üniversiteden 'arkadaşım' Betül...

Bu kez de şaşkınlıktan sesim çıkmıyordu. O ise bir şeyler söyleyip duruyordu.

Sonunda içine girdiğim şoktan sıyrılıp, "Kusura bakma, birden şaşırdım da," dedim ve ekledim, "ne de olsa beklenmedik bir durum."

"Çok haklısın," dedi ve sanki sormuşum gibi anlatmaya başladı. "İstanbul'a yeni geldim. Burada kimseyi tanımıyorum, sonra sen geldin aklıma. Gerçi son yıllarda hiç görüşmedik ama ne de olsa okuldan dört yıllık bir beraberliğimiz var. Onu arayacağım, dedim. Eğer bugün öğle yemeğinde ya

da akşamüstü iş çıkışı benimle bir kahve içersen, inan bana, çok ama çok sevineceğim. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki..."

Şok üstüne şok...

O ukala, sinir, çok bilmiş Betül gitmiş, onun yerine hafif ezik, alttan alan ve buluşmak için adeta yalvaran bir Betül gelmişti. Hem de hemen, bugün...

"İşler de şu aralar çok yoğun," diye bir şeyler geveledim ağzımın içinde.

"Lütfen," dedi yine o yalvaran sesle ve fısıldarcasına ekledi, "zor durumdayım."

Hay Allahım...

Böyle bir durumda ne yaparsın.

Bu kızdan zerre kadar hazzetmediğim kesin. Onun bana yaptıklarını unutmamsa mümkün değil.

Ama...

Bir insan seni arıyor ve zor durumdayım diyerek yalvarıyor.

Ben böylesi bir ikilem içinde bocalarken, o konuşmaya devam ediyordu.

"Fazla vaktini almayacağım," diyordu şimdi de. "Peki o zaman," dedim gönülsüz.

"Sağ ol Serra, sağ ol çok teşekkür ederim, bu benim için ne kadar önemli bilemezsin."

"İş çıkışı bizim binanın yanında bir kafe var, orada buluşalım."

"Tamam."

"Peki, benim işyerimi biliyor musun?"

"Biliyorum."

Ürperdim!

Kız beni bayağı aramış, soruşturmuştu.

Düşüncelerimi okumuşçasına, "Senin iş telefonunu ve adresini arkadaşlardan aldım," diyerek bir açıklama yapma gereğini duydu.

"Saat beşte görüşürüz, Betül."

"Görüşürüz, çok sağ ol."

Telefonu kapar kapamaz, Dilek'i aradım.

Bunu birileriyle paylaşmazsam çatlardım. Ve olayı tam anlamıyla paylaşabileceğim tek insan Dilek'ti. Her şeyi benimle birlikte yaşamış olan Dilek.

Konuştuklarımızı anlattığımda Dilek de dilini yutacaktı neredeyse...

"İnanmıyorum," deyip duruyordu.

"Sen bir de beni düşün."

"Kıza bak yaa..." Sonra bir hışım bana yüklendi.

"Sen de oturup onu dinledin, öyle mi? Oysa telefonu yüzüne şöyle okkalı tarafından çarpacaktın ki anlasın Hanya'yı Konya'yı."

"Çok şaşırdım be Dilek. Önce çok şaşırdım, sonra da ne olur görüşelim diye yalvar yakar olunca reddedemedim."

"Sen adam olmazsın!"

"Hem merak da ettim, bakalım ne anlatacak."

"Eksik olsun onun anlatacakları."

"Haklısın, haklısın ama artık yapacak bir şey yok. Akşamüstü göreceğim onu."

"Bana bak, sakın yüz verme o dalavereciye. Sohbeti de kısa kes."

"Merak etme."

Dilek'in öfkesi durulmak bilmiyordu. Benimse bir yanım olumsuz duygularla çalkalanırken, öbür yanım ne anlatacak diye merak içindeydi. Dümdüz bir merhaba demek için insan can düşmanına hiç bu kadar ısrar eder miydi...

Sonuçta gün sona erdi ve ben yandaki kafeye geçtim. Birden aklıma Oktay geldi. Onunla bu kafede buluşmuş, bir kahve içmiştik. O gün ne kadar da heyecanlıydım. Elini bile sıkamamış, gözlerimi gözlerinden kaçırmıştım. O ise hali-

mi anlamışçasına hemen konuşmaya başlamış, yeni hayatını, dağları, balon turlarını, deli akan sularla boğuşmasını anlatmıştı.

Bunları anlatırken nasıl da gözleri parlıyor, güneşten açılmış saçları ışık vurdukça nasıl da altınsı pırıltılarla yanıp sönüyordu. Hâlâ gözümün önünde...

Mutluydu!

Dilediği hayatı yaşıyordu. Onun adına mutlu olmuştum. Hem de çok...

Ve sonra gidişi...

Karşı kaldırıma geçtikten sonra dönüp bakışı...

Benim orada durmuş, ona baktığımı görünce el sallayışı...

Ve kalabalığın içinde yok oluşu...

Şimdiyse aynı yerde Betül'le buluşacaktık.

Hayat bazen insana ne ilginç oyunlar oynuyor.

Betül gelmiş, oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve, "Serra," diyerek sarılmak istercesine bana yöneldi.

Hemen elimi uzatıp, "Merhaba Betül," dedim, böylece olası sarılmayı önledim. Yok bir de kırk yıllık sevgili dostlarmışız gibi kollarımızı birbirimizin boynuna dolayıp öpüşecektik.

Karşılıklı oturduk.

Aramızda Oktay'ın hayali...

"Her zamanki gibi çok hoşsun. Evlilik yaramış," dedi.

"Teşekkür ederim, sen de iyi görünüyorsun."

Ve bir sessizlik...

Konuşmak isteyen oydu; bekliyordum. Baktım zorlanıyor, "Alev nasıl?" dedim, bir laf etmiş olmak için.

"Artık eskisi gibi görüşmüyoruz."

Bak sen...

Ve hemen ekledi. "Alev dedin de, benim her şeyden önce okul yıllarımızla ilgili sana söylemek istediklerim var. Bu,

uzun zamandır beni huzursuz ediyor, dahası acı veriyor. Bir fırsat bulup bu duygularımı sana anlatmak istiyordum."

Sustu, söyleyeceklerini toparlamak ister gibi bir hali vardı.

"Biz sana çok kötülük ettik, Serra."

"Lütfen o konulara girmeyelim."

"Ne olursun bırak, konuşayım. Yaptıklarımızı düşündükçe, dönüp geriye baktıkça öyle vicdan azabı çekiyorum ki, bilemezsin. Özellikle son aylarda seni bulup özür dilemek bende saplantı haline geldi.

"Yaptıklarımı itiraf etmek, seni ne kadar üzdüğümü bildiğimi ve üzülme sırasının artık bende olduğunu sana söylemek için yanıp tutuşuyordum. Çok, çok kötü insanlarmışız biz."

Sözlerinin doğru olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine bakıyordum. Betül'e inanmak öyle zor ki benim için.

"Yok canım, o kadar da değil," diye bir şeyler mırıldandım sessizce.

"Öyle deme. Affedilir yanı yok. Ama hayat insana çok şeyler öğretiyor, hem de başına vura vura. O zaman olaylara çok başka açılardan bakıyor ve hatalarını görüyorsun. Kusurlarının farkına varıyor, kendini bambaşka bir aynada izliyorsun.

"Ve bu ben miymişim Tanrım, ne kötü, ne korkunç deyip kendinden utanıyorsun."

Kulaklarıma inanamıyordum. Bu sözler Betül'ün ağzından mı çıkıyordu. Yüzü solgundu, gözleri dolu dolu.

Bir pişmanlık abidesi duruyordu karşımda.

Bu bir oyun olabilir miydi?

Yoksa gerçeğin ta kendisi miydi?

"Bütün istediğim sana bu duygularımı iletmek. Senin bunu bilmen benim için önemli.

"Bağışlarsın, bağışlamazsın onu bilemem. Keşke bağışlasan ama senden bunu isteyecek yüzüm yok. Bütün istediğim, bu duygularımı bilmen."

Kendisini böylesine eleştiren birine bir de ben vuramazdım. Hem ne mecburiyeti vardı bütün bunları söylemeye.

Uzanıp elini tuttum. "Bütün bunlar geride kaldı, Betül. O zamanlar hepimiz çok gençtik, insan hata yapabilir," dememle ellerime sarıldı.

"Anlayışın için çok ama çok teşekkür ederim, Serra. Ne kadar iyisin," dedi titrek bir sesle.

"Haydi artık başka şeyler konuşalım," dedim. "Anlat, seni hangi rüzgâr attı İstanbul'a..."

"Ben nişanlandım."

"Yaa, tebrik ederim ama ben evlendi filan gibi bir şeyler duymuştum."

"Çok ciddi çıktığım biri vardı, evlenecektik ama sonra olmadı, belki onu duydun. Neyse, senin de bildiğin gibi turizm alanında Ankara pek de iç açıcı değil. Onun için şansımızı İstanbul'da denemeye karar verdik. Bahadır, yani nişanlım, bir iş buldu, çalışmaya başladı."

"İşte bu iyi haber," dedim. "Peki, ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?"

Derin derin içini çekti. "Şu aralar babam sıkıntıda. Bırak düğünü, en sade bir toplantıyı bile yapacak durumda değil. Bahadır'ın ailesinden ise hiç fayda yok.

"İşte onun için benim de hemen bir iş bulmam gerek. Biraz para biriktirir biriktirmez de, ilk işim, sade de olsa bir düğün kokteyli yapıp Bahadır'la evlenmek ve yine en sadesinden bir balayı gezisine gitmek..."

Gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

"Ama bu öyle imkânsız görünüyor ki..."

O kibirli, gururlu Betül'ü böyle çaresiz görmek... Anlaşılan para sıkıntısı da çekiyordu. Yapyabancı bir kente, hele de İstanbul gibi dev bir kente gelip, hiçbir tanıdık ya da bağlantı olmadan hayata başlamak kolay değil.

Sonra, nasıl da değişmişti...

Ben Betül'ün her şeyi yapacağına inanırdım da benden böylesine özür dileyeceğini doğrusu hiç ama hiç düşünemezdim. Tevekkeli değil, babaannem, hayat insanı terbiye etmeye görsün, der.

Ne demek istediğini bugün Betül'ü dinlerken anladım. Hem de nasıl...

Ve o anda ona yardım etmeye karar verdim.

"Özgeçmişini belli başlı turizm şirketlerine gönderdin mi?" diye sordum önce.

"Aklıma gelen her yere yolladım."

"Çok iyi. Şimdi ben de tanıdıklarımı arar, eleman isteyip istemediklerini öğrenirim."

"Sağ ol, Serra."

"Bir de..."

"Evet..."

"Senin şu balayı gezin, hatta düğün kokteyli konusunda da yardımcı olabilirim."

"Sahi mi diyorsun? Olabilir mi bu?"

O mutsuz ifade gitmişti, umut ışıltılarıyla aydınlanmış bir yüz duruyordu şimdi karşımda.

Bir insana iyilik yapmak...

Bir insanı sevindirmek...

Nasıl da mutluluk veren bir duygu.

"Elbette olur, neden olmasın. Gerçi bizi biraz uğraştırır ama kolları sıvarsak başarabiliriz. Bir kere balayı gezisini bizim şirketten ayarlayabilirim ki belki de hiçbir şey ödemeniz gerekmez."

"İnanmıyorum Serra! Müthişsin!"

"Düğün kokteyline gelince, çeşitli davetler için çalıştığımız yerler var, onlarla konuşur, en uygununu ayarlarız."

"Ay inanmıyorum, o zaman Bahadır'la evlenebileceğiz, demektir. Gerçi ne zaman istesek bir nikâh kıydırabiliriz ama...

Bu da insanın yaşamında bir kez, bir tek kez yaşanacak bir olay. Küçük de olsa en azından bir kutlama, bir gelinlik istemek çok mu?"

"Betül, ayrıntıları daha sonra yine konuşacağız nasıl olsa ama benim artık kalkmam gerek, bu gece dedemlere gideceğiz de..."

"Tabii, tabii. Kusura bakma, çok vaktini aldım."

"Bana cep telefonunun numarasını ver, al bu da benimki. Doğrudan haberleşiriz artık."

"Serra..."

"Efendim..."

"Her şey ama her şey ve en çok da özrümü kabul ettiğin için sana çok teşekkür ederim. Bunun benim için önemini bilemezsin."

Bu ilginç buluşma işte bu sözlerle sona erdi.

Hâlâ hayretlerim şaşmış vaziyetteyim.

Betül'deki bu değişim akıl alır gibi değil. İnsanlar değişirler, demek olabiliyor.

Madem iyiye doğru değişti, benim buna hiçbir itirazım olmaz. Dahası, yaptıklarını anlayıp pişman olmuş birine yardım eli uzatmayı görev bilirim.

Ve fakat... bütün bu olup bitenleri, özellikle de düşüncelerimi Dilek arkadaşıma anlattığımda kıyamet koptu, kıyamet.

Ne saftirikliğim kaldı ne geri zekâlılığım...

Ve, "Kızım, kesin bunun altında başka bir dolap var, sense tutmuş, Betül değişmiş, diyorsun. Hayret bir şeysin valla..." diyerek hırsla telefonu yüzüme kapattı.

Bir süre Dilek'i aramamak gerek.

Koşturarak eve geldiğimde, bir de ne göreyim, benim sevgilim gelmiş, mutfakta bir şeyler atıştırıyor.

"Ne yapıyorsun bakayım orada?" diye sarıldım ona.

"İnce bir havuç dilimi kemiriyorum."

"Ben de isterim," dedim.

Bana başka bir dilim vereceğine, ağzındaki havucu bana uzattı, böylece o bir ucundan, ben öbür ucundan ısırarak yemeye çabalarken bir de baktım, öpüşüyoruz.

"Âşıklar gibi öpüşüyoruz," diye mırıldandım.

"Âşık değil miyiz zaten," diye bu kez yanağıma, kulağıma, boynuma öpücükler kondurmaya başladı.

"Az sonra dedemlere gidiyoruz, ona göre," diye mırıldandım öpücükler arasında.

O beni öpücüklere boğarken, ben de parmaklarımı onun saçlarının arasında gezdiriyordum.

Bayılıyorum Özgür'ün saçlarına...

Ve telefon çaldı.

Nasıl da zor ayrıldık birbirimizden. Telefon Özgür'eymiş. Böylece ben de içeri girip giyinmeye başladım. O telefon gelmese, bizim hazırlanıp çıkacağımız yoktu.

Anneannemin artık bir yardımcısı var. Ev işlerinin yanı sıra dedemin bakımına da destek oluyor. Böyle bir yardımcıyı ona kabul ettirene kadar akla karayı seçtik ama sonunda genel arzuya uydu. Şimdi memnun. Farkında değil ama artık yoruluyor.

Bu akşam tam kadro değildik. Malum, Sırma'yla teyzem Dubai'de, eniştemse İzmir'de.

Hemen dedemin yanına oturdum. "Benim biricik dedem nasıl?" diye hatrını sordum.

"Şöyle yaklaş biraz," dedi ve eğilip kulağıma, "biliyor musun Serra, yaşamaktan sıkıldım artık, hem de çok sıkıldım," diye fısıldadı.

"O ne biçim sözler öyle dedeciğim."

"İnan bana, çok samimiyim. Ölümü dört gözle bekliyorum, yoruldum artık. Ölüm benim için huzurla eş anlamlı bugünlerde."

"Aşkolsun ama dede."

"Bak sana bir şey daha söyleyeceğim, ben ölünce sakın üzülme, emi kızım. De ki, dedemin isteği yerine geldi, huzura kavuştu. Sevin benim için, sakın üzülme. Bunu Sırma'ya da aynen böyle söyle."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Neler fısıldaşıyorsunuz öyle?" diye bize seslendi anneannem.

Dedem durumu, "Sırma'nın kızına koyduğu o saçma sapan ismi konuşuyorduk," diyerek kurtardı.

Annem bir kahkaha attı. Bense bu tür tepkilere ilk günden hazırlıklıydım.

"İlâhi baba," dedi annem, "hepiniz demediğinizi bırakmadınız. Çocuk onların çocuğu değil mi, ne isterlerse koyarlar."

"Ben bu kadar münasebetsiz bir isim ne duydum ne de gördüm," diye ısrar etti dedem. Sonra bana dönüp sordu. "Neydi o garip isim?"

"Sude Mey..."

"Aman yarabbim...

"Ayşe'nin, Fatma'nın, Elif'in suyu mu çıktı."

Annem çok eğleniyordu.

Dedemi büsbütün kızdırmak istercesine, "Şimdiki gençler ilginç ve değişik isimleri yeğliyorlar babacığım. Mesela Mavi..." dedi.

"Haydaa..."

"Ama dedeciğim, Pembe var, neden Mavi olmasın?"

"Öyle ya..." dedi anneannem.

"Sonra Ava var, Alya var."

"Ne? Ne? Ne?" dedi dedem.

Hepimiz gülmekten kırılıyorduk.

"Ava," diye tekrar etti annem.

"Hay Allah müstahakkınızı versin, ne biçim isimler bunlar, ne anlama geliyor?"

"Onu bilmiyorum," dedi annem, "ama dediğim gibi çocuk onların."

Dedem, Özgür'le bana dönerek, "Bana bakın, siz siz olun, ilginç olacağım diye çocuğunuza garip garip isimler koymaya kalkmayın," dedi, sonra birden bir şey hatırlamışçasına yine bize dönerek, "haa, bu arada, siz de elinizi çabuk tutsanız iyi edersiniz, yıllar geçiyor," diyerek son incisiyle konuyu noktaladı.

"Hadi önce Murat Enişteyi, sonra da teyzemle Sırma'yı arayalım."

"Ne güzel düşündün, Serra," dedi anneannem, "onların yokluğu nasıl da belli oluyor."

Böylece önce enişteyle konuşuldu; sağlığı iyiydi de, hanım olmadan evin tadı tuzu yok, diyordu.

Sonra Dubai'yi aradık. Sırma, Sude Mey'i emziriyormuş, Deniz de hastanedeymiş.

Teyzem bize bebekle ilgili haberleri verdi. Geceleri ağlıyormuş, gazı varmış. Sırma'nın sütü bolmuş, bebek iyi besleniyor, hızla kilo alıyormuş.

Bu iyi haberlerden sonra herkesin keyfi daha bir yerine geldi. Sofraya geçip oturduk ve oldukça neşeli, bol sohbetli bir akşam yaşadık.

Yaa sevgili defterim, bugün de işte böyle çok ilginç bir gündü.

Yatmadan biraz okuyacağım.

Şu aralar kendimi klasiklere vurdum. Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı* acılı kitabından sonra Gustave Flaubert'in *Madame Bovary* adlı eserini okuyorum.

İkisinin de yıllar önce filmleri yapılmış, çok da başarılı filmlermiş annemin dediğine göre.

25 Ağustos, Cuma

Bu Betül bir âlem!

Sanki kaçacakmışım gibi işin peşine bir düştü ki, bu kadar olur.

Bir kere görüşmemizin hemen ertesi günü aradı ve, "Serra, Bahadır'a artık evlenebileceğiz diye müjdeyi verdim, nasıl sevindi anlatamam. Uçtu, resmen uçtu! Ve hemen nikâh muamelesine başlayalım öyleyse, dedi. Eh, ben de buna hayır diyecek değildim herhalde," dedikten sonra bir soluk aldı ve ekledi. "Gerçi annemle babam Bahadır'a pek bayılmıyorlar. Onlar daha şöyle, onların deyişiyle, 'beni rahat ettirecek' biriyle evlenmemi yeğlerdi, ama benim umrumda değil."

Öylece onu dinliyordum.

"Öbür işler için seninle ne zaman buluşabileceğiz?"

"Bir rapor hazırlamam lazım. Şu aralar gece gündüz ona odaklanmış durumdayım, ama merak etme, seninle ilgili düşündüklerimizin bir bölümü telefonla halledilebilecek türden. O nedenle, sizin muameleler tamamlandığında, ben de burada pek çok şeyi yoluna koymuş olacağım."

"Yaşşa Serracığım, büyüksün valla."

"Abartma o kadar."

"Abartması var mı, hayatım değişti, ne diyorsun sen. Neyse neyse, seni daha fazla tutmayayım, işin gücün var, benim gibi boş gezenin boş kalfası değilsin."

Telefonu kapattıktan sonra Betül'le Bahadır'ı hangi tura koyabileceğimi araştırdım, en uygunu Yunan adalarına dört günlük bir gemi turu olabilir gibime geldi. Ve tabii ki bu durumdan Bayan Bella'yı haberdar ettim. Onun haberi olmadan Betül'le Bahadır'ı bir tura koymam yakışık almazdı.

Bayan Bella beni dikkatle dinledikten sonra, "Zaten sezon olarak düşüşe geçtik. Önümüz sonbahar, tur fiyatları, senin

de bildiğin gibi, bu dönemde otomatikman iner. Bundan yararlanır, bir de grup on altı kişiyi geçerse, bu çiftten ücret almayabiliriz," dedi.

"İşte bu harika olur," dedim sevinçle

"Anlaşılan sen bu arkadaşını çok seviyorsun."

Şöyle bir duraladım.

Betül ve ben...

Ve ben bu arkadaşımı çok seviyorum.

Ne diyeceğimi bilemedim bu lafa.

"Şey..." diye kekeledim, "aslında biz bir zamanlar birbirimizden nefret ederdik."

"Yaa," derken gözleri kocaman açıldı Bayan Bella'nın. "Çok ilginç! Ve sen şimdi bu arkadaşın için bir şeyler yapmaya çalışıyorsun."

"Üniversitede aramız hiç iyi değildi. Aslında aramız iyi değildi demek bile hafif kalıyor."

Bayan Bella'nın ilgisini çekmişti bu durum.

"Hiç anlamıyorum," diye mırıldandı, "eğer bir sakıncası yoksa neden birbirinizden bunca nefret ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Aynı erkeği seviyorduk."

Ofisin ortasına bir bomba düşse, bu kadar şaşırabilirdi Bayan Bella.

"Yani Özgür'ü mü?"

"Hayır, bir başkasını..."

"Hay Allah... Ah Serracığım, çok ama çok özür dilerim, böyle sorular sormamalıydım. Bu çok özel bir konu. Hiç düşünemedim..."

"Üzülmeye gerek yok, her şey çok geride kaldı."

"Ve sen şimdi ona yardımcı olmaya çalışıyorsun."

Aslında bu da bir soruydu.

"Geçen gün beni aradı ve mutlaka görüşmek istediğini söyledi. O kadar ısrar etti ki peki demek zorunda kaldım.

Hatta bu nedenle olayları bilen bir başka arkadaşım çok kızdı bana.

"Meğer benden özür dilemek için gelmiş, yıllardır vicdan azabı çektiğini filan anlattı. Öylesine pişman görünüyordu ki, zaten olay kapanmış ve ben şu anda mutlu bir evliliğin içinde olduğuma göre, ne diye uzatayım, dedim ve onu bağışladığımı söyledim."

"Bravo sana! Kendinle gurur duymalısın."

"Bu arada nişanlandığını, İstanbul'a yeni geldiğini ve zor durumda olduğunu anlattı, ben de ona elimden geldiğince yardım etmeye karar verdim, işte durumun özeti bu, Bayan Bella."

"Seni kutluyorum Serracığım, ne kadar yüce gönüllüsün," dedi, sonra da masasının üzerinden bana doğru eğildi, "aslında affetmek rahatlamaktır. Kin, öfke, intikam hırsı... Bunlar kişiyi kemiren duygular. Başkasına zarar vereyim derken, kendine zarar veriyor insan. Onun için sen en iyisini yapmışsın. Affettin gitti! Ayrıca eminim sen de kendini iyi hissediyorsundur böyle davrandığın için."

"Çok haklısınız! İnsan birine yardım edince nasıl da mutlu oluyor. Bu, hiç sevmediğiniz biri olsa bile... Ne ilginç, değil mi?"

"Öyle," dedi ve bir an bir şeyler düşündü sanki. "Ama burada önemli olan senin iyi bir şey yapmış olman ve kendini mutlu hissetmen."

"Çok vaktinizi aldım."

"Ne münasebet! Ayrıca şu andan itibaren tüm desteğimi arkanda bil. Ve bunu da senin o güzel kişiliğin için yapacağım, başka bir şey için değil."

"Beni utandırıyorsunuz," diye mırıldandım, yarım yamalak ve kaçarcasına çıktım odasından.

İltifatlar nedense beni hep utandırır.

Betül'ün balayı işini böylece halletmiş olarak, telefonun başına geçtim. Bu kez kokteyli düzenleyebileceğimiz yerleri aramaya başladım.

Oteller alanımız dışıydı. İyi yer pahalı, ucuzlarsa dandik...

Ama derneklerin lokalleri olabilirdi. İçlerinde mekânı hoş, fiyatı iyi yerler vardı.

Acaba Betül kaç kişilik bir toplantı düşünüyor? Ya gelinlik?

O konuda ne yaptı acaba?

Evet, onunla yüz yüze konuşmam gerek. Yarın arayıp bir buluşma ayarlamalıyım. Zaten o da benden haber bekliyor.

Bu arada yazmayı unutmuşum. Oysa bu kadar önemli bir haber nasıl unutulabilir, anlayan beri gelsin.

Ağva dönüşü...

Elimizde çiçeğimiz...

Özgür'le birlikte...

Nuran Annelere akşam ziyaretine gittik!

Gönül alma operasyonu...

Ama bu hiç de kolay olmadı.

Sakın yanlış anlama, Nuran Anne açısından değil, Özgür açısından.

Aman efendim, ne söylendi, ne homurdandı.

Görmeye değer.

Oysa ona o kadar da söylemiştim, akşam annenlere gideceğiz, diye.

Nitekim eve gelir gelmez, o kazıkçı çiçekçiden aldığım katmerli açelyayı masanın üstüne koyup kıyafetimi değiştirmek için yatak odama dalmıştım ki, eve gelen Özgür, bir çiçeğe bir de bana bakıp, "Hayırdır," demez mi...

"E, aşkolsun, Özgür, unuttun mu, bu akşam annenlere gidiyoruz."

"Deme..."

"Dedim bile. Haydi çabucak hazırlan da çıkalım."

"Üff yaa, bu gece gitmemiz şart mı, yarın filan gitsek..."

"Olmaz!"

"Ama çok yorgunum..." dedi acıklı bir sesle.

"Canım benim," diyerek sarılıp öptüm onu. "Haklısın, ben de yorgunum ama gitmemiz gerek."

"Hafta sonu gitseydik herkes için daha iyi olmaz mıydı?"

"Yine haklısın ama bu sefer durum başka. Daha doğrusu acil."

"Nedenmiş?"

"Ama olmaz ki... Ya sen benim dediklerimi hiç dinlemiyorsun ya da bir erken bunama vakasıyla karşı karşıyayız. Annen Dubai dönüşü onlara uğramadığımız için bana alınmıştı ya..."

"Evet."

"Bu bir gönül alma operasyonudur, o nedenle gecikme kaldırmaz, hele hele hafta sonuna kadar hiç bekleyemez."

"Sen anneme bakma, o eser gürler ama sonra da unutur gider."

"Bu senin için geçerli olabilir, Özgür Bey, çünkü sen onun sevgili oğlusun ama ben geliniyim! Ve çok ama çok dikkatli olmam gerek."

"Bence sen aşırı alıngansın."

"Neysem neyim, şimdi seninle tartışacak zamanım yok, hemen hazırlan, çıkıyoruz."

Bunca laf üzerine oflaya poflaya gidip hazırlandı da, yemeğe vaktinde yetişebildik.

Nuran Anne, her zaman olduğu gibi, güzel bir sofra hazırlamıştı. Beyaz işlemeli bir örtü üzerine beyaz güller ve mumlarla çok hoş bir düzenlemeydi bu. Yaptığı yemekleri de büfenin üstüne dizmişti.

Çiçeğimi verdim, sarılıp öptüm onu.

"Ne güzel bir açelya, hem de katmerli. Çok teşekkür ederim," diyerek onu diğer çiçeklerinin yanına yerleştirdi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Özgür'ün babası, yüzünde muzip bir ifade. "Hemen sofraya geçsek görgü kurallarını zorluyor olmam, değil mi?"

"Olmazsın, aslan babacığım, olmazsın," diyerek Özgür bir koşu masanın başına geçip oturdu.

Yemekler güzel, sohbet ballıydı.

Nuran Annenin de keyfi yerindeydi (şükürler olsun!).

Bir fırtınayı kazasız belasız atlatmıştık!

Bana Sırma'yı ve Dubai'yi sordular, ben de yaşadıklarımı ve hiçbir şey görmeden döndüğümü (beşinci baskı şeklinde) anlattım.

"Biliyor musun," dedi Mustafa Baba, "bu senin kocan sen Dubai'deyken buraya bir kez olsun uğramadı. Oğlum, dedik, akşamları yalnızsın, gel şurada iki lokma bir şey ye, sonra eve gidersin. İşte yüzü... Ben de bu durumu sana şikâyet ediyorum."

"Ama baba, Serra giderken ben zaten yurtdışındaydım, birkaç gün sonra döndüm. Bu tür dönüşler nasıl oluyor, benden iyi bilirsin. Geç vakitlere kadar çalışmak, evrakı bir düzene koymak gerekiyor."

"Bunun hafta sonu da var."

"Öyle yorgundum ki hafta sonunda da hep uyudum."

Özgür'ü savunamıyordum, ateş hattına girmek çok tehlikeli olabilirdi. Neyse ki Nuran Anne dayanamadı.

"Aaa, yeter ama, sen de bu kadar üstüne varma çocuğun. Bırak da bir rahat yemek yesin."

"İyi valla," diye bir kahkaha attı Mustafa Baba, "ne aradığı var ne sorduğu, diye başımın etini yiyen kimdi?"

"O, o zamandı," diye kendini savundu Nuran Anne ama herkesi bir gülmedir almıştı.

"Hem sen sus bakalım. Senin gençliğini de ben biliyorum. Söyletme beni. Seni annenlere sürükleyen kimdi? Ben ayarlamasam aklına bile gelmezdi."

"Yandın baba," dedi Özgür.

"Annen ne derse doğrudur oğlum. Bu gibi işleri hep o programladı, ben de katıldım. Neme lazım, hakkını teslim etmek gerek," diyerek bize göz kırptı Mustafa Baba.

Sonra bana döndü, "Sizin evde durumlar nasıl efendim? Bu gibi ziyaretleri kim düzenliyor?" derken müthiş eğlendiği açıktı.

Zavallı Özgür bana doğru bir göz attı, bense hemen, "Planlarımızı birlikte yapıyoruz efendim," dedim ve aynen Mustafa Baba gibi konuşarak bu oyunu sürdürdüm.

"Yaa, ne kadar iyi. Ama nedense bu sözleriniz bana pek de inandırıcı gelmedi efendim."

"Rica ederim! Tüm düzenlemeleri biz birlikte yapıyoruz.

"Yani bu gece, zat-ı âlinizin sevgili eşi buraya sizin zorunuzla değil de, kendi özgür iradesiyle mi geldi?"

"Aynen efendim."

Ve yine hepimizden kahkahalar...

Özetle, eğlenceli ve hoş bir geceydi.

Akşam eve dönerken Özgür, "Bana destek çıktığın için teşekkürler," dedi.

"Senin deyişinle bu bir takım oyunu, öyle değil mi?"

"Aslansın Serra!"

Yaa, işte böyle.

Gelin olmak kolay değil azizim, hem de hiç değil.

Çok, çok dikkatli olacaksın.

Her lafını tartarak konuşacaksın.

Her davranışını düşünerek hayata geçireceksin.

Yoksa?

Yoksa işte böyle Nuran Anne gibi en anlayışlı kayınvalide bile alınabiliyor.

Özetle, annenin yanındaymış gibi paldır küldür konuşmayacaksın.

Sonsuz bir rahatlık içinde davranmayacaksın.
Eee, ne demişler, her nimetin bir külfeti vardır.

9 Eylül, Cumartesi

Bugün bizim kızlarla bir 'ferahlama' toplantısı yaptık.
Yani, herkes derdini döktü.
Güldük, eğlendik, dedikodu yaptık.
Kuşkularımızı, üzüntülerimizi paylaştık.
Tanrım, böyle arkadaşlarım olduğu için ne kadar da şanslıyım.
Ne güzel bir dayanışma içindeyiz. Herkes her konuyu dilediği gibi konuşuyor ve o orada kalıyor. Sadece nasıl yardımcı olabiliriz kaygısı var.
Eleştiriler de oluyor; olmaz mı... Ama daha sonra kimse dönüp sen şu tarihte şöyle demiştin, ben de böyle demiştim, demiyor; ne bir başa kakma, ne de ben demedim mi, ukalalığı yaşanıyor. Zaten dostluğumuzu uzun ömürlü kılan bu saygılı davranışlar değil mi.
Melis'in evindeydik ve Sıla da vardı! Sıla'nın İstanbul'a geleceğini öğrenir öğrenmez Melis hemen hepimizi aradı. Aslında uzun zamandır biz de bir araya gelememiştik. Sıla'nın gelişi harika bir neden oldu.
Böylece Melis'in meşhur çay sofrasının başında toplandık.
"Çocuklar, size güzel bir haberim var," dedi Melis, "önce bunu paylaşmak istiyorum."
"Başak'a bir kardeş mi geliyor yoksa..."
"Susun arkadaşlar..."
Bu her zaman böyle olur zaten. Her kafadan bir ses çıkar.
"Ne kadar heyecanlandığınızı görüyor ve sizleri anlıyorum," diye dalgasını geçti Melis. Pek bir mutlu görünüyordu.

"Peki, anlat o zaman."

"Bir sussanız da anlatsa."

"Efendim," diye söze girdi Melis, "babam ve annem güzellik salonu açabilmem için bana destek olmaya karar verdiklerini bildirdiler."

"Oley!"

"Yaşasın..."

"Müthiş haber..."

Çok sevinmiştik çünkü Melis'in bu işi ne kadar çok istediğini biliyorduk, bu bir.

Ve o, bunca sıkıntıdan sonra hayatında bir güzelliği hak ediyordu, bu da iki.

"Anlat, anlat. Nasıl oldu bu?"

"Bundan dört gün önce babam beni arayıp bize bir uğra da konuşalım, dedi."

"Ne? Sen bunu dört gündür biliyordun da bize şimdi mi söylüyorsun..."

"Lütfen susalım arkadaşlar. Evet Melis, devam..."

"Kalkıp gittim. Babam, biz annenle oturup konuştuk, dedi ve senin bu fikrinde yeterince ciddi olduğun izlenimini edindik."

"Çok güzel yaa..."

"Sus be kızım..."

"Onun üzerine nasıl yardımcı olabiliriz diye düşünmeye başladık. Annenin aklına anneannenle dedenden kalan, Nişantaşı'ndaki o daire geldi. Biliyorsun, anneannen dedeni kaybettikten sonraki yıllarını o evde geçirmişti.

"Bilmem mi, dedim. Anneannemin deyişiyle Nişantaşı onların kışlık mekânıydı. Yazın da, yazlık diye andığı Caddebostan'daki evlerine giderlerdi.

"Annem güldü, evet, dedi. O zamanlar İstanbul böyle büyük ve kalabalık değildi. Şişli-Nişantaşı'nı kışlık, Caddebostan,

Göztepe gibi semtleri de yazlık olarak görürlerdi. Annem vefat edince, senin de bildiğin gibi, bu iki daire bana kaldı. Ben de kaç zamandır ne yapsam diye düşünüyordum. Kiraya versem bir türlü, vermesem bir türlü. Ve o evler öylece duruyor. Gidip eşyaları boşaltmayı bile, onca yıl olmasına karşın, içim kaldırmıyor.

"Ama şimdi... Madem sen böyle bir iş kurmak istiyorsun, bence Nişantaşı'ndaki o daire bu iş için biçilmiş kaftan. Bir kere çok merkezi... Gerçi büyük bir daire değil, ayrıca eski ve adamakıllı elden geçmek ister ama bence bir güzellik salonu için pekâlâ da idare eder, demez mi...

"Nasıl yerimden zıplayıp boynuna sarılmışım, hiç farkında değilim arkadaşlar.

"Anneciğim, dedim, ne demek eski, ne demek küçük. Orası bu iş için süper olur, süper. Hem bugün Nişantaşı'nda bir yer açmak artık hayal. Kiralar acayip yüksek...

"İyi öyleyse, dedi annem. İşine yarayacağına sevindim."

"Bu resmen bir mucize."

"Ne demezsin Esin, ne demezsin. Hâlâ inanamıyorum.

"Derken babam, ben de bankaya gidip kredi durumlarını öğrendim, dedi. Ana paranın yanı sıra dünya kadar faiz ödemen gerekecek. Onun için bu parayı ben sana vereceğim, yani sermayen benden.

"Hemen karşı çıktım, ben bunu sizden borç olarak istemiştim, başka türlü asla kabul edemem. Hele de o daireyi annem bana verdikten sonra... Çünkü bu durumda kira da ödemeyeceğim, demektir.

"Pekâlâ, dedi babam, anlaştık. Bankadan kredi almayacağına göre faiz ödemekten kurtulacak, sadece bana anaparayı ödeyeceksin.

"Bu kez onun boynuna atıldım, çok çok teşekkür ederim babacığım, dedim ve ikisini de defalarca öptüm." Gözleri dolmuştu Melis'in... Tabii biz sulu gözlülerin de...

"Biliyor musunuz çocuklar," dedi Melis, gözlerini sildikten sonra, "içimdeki bir ses, o kadar gayret etmeme karşın evliliğimin pek de düzgün gitmediğinin farkındalar, o nedenle de ellerinden geldiğince bana destek olmaya çalışıyorlar, diyor.

"Yani, iş hayatında başarılı olup olmamam onlar için ikinci planda geliyor gibi..."

"Olabilir," dedi Sıla, "anne babaların antenleri hassastır."

"Nedeni her neyse, haber muhteşem," dedi Dilek. "Düşünsene, yıllardır hayalini kurduğun işi gerçekleştirebileceksin. Benim için de önemli olan bu."

Sonra dönüp sordu. "Kaan'a söyledin mi?"

"Söyledim."

"Yaa, nasıl bir tepki verdi?"

"Sanki biraz bozulur gibi oldu ama pek bir şey söylemedi."

"Peki hazırlıkların, kursların hakkında ne dedi?"

"Onlardan söz etmedim ki..."

"Sen bunun altından nasıl kalkarsın, bilgin var mı, hesap kitap işlerini nasıl yapacaksın diye de mi sormadı?"

"Hayır, hiçbir şey sormadı. Sadece benim anlattığım kadarını dinledi; iyi, hayırlı olsun, dedi, ardından da bu akşam yemeğe ne var diye sordu."

Öyle acıklı bir durum ki...

Neyse ki Dilek atılıp, "Bayılırım böyle her işe burnunu sokmayıp bin bir ahret sorusu sormayan kocalara," dedi de, durum biraz olsun kaynadı gitti.

"Yalnız babam bir uyarıda bulundu," dedi Melis, "şu sıralar ekonomik durum iyi değil, o nedenle işlerin hemen alıp yürümesini pek bekleme. İyi bir tanıtım yapıp bir süre sabırlı olman gerekecek, dedi."

"Doğru, çok doğru," dedim, bizim turizm işlerini düşünerek.

Arkadaşlar peş peşe iyi dileklerini sıraladılar.

"Başarılar..."

"Bol kazançlar..."

"Haydi yeter artık benden konuştuğumuz, biraz da sizden haberlere geçelim. Sılacığım, sen nasılsın, Serhat nasıl?"

"İkimizin de çalışıyor olması çok iyi. Tabii benim tempom daha hızlı ama şikâyetim yok, sevdiğim işi yapıyorum. Onun dışında fazla bir değişiklik yok."

"İyi, iyi," dedi Melis, tatmin olmuş bir yüz ifadesiyle.

Oysa beni rahatsız eden bir şey vardı Sıla'nın ses tonunda. Baştan savar gibi konuşuyordu, bıkkın bir tavrı vardı sanki. Neyse, belki de bana öyle geldi.

Ve birden bana döndü Sıla. "Ya sen nasılsın Serracığım?" deyince Dilek atılıp, "Kendisine kazık atanlara yardım etmekle meşgul bugünlerde," demez mi...

Hay ne diyeyim ben sana Dilek...

Tabii herkeste bir merak, "Neymiş, neymiş, ne olmuş," soruları...

Ve bizim kız, benim iznimi almaya hiç gerek görmeden paldır küldür her şeyi anlattı.

Melis, "İnanmıyorum, şimdi sen bu kıza destek mi çıkıyorsun?" diye Dilek'ten yana tavır aldı.

Ve tam da beklediğim gibi, Esin beni savundu ve affetmenin büyüklük olduğunu söyledi.

Baktım bu laf sakız gibi uzayacak, "Şimdi bırakın bunları da benim asıl derdime gelelim," dedim.

Vırvırlar, dırdırlar anında kesildi.

"Neymiş senin asıl derdin?" diye sordu Dilek, endişeli.

"Bizim turizm sektörü bayağı sıkıntıda. O kadar ki, geçenlerde Bayan Bella beni ofisine çağırıp işlerin iyi gitmediğini, buna bir çare düşünmemiz gerektiğini söyledi."

"Yaa..."

Merakla dinliyorlardı sevgili arkadaşlarım.

"Hatta ben de birtakım yenilikler yapmamız gerektiğini söyleyerek bir rapor hazırlayacağımı vaat ettim. Nitekim çalışmaya başladım ve rapor neredeyse hazır."

"Bak işte bu çok iyi," dedi Esin, sanki sorun çözülüvermiş gibi.

"Ama geçen hafta beni yine çağırdı ve bir toplantı yapmamız gerek, ortak, dedi.

"O böyle, ortak, dedi mi, bil ki bir sorun var. Nitekim, çok üzgünüm, Serra ama çalışanlarımızın sayısını düşürmek zorundayız, demez mi...

"Yapmayın, dedim, o kadar kötü mü?

"Evet, dedi, ne yazık ki öyle. Geçen hafta işin gerçek boyutunu senin moralini bozmamak adına söylememiştim. Öte yandan, bu gerçeği sonsuza dek saklayamazdım, ayrıca iyiye giden bir durum da yok ortada. En azından bu aylar zarfında öyle, dedi. Küçülmemiz gerek, çekirdek bir kadro oluşturup bizler daha çok çalışacağız. Hatta bazı turlara rehber olarak sen ve ben gideceğiz. En azından belimizi doğrultana kadar bunu böyle götürmek zorundayız.

"Şimdi sevgili dostlarım, sizleri işin gereksiz ayrıntılarıyla sıkmak istemem, o nedenle hemen benim kişisel sorunuma gelelim. Bu yeni karar beni iki yönden olumsuz etkiliyor.

"Bir; daha çok ve uzun saatler çalışmam gerekecek.

"İki; dolayısıyla Özgür'le birbirimizi giderek daha az göreceğiz. Daha da açık söylemek gerekirse, bu durum benim evliliğimi zora sokmayacak mı?

"Evet, düşüncelerinizi ve önerilerinizi bekliyorum."

Dilek atıldı. "Canım, Özgür de çok çalışıyor. Yurtiçinde, yurtdışında davaları var, adam gidip gidip geliyor, o nedenle senin de uzun saatler çalışıyor olman bence pek de fark yaratmaz."

"Yok, yok," dedi Sıla, "o hiç de öyle değil. Eşlerin ikisi de yorgun olunca gerilim yaşanıyor."

"Valla bence," diye lafa girdi Melis, "ikinizin de çok çalışıyor olması daha iyi. Biri evde oturup ötekini bekleyince, bu çok daha yıpratıcı oluyor. Tecrübe konuşuyor..."

Sıla, "Bende de tecrübe konuşuyor. İkimiz de eve yorgun dönmüşsek, en ufak bir dikkatsiz söz ya da davranış, sinirleri zaten gerilmiş olan ötekini isyan ettirebiliyor. O kadar ki bazen keşke şu Serhat gemi kaptanı olup uzak diyarlarda dolaşsaydı da ben de azıcık kafamı dinleseydim, diyorum," dedi.

"Âlemsin Sıla."

"İnan öyle, Serra. Oysa birinin temposu daha düşük olursa, en azından o alttan alabilir, öteki kendine gelene kadar yapılması gerekenleri yapabilir."

Herkes olaya kendi açısından bakıyordu.

"Peki sen ne diyorsun Esin," dedim, "sizin evde de iki kişi çalışıyor?"

"Bizde pek sorun yok."

"Tabii," diye kızın lafını böldü Melis, "Bayan Özveri'nin olduğu yerde sorun olur mu..."

"Melis, bir bıraksan da Esin konuşsa."

Esin sakin sakin devam etti. "Ben akşam için her şeyi önceden hazırlıyorum. Yemek buzdolabında hazır bekliyor, salatanın da temel malzemelerini bir kâseye yerleştiriyorum, sadece sosu yapıp üzerine dökmek kalıyor."

"İşte buyrun," dedi Melis, "şekil A'da görüldüğü gibi Bayan Özveri her şeyi ama her şeyi üstlenmiş durumda, üvey çocuklarının ruhsal durumlarını bile..."

"Peki, ne yapmamı bekliyorsun Melis?"

Esin'in sesi titriyordu.

"Biraz da kendini düşünmeni istiyorum. Eğer Selçuk'la evliliğini sürdürmeye kararlıysan, artık senin de bir çocuk yapmanı istiyorum.

"Kendi bebeğini düşünmeni istiyorum.

"Nedir bu, hayatını adamışsın bu parçalanmış aileye... Sanki sana Berrak Hanım teşekkür edecek, sanki Ceren boynuna madalya takacak. Biraz da kendini düşün be kızım. İşte ben bunu istiyorum."

Esin çantasını aldığı gibi kalktı, "Ben gidiyorum."

Dilek önünü kesti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Şurada oturmuş biz bize konuşuyoruz, hem Melis'in ne ukala olduğunu bilmez misin," derken Melis'e gözüyle kaşıyla işaret etti.

Melis yerinden fırlayıp Esin'e sarıldı. "Seni üzdüm, çok özür dilerim Esinciğim. Ne olur affet beni ama sen kendini o kadar Selçuk'un ailesine kaptırmış durumdasın ki birinin seni silkelemesi gerek diye düşünüyordum. Seni çok seven arkadaşın olarak ve de sevimsiz olmayı göze alarak sonunda dayanamadım, düşüncelerimi söyledim. Ne olur affet ama lütfen bu söylediklerimi de bir düşün," dedi ve Esin'i öpücüklere boğdu.

Esin tekrar yerine oturtulduktan sonra Dilek, "Evet, asıl konumuza dönersek, Serracığım, siz ikiniz zaten çalışan karı koca olarak belli bir tempoyu tutturmuş durumdasınız. Neden bunu dert ettiğini anlamış değilim. Birkaç saat eksik, birkaç saat fazla neyi fark ettirecek ki?"

"Arkadaşlar, herkes kendi açısından haklı ammaaa..."

"Neymiş ama'sı?"

"Geçen hafta sonunu ben Antalya'da geçirdim."

"Ah, ne güzel..."

"Bunun nesi güzel, Melis. Olmayan rehberimizin görevini üstlenerek bir İngiliz grubunu güneye götürdüm ve dört gün, tam dört gün orada kaldım. Kocamsa İstanbul'daydı. İşte sözünü ettiğim sorun bu. Bu kim bilir daha ne kadar böyle sürecek ve ben bir yerde, Özgür başka yerde hayatımızı sürdüreceğiz."

"Hmm," dedi Dilek, "bu durumu alkışlayamayacağım."

"Hele şükür görebildin açmazımı..." dedim ve ekledim. "Hem beni asıl rahatsız eden ne, biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Özgür'ün çalıştığı firmanın bazı davetleri, kokteylleri oluyor. Bu durumda ben birçoğunda olamayacağım."

"Özgür her toplantıya gitmeye hevesli bir tip değil ki, hani o kokteyl meraklıları vardır, her yere maydanoz," diyerek bir kahkaha attı Dilek.

"Bak bunda haklısın. Gerekli aile ziyaretlerine bile çeke çeke götürüyorum ama şirketin yabancı ortakları geldiğinde Özgür'ün de orada olması gerekiyor."

"Ne var bunda? İş toplantısı, tabii katılacak."

"Ama çoğu kez eşlerin de bulunması gerekiyor."

"Ve sen bu aşamada bulunamayacaksın," diye sözlerimi tamamladı Dilek.

"Evet."

Sesim ne biçim çıkmış olmalı ki, Esin, "Ah canım, üzme kendini bu kadar. Az önce ne dedin, bu geçici bir süre için böyle, işler açılınca sen de eski tempona döneceksin," diye beni teselli etmeye çalıştı.

Dilek karşıma geçti ve uzun uzun beni süzdü. Sonra, "Acaba kocasına bu denli âşık kaç kadın vardır," demez mi...

"Ne alaka," dedim Dilek'e. Onu oracıkta boğabilirdim.

"Alakası şu ki, senin derdin ne geç saatlerde çalışması ne de iş toplantıları; senin derdin Özgür eşli toplantılarda yalnız olacak, orada fıstık gibi genç avukat hanımlar da olacak ve sen Özgür'ün yanında olup onu o tehlikeli yaratıklardan koruyamayacaksın."

"Aman Dilek, neler saçmalıyorsun."

"Yalan mı... Kızım, seni benden iyi kim tanıyabilir... Senin derdin, bal gibi kıskançlık. Tipik bir Serra kıskançlığı vakası yaşıyoruz şu anda..."

Ötekiler gülüştüler.

Dilek'e çok ama çok kızmıştım.

"Hiç ama hiç alakası yok. Ben sadece eşler birbirlerini görmeye görmeye birbirlerinden uzaklaşabilirler diye düşünüyorum."

"Aslında haklısın, Serra," diye destek verdi bana Sıla.

"Ve güzel giden evliliğimin böyle bir nedenle sarsılmasını istemiyorum. Zaten birbirimize ancak uyum sağlamışız, şunun şurasında..."

"Uyum sağlamayı başarmak bence en önemlisi," dedi Esin. "Kültür farkı öyle müthiş bir şey ki... aynı çizgide olan iki aile bile farklı olabiliyor. Biri akşam yemeğini saat sekizden sonra yerken, öteki saat altı buçukta sofraya oturmuş oluyor.

"Biri için taksiye binmek çok doğal bir şeyken, öteki için savurganlık olarak algılanabiliyor. Ve işte böylesi farklı bin bir ayrıntıyı güncel yaşam içinde yoğurmak hiç de kolay olmuyor.

"O nedenle uyum sağlamayı ben çok önemsiyorum ve Serra'ya hak veriyorum."

"Bu duruma Özgür ne diyor?" diye sordu Sıla.

"O da bu duruma bayılmadı, ama sen artık sadece bir çalışan değilsin, bu işin ortağısın. Dolayısıyla zor günlerin getirdiği koşullardan kaçamazsın. Durumlar düzelene kadar elbirliğiyle katlanacağız artık, dedi."

"İşte budur," dedi Dilek. "Adam mantıklı! Herkesin kocası böyle bir durumda söylenir, surat asar ve o zavallı kadın da hem işini yapmaya hem de kocasının gönlünü almaya çalışır. Onun için sen önce ne kadar şanslı olduğunu bil."

Üff bu Dilek bazen ne kadar da sinir bozucu oluyor.

Tabii ki onlara açık açık söyleyemiyorum ama Özgür'ün benim olmadığım bir yerde başka hatunlarla sohbet etmesi fikrine deli oluyorum! Zorla değil ya...

Kocamı dizimin dibinde istiyorum. Şimdi ben o aptal turistleri gezdirir, onların o aptal sorularını cevaplarken, onunla flört etmek isteyen hatunlara alanı boş, hem de bomboş bırakmış olmuyor muyum...

Ama gel de bunu bizim kızlara anlat.

Cevap hazır: Ne kadar da evhamlısın.

Hele de Dilek...

Tipik Serra kıskançlığı vakası yaşanıyormuş!

Peki, mükemmel sekreter/yardımcı Banu olayına ne demeli?

Gerçi bu konuda da başta Özgür olmak üzere herkes abarttığım kanısında. Ama... ben biliyorum! Taa içimden hissediyorum ya...

Niye başkasına takmadım da Banu'ya taktım. Orada çalışan bir dolu stajyer var, avukat var, sekreter var.

Kim ne derse desin, Banu bal gibi de Özgür'ü beğe-niyordu.

Neyse ki o konu kapandı.

Ama sakınılan göze çöp batar misali, böyle şeyler de hep gelir beni bulur.

Ayrıca -gerçi sadece bir iki kez bir araya geldik ama- beni tedirgin eden tipler var, o avukat grubunda.

Ama bunu söyleyemem ki, hele de bu edilen laflardan sonra.

Evet, sinir olsam da arkadaşlarımın sözlerini kabul etmekten başka çarem yok şu aşamada.

Ne diyelim...

Haydi hayırlısı...

12 Eylül, Salı

Bu akşam yemeğini Betül ve Bahadır'la yedik. Dilek duymasın!

Ama madem şu evlilik işini üstlendim, sonuna kadar götürmeliyim, diye düşünüyorum. Öyle yapyabancı bir müşteri muamelesi yapamazdım herhalde. O nedenle nikâh öncesi Betül'le nişanlısını akşam yemeğine davet ettim. Yer olarak da muhteşem manzarası ve mükemmel servisiyle Feriye Lokantası'nı seçtik Özgür'le.

Aslında bu yemek Özgür için çok eğlenceli. Tüm hikâyeyi bildiğinden için için gülüyor. Betül'ü de ilk kez yakından görecek, daha doğrusu tanıyacak.

İşte böylece Feriye'de buluştuk. Feriye Lokantası'na bin kez gitsem doyamam.

İstanbul'un en güzel manzaralarından birine sahip. Ortaköy'ün zarif bir mücevher gibi pırıldayan camii, arkada Boğaz Köprüsü... O da pırlanta bir gerdanlık sanki...

Denize yansıyan ışıklar...

"Serra, bizi böylesi güzel bir yere getirdiğiniz için çok çok teşekkür ederiz," dedi Betül.

"Biz burayı çok severiz," dedim ve ekledim, "ayrıca evlilik öncesi kutlamaları için de doğru adres."

"Haklısın," dedi Betül hayranlıkla etrafına bakınarak. "Değil mi Bahadır?" diye nişanlısını dürtüklemeyi de ihmal etmedi bu arada.

Bahadır'a gelince... Nasıl anlatsam... Azıcık kıro tipli (yani Betül'ün annesiyle babasının bu evliliğe neden karşı çıktıklarını anlayabiliyorum) ama iyi yüzlü bir delikanlı.

Bak erkek diyemiyorum, delikanlı demek geliyor içimden. Betül onun yanında pek anaç duruyor ve sanki her konuda onu yönlendiriyor. Öte yandan Betül'ün karakterini düşünürsek, belki de bu doğru bir seçim.

Betül güya benimle konuşuyor ama gözü hep Özgür'de... Biliyorum, merak içinde. Özgür'ü iyice tanımak ve çözmek için ölüyordu zaten. İşte, ona bu fırsatı verdim.

Nasıl nazik, nasıl terbiyeli...

Gidecekleri Yunan adalarından söz ediyoruz. Özgür, Bahadır'ı da sohbete dahil etmek için gayret ediyor ama Bahadır pek de alışık olmadığı belli olan kravatını çekiştirerek bir iki söz edip yine kabuğuna çekiliyor.

"Duvak için ne düşünüyorsun?" diye sordum Betül'e.

"Şöyle çiçek gibi, dal gibi bir şey yeterli."

"O zaman bildiğim bir yer var. Tünel'de... Çok güzel çiçekler yapıyor, daha çok da gelin başları için... Seni oraya götürürüm, eminim beğendiğin bir şey bulacaksın. Öyle çok çeşit var ki..."

"Sağ ol, Serra."

"Gelinliğini hallettin mi?"

"Evet, evet," diyerek lafı geçiştirdi.

Tamam, dedim içimden, bu da hazır demek.

İyi, iyi...

Birden aklıma geldi. "Betül," dedim, "az kaldı unutuyordum. Bayan Bella'yla senin için konuştum, o da arkadaşlarını arayıp elimizde deneyimli bir arkadaş var, şeklinde bir yoklama yapacak."

"Harika! Bir şey çıkarsa hemen söyle, ben de vakit geçirmeden başvurayım."

"Hiç merak etme."

Ve böylece gecenin sonunda, düğün kokteylinde buluşmak üzere vedalaştık.

Yolda Özgür, "Umduğumdan iyi çıktı Betül," dedi. "Ben tam bir cadaloz bekliyordum."

"İşin kötüsü de bu ya, istediği zaman öyle tatlı, öyle yumuşacıktır ki..." dedim ve sordum.

"Peki, Bahadır'ı nasıl buldun?"

"İyi çocuk ama daha bir fırın değil, pek çok fırın ekmek yemesi gerek."

"Bence garip bir biçimde birbirlerine uygunlar."

"Nasıl yanı?"

"Betül'ü aklı başında hiçbir erkek çekemez. Hep o yönetmek ister, Bahadır ise yönetilmeye muhtaç. Bu durumda eminim herkes hayatından memnundur. Betül'ün annesiyle babasının dışında..."

"Onlar bu evliliğe karşılar mı?"

"E, herhalde yani..."

Özgür başını iki yana salladı, "Demek bu kız gelip senden yalvar yakar özür diledi. Hele de şu söylediklerinden sonra, inanılır gibi değil."

"Neden öyle söylüyorsun. Olamaz mı? Yani şimdi şartlar çok değişik."

"Edindiğim izlenime göre yine de eşyanın tabiatına aykırı..."

"Benim de buna inanmam zor oldu ama babaannemin bir lafı vardır, Allah insanı hayatla terbiye etmesin, gibi bir şey, Betül de ilk konuşmamızda, beni hayat terbiye etti, demişti de..."

"Değişebildiyse, övgüye değer..." dedi Özgür, benim gibi inanmış olarak değil de, açık kapı bırakarak.

Düğün kokteylini önümüzdeki hafta, yine Boğaz'da bir mezunlar derneğinin bahçesinde yapacağız. Hava iyi olursa dışarda, kötü olursa içerde.

Orada da manzara muhteşem, Boğaz'a tepeden bakıyor.

Fiyat harika çünkü çok sıkı pazarlık yaptım, ayrıca kokteyl hafta içi olacak. Malum, hafta sonu olunca fiyatlar artıyor.

Fazla kalabalık yok, akrabalar ve en yakın arkadaşlar olacak. Bense kokteylden önce gidip ağaçlara beyaz fenerler, beyaz balonlar asacağım. Masalara da beyaz mumlar serpiştirdik mi düğün esprisini yakalamış olacağız.

Ertesi gün balayına çıkacaklar. O konuda Bayan Bella yardımcı oldu, böylece bu gezi için bir kuruş bile ödemeyecekler. Ne büyük bir jest. Umarım Betül kıymetini bilir.

Bayan Bella'ya teşekkür ettiğimde, "Büyütme o kadar, Serracığım, onların şansına o tura ummadığım sayıda yerli turist katıldı. Eh, bunlar da arada kaynayıp gitsinler artık. Asıl emeği veren sensin. Kaç zamandır uğraşıyorsun, hem de her türlü ayrıntıyla. Kız kardeşi olsa ancak bu kadar yapardı," dedi.

Hayırlısıyla şu kokteyli bir atlatalım, balayına da gidip gelsinler, benden bu kadar.

Bir de bakmışsın, bu arada iş imkânı da doğmuş. Tadından yenmez...

Ve böylece o yoluna, ben yoluma...

Bu ahbaplığı sürdürmeye hiiiiç niyetim yok çünkü...

Dün eve dönerken yolumun üstünde kitapçıya uğrayıp yeni kitaplar aldım.

Tahsin Yücel'in *Gökdelen* ve *Golyan Devrimi* ile Zülfü Livaneli'nin *Mutluluk* ve *Sevdalım Hayat* adlı eserleri.

Şimdi yatmadan hepsini şöyle bir karıştıracağım. Çocukluğumdan beri okunmamış gıcır gıcır kitaplara ve kâğıt kokusuna bayılırım.

Ba-yı-lı-rım!

20 Eylül, Çarşamba

Bugün raporumu Bayan Bella'ya sundum!

Sayfaları şöyle bir karıştırdı, sonra, "Serracığım, bayağı kapsamlı bir çalışma olmuş. İlk işim tüm dikkatimi vererek okumak olacak, eline sağlık," dedi.

"Geçenlerde gazetenin gezi ekinde okuduğum bir yazıdan söz etmek istiyorum, beni çok etkiledi, vaktiniz var mı?" diye sordum ona.

"Elbette var, seni dinliyorum."

"Bir gezgin İtalya'nın Verona Kenti festivaline katıldığından söz ediyordu. Festivalde sergilenen operayı tam yirmi beş bin kişi ellerinde mumlarla izliyormuş. Düşünün, bu kim bilir ne muhteşem bir görüntüydü. Ve koro bir bölümü o kadar güzel seslendirmiş ki halk ayakta büyük bir coşkuyla dakikalarca alkışlamış. Bunun üzerine şef, koroyu dinleyicilerin arasına sokmuş, eseri yeniden çaldırmış. Ve onca insan ellerinde mumlar o bölümü koroyla birlikte söylemişler.

"Gezgin, sözlerini şöyle bağlıyordu, 'Tanık olduğum bu sahneyi ne zaman birisine anlatsam, gözyaşlarımı tutamam.'"

Sustum.

Bayan Bella da susuyordu.

Gezginin öyküsü Bayan Bella'yı da etkilemişti.

"İşte," dedim, "ben böyle turlar düzenlemek istiyorum. Sanatseverlere konser ve sergi turları... İlginç yerlere, örneğin Kapadokya'ya özel turlar, yeme içme meraklılarına Gaziantep-Urfa turları, yazın sıcağında Akdeniz'e değil Karadeniz yaylalarına turlar...

"Ayrıca özel günler için özel turlar... Örneğin Ağva ve Kaz Dağları, evlilik yıldönümü kutlamaları için biçilmiş kaftan.

"O güzelliğiyle, eşsiz manzaraları, sessizliği ve butik otelleriyle tam baş başa kalınacak yerler."

"Şebnem'le bu işe kalkıştığımızda biz de işte böyle aynen senin gibi hevesliydik. Bana o günleri hatırlatıyorsun."

Bu sözleri duymak ne güzeldi, demek ki fikirlerimi kabulleniyor, başaracağımıza o da inanıyordu. Bu da beni çok mutlu ediyordu.

Beynimin içinde ince bir sızı gibi dolanıp duran o kuşku dışında çok mutluydum. O kuşku nedir diye sorarsan, sevgili sırdaşım benim, zaten yüklü olan programıma eklenecek yeniliklerle ilgili bu çalışmaların benim ev hayatımı olumsuz etkilemesi olasılığıdır. Gerçi Özgür çok anlayışlı ama yine de...

Ondan uzaklaşıyor olmak beni çok üzüyor.

"Serra, Serra..."

Öyle bir dalmışım ki, Bayan Bella'nın bana bir şeyler söylediğinin ancak farkına varabildim. "Seninkilerden bir haber var mı?"

"Kimlerden?"

"Ah canım, senin aklın hâlâ şu anlattığın turlarda... Arkadaşlarından söz ediyorum. Acaba memnun kaldılar mı?"

"Sahi," dedim, "hiç sesleri solukları çıkmadı."

"Bize bak," dedi Bayan Bella, "onların balayında olduklarını unuttuk galiba. Herhalde şu aralar bizi aramak en son düşünecekleri şey," dedi, sonra sordu.

"Sahi, kokteyl nasıldı?"

"Çok güzel geçti. Betül gelinliği ve sağındaki beyaz çiçeklerle çok hoş bir gelin olmuştu."

"Duvak takmadı mı?"

"Hayır, daha hafif bir şey isteyince onu bildiğim bir yere götürdüm, oradan bir avuç yapma yasemin aldık. Aslını isterseniz, o yaseminleri tokalarla saçlarının arasına ben tuttırdım. Öyle hoş oldu ki... Saçlarına yaseminler serpiştirilmiş gibiydi."

"Ne güzel."

"Davet edilen herkes gelmişti, zaten sadece en yakınları davetliydi. Ama aramaması yine de tuhaf çünkü ayrılırken Betül bana sarılıp teşekkür etti ve döner dönmez arayacağını söyledi, hatta adalardan bile arayabilirim, diye ekledi."

"Canım dedim ya, bunlar yeni evli. Şimdi onlar yerde miyiz gökte miyiz diyorlardır."

"Sanırım haklısınız."

"Ha Serra, unutmadan, Betül için bir iş görüşmesi ayarladım. Benim çok sevdiğim bir arkadaşım var, ona durumu anlattığımda, bir gelsin görüşelim, dedi. Betül'le konuştu-

ğunda, en kısa zamanda beni aramasını söyle de onun için bir randevu alayım, olur mu..."

"Ne harika bir haber! Sevinçten havalara uçacak."

"Dur bakalım, çok da heveslenmeyelim. Umarım ona uygun bir pozisyon vardır."

"Özgeçmişimi her yere gönderdim, hiçbir yerden cevap yok, diye yakınıyordu. Burada en azından bir görüşme imkânı var. Daha ne olsun."

Masamın başına geçer geçmez, Betül'ü aradım. Cep telefonu çaldı, çaldı ama açan olmadı.

Çok tuhaftı çok.

Ayrılırken bana adalardan arayacağını söylemişti.

Haydi balayıydı falan filan, şurada geleli kaç gün olmuş, insan bir açıp geldim, şöyle geçti, böyle geçti, demez mi... Neyse, vardır herhalde bir sebebi...

28 Eylül, Perşembe

Dayanışma dediğin böyle olur!

Önümüzdeki hafta sonu Polonezköy'deyiz.

Biz, kızlar...

Sadece biz kızlar...

Tam dokuz yıl sonra...

Düzenleyen: Alga Butik Turları.

Amaç: Yıllar sonra bir araya gelmek. Nasıl?

Bomba gibi, değil mi...

Ama en güzeli... Canım arkadaşlarımın benim butik tur projemi duyar duymaz aralarında görüşüp konuşup bizim sınıfa özel bir tur istemeleri oldu.

Tekrarlıyorum.

İşte dayanışma böyle olur.

Böylece ben de ilk butik turumu onlar için düzenlemiş oluyorum.

Ve bunun bana uğur getireceğine yürekten inanıyorum.

Şimdi filmi azıcık başa saracağım. Bayan Bella önerilerimi onaylayınca tam gaz işe koyulduk. Tüm hazırlıkları tamamladıktan sonra da küçük bir servet ödeyerek gazetelerin pazar eklerinde, kadın dergilerinde ve internette, web sayfamızda duyurular yaptık.

Özellikle de internette yayınlanır yayınlanmaz öyle bir ilgi gördü ki bu kadar olur. Çeşitli öneriler getirenler, sorular soranlar, ciddi biçimde programla ilgilenenler...

İşte tam bu sırada bizim kızlar ilk tura talip oldular. Tahmin edebileceğin gibi Dilek'le Melis kafa kafaya verip (tabii bunu bana böyle söylemiyorlar) Serra'ya nasıl destek olabiliriz diye düşünürken, neden bir sınıf toplantısı yapmayalım, deyiveriyorlar. Ve bana destek verirken bizim sınıfı da onca zaman sonra bir araya getirmiş oluyorlar. Bir taşla iki kuş anlayacağın...

Bunu bana söylediklerinde ne kadar sevindiğimi anlatamam. Her şeyden önce arkadaşlarımın duyarlılığı beni çok ama çok etkiledi. Bayan Bella bile, böyle dostların olduğu için çok şanslısın, dedi.

Ve tekerler dönmeye başladı! Bizim kızlarla sınıfın diğer kızlarına ulaşma çabası içine girildi. Melis'le Dilek telefon başındaydılar, gece gündüz.

Onlar böyle dört koldan uğraşırken ben de oturup düşünmeye başladım. Bu buluşmanın ilginç bir yanı olmalıydı.

Sınıf toplantıları genelde öğle, bilemedin akşam yemeği şeklinde oluyor. Restoranları şöyle bir gözümün önüne getirdim.

Şehrin göbeğindekiler? (I-ıh...)

Kebapçılar... (hayatta olmaz, o gürültüde ne konuşabilir ki insan)

Otellerin restoranları... (fazla kokoş)
Balıkçılar... (fazla salaş)
Düşün, düşün, düşün...
Vee ampul yandı!
Polonezköy!
Ta-taaa...

Hatta Polonezköy'de bir hafta sonu. Sadece cumartesi gecesini içeren tek gecelik bir hafta sonu...

Evet, ne diyorduk, cumartesi günü gidilir. Gidiş için bir minibüs ayarlanabilir. Oraya varınca şöyle bir çevre gezilir, odalara yerleşilir ve akşam yemeği... Gırgır, şamata...

Ertesi sabah, ormanda yürüyüş, ya da civarı gezme, ufak tefek alışveriş (bizimkiler alışveriş yapmazlarsa hasta olurlar maazallah). Hafif bir öğle yemeği ve yine minibüsle dönüş.

İşte kafamda kabataslak oluşan plan buydu.

Hemen arabama atladığım gibi ver elini Polonezköy. Önce köyün meydanındaki kahvede oturup bir çay içtim. Bak burada oturup çene çalmak bizim kızların hoşuna gider. Sonra yol kenarına dizilmiş satıcılardan da mutlaka bir şeyler alırlar. Dedim ya, alışveriş yapmazlarsa hasta olurlar, hasta...

Üstelik neler neler var. Ev yapımı reçeller, turşular, kenarı oyalı yazmalar...

Ve kalkıp otelleri gezmeye başladım. Aslını istersen hepsi güzel, hepsi de bu coğrafyayla uyum içinde. Ahşap ve taş karışımı binalar bu yeşil doğaya ne kadar da yakışıyor.

Ama bence en güzeli, daha önce Özgür ve arkadaşlarıyla kaldığımız tipik bir kır oteli olan Polka Country Hotel. Büyük taşlarla örülmüş duvarların arasına atılmış ahşap kirişleri, ahşap çatısı ve salondaki büyük şöminesiyle insanı kendine çeken, sarıp sarmalayıveren sıcak bir mekân...

Geniş pencerelerinden bakınca bahçenin ötesindeki ulu ağaçları ve daha da ilerlerde doğanın çeşitli renklerini barın-

dıran yumuşak eğimli tepeleri görebiliyorsun. Baktıkça hem ruhun hem gözlerin dinleniyor.

Ya o sessizlik... Hele de şehirden gelince... Doyumsuz...

Kalın parkelerin üstüne serilmiş kilimler, rahat, geniş koltuklar ve çiçekli, put yastıklar...

Koltuklara eşlik eden sehpalarsa, ince bir zevkin altını çiziyor. Her birinde kibritiyle yan yana duran hoş bir mum ve kır çiçeklerini kucaklamış minik bir vazo...

Ve günlük gazeteler, dergiler, kitaplar...

Evet, dedim içimden, bundan mükemmel bir hafta sonu seçimi olamaz.

On beş odası varmış otelin, hemen rezervasyonumuzu yaptım, sonra da görevliyle oturup bizim kızlar için düşündüğüm hoşlukları konuştuk.

Birinci hoşluk: Çay saatine yakın gelecekler ya, ana salonda şöminenin başında bir açık büfe hazırlanmasını istedim. Elmalı pay ile çikolatalı krokanlı pasta, büfenin ağır topları olacak. Küçük sandviçler ve kurabiyelerse tuzlular bölümünü oluşturacak. Çeşitli çaylar ve kahve servisi yapılacak. Açık büfenin bodur mumlar ve çiçeklerle desteklenmesini de rica ettim. Sadece mideye değil, göze de hitap etmeli, öyle değil mi...

Müşteri velinimetimizdir efendim. Müşteri memnuniyeti ilk planda gelir bizim için.

Üf, üf, bu sözleri Dilek duysa, benimle nasıl da dalga geçerdi. Artık ömür boyu dilinden kurtulamazdım.

İkinci hoşluk; gece yarısı büfesi... Ama bu büfe, otelin ana bölümünden uzak olan bir salonda gerçekleştirilecek. Bunu iki açıdan böyle düşündüm. Hem uyumak isteyenler rahatsız olmasın, (malum bizler bir araya geldik mi, sesimizin ayarını düz bir çizgide tutmayı beceremiyoruz), hem de hep aynı yerde kalmayalım, değişik bir ortam olsun diye...

Bir de her hoşlukta ayrı bir renk düzenlemesi istedim. Çay sofrası beyaz olacak. Akşam yemeğinde lacivert peçetelerle, lacivert-beyaz bir kompozisyon uygulayabileceklerini söylediler. Gece yarısı büfesi için de ben evden kıpkırmızı bir örtü ve kırmızı kâğıt peçeteler getireceğim. Hani o saatte onları uyanık tutacak bir renk. Bütün bunları halledip eve döndüğümde saat sekize geliyordu. Özgür'le aynı anda eve girdik.

"Çok mutluyum, çok," dedim biricik sevgilime sarılıp onu öperek.

"İşte bunu duymak çok güzel. Söyle bakalım bu saatlere kadar neler yaptın?"

"Önce bir rahatlayalım, sonra sana her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatacağım," dedim.

Az sonra yemeğimizi yerken, sevgili arkadaşlarım için düzenlediğim hafta sonu programını anlattım.

"Kaç kişi katılıyor?" diye sordu Özgür.

"Bu gidişle otuza ulaşacak gibi..."

Bir ıslık çaldı Özgür, "Bunca yıl sonrası için iyi bir sayı."

"Aslında bu sayı çok daha yüksek ama hafta sonu kalabilenler otuzu bulacak. Dilek'le Melis'i bir görsen, dedektif gibi iz sürüyor, adresleri, telefonları buluyorlar. Örneğin, Sirel adında bir arkadaşımız var, meğer Viyana'ya yerleşmiş. Ona bile ulaşmışlar, veee geliyormuş."

"Çok güzel."

"Bu arada Mersin'e yerleşmiş bir başka arkadaş vardı. O da geliyormuş. Sıla Ankara'dan geliyor, gerisi de zaten İstanbul'da," dedim ve ekledim, "ama şu arkadaşlarıma bakar mısın, bu resmen bana bir destek operasyonu. İlk turumu onlar için yapıyorum, ne hoş değil mi?"

"Evet," diye başını salladı Özgür, "sizin dostluğunuza diyecek yok. Ama sen de onlara unutamayacakları bir buluşma hazırlıyorsun."

"Eh, olsun o kadar artık."

"Serra," dedi birden Özgür, "senin şu Betül'den ne haber?"

"Sahi," dedim, "bizim sınıf işine daldım, onu unuttum gitti. Ama haklısın, hiç sesi soluğu çıkmıyor."

"Balayından döneli kaç gün oldu. İnsan bir telefon edip sağ ol, şöyle oldu, böyle geçti demez mi..."

Demek Özgür de aynı benim gibi düşünüyordu. "Üstelik ben onu kaç kez aradım, çalıyor, çalıyor, kimse açmıyor."

Özgür anlamlı bir bakış fırlatarak, "Oysa düğün ve gezi arifesinde seni her gün arıyordu," dedi.

"Anlamıyorum, hiç anlamıyorum," dedim ve birden Bayan Bella'nın söyledikleri aklıma geldi.

"Eyvahlar..."

"Ne oldu?"

"Sadece beni aramaması bir kenara, Bayan Bella ona bir görüşme ayarlayacaktı, bir arkadaşıyla görüşmüş, Betül gelince beni arasın, demişti. Ben de Betül'e bir mesaj atarak, durumu bildirmiştim. Eğer Bayan Bella'yı da aramadıysa çok ayıp olur çok."

"Arasaydı, Bayan Bella sana bundan söz ederdi."

"Doğru! Bu sessizliğe hiç anlam veremiyorum. Acaba başına bir iş mi geldi?"

Özgür şöyle bir gülümsedi.

"Merak etme sakın, başına bir iş gelseydi ilk duyan sen olurdun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada senden başka tanıdığı olmadığını söylüyordu."

"Neyse, yarın yine arayayım bakayım."

"Ha Serra, unutmadan, gelecek cumartesi Siren'le Mahmutlara yemeğe davetliyiz."

"Olamaaaaz!"

"Neden?"

"Gelecek cumartesi Polonezköy'de bizim sınıf toplantısı var ya..."

"Öyle ya..." dedi Özgür, "hay Allah..."

Keyfi kaçmıştı.

Aslını istersen sevgili arkadaşım, benim de keyfim kaçmıştı.

Hem de ne biçim. Kaç türlü açmazdı bu.

Hani Özgür'ün avukat arkadaşları dediğim grup var ya ve orada sinir olduğum bir karı koca var ya...

İşte onlar bu Siren'le Mahmut.

Özellikle de Siren.

Şimdi Özgür oraya yalnız gitti mi, bu kadın bu işi diline bir dolayacak ki bu kadar olur.

Tabii Özgür'ün keyfinin kaçması Siren'in böyle bir hatun olmasından kaynaklanmıyor, o hiçbir şeyin farkında değil. O, birlikte gidemeyecek olmamıza bozuldu.

Nitekim, "Sen gitmesen?" diye sordu yavaşça.

"Ah Özgürcüğüm, arkadaşlarım bana bir jest yapmışlar, bu turu düzenleyebilmem için bir bahane uydurmuşlar ve ben ortada yokum!

"Neden, diye sorduklarındaysa nasıl, o akşam başka bir yere davetliydim, derim. Neler hissederler, bir düşünsene..."

"Haklısın," dedi Özgür, "çok ayıp olur. Peki, ben de gitmesem?"

"O da olmaz," diyerek karşı çıktım. "Bir de sen gitmezsen, Siren bizi kara listeye alır."

"Yok ya, öyle bir kadın değil o."

İşte sevgili defter, bu tam da beklediğim cevaptı.

Benim sevgili Özgürcüğümün öngörüsü bu kadardır. Öte yandan, ben de çok çok iyi tanımıyorum bu Siren'i ama antenlerim, o çetele tutan, herkesi fişleyen tipler vardır ya; aradıydı aramadıydı, geldiydi gittiydi diye, işte bu Siren'in o tiplerden olduğunu söylüyor.

Diyelim onun davetine biz karı koca şu veya bu nedenle gitmedik ya da gidemedik; bizde bir davet olduğunda onun kesinlikle gelmeyeceğine, dahası bizim gidememizin altında başka nedenler arayarak ince ince laflar sokuşturacağına e-mi-nim!

Kanıtım yok ama antenlerim öyle söylüyor.

Öte yandan, Özgür solo giderse, bak bu hoşuna bile gidebilir, çünkü o zaman bu zavallı yalnız erkeği hemen kanatları altına alacağından, onunla ilgilenip onu besleyeceğinden, hatta hatta eğlendirip güzel vakit geçirmesini sağlayacağından da eminim.

Ki bu da benim hiç hoşuma gitmiyor.

Ama neylersin... Bir yanda arkadaşlarım ve işim, öbür yanda Özgür ve Siren'in daveti...

İşte Dilek'e bunu anlatmaya çalışıyordum. İşler çoğalınca, beraberliklerinden ödün vermek zorunda kalıyorsun. Oysa normal saatlerde çalışsam, süslenir püslenir, paşa paşa kocamın kolunda Siren'in davetine giderdim.

Her şeyin bir bedeli vardır, derler. İşimizi kurtarmaya, dahası yenilikler yapmaya karar verince, daha çok çalışmak gerek. Onun bedeli de özel yaşamdan fedakârlık oluyor.

Neyse, umarım bugünler geçecek, işler düzelecek ve biz eski mutlu günlerimize döneceğiz. Yeni elemanlar koşacak bu tür işlere...

Peki, ya bu Betül'e ne demeli?

Kaç gün oldu.

Düşündükçe sinirleniyorum.

İnsan bir arar.

Aramadı, telefonunu açar.

Mesajlarıma cevap verir.

Yarın onu bulana dek arayacağım.

Şimdi gidip sevgilime sarılıp bir güzel uyuyayım da kendime geleyim.

İyi geceler, yedi cüceler!
Bir zamanlar böyle derdim.
Hey gidi günler, hey...

29 Eylül, Cuma

Evet sevgili defter, bunu kabullenmek hiç ama hiç kolay değil ama...

İtiraf etmeliyim ki...

Ben kandırıldım!

Resmen kandırıldım!

Hem de fena halde kandırıldım!

Kim tarafından mı?

Adını yazmak bile acı veriyor ama Betül tarafından bir kez daha oyuna getirildim.

Evet, Betül tarafından...

Hangisine daha çok yanayım bilemiyorum.

Onun değişmeyen kaypaklığına, ikiyüzlülüğüne mi yoksa benim aptallığıma mı... Ama o kadar da inandırıcıydı ki...

Şu anda bile o mahzun yüz gözümün önünde... Elimi tutuşu, benden özür dileyişi...

Yani şimdi bunların hepsi numara mıydı?

Beni uyaranlar başından beri haklı mıydı? Bir şey değil, insanoğluna olan güvenimi yitireceğim.

Yaşadıklarımı ve duygularımı tüm açıklığıyla ancak seninle paylaşabilirim sevgili defterim.

İlk butik turumun heyecanı ve hazırlık koşuşturması beni öylesine sarmıştı ki, Betül'ün sessizliğini arada bir düşünüyor ama yine kendimi işe kaptırıp unutuyordum.

Ama dün gece... hele de Özgür'le bu konuyu konuştuktan sonra... birdenbire bu bana çok dokundu.

Çok ama çok sinirlendim.

Günlerdir aramaması...

Telefonlarıma cevap vermemesi...

Beni deliye çevirdi.

O kadar ki bütün gece uyuyamadım, sinir içinde oradan oraya döndüm durdum.

Ve sabahın köründe ilk işim onu aramak oldu. Çaldırdım, çaldırdım, çaldırdım.

Sonunda telefon açıldı.

Uykulu bir ses, "Efendim?" dedi, Bahadır'dı bu. Anlaşılan daha işe gitmemişti, iyi düşünmüş, yakalamıştım onları.

"Kusura bakma Bahadır ama Betül'le konuşmam gerek," dedim.

Bir duraladı, kesin kaşla gözle sevgili karısına ne yapması gerektiğini soruyordu.

Bütün gücümle telefonun içine bağırdım. "Çok önemli! Derhal konuşmalıyım onunla."

"Uyuyordu da," dedi, kendisinin de bu yalana inanmadığını açığa vuran cılız bir ses tonuyla...

"Uyandır o zaman," diye haykırdım.

"Peki, peki," dedi ve Betül'ü verdi.

"Efendim, Serra?"

"Kızım, sen beni deli etmeye mi çalışıyorsun?"

"Niye? Ne yaptım ki?"

"Balayından döndüğünden beri ne aradın ne bir şey... İnsan en azından döndüm, hayattayım, diye arar."

"Ne olur kusura bakma, şuydu buydu derken günler geçiyor."

Gel de çıldırma...

Daha önce beni her gün ararken, Serra n'olur şunu da yapalım, Serra n'olur şuraya da bakalım, derken günler geçmiyordu ama...

"Peki, benim telefonlarıma niye cevap vermiyordun? Kaç kez aradım seni..."

"Bir ara telefonum bozuktu, herhalde o günlere denk düştü."

Yersen... dememek içim kendimi zor tuttum.

"Bırak Allahını seversen, Betül," dedim, "aramadın; ben aradığımda da telefonunu her ne sebepleyse açmadın. Peki, ya mesajları niye cevaplamadın?

"İş arıyorum, iş arıyorum, diye başımın etini yedin. Bayan Bella da eşine dostuna söyledi ve görüşme bile ayarladı. Bunun için senin dönmeni bekliyordu. En azından o konuda bir cevap verebilirdin. Bayan Bella'ya ne kadar ayıp oldu, farkında mısın?"

"Şu aralar çalışmaya hazır olmadığımı gördüm," demez mi...

Ah Tanrım, sen aklımı koru.

"İyi ya işte, o zaman arayıp ben bir süre daha çalışmayı düşünmüyorum, diyebilirdin."

"Ne bileyim, belki de ayıp olur diye düşündüm herhalde."

Öyle umursamaz bir konuşması vardı ki...

İnanamıyordum, kulaklarıma inanamıyordum.

"Kusura bakma ama bu yaptığın çok daha ayıp oldu, çok."

Sessizlik...

"Yani şimdi senin bütün bunlara bir diyeceğin yok, öyle mi?" diye sordum son kez.

"Seni kızdırdımsa özür dilerim ama kasıtlı değildi. Günler geçiyor işte..."

Öylesine baştan savma bir mazeretti ki, sözcükler daha ağzından çıkarken dağılıveriyordu.

"İyi öyleyse," dedim, "haydi sana iyi günler."

"Sana da..."

Şimdi sevgili sırdaşım, benim bundan ne gibi bir sonuç çıkarmam gerekiyor?

Dilek'in haklı olduğu mu?

Yani, Betül'ün beni kullanıp işi bitince de arkasını dönüp gittiği gerçeği mi?

Ama bir türlü inanamıyorum.

Bir insan nasıl böyle olabilir, inan, inanamıyorum.

Öte yandan, düşündükçe düşündükçe her şey yerli yerine oturuyor ne yazık ki...

İstanbul'a gelmiş.

Araştırmış, soruşturmuş ve işine yarayacak kişinin ben olduğunu bulup çıkarmış.

Öyle ya...

Balayı gezisini bir turizm acentesi düzenleyebilir. Eh, düğün kokteyline de yine bu tür etkinlikleri hazırlayanlar pekâlâ yardımcı olabilir.

Ve bunun için de gerekirse pişman olmuş cici kız rolü mükemmelen oynanabilir.

Ya... her şey bir kenara, yanarım yanarım, sanki tüm yaptıklarım yetmezmiş gibi, saçlarına o yaseminleri ellerimle tutturduğuma yanarım.

Düşündükçe çıldırası geliyor insanın.

Vee iş bitince...

Arkasına bakmadan çekip gidebiliyor. Oktay'lı dönemde az acı çektirmedi bana. Ne dolaplar çevirdi ne dolaplar. Ama hep arkamdan. Bu kez yüz yüzeydik.

Gözlerimin içine baka baka, planlı olarak yaptı yapacağını.

Ofise vardığımda yüzüm kim bilir ne haldeydi ki, Selçuk, "Hasta mısın Serra, yüzün bembeyaz?" dedi.

Hemen tuvalete gidip makyajımı tazeledim, bol bol allık sürdükten sonra Bayan Bella'nın yanına gittim. Ona durumu anlatmam gerekiyordu. Kadın hâlâ Betül'den haber bekliyordu. Anlattıklarımı hiç sesini çıkarmadan dinledi.

"Araya girmenizi istediğim için sizden özür dilerim. Bu bana bir ders oldu, bir daha kimse için bir başkasından iyilik istemeyeceğim," diyerek sözlerimi sonlandırdım.

Gülümseyerek bana baktı. "Çok üzgün ve öfkelisin. Seni gayet iyi anlıyorum ama unutma ki ben de hayatta buna benzer pek çok olay yaşadım. Onun için sen beni düşünme ama böyle bir olay yaşadın diye de o güzel huyundan sakın vazgeçme. O sevecen ve yardımsever yanın, bir çıkarcı yüzünden zedelenmemeli.

"Bu dünyada karşına daha pek çok Betül'ler çıkacaktır, bunların seni değiştirmesine, seni acı ve katı bir insana dönüştürmesine izin verme. Unutma ki sen bugün burada önemli bir hayat dersi aldın. Öğrendiğini zihninin gerisine yaz, olumsuz duygularıysa hemen at üzerinden."

Yaa sevgili defterim, meğer Betül hikâyesi bitmeyecekmiş benim için.

Durup durup aynı şeyleri söylüyorum ama bir insan nasıl bu kadar rol yapabilir? Dahası nasıl böyle şeyler düşünüp planlayabilir? Aklım almıyor!

Öte yandan Bayan Bella'nın söylediklerini yabana atmamalı.

Yani, öğrendiğin dersi zihninin gerisine yaz ama kötü duyguların seni esir almasına izin verme.

Laf aramızda, demesi kolay da uygulaması o kadar da kolay değil.

7 Ekim, Cumartesi

Polonezköy'deki sınıf toplantımız süperdi!

Tam otuz kişi katıldı. Aralarında bizim şubeden olmayanlar da vardı ama olsun, hepimiz birbirimizi tanıyorduk ya, önemli olan da buydu.

Aslında ben bir ara herkesin adının yazılı olduğu etiketler hazırlayıp dağıtayım, böylece kimse isim bulmakta zorlanmasın, diye düşündüm ama Dilek beni bundan vazgeçirdi.

"Kızım, herhalde herkes daha birbirini tanıyacak yaşta. Ayrıca o kadar da değişmedik, insaf yani... İyisi mi sen bunu kırkıncı yılımızda yap. Bak işte o zaman makbule geçer," dedi bir kahkaha atarak.

Dilek'in hamileliği hafiften de olsa belli olmaya başladı artık. Hayırlısıyla bebeğini kucağına bir alsa...

Neyse, konumuza dönersek...

Otele sabahtan gidip her şeyi bir kez daha kontrol ettikten sonra, bizimkileri beklemeye başladım. Minibüs ufukta görününce de koşup karşıladım onları.

Kimi doğru odasına gidip eşofmanını giydi ve aşağı indi. Kimi bahçeyi ve civarı incelemeye koyuldu. Kimi de kendini şöminenin yanındaki koltuklara attı.

Çay saatinde tam takım salondaydılar. Cıvıldaşan kuşlar gibiydiler. Birbirine sarılıp öpüşenler... Serra, bunu ne güzel düşündün deyip beni kucaklayanlar...

Dur, unutmadan telefon numaranı yazayım, diye not alanlar...

Gururla çocuklarının fotoğraflarını gösterenler...

Sirel ta Viyana'dan geldiği için kahraman gibi karşılandı. İkinci derece kahraman da Mersin'den gelen Sevim'di. Eh, ne de olsa biri Avrupa, diğeri Anadolu yakamızı temsil ediyorlardı.

Onlar güler eğlenirken ben girip çıkıyor, akşam sofrasında eksikler olmasın diye aşçı ve garsonların arasında mekik dokuyordum.

Bu arada sevgili defterim, değinmem gereken önemli bir noktayı az kaldı pas geçiyordum.

Konu; benim bugünlerde 'zaman içinde yolculuk' sendromu yaşıyor olmam!

Neden mi?

Bu toplantıya Aylin'le Simten de katılıyorlar da ondan. Yaa... Aylin'le Simten.

Betül nasıl üniversitede kâbusum idiyse, bunlar da lisedeki kâbus tiplerim...

Katılacaklarını biliyordum ama yine de...

Onları karşımda görünce, aman Tanrım, nedir bu, oldum!

Daha Betül şokunu tam anlamıyla üstümden atamamışken Aylin'le Simten'i hem de birlikte görmek... nasıl anlatsam... alacakaranlık kuşağındaymışım duygusuna soktu beni.

Geçmişin kâbusları üstüme üstüme geliyordu sanki.

Aylin'in saçları hâlâ kızıl, tek değişiklik kısa kesilmiş olması.

Kıvır kıvır, havalı bir kesim... Hoş, anlayacağın. Zaten okulda da hep sükseli kızlar arasında anılırdı.

Bana sarılıp, "Serra, yıllar sana yaramış, güzelleşmişsin," dedi ve ekledi, "hoş, okuldayken de hoştun da..."

"Cümleni tamamlasana."

"Kızma ama hoştun da azıcık pısırıktın," demez mi... Dilek atıldı. "Sizlerle takılmadığı için mi pısırıktı? Bense bunu akıllılık olarak tanımlıyorum."

Dakka bir gol bir, şeklinde atışma başlamıştı. Tek bir farkla...

Artık çocuk olmadığımız için bu laflar dümdüz değil, şakayla karışık sokuşturuluyordu!

"Sen de," dedim, "hiç değişmemişsin."

"Bunu bir kompliman olarak mı almalıyım?"

"Yine kızıl saçlısın, yine hoşsun."

"Ve," diyerek Dilek sözümü tamamladı, "yine arıza çıkarmakta üstüne yok."

Karşılıklı kahkahalar...

Sonra bana döndü Aylin. "Mükemmel bir avukatın var. Adresini ver de başım sıkışınca arayayım."

"Bir önemli konuyu belirtmem gerek," dedi Dilek, "çalışacağım kişileri kendim seçerim."

"Ohoo," dedi Aylin, "desene pek seçiciyiz."

"Aynen öyle."

Yine gülüşmeler...

Simten'e gelince, işte onu sokakta görsem asla asla tanıyamazdım.

Öyle şişmanlamış ki...

Oysa okulda simsiyah, düz, uzun saçları, boyu ve atletik yapısıyla o da sükseli kızlar arasındaydı.

Hayret, ne olmuştu buna böyle!

Ve işte öyle böyle derken akşam oldu.

Kızlar sofra düzenini pek beğendiler.

Tabaklar beyaz...

Peçeteler lacivert...

Peçetelerin üstüne minik birer buket iliştirilmiş.

Beyaz kasımpatılarından oluşmuş minik buketler...

Her tabağın önündeyse bodur boylu bir beyaz mum.

Ve yemek -inanmayacaksın- gece yarısına kadar sürdü. Millet öyle bir eğleniyor, öyle bir eğleniyordu ki...

Herkes sırayla kalkıp okuldan bu yana neler yaptığını anlattı.

Neler de neler...

Ne öyküler...

İnsan dinlerken, bu benim anımsadığım gencecik kız olamaz, diye düşünüyor.

Renkli bir hayat sürmekte olanlar...

Başarılı olanlar...

Hiçbir şey yapmamış olanlar...

Mesela Simten...

Hiçbir şey yapmamış olanlardan. Oysa cin gibi bir kızdı.

"Ben," diye söze başladı, "Bodrum'a yerleştim. Orada bir kafe işletmeyi hayal ediyordum ama nedense tutmadı ve ailemin

bana verdiği para da battı. Buraya dönmeyi de istemedim. Bodrum'un o rahat temposundan sonra İstanbul zor geliyor."

"Hadi oradan," dedi Aylin, "tembelliğe alıştım desene şuna. Ne de güzel bir iş bulmuştum ama hanım Bodrum'dan bu yana gelemiyor ki..."

"Aman çok da iyi ediyor," diye seslendi biri, "biz burada, bu trafikte çok mu güzel bir hayat sürüyoruz sanki..."

Dilek eğilip kulağıma, "Anlaşılan müşterilere yedireceğine kendisi bol bol yiyerek bu hale gelmiş," diye fısıldadı.

Acıdım Simten'e...

"Bu saatten sonra İstanbul'a gelip de yeni bir hayat kuramam."

"Nedenmiş?"

"Geçti artık benden."

Bu sözler üzerine büsbütün acıdım ona.

"Ne demek," diye seslendim, "daha yaşın ne başın ne... Koca bir hayat var önünde. İstersen burada da pekâlâ bir hayat kurabilirisin."

"Bana bak," diye beni dürttü Dilek. "Yeni bir Betül vakası daha yaşamak istemiyorsan, çok rica ederim acıma triplerine girmekten vazgeç."

"Canım sadece düşündüğümü söyledim."

"Neyse ne... Onunla ilgilenebilecek aynı sevimlilikteki arkadaşı Aylin'e bırak bu işi..."

Derken anlatma sırası Aylin'e geldi. Ve Aylin hepimizi gülmekten kırıp geçirdi. Meğer bugüne dek tam iki kez evlenip ayrılmış. Evliliklerini ve boşanmalarını bir anlatışı vardı ki, eh, gel de gülme.

"İlk kocam Adanalı varlıklı bir ailenin oğluydu. Oh, dedim ne güzel, bol para var, gezer tozar eğleniriz. Ama adam tuttu beni Adana'ya götürdü oysa ben İstanbul'da yaşayacağımızı sanıyordum. Neyse, baktım Adana düşündüğüm gibi

değil, yani pekâlâ modern, yaşanılası bir kent. İnsanları da sıcak ve dost canlısı. Yani o konuda bir sorunum yoktu.

"Ama kocam... İstanbul'da gezip tozan adam, Adana'da evine bir kapandı, pir kapandı. Akşamüstü koşa koşa eve geliyor, terliklerini giyip televizyonun karşısına geçip oturuyor.

"Hadi, dışarıda yiyelim, diyorum.

"Bu akşam olmaz, televizyonda 'Kurtlar Vadisi' var, diyor.

"Bunları anlatırken, hem eski kocasının hem de kendisinin taklitini yapıyor, herkesi gülmekten kırıp geçiriyordu.

"Ertesi gün, hadi bir yere gidip dans edelim, diyorum. Bildiğiniz gibi ben dans etmeye bayılırım.

"Bu akşam halim yok, diyor.

"Özetle her gece bir bahane buluyordu.

"Bir, iki, üç derken bir gün tepem attı. Ve gidip en uzun küpelerimi taktım, en yüksek topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve karşısına geçip ben diskoya gidiyorum, dedim."

Burada durdu ve ellerini kasıklarına dayayarak bir süre güldü. Aslında gülmekten konuşamıyordu desem daha doğru olur.

"Ah çocuklar, yüzündeki o ifadeyi görecektiniz. Uzaylı görmüş gibi bakıyordu bana.

"Yalnız başına nasıl gidersin diskoya, diye kekeledi.

"Oraya gidince benimle dans edecek birini bulur, böylece yalnız kalmamış olurum, deyince büsbütün mor oldu. O kadar ki yüreğine inecek sandım.

"Deli misin Aylin, ne derler sonra... Burası İstanbul değil, bizi herkes tanır, ailemizin bir şerefi var... diye kekeledi durdu.

"Valla kusura bakma, dedim ona. Benden bu kadar. Ben öyle her gece terlik-televizyon muhabbeti çekemem, dedim ve çıktım evden."

"Sonra." sesleri yükseldi. Herkes merak içinde dinliyordu.

"Gerçekten de kendi başına diskoya gittin mi?"

"Hem de yabancısı olduğun bir kentte?"

Aylin şöyle bir durdu, topladığı ilgiden pek memnundu.

"Hayır efendim, diskoya gitmedim tabii ki... Deliyiz dediysek, o kadar da değil.

"Disko yerine doğru havaalanına gittim. Son uçakta mis gibi bir yer buldum ve atladığım gibi ver elini İstanbul."

"O yüksek topuklar ve uzun küpelerle mi?"

"Aynen öyle..."

"İnanılmazsın Aylin."

"Yok ama yetti canıma... Ben öyle evde pinekleyeceksem, baba evinin suyu mu çıktı. Adana ve Adanalıları sevmiştim oysa."

"Peki, ikinci evlilik?"

"Eh, onu da tatlıdan sonra anlatırım," dedi ve oturdu yerine.

İşte böyle hayat hikâyeleri anlata anlata gece yarısını bulduk. Bazı arkadaşlar saat bire doğru yatmaya gittiler; bizim gibi gece kuşlarınaysa, haydi sizi başka bir salona götürüyorum, sohbete orada devam, dedim.

Kıpkırmızı örtüyle hazırlanmış açık büfeyi görünce herkesten bir çığlık koptu.

"Ne güzel..."

"Serra, kesin bu senin fikrindir."

"Çok hoş olmuş."

"Gecenin bu saatinde sizleri uyanık yutması için bu rengi seçtim," dedim.

"Uyandık valla.."

Büfede büyük bir tabakta çeşitli meyveler, peynir tahtasında peynirler ve krakerler, bir de hafif mi hafif limonlu kek vardı. Ve de içecekler tabii ki...

Arkadaşlar gruplaşmış, aralarında çene çalıyorlardı. Ben de her şey yolunda mı diye son kez etrafı dolaştıktan sonra bizim kızların masasına katıldım.

"Tebrikler Serra," dedi Melis, "gerçekten başarılı bir organizasyon."

"Sizlerin sayesinde."

"Yok yok, sahi söylüyorum. Her zamanki gibi ayrıntılara özen göstermişsin. Burada, bir otelde bile..."

"Serra dokunuşları..."

"Sevgili iş arkadaşım Selçuk da bana çok yardımcı oldu. Zaten zavallı çocuk gece gündüz çalışmaktan evine gidemiyor."

"Bazı çalışanları işten çıkarmak zorunda kaldığınızı söylüyordun, demek Selçuk onlardan biri değil."

"Sen ne diyorsun Sıla, Selçuk bizim her şeyimiz. Onsuz asla olmaz, bir de Selda var, o da çok iyi. Ama diğerlerini göndermek zorunda kaldık. Ve bundan daha kötü bir şey olamaz.

"Biliyorsun ki adamın bir ailesi var ve maaşla geçiniyor.

"Ve sen onun karşısına geçip işine son verdiğini söylemek zorunda kalıyorsun. O gece, inanın, sabaha kadar ağladım. Şimdi bütün duam, işlerin açılması ve işten çıkarttıklarımızı geri alabilmemiz."

"İnşallah..." sesleri yükseldi.

Dilek birden, "Serra, seni biraz keyifsiz görüyorum," dedi, "yoksa hâlâ Betül'ü mü düşünüyorsun?"

Toprak, "Ne olmuş Betül'e?" deyince son olup bitenleri anlatmam gerekti.

Nasıl şaşırdılar... Nasıl kızdılar...

Ki onlar Betül olayının çok dışındaydılar, Dilek gibi yaşadıklarımı paylaşmamışlardı.

"Ama," dedim, "attım artık bu olayı üstümden."

"Oysa gözlerin hâlâ gölgeli," dedi Melis. "Hâlâ canın sıkılıyor bu olaya."

Şu Melis öyle cin bir kadın ki...

Canımın sıkkın olduğu doğruydu ama nedeni Betül değildi.

Bayan Bella'nın öğüdünü uygulayarak onu düşünmemeye, özetle bu olayı üzerimden atmaya karar verdim. İşlerin yoğun olmasının da yardımıyla bunu bir ölçüde başardım sanıyorum.

Keyifsiz oluşuma gelince, bunun gerçek nedeni Özgür'le yaptığım telefon konuşmasıydı.

Biliyorsun, bu gece o Siren'le Mahmut'un evindeki davette... Yemekte kızlar şamata yaparken, ben bir ara dışarı süzülüp Özgür'ü aradım. Yani bir arada değiliz ama ben yine de seni düşünüyorum, anlamında.

Özgür sesimi duyunca sevindi, "Nasıl gidiyor? O kadar kadın umarım oteli yıkmıyorsunuzdur," diye bana takılmayı da ihmal etmedi.

"Yıkılmasına az kaldı," dedim, "herkes evliliklerini ve aşklarını anlatıyor. Millet bir eğleniyor ki bu kadar olur."

"Bir köşede olup dinlemek isterdim," dedi ve ekledi, "eğlendiğinize sevindim, demek ki başarılı geçiyor."

"Ama ben seni özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum canım..." derken... bir parazit...

Cırlak bir kahkaha ve, "Durun, durun, kim kimi özlüyor?" diyen bir kadın sesi.

Özgür kem küm etti. "Ver bakayım şu telefonu," diyerek devam etti kadın sesi. "Kiminle konuşuyorum efendim?"

"Ben Serra."

"Oldu! Şimdi temize çıktınız Özgür Bey," diyerek bir kahkaha daha patladı kulağımın dibinde.

"Serracığım, baktım Özgür fısır fısır cep telefonuyla konuşuyor, hemen senin vekilin olarak atmaca gibi üstüne atladım. Malum erkeklerin başını boş bırakmayacaksın.

"Şekerim siz çalışan kadınların işi zor. Bir yandan iş, bir yandan koca. Neyse, sen merak etme, ben ona göz kulak oluyorum. Haydi öptüm..."

Özgür ise, "Âlem kadın şu Siren," diyerek gülüp duruyordu.

Bence hiç de 'âlem kadın' değildi, bal gibi sinirdi. Ne o öyle, yok göz kulak oluyormuş, yok biz çalışanların işi zormuş.

Sana mı kaldı böyle özel konularda yorum yapmak. Yakın arkadaşım bile değilsin, daha tanışalı şunun şurasında ne oldu ki...

Dün bir, bugün iki...

Tabii ben tutup aslında neye canım sıkıldığını söylesem, dört yandan öğütler yağacak. Benimse gecenin bu saatinden sonra savunma yapacak gücüm yoktu. Onun için bıraktım hâlâ Betül'e bozuk olduğumu sansınlar.

Zaten Melis çoktan konuyu değiştirmiş, işiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

"Koşturup duruyorum, badana boya devam... Bu arada gerekli aletleri ve kozmetikleri ısmarlama aşamasındayım."

Nasıl canlı, nasıl hayat dolu...

"Laf aramızda, bu koşuşturmalarım her nedense Kaan'ın hiç hoşuna gitmiyor arkadaşlar. Eve ve çocuğuna ilgisizken şimdi durup durup yok Başak'ı ihmal etme, yok evde temizlik varken bırakıp gitmen doğru mu; yok yemekleri sen yaparken daha lezzetliydi, gibi yorumlar getiriyor."

"Sen ne diyorsun bu laflara?"

"Hiç," diye omzunu silkti Melis, "anlamazlıktan geliyorum. Kimini yanıtlıyor, kimini geçiştiriyorum.

"Geçen gün kayınvalidem geldi ve bir erkeğin beslenmesinin ve bakımının ne kadar önemli olduğu, eşinin her şeyden önce buna özen göstermesi gerekliliği üstüne bir konferans çekti.

"Ve bütün bunlar ben bu işe kalkışalı beri oluyor, dikkatinizi çekerim."

"Benim kayınvalidem de aslında tatlı bir kadın ama oğlunun iyi bakılıp bakılmadığı konusunda oldukça takıntılı..." dedi Dilek.

"Sabırlı olacaksınız hanımlar," dedi Sıla, "anneler, oğullarının artık kendilerine ait bir hayatları olduğu gerçeğini kabullenene kadar sabredeceksiniz."

"Bizim annelerin böyle bir dertleri yok ama," dedi Melis.

"Çok doğru söylüyorsun Melis," dedim, "benim annem de değil karışmak, soru bile sormaz."

"Evet ama," dedi Sıla yine, "orada da işin içine cinsiyet giriyor. Aynı kadın oğluna ve gelinine başka, kızına ve damadına başka davranabiliyor. Dönüp bir etrafınıza bakarsanız, bunun pek çok örneğini görebilirsiniz.

"Hatta fıkralar bile var bu konuda. Kadının biri, ah benim damadım bir tane, işten gelince hemen mutfağa girer, kızıma yardımcı olur, der. Az sonra, laf döner dolaşır gelinine gelir. Ah benim zavallı oğlum, bütün gün çalışır yorulur. Eve gelince bir dinlense ya, nerdeee... Mutfağa girer, geline yardım eder. O gelin de sen git otur, ben yaparım, demez."

Toprak bir güzel gerindi kollarını iki yana açarak. "Bütün bu konulardan uzak kalmakla ne kadar akıllılık ettiğim bir kez daha kanıtlanmıştır."

"Ben sana öyle birini ayarlayacağım ki bu, ben asla evlenmeyeceğim, saçmalıklarından seni anında vazgeçirecek."

"Diyorsun..." dedi Toprak alaylı alaylı.

"Evet, sen dalganı geç bakalım, küçük hanım."

Esin, "Bizim sınıfın erkekleri de katılabilselerdi ne iyi olurdu," dedi, "inanın onları özlüyorum. Suphi ve sulu şakaları, Burak ve çapkınlıkları..."

"Ben de başında tüm sınıfı düşünmüştüm. Ama sonra aramızda da konuştuğumuz gibi, eşlerle olunca iş büyüyecekti, ayrıca kimine uyacak, kimine uymayacaktı.

"O nedenle bu buluşmayı şimdilik sırf kızlarla sınırlı tutalım, önümüzdeki yıllarda eşli yaparız, diye düşündük."

"Sahi, Burak ne yapıyor? Kesibe'yle evlilikleri nasıl gidiyor?"

Melis başını iki yana sallayarak, "Gitmiyor! Ne yazık ki evlilikleri gitmiyor," dedi. "Yaa..."

Melis, sanki Toprak'ın kabahatiymiş gibi, ona bakarak hırslı hırslı konuştu.

"Bazı hanımlarımızın evlilik konusunda böyle antika fikirleri oldukça tabii ki işler düzgün yürümez."

Toprak güldü, "Ne yaptım ben şimdi?"

"Kimisi, yok evlilik bana göre değil, der; kimisi ayrı hayatlar yaşayarak evliliğini sürdürebileceğini sanır.

"Kolay iş mi sanıyorsunuz evliliği...

"Her türlü özveride bulunuyoruz da, yine de zar zor yürüyor. Bizim canımız yok mu..."

Zavallı Toprak şaşkın şaşkın bakınıyordu, ne yaptım da bu azarı hak ettim dercesine.

Dilek, "Melis'in şu çıkışlarından anladığım kadarıyla Kesibe'nin yöntemi sonucu, Kesibe-Burak evliliği karaya oturmuş gibi," dedi.

"Aynen öyle," dedi Melis, "aynen öyle. Düşünsenize, zaten ayrı ayrı şehirlerde yaşıyorlardı. Güya hafta sonları buluşacaklardı."

Dilek, Melis'in lafını kesti.

"Hatırlıyor musun, senin evindeki davette, hafta sonları buluşamadıklarını söylüyordu Kesibe."

"Nasıl hatırlamam. Yok annem hasta, yok rapor hazırlıyorum, diye İstanbul'a gelemiyormuş."

"Sahi, bir de acayip bir aile düşkünlüğü vardı. Klan halinde yaşıyorlarmış."

"İşte onun için Burak, herhalde bu evlilik yürümeyecek, dedi."

"Sahi mi Melis, Burak'ı ne zaman gördün?"

"Geçenlerde IKEA'da alışveriş yapıyordum ki, ona rastladım. Uzun zamandır görüşmemiştik, oturduk, bir kahve içip dertleştik. İşte o zaman bana, sanırım bizim evlilik yürümeyecek, dedi. Çok üzgün görünüyordu. Moral vermek istedim ama beni konuşturmadı bile.

"Bak Melis, dedi, ben Kesibe'yi çok seviyorum ve onun da beni çok sevdiğini biliyorum."

"Yazık yaa..."

"Elbette yazık, Serra ama Burak'ın dediğine göre Kesibe o denli ailesinin etkisi altında ki, bir evliliği yürütecek bağımsızlığa sahip değil.

"Ailesine bağlılığı sağlıklı bir biçimde değil, diyor Burak, sağlıksız bir bağımlılığı var.

"Ailesi her şeyin önünde geliyormuş. Ve aile her hafta sonu onun İstanbul'a Burak'a gitmesini engelleyecek bir şeyler buluyormuş. Kesibe de buna bir dur diyemiyormuş. Burak, yeterince sabrettim, diyor, ben ömür boyu İstanbul'daki bekâr evimde yalnız bir evli adam olarak mı yaşayacağım?"

Bu laflar üzerine beni alsın mı bir gülme...

Melis ters ters bana baktı, "Serra, komik olan nedir?"

"Ay, sinirlerim bozuldu herhalde, Melis. Zavallı Burak!" dedim ama gülmekten konuşamıyordum ki...

"Ohoo kızım, olmuş sana olanlar," dedi Toprak, sonra ötekilere dönerek, "Anlaşılan bu gece için çok çalıştı, yoruldu ve bu hale geldi," dedi.

"N'olur kızmayın bana ama şu bekâr evimde yalnız bir evli adam sözleri çok dokundu bana."

"Sana çok dokunduğu için mi böyle deli deli gülüyorsun?" dedi Melis, hâlâ kızgın.

"Hadi hadi, üstüne varmayın," dedi Dilek ve Melis'e döndü. "Sonra... Burak sonra ne dedi?"

"Bir ailem olsun, bir çocuğum olsun istiyorum, dedi. Kesibe çocuk işine de sıcak bakmıyormuş."

"Ohoo," diye bu kez lafa Esin karıştı, "bunlar kuzey kutup güney kutup gibiler anladığım kadarıyla."

"Öte yandan birbirlerini de öyle seviyorlar ki..." diye içini çekti Melis.

"Kardeşim seviyorlarsa, şunun bunun lafına bakmaz, bir araya gelirler," diyerek noktayı koydu Dilek.

Sıla kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "İnsan ilişkileri nasıl da karmaşık. Birbirini çok da fazla sevmeyenler bir arada otururken, gerçekten sevenler bir arada olamayabiliyorlar."

Bu Sıla'nın bir derdi var gibime geliyor. Gerçi elle tutulacak bir şey yok ama satır aralarından edindiğim izlenim pek de parlak değil.

Umarım yanılıyorumdur.

Aslında onunla oturup baş başa konuşmak gerek. Tıpkı eski günlerde olduğu gibi.

Ama günler öyle hızlı akıp gidiyor, hepimiz öyle bir tempoda çalışıyoruz ki birbirimizden haberimiz olmuyor.

Olamıyor!

İşte bu çok fena...

"Evet, Toprak," dedi Melis, "senin hayatında yeni biri yok mu?"

"Biliyordum, vallahi de biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Sözün dönüp dolaşıp bana geleceğini biliyordum."

"Ama," dedi Esin, "bu kadarcık bilgiyi şu zavallı, hüzünlü arkadaşına çok görme. Bak Burak için ne kadar üzülüyor."

"Yani, bu mantığı izlersek, benimle de ne kadar eğleniyor anlamı mı çıkarmalıyım?"

"Canım eğleniyor, dediysek, ha-ha-ha şeklinde eğleniyor demiyoruz herhalde."

"Anlasana, kızım," dedi Dilek ve her zaman olduğu gibi işin özünü ortaya koyuverdi. "Bütün bu evlilerin içinde bekâr ve romantizme açık tek kişi sen olduğuna göre..."

"Hem Tankut'tan bu yana uzun zaman geçti. Ayrıca yeter kendini işine adadığın..."

Hadi, yine beni almasın mı bir gülme.

"Serra," dedi Melis, "bugün sana ne oluyor, anlamıyorum. Vara yoğa gülüyorsun. Biri şuna bir şey söylesin."

"Öyle laflar ediyorsun ki," dedi Toprak, "gülmekte haklı. Hem de yerden göğe haklı."

"Aman aman sustum. Ne haliniz varsa görün," diyordu Melis ama gözü hâlâ Toprak'taydı.

Dilek, "Toprak kardeşimiz hâlâ bizi yanıtlamamış durumda..." dedi televizyon sunucularını taklit ederek, "Ayrıca gülüşünde bir başkalık seziliyor. Acaba yanılıyor muyum? Evet, buradan haberler şimdilik bu kadar. Söz sende, Melis."

Melis oyunu sürdürdü. Peçeteyi yuvarlayıp mikrofonmuş gibi ağzına doğru götürerek, "Teşekkürler Dilek," dedi, "evet, sorumu yineliyorum, Toprak Hanım, çünkü izleyicilerimiz bu paparazzi programında bunu öğrenmek için ölüyorlar.

"Hâlâ 'boşta gezerlerden' misiniz yoksa hayatınızda biri var mı? Varsa kimdir, kimlerdendir?"

Herkes kırılıyordu gülmekten.

Melis haklıydı aslında. Biz evli barklıların muhabbeti bir aşk öyküsü kadar ilginç olabilir miydi hiç.

Hep birlikte el çırparak tempo tuttuk. "Cevap ver! Cevap ver!"

Diyorum ya, bir araya gelince iyice azıtıyoruz.

Toprak'tan ses çıkmayınca, büsbütün kuşkulanan Melis-Dilek ikilisi tempo tutmaya devam ettiler. Zavallı Toprak baktı susacakları yok, ellerini havaya kaldırarak, durun, işareti yaptı.

Ve sessizlik...

Beş çift göz üstüne dikilmişti, projektörler gibi... "Var... gibi..." dedi sonunda.

"Oley! Anlamıştım, valla anlamıştım," diye tepiniyordu Dilek.

"Kızım, bir dursana. Çocuğunu düşüreceksin." Melis ise bu yanıttan pek de memnun kalmamıştı. "Ne demek, 'gibi'..."

Malum, o her şeyin net olmasını sever. "Yani biri var ama böyle tam da biz birlikteyiz diyemeyeceğim."

"Desene, pişirme aşamasında..."

"Kimdir, kimlerdendir?"

"Mahkemede tanıştık, karşı tarafın avukatıydı."

"Yani kendisi bir avukat."

"Evet."

"Yakışır kızımıza..."

"Ne zaman geliyorlar istemeye?"

Toprak ve kız isteme merasimi öylesine zıttı ki, düşüncesi bile herkesin yerlere yatmasına yetti.

"Hadi ama anlat biraz. Ne o öyle çoktan seçmeli sınava cevap verir gibi..."

"Canım işte mahkemede tanıştık. Dava hakkında görüşmemiz gerekiyordu, bir yerde oturup bir kahve eşliğinde çalışırken bir süre sonra iş sohbete döküldü. Sonra da birkaç kez yemeğe çıktık. Hepsi bu..."

"Güzel bir başlangıç," dedi Melis bilmiş bilmiş.

"Onayladığına sevindim."

Toprak'ın bu sözleri üzerine haydi yine aldı mı bizi bir gülme...

Melis, Toprak'ın alaylı sözlerine aldırmadan devam etti.

"Aynı meslekte ve aynı davada olduğunuza göre bu işi olmuş bil. Yeter ki," dedi, gözlerini Toprak'ın gözlerine dikip, parmağını sallayarak, "bir saçmalık yapıp bir çuval inciri berbat etme."

Yine kahkahalar...

"Çok ciddiyim," dedi Melis bizlere ters ters bakarak. "Tankut'a yıllarını verdi. Aslında hiçbir zaman tutmamıştım onu. Neyse, olan oldu, geçen geçti. Şimdi hazır karşısına dengi biri çıkmış, o garip fikirleriyle adamı kaçırmasın diye söylüyorum."

"İnanmıyorum Melis," dedim, "aynı babaannem gibi konuşuyorsun."

"Bunu daha önce de söylemiştin canım kardeşim... Hem de kaç kez... Ama ne varsa eski toprakta var, bunu da iyi bilesin.

Toprak hâlâ gülüyordu.

"Ne gülüyorsun, yalan mı?.."

"Sözlerine gülmüyorum Melisçiğim, zaten bu konudaki fikirlerini gayet iyi biliyorum. Ben başka bir şeyi düşünüyordum da..."

"Neymiş o düşündüğün?"

"Bir hafta önce bir fotoğrafçıyla tanıştım."

"Eyvahlar," dedi Melis, "ben demedim mi size bu bir çuval inciri berbat eder diye."

"Canım kız sadece tanıştım dedi, o kadar."

"Onlara bakma Toprak," dedi Dilek, "hadi anlat."

Hepimiz meraklanmıştık.

Hiç kimse yok derken önce bir avukat çıkmıştı ortaya, buraya kadar her şey güzeldi.

Peki, ya bu fotoğrafçı?

Neyin nesiydi...

"Gecekondu bölgesinde çalışmalar yapıyorduk. Baktım birisi sürekli fotoğraf çekiyor. Üstelik de sanki beni hedeflemiş, hep beni çekiyor.

"Bir süre sonra, rahatsız oldum, hangi basın kuruluşundansınız, diye sordum.

"Serbest çalışıyorum, diye yanıtladı beni.

"Ne diyebilirdim, çalışmama devam ettim. Şiddete maruz kalan kadınlar ve çocuklarla konuşuyor, notlar alıyordum.

"Fotoğrafçıysa beni çekmeye devam ediyordu. Sonunda dayanamadım, bakın, dedim, ben burada işimi yapmaya çalışıyorum."

"O ne dedi? O ne dedi?"

"Ben de işimi yapıyorum, dedi. Ama sız sürekli fotoğrafımı çekerek beni rahatsız ediyorsunuz, deyince, o da..."

Toprak durup şöyle bir bizlere baktı, hepimiz nefesimizi tutmuş, devam etmesini bekliyorduk.

"Ama kamera sizi çok sevdi, dedi."

"Oley," diye bağırdı Dilek, "tuttum ben bu fotoğrafçıyı!"

"Bu tipler bugün var, yarın yoktur," diye burnunu kıvırdı Melis. "Serbest fotoğrafçıymış... Sevsinler... Her eline fotoğraf makinesi alan sokaklara düşüyor zaten."

Toprak bütün bu sözcükleri duymamış gibi devam etti. "Şiddet konulu bir fotoğraf sergisi için çekiyormuş bu fotoğrafları..."

"Ne malum..." dedi Melis.

Ay, tıpkı babaannem!

Aynı onun gibi şüpheci...

"Çünkü bunu bana kendisi ayrıntılı bir biçimde anlattı da ondan..."

"Oh, maşallah!.."

"Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim zaten yeterince fotoğraf çektim, dedi ve bir kenara çekilip beklemeye başladı."

"Ne kadar hoş..."

"Sonra..."

"Sonra, benim işim bitince, yanıma gelip size hemen şurada termosumdan kahve ikram edebilir miyim, dedi ve ekledi. Böylece çektiğim fotoğraflara da bir göz atıp bana fikrinizi söyleyebilirsiniz."

"Sonra?"

"Sonra, gerçekten de hemen orada, omzunda asılı duran termostan bana kahve verdi. Tahta iskemlelere oturduk ve kameranın ekranından fotoğrafları teker teker gösterdi bana.

"Siyah beyaz resimlerdi bunlar.

"Öyle güzel kareler yakalamış ki...

"O kadınlar... Onların yüzleri...

"Yüzlerindeki izler... Gözlerindeki kuşku...

"Ve ben!

"Konuşurken...

"Alnıma düşmüş saçımı geriye iterken...

"Küçük bir kız çocuğunun elini tutarken...

"Görmeniz gerek çocuklar, gerçekten dibine kadar anlamlı fotoğraflardı.

"Ona fotoğraflarının beni derinden etkilediğini, sadece görüntü değil, o kadınların ruh halini de yakalamış olduğunu söyleyerek tebrik ettim. Bütün kalbimle kutladım onu. Olaya ayna tutmuştu sanki."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu yavaşça Esin.

"Hiç," diye omzunu silkti Toprak, "kahve için teşekkür ettim, el sıkıştık ve herkes yoluna gitti."

"Kızım," dedi Dilek, "bu kesin seni arar."

"Aramasa daha iyi," dedi Toprak içini çekerek.

"Neden?"

"Çünkü Ersin'le görüşüyor gibiyiz. O ararsa."

"Buyrun bir açmaz; öyle değil mi?"

Evet dercesine başını salladı Toprak.

"Bu işler niye böyledir, lütfen bir bilen varsa bana anlatsın arkadaşlar," diye isyan etti Dilek. "Sevgilinden ayrılırsın, uzuuun bir süre, aylarca kimse yoktur ortalarda. Sanki yer yarılıp tüm işe yarar erkekler yerin dibine kaybolup girmişlerdi.

"Derken bir gün biri çıkar karşına, sevinirsin... Sonunda hayatımı aydınlatacak birini buldum, dersin. Ve – doğru dürüst sevinmene fırsat kalmadan bir başkası daha çıkar. İşin kötüsü o da hoştur, belki de ötekinden daha hoştur.

"Düştün mü açmaza...

"Bunca zaman neredeydi bunlar, dersin.

"Teker teker gelemezler miydi, dersin."

Toprak, "Canım o kadar da acele etmeyin, ortada Dilek'in anlattığı gibi bir durum yok. O günden beri aramadı, belki de hiç aramayacak ve ben de bu tür bir bolluk sorunu yaşamayacağım," dedi gülerek.

Sıla, "Arkadaşlar, saat kaç biliyor musunuz," dedi ve ekledi, "tam sabahın dört otuzu..."

"Ne?"

"Atıyorsun!"

"Eh, hadi gidip yatalım öyleyse..."

"Gidersek, garsonlar kurban keseceklermiş."

"Hadi oradan, ortada ne garson var ne bir şey."

"Peki, o ilerideki genç çocuk neci?"

"Vah garibim, onu bırakıp gitmişler desene."

"Kurbanı o kesecek bu durumda."

İşte böyle saçma sapan konuşup vara yoğa gülerek odalarımıza çekildik. Ertesi sabah küçük gruplar halinde yürüyüşe çıkıldı. Sonra meydandaki kahvede oturup oradakilerle ahbaplık edildi.

Alışverişçiler epeyce bir şeyler aldılar, böylece Polonezköy'ün ekonomisine de katkıda bulunmuş olduk.

Ayrılırken herkeste hafif bir hüzün vardı sanki.

İki günlüğüne de olsa, lise yıllarına, o günlerimize dönmüştük.

Artık geri gelmeyecek o yıllara...

İşte bunun farkına varmak insana hüzün veriyor.

Böylesine toplanana dek, sadece ben değil, eminim tüm arkadaşlar geçen yılların farkında değildik.

Sanki zaman olduğu yerde duruyordu.

Bizlerse koşuyor, çalışıyor, didiniyorduk. Evleniyorduk, kimimizin çocukları oluyordu.

Ama bütün bu süreçte zaman kımıldamadan öylece duruyor, biz ise hiç değişmiyorduk. Hep aynı yaştaydık sanki.

Ama işte böyle bir sınıf toplantısı...

Ve uyanıyor insan.

Gerçekle yüz yüze geliyorsun.

Zamanın sessizce, yavaş yavaş, sezdirmeden geçtiğinin farkına varıyorsun.

Ve o öğrencilik yıllarının asla geri gelmeyeceği gerçeğini görüyorsun.

Hevesle diplomaya doğru verilen savaşımı, kepleri havaya fırlatma coşkusunu artık hiç ama hiç yaşayamayacağını kavrıyorsun.

İlk aşkların, ilk aşk acılarının, ilk aşkın heyecanlarının da artık geri gelmeyeceğini biliyorsun.

O bir dönemdi ve artık bitti, diyorsun. Bitti!

İşte bunun farkındalığı müthiş bir şey.

Yıllar geçiyor ve sen o akışı durduramıyorsun.

Bu bilinç insana hüzün veriyor.

Ama öte yandan, hayatın bundan sonrası için de bir uyarı veriyor bu bilinç.

Madem zaman parmaklarımızın arasından böylesine akıp gidiyor, öyleyse her günümü 'yaşanmış günlere' çevirmeliyim.

Günlerimi, saatlerimi, dakikalarımı lüzumsuz işlerle, enerjimi sömüren insanlarla ziyan etmemeliyim.

Öyle bir hayat yaşamalıyım ki, yıllar sonra dönüp geriye baktığımda, ne mutlu bana, hayatım boşa geçmemiş, diyebilmeliyim.

Yapabileceğimin en iyisini yapmış, bu doğrultuda yaşamışım, diyebilmeliyim, dedirtiyor bu bilinç.

Evet, sevgili defterim, bugüne dönersek, işte başarılı bir ilk daha...

İlk butik tur...

İlk sınıf toplantımız.

Ve, bütün bunların bana düşündürdükleri...

12 Ekim, Perşembe

İşler açılıyor azizim, işler açılıyor. Bizim kızlar bana uğur getirdiler. Neden mi?

Daha Polonezköy'ün tadı damağımdayken oldukça ilginç bir tur teklifi kucağıma düşüverdi de ondan... Bak nasıl oldu.

Masamda oturmuş e-postaları tarıyordum ki, Selçuk yanıma gelerek, "Serra, Bayan Bella seni çağırıyor," dedi.

Hayırdır, diyerek Bayan Bella'nın kapısını tıklattım.

"Serracığım, seni Bike Hanımefendi ile tanıştırmak istiyorum."

Bayan Bella'nın karşısında orta yaşlı bir hanım oturuyordu. Ben içeri girince gülümseyerek döndü ve elini uzattı, "Ben, Bike."

"Memnun oldum efendim, ben de Serra."

"Serracığım, Bike Hanımefendi'nin bizden oldukça sıra dışı bir tur isteği var. Bir de sana danışalım istedim; böylesi bir turu gerçekleştirebilir miyiz? Lütfen otur da dinle."

Bike Hanım orta yaşlıydı ama bakımlı, hoş bir kadındı. Güler yüzlüydü üstelik...

"Umarım boşuna vaktinizi almıyorum ama yapmayı çok istediğim bir şey var..." dedi ve derin bir nefes alıp devam etti.

"İşte o nedenle internette turizm şirketlerini taramaya başladım. Epeyce bir dolaştıktan sonra sizin butik tur duyurunuz geldi karşıma ve anında, işte bu kişiler benim hayalimi gerçekleştirebilirler, dedim. Öylesine heyecanlanmıştım ki, elektronik posta aracılığıyla size ulaşmak yerine gördüğünüz gibi kalkıp geldim. Çünkü sizlerle yüz yüze konuşmak istiyordum."

Dur bakalım bunun altından ne çıkacak, diye düşünüyordum ben o sırada.

Devam etti Bike Hanım.

"Allah ona uzun ömürler versin, yaşı seksenlere ulaşmış bir annem var. Çocukluğu Eskişehir'de geçmiş ve altmış beş yıldır oraya hiç gitmemiş.

"Buna karşın, son iki senedir Eskişehir'i merak eder oldu. Eskişehir'in bugünkü durumunu fotoğraflardan görüp kentle ilgili yazıları okudukça oraya gidip çocukluğumun geçtiği yerleri görmek ne hoş olurdu, demeye başladı. Ve bu dilek giderek büyük bir arzuya dönüştü.

"Bu arada doğum günü de yaklaşıyordu, bense her yıl yaşadığım o, acaba ne alsam, nasıl bir program yapsam, düşünceleri içindeydim.

"Bir akşam birlikte televizyon izlerken yine Eskişehir'le ilgili bir haber geldi ekrana. Oradaki sanatsal etkinliklerden söz ediliyordu.

"Annem, 'Ah, Eskişehir'in şu halini bir görebilseydim,' deyince, bundan âlâ bir doğum günü hediyesi olamaz diye düşünerek, 'Anneciğim, doğum gününüzü Eskişehir'de kutlamaya ne dersiniz?' deyiverdim.

"Önce dediğimi kavrayamadı, şaşkın şaşkın baktı yüzüme, ben teklifimi tekrarlayınca bu kez, sahi mi söylüyorsun Bike, diye emin olmak istedi ve nasıl sevindi anlatamam."

Kendimi tutamadım, "Ne harika bir fikir," diye sözünü kestim.

"Annem mutlu olmasına olmuştu da, ben bunu nasıl gerçekleştirecektim!

"Bir kere o tansiyon hastası, ayrıca geçirdiği bir kaza sonucu yürümekte zorlanıyor. Bana gelince, eh, ben de hem genç değilim hem de bazı sağlık sorunlarım var.

"İşte bütün bu düşüncelerle o gece internette araştırma yaparken sizin duyurunuza rastladım. Anında, benim bu düşüncemi olsa olsa bu şirketle gerçekleştirebiliriz, dedim ve işte karşınızdayım."

Bir sessizlik oldu.

Bayan Bella da düşünüyordu, ben de.

Bike Hanım bu sessizliği bozdu.

"Sanırım ne istediğimi daha açık ortaya koymam gerek. Sadece annemle benim için bir tur düzenlemenizi istiyorum. Doğum günü kutlamalarını restoranlarda yapmak zorunda mıyız hep? O kişiyi mutlu edecek bir nostalji turu çok daha anlamlı değil mi..."

Bayan Bella'yla göz göze geldik. Bana, işte senin düşündüğün özel günler kutlamasıyla karşı karşıyayız, der gibiydi adeta.

"Ama ben bunu tek başıma başaramam. Birisi bize güzel bir otelde, annemin durumunu gözeterek yer ayırtmalı. Önceden araştırıp bizi gezdirmeli, akşam yemekleri için gerekiyorsa rezervasyon yapmalı. Özetle, birisi önümüze düşüp bizi oralarda gezdirmeli ki şaşırıp kalmayalım, iki yer göreceğiz diye dolana dolana vakit kaybetmeyelim. Ayrıca, şunu da belirtmeliyim, bizimle gelecek kişinin bize vereceği zamanın

karşılığını fazlasıyla ödemeye hazırım, yeter ki bu, annem için unutulmaz bir gezi olsun."

Yine bir ikilem içindeydim.

Bir yanım hoplayıp zıplamak istiyordu. Hayallerim gerçekleşiyordu arkadaşlar, gerçekleşiyordu!

Öbür yanımsa, bunu nasıl kotaracağımızı düşünüyordu. Böyle bir istekle ilk kez karşı karşıya geliyorduk.

"Bunu bir düşünsek," dedi Bayan Bella.

Fevkalade mantıklı bir öneri...

Ve birden... kendi sesimi duydum!

"Bu turu size ben düzenleyeceğim."

"Serra," diyerek beni uyaran bir ses tonuyla konuştu Bayan Bella. "Biraz düşünseydik..."

"Merak etmeyin Bayan Bella," dedikten sonra Bike Hanıma döndüm. "Bu turu ben düzenleyeceğim ve sizinle de ben geleceğim."

"İşte bu çok güzel Serra Hanım. Size şimdiden çok çok teşekkür ediyorum. Biliyorum, bu isteğim biraz alışılmışın dışında ama..."

"Hiç merak etmeyin, elimden geleni yapacağım. Ve turumuzdan memnun kalacağınıza da inanıyorum."

Bike Hanımı yolcu ettikten sonra Bayan Bella, "Serra, keşke bu kadar acele etmeseydin," dedi.

"Başarılı olduğumuz takdirde bunun bize kazandıracaklarını düşünün. İyi bir reklam olacak her şeyden önce..."

"Ama hiç tecrübemiz yok."

"Yapa yapa öğreneceğiz."

"Doğru," diye başını salladı Bayan Bella, "sanırım ben gerçekten yaşlanıyorum."

"Siz asla yaşlanmazsınız," dedim ve ekledim, "şimdi ben gidip gerekli araştırmaları yapayım."

"Kolay gelsin."

"Sağ olun."

Yaa, sevgili defterim, işte böyle.

Yine kaldırıp attım kendimi ortaya.

Ama daha önce Özgür'ün doğum gününde ve sınıf toplantımızda da böyle denize atlarcasına dalmıştım olayın içine veee pek de güzel olmuştu.

Olacak, olacak, bu da güzel olacak!

Heyecan verici bir projeden sonra beni bekleyen başka bir proje var!

Ühü... ühü... ühü... Cumartesi gecesi... Ühü... ühü... ühü... Bizim evde yemek daveti var. Ühü... ühü... ühü...

Ve bütün bu ağlaşmalarımdan tahmin edebileceğin gibi gelenler Siren'le Mahmut, Elif'le Emre.

Özgür'ün takımı yani...

Ama Elif'le Emre'yi ayrı tutuyorum.

Onlara alıştım, oldukları gibi kabul ediyorum. Bu ülkede değil de ayrı bir gezegende yaşıyor gibiler ama kimseye zararları yok.

Emre'nin elektronik donanımlı teknesini dinleye dinleye ezberledik; Elif ise modadan, giysilerden, sürekli değiştirdiği yabancı yardımcılarından söz eder. Tatil anlayışlarıysa bir gemi gezisinden öbürüne şeklinde sürüp gider. Hep aynı şeyleri yaşamaktan nasıl sıkılmazlar, şaşmamak mümkün değil ama dedim ya, kimseye bulaşmazlar. Temelde, iyi insanlar.

Ammaaa, Siren'le Mahmut... İşte onlar bambaşka bir hikâye.

Neyse, katlanacağız artık.

15 Ekim, Pazar

Siniiiiiiiir!

Siniiiiiiiir! Sinir! Sinir! Sinir!

Bu Siren beni deli ediyor.

Resmen deli ediyor.

Çağırmak gerek diye, cumartesi gecesi tuttuk Özgür'ün tayfasını yemeğe aldık. Bütün bir cuma gecesi ve cumartesi günü mutfakta uğraştım, didindim, yemekler yaptım.

Çok da özenli bir sofra hazırladım. Lacivert örtümü, mavi-beyaz Çin tabaklarımı kullandım. Sofranın aksesuarları, tuzluklar, peçete halkaları ve minik vazolar hep mavi-beyaz Çin porseleniydi.

Mönüyse tavuklu krep, havuçlu bademli pilav ve üzümlü salatadan oluşuyordu. Tatlı olarak da ananaslı muhallebi üstüne dondurma ikram ettim.

Bunların her biri özel tarifler.

Bu mönüyü daha önce de kullandım, hep övgüler aldım. Ve inanılmaz bir şey...

Siren Hanım yarım ağızla da olsa bir eline sağlık demedi.

Ben önüme en sade, en sıradan, en bildik bir yemek de konsa, ne güzel olmuş, derim. Sofrasına özenmişse onu överim.

Beğenmesem bile... Neden?

Çünkü ortada bir emek var.

Bir insan zamanını vermiş, senin için bir çaba göstermiş, artık zehir olsa yiyecek ve iltifat edeceksin! Ayrıca...

Siren kendi davetinde herkese, nasıl, beğendiniz mi? Aaa, şekerim hiç sesin çıkmıyor, yoksa beğenmedin mi, diye zorla iltifat ettirir.

Allah seni inandırsın, sevgili sırdaşım, ne bir tek güzel söz etti ne de doğru dürüst yedi. Bir çatal alıp gerisini bıraktı tabağında.

Resmen sabote etmekti onun yaptığı. Hiçbir davetimde böylesine sinirlendiğimi hatırlamıyorum.

Bugün Melis'i arayıp onunla azıcık dertleştim de, o bana, "Hiç sıkma canını, vardır böyle tipler. Burun kıvırır, yemez-

ler, hele hele eşlerinin önünde hiç iltifat etmezler. Akılları sıra en marifetli onlardır, bir başkasının beğenilmesine tahammül edemezler.

"O nedenle, madem Siren bu havaya girmiş, bunun anlamı senin sofranı da yemeklerini de çok beğenmiş olmasıdır," dedi.

"Ama ne kadar çocuksu bir şey bu, Melis. Üstelik o benden yaşça büyük, yani akran değiliz ki..."

"Vakti bol kadınlar bunlar. Doğru dürüst bir şeylerle uğraşıyor olsalar, böyle küçük numaralar akıllarına bile gelmez."

"Hayret bir şey yaa..."

"Herkes bizim gibi düz değil, bu tiplerden de var hayatta. Onlar hep sahnede gibidirler, hep numara, hep iğneleyici sözler."

"Ne kadar yorucu..." dediğimde Melis güldü, o bu tiplere daha alışık anlaşılan. Oysa ben kendi arkadaşlarımın dışında yeni kişilerle Özgür'le evleneli beri görüşüyorum.

Neyse bu böyle.

Kocası da ayrı bir âlem. Tuttu, "Niye bu kadar küçük bir ev aldınız?" gibi abuk bir soru sordu.

Özgür de sakin sakin imkânlarımızın şimdilik bu kadara yettiğini söyleyince sanki fikrini soran varmış gibi, elleri ceplerinde, ayaklarının üstünde yaylana yaylana, "Yanlış!" dedi ve ekledi, "Ne yapıp yapıp biraz daha büyük bir ev almalıydınız. Yarın öbür gün çocuklarınız olacak.

"Ne olacak o zaman?

"Sığamayacaksınız! Ve yeni bir ev arayışına gireceksiniz. İki iş, anlayacağın. Halbuki alırsın başından orta boy bir ev ve yıllarca oturursun."

"Şimdilik bu bize yetiyor," dedim, kısa kessin diye.

"Ama çocuk olunca ne olacak?"

"Eh, bir çocuğu da bu eve sığdırırız artık," diyerek inatlaşmayı sürdürdüm.

"Ya ikinci olunca?" dedi, yaylana yaylana.

Elinin körü dememek için kendimi zor tuttum ve, "O zaman da sen bize daha büyük bir ev alırsın, biz de geçer oturuz," dedim.

Kahkahalar... kahkahalar...

Hey yarabbim... Sana fikrini soran mı var. Ne ukala adam.

Bir an Elif'le göz göze geldik. Bana, boşver, dercesine gülümsedi.

Tam bu kapandı diye düşünürken, bu kez dekorla ilgili yüksek fikirlerini beyan etmeye başladı.

Efendim, terası yıkıp tüm cam yaparsak daha ferah olurmuş da, onun kendi mimarı müthiş buluşları olan bir adammış da, istersek onu bize gönderebilirmiş de, böylelikle terasımızı çok daha yaşanası bir mekâna dönüştürmüş olurmuşuz da...

Yani...

Zaten bütün gecemiz bu karı kocanın incilerini dinlemekle geçti.

Örnek mi istiyorsun, buyur oku.

Bir ara Siren, "Serra işler nasıl? Özgür bana butik turlara başladığınızı anlattı, hem de bu senin fikrinmiş," dedi.

"Ne zaman anlattı bu kadar şeyi?"

"Siz Polonezköy'deyken canım. Zavallı kocan sen yoksun diye pek mahzundu, onu oyalama görevini üstlendiğimde anlattı bana. Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Duyulur duyulmaz önce Polonezköy'e tur düzenledik..."

Hemen atladı lafıma, "Ama bak, arkadaşlarını çok alkışladım doğrusu. Yani, bu muhteşem bir destek..." Bu sözlerin tercümesi:

"Sen pek bir şey yapmış değilsin; arkadaşlarına dua et," oluyor!!!

Deli mi bu kadın...

Ne istiyor benden... Sadece o değil, yeni bir tur önerisi daha geldi. Eskişehir'de bir doğum günü kutlaması yapacağız. Anlayacağın kısa sürede bizim butik turlar ilgi çekmiş gibi görünüyor."

İçimden de, Allah senden razı olsun Bike Hanım, dedim. Hiç olmazsa senin teklifinle bir gol atabildim bu sinir kadına. Oh, oh!

"Eskişehir'e sen de gidecek misin?"

"Evet, ben götürüyorum çünkü her şeyi ben düzenliyorum," dedim hafiften gururlanarak.

"Ama olmaz ki..." diye feryat etti, kollarını iki yana açarak. Hayretle bakıyordum ona.

"Olmaz ki," diye devam etti. "Yazık bu adama... Onu yine yalnız mı bırakacaksın..."

Bu kadınla baş edilemez azizim, kesinlikle edilemez!

Sonra aklı sıra şirin pozlar takınarak parmağını salladı bana.

"Bak ablan olarak söylüyorum sana, bu yakışıklıyı bu kadar yalnız bırakma. Sonra kaparlar onu."

Benim kaleye peş peşe goller yağıyordu!

İşte tam o sırada Özgür gelip yanımda durdu. Bu sözler üzerine kolunu omzuma atıp beni kendine çekti, "Beni kapan kapmış," dedi gözlerimin içine bakarak, "başka kimse de kapamaz Serra oldukça."

O an ağlamak geldi içimden.

Siren'in iğnelemeleri beni fena hırpalamıştı anlaşılan. Özgür'ün bu sözleri yaraya sürülen merhem gibiydi.

Siren bir kahkaha attı. "Nasıl da yakışıyorlar birbirlerine. Tanrı ayırmasın. Sizi hep böyle görmek isterim."

Özgür yanağıma bir öpücük kondurup, "Amin," dedi.

Özgür tam vaktinde gelmiş, tam da yerinde bu sözleri etmişti ama Siren'in numaralarının farkında olduğunu hiç san-

muyorum, hiç. O, tamamen iyi niyetle ve samimiyetle konuşmuştu ve Siren'in bizi bir abla gibi sevdiğine inanıyordu.

Tabakları toplamaya başlayınca Elif kalkıp bana yardım etti. Birlikte her şeyi mutfağa taşırken yanıma yanaşıp, "Bunlar Özgür'ün dostları mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, "avukatlık firmasından..."

Elif anlamlı anlamlı gözlerini devirerek durumu kavradığını belirtti. Emre ise tatlı tatlı sohbetini sürdürüyordu. Erkeklerin jetonu gerçekten ama gerçekten geç düşüyor.

Ve gelelim gecenin en büyük incisine...

Siren bir ara pencerenin içine yerleştirdiğim fotoğraflara bakıyordu. Annemin fotoğrafını gösterdi sorarcasına, "Annem," diye yanıtladım onu.

"Çok hoş bir kadın. Hatları da ne kadar düzgün. Güzelmiş annen."

"Öyledir," dedim gururla.

Ve aradan beş dakika geçti geçmedi Siren bana dönerek, "Serra, sen ailede kime benzemişsin?" demez mi...

Pes yani...

Ne kötü ruhlu bir kadın bu...

Hem ne istiyor benden.

Özgür'de gözü var desem, kadın bizden büyük, ayrıca kocası var.

Melis'e bunları anlattığımda, "Kızım," dedi, "bunun bir tek açıklaması var."

"Neymiş?"

"Bu kadın seni çok kıskanıyor."

"İyi ama hiçbir ortak paydamız yok.

"Onlar başka bir kuşak, biz başka.

"Yakın arkadaşlar değiliz, iş gereği tanışıldı ve görüşmeye başlandı. Emre'yle Elif gibi değil yani. Emre, Özgür'ün eski arkadaşı, ayrıca yaşıtız, filan... Ama bunlarla apayrı çizgideyiz."

"Dedim ya, var böyle insanlar. Belki senin gençliğini kıskanıyor, belki de Özgür'le yaşadığınız mutluluğu...

"Belki de senin modern, çalışan, dolayısıyla ekonomik özgürlüğe sahip bir kadın olmanı kıskanıyordur.

"Bazı insanlar hep kendilerinde olmayana imrenirler; kendi ellerindeki nimetleri görmezler de, başkasındakini ister, kıskanırlar. Ama, dikkatini çekerim, bunu zayıf kişilerde görürsün, özgüveni olmayanlar böyle davranırlar.

"Kendine güvenen, bir biçimde hayattan beklediklerini elde ederek doymuş kişilerde böyle davranışlar görmezsin. Tersine onlar alçak gönüllüdürler, sevecen ve naziktirler."

"Melis, sen bu tipleri bayağı iyi tanıyor gibisin."

"Ohooo," dedi Melis, "Kaan'ın çevresinde bunlardan öyle çok var ki... Onlar hakkında ciltlerle kitap yazabilirim. Önceleri beni de rahatsız ediyordu bu tür davranışlar ama onları çözünce artık aldırmıyorum, sadece ve sadece eğlenerek izliyorum."

"Ama beni çok üzdü bu kadın."

"Deli misin, üzüleceğine sevin; kıskanılıyorum, demek ki bende güzel şeyler var, diye düşün."

Yaa sevgili defterim, böylece bu davet evimiz, terasımız, yemeklerimiz ve bendeniz beğenilmemiş olarak sona erdi.

Ve bu da benim için bir başka 'ilk'ti. Tuhaf bir keyifsizlik içindeydim. Ağzımda kekremsi bir tat.

Akşam yatmaya hazırlanırken Özgür, "Her şey çok güzeldi, hayatım, ellerine sağlık," dedi.

"Mahmut da epeyce fikir verdi, değil mi?" dedim, zemini yoklamak amacıyla.

Güldü Özgür. "Mahmut her yeri güzelleştirmek ister. Bizim büro için de sürekli şöyle yapalım, böyle yapalım, der."

"Ama başkasının işine bu kadar da karışılmaz ki..."

"Aman canım, bakma sen ona."

İşte benim Özgürüm.

Öyle tipik ki...

Özgür için gece çok çok başarılı geçmişti; yemiş, içmiş, eğlenmiştik. Herkes iyiydi, hoştu. Siren onun ablasıydı, takılır dururdu. Mahmut ise estetik kaygısı yüksek, iyi niyetli biriydi.

Buyrun bakalım...

Öte yandan, benim penceremden bakınca, gece tam bir rezaletti.

Az önce yazdığım gibi iğnelenmiş, aşağılanmıştım. Bir, eline sağlık, denmemiş; evimin küçük oluşu bir büyük kusur gibi ortaya konmuştu. En sonunda da bana, sen nasıl olur da o güzel annenin kızı olursun, denmişti.

Anlamıyorum, anlayamıyorum.

Ben bu tür insanları gerçekten anlayamıyorum.

Eğer maksat beni mutsuz etmekse, doğrusu bunu başarmıştı.

Peki, eline ne geçmişti?

Benim mutsuzluğum ona ne kazandırıyordu, bir an için beni üzme zevki dışında...

Bu nasıl hasta bir ruh haliydi...

Özgür, "Haydi ama, benim güzel sevgilim yatmaya gelsin artık," diye seslenince...

"Sahi Özgür, beni güzel buluyor musun?"

"Kesinlikle..."

"Bence o kadar güzel değilim."

"Kızım, aynaya bakmıyor musun sen? Hem sen Özgür abini dinle, sen çok ama çok güzel bir kadınsın. Ve o garip soruları bırak da yatağa gel, bak ikimizin de gözünden uyku akıyor."

"Geldim canım," deyip yanına hopladım. Birbirimize sımsıkı sarılıp rüyalar diyarına uçtuk ve sevgili sırdaşım, orada ne Siren vardı ne de Mahmut...

Ne hoş değil mi...

Bugünse Melis'i arayıp az önce anlattığım gibi onunla dertleştim. Onunla konuşmak iyi geldi. Şimdi kendimi çok daha huzurlu hissediyorum.

Önümüzdeki günlerde Eskişehir gezisi var. Tüm hazırlıklar yapıldı, bilgiler elimin altında.

Güzel bir gezi olacak gibi...

Umarım her şey yolunda gider.

17 Ekim, Salı

Hayal edemeyeceğim kadar başarılı bir gündü.

Umarım gezimizin gerisi de böyle akar gider.

Efendim, öykümüzün başına dönersek, kişiye özel turumuza başlamış bulunuyoruz. Bir başka deyişle, Bike Hanımın annesi Aliye Hanımefendinin doğum gününü kutlamak amacıyla, çocukluk yıllarının geçtiği Eskişehir'e doğru yola çıktık.

Ben bir cip ayarlamıştım ama onlar kendi arabalarıyla gelmeyi yeğlediler.

Arabayı kullanan da Aliye Hanımın bir akrabası... Yeğeniymiş galiba. Aliye Hanım sadece kendi arabasında ve yeğeni Bekir Bey arabayı kullandığında rahat ediyormuş. Pekâlâ, dedim, bana göre hava hoş, araba kullanmaktan kurtulup ben de oturduğum yerden etrafı seyredebileceğim rahat rahat.

Sabahleyin gelip beni evden aldılar; (nezakete bakar mısınız, zaten ne varsa eski kuşaklarda var) ve yola çıktık.

Bekir Bey çok tatlı bir adam. Güler yüzlü... zeki... becerikli... Keşke herkesin böyle candan akrabası olsa... İyi, dedim içimden. Bu grupta arıza çıkartacak kimse yok gibi görünüyor. Hanımlar gerçek birer hanımefendi. Saygılı, ne-

şeli ve nazikler... Eh, Bekir Bey de aynı vasıfları taşıyan bir başka aile ferdi.

Böylesi küçük turlarda, hele de aynı arabada, yani dar mekânlarda bir arada bulunma durumu olunca, insanların kişilikleri büyük önem taşıyor. Car car konuşan ukala bir kadınla ya da kaba saba bir adamla saatlerce yolculuk yapmak zorunda kalmayı bir düşünsene...

Neyse, öyle böyle derken ve de kahve molası verip dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk ve öğleye doğru Eskişehir'e vardık.

"İsterseniz önce bir Porsuk Çayı turu yapalım, biraz yürüyelim, sonra da dinlenmek için oturur, bir yerde bir şeyler yeriz," gibi önerilerde bulundum.

"Çok doğru," dedi Aliye Hanım, "ayaklarım bir tutuldu ki..."

Böylece Porsuk boyunca yürümeye başladık.

O ne emek, o ne güzellik...

Porsuk Çayı, gördüğünde sonsuza dek hatırlayacağın, ah neydi o muhteşem görüntü, diyeceğin bir su değil açıkçası. Kendi halinde akıp giden bir çay, işte hepsi bu.

Ama birisi orayı ele almış, o kendi halinde akıp giden suyun üstüne eflatun, mavi, pembe, yeşil köprüler atmış. Çiçeklerle, ağaçlarla kıraç Porsuk toprağını yeşile, yemyeşile dönüştürmüş. Parkları heykellerle bezemiş.

Banklar koymuş, insanlar yorulunca otursun diye.

Kafeler yapmış, Eskişehir halkı ve üniversiteliler otursunlar, sohbet etsinler diye.

Tekneler koymuş, Porsuk üstünde gezinsinler diye.

Porsuk'un iki yanı cıvıl cıvıl.

Bir canlılık... Bir hareket...

Küçük küçük kitapçılar... Butikler...

Masaları güneşten koruyan kocaman şemsiyeler...

Yükselen kahkahalar...

Çimenlere oturmuş, gözleri birbirine dalıp gitmiş âşıklar...

Ah, keşke Özgür burada olsaydı da, biz de şurada el ele dolaşsaydık diye bir düşünce geçiverdi zihnimden.

Ve hemen bir mesaj gönderdim ona.

"Eskişehir'de seni çok özlüyorum."

Anında cevap...

"Hemen atlayıp geleyim."

Ah keşke, keşke...

Ama tabii olacak şey değildi.

Aliye Hanım hem yürüyor hem anlatıyordu. "Benim çocukluğumda Eskişehir, denizi, yeşilliği olmayan tipik bir Orta Anadolu kentiydi. Bir tek Porsuk Çayı geçerdi içinden, onun da rengi bulanıktı, üzerinde de ne köprü vardı ne bir şey."

"Siz ne sebeple Eskişehir'deydiniz?" diye sordum ona.

"Babam hukukçuydu. Kurtuluş Savaşı yıllarında Mustafa Kemal, bir yandan savaş hazırlıkları yapıyor, bir yandan da, hukuka önem verdiği için, Temyiz Mahkemesi'nin kurulmasını istiyor. Ve bunun için hukukçulara çağrıda bulunuyor.

"Bu çağrıya beş hukukçu olumlu cevap veriyor. Onlardan biri de benim babam Niyazi Bey. İstanbul'daki işini, evini bırakıp Anadolu'ya geçerek, Mustafa Kemal'e katılıyor.

"İlk buluşma Sivas'ta oluyor. Temyiz Mahkemesi buradan Eskişehir'e taşınıyor, daha sonra da Ankara'da kuruluyor ve o gün bugün görevini sürdürmekte. Tabii şimdilerde 'Yargıtay' diye anılıyor."

Vay be...

Baksana, meğer ben kimlerle yola çıkmışım. Aslında şaşmamalı, öyle asil bir hali ve tavrı var ki Aliye Hanımın.

İşte böyle konuşa konuşa Porsuk boyunda epeyce yürüdükten sonra eflatun köprüden karşıya geçtik ve oradaki kafelerden birine girip yemeğimizi yedik.

Kafedeki gençlere bakarken, kendi üniversite yıllarım geldi aklıma. Özellikle de sağdan soldan uçup gelen konuşma parçacıkları beni alıp o yıllara götürdü.

"Abi, yarınki sınavın notları kimde?"

"Hoca gelmedi, diyorlar."

"Yok ya..."

"İyi ama, Şirinciğim, sen de biraz ayağını yorganına göre uzat."

"Öyle deme ama teyze, ay sonunu getiremiyorum bu parayla. Annemlere de söyledim o kadar..."

"Her gün dışarıda yersen tabii iki yakan bir araya gelmez, tatlım. Yemeğini evde pişir. Malzemeni pazardan al, oraları çok daha ucuz oluyor, sonra yap iki üç çeşit, koy dolabına. Bak o zaman nasıl paran yetişiyor."

"Üff yaa... Yemek mi yapacağım, yoksa ders mi çalışacağım!"

"Ama minik kuşum, üniversiteyi evden uzakta okumanın bir yararı da işte böyle bütçeni ve zamanını ayarlamasını öğrenmektir."

Hey gidi günler...

Pazara gidip alışveriş yaptığım günler...

Yemek yapmayı öğrenmeye çalıştığım günler...

Ve annem geldiğinde bu işten kurtuldum, diye sevindiğim günler...

Gözüm el ele, göz göze yürüyen, banklarda oturan âşıklara takılıyor.

İlk aşklar...

Büyük heyecanlar...

Evet, günümüze dönelim artık Serra Hanım, diyorum kendime.

"İsterseniz artık otelimize gidip yerleşelim. Biraz dinlenmek istersiniz belki... Sonra yine çıkarız."

Aliye Hanım için ilk katta, asansöre yakın bir oda ayırtmıştım. Oda beğeniliyor. Tabii ki Bike Hanımla birlikte kalacaklar. Saat beşe kadar dinleniyorlar.

Ve beşte tekrar çıkıyoruz. Aliye Hanımın çocukluğunun geçtiği yerleri görmek için acele ettiğinin farkındayım.

O nedenle, "Şimdi yukarı mahalleye gidiyoruz," dediğimde bayağı heyecanlandı.

Yol boyu etrafına bakıyor, "Nasıl da her şey değişmiş! Hoş, şu benim söylediğim de laf mı, onca zaman geçmiş, tabii değişecek," diyordu, kendi kendine konuşurcasına.

Yukarı mahalle diye anılan bölge, Odunpazarı'nın hemen yanındaydı.

Ah, o Odunpazarı...

Görülmeye değer bir mahalle...

Hemen hemen bütün eski, yıkık dökük evler aslına uygun bir biçimde restore edilmiş. Ve hepsi de kullanılıyor. Kiminde el işleri sergileniyor, kimi nadide çalışmaların görülebileceği cam müzesini barındırıyor, kiminde de evlerin sakinleri yaşayıp gidiyor.

Arabadan inince, şöyle bir etrafına bakındı Aliye Hanım, daha sonra ileride uzanan yokuşa takıldı gözleri.

Baktı, baktı, sonra, "İşte burası," dedi. "Bu yokuş! Okul dönüşü tırmandığım yokuş! Sisler arasından görür gibi anımsıyorum. Hatta her okul dönüşünde o yokuşu tırmanmak ne kadar da zor gelirdi bana."

Hep birlikte yokuşa doğru yürümeye başladık.

Acaba ne hissediyordu?

Mutluluk mu? Bir süre restore edilmiş evlere baka baka yürüdük sonra geri dönüp meydandaki çay bahçesine oturduk.

Ulu ağaçlar yapraklarını dökmüştü ama sonbahar güneşinin son ışıkları bize ulaşıyordu. En azından orada oturabilecek kadar...

Birer çay ısmarladık. Servisi tertemiz yüzlü bir delikanlı yapıyordu.

Aliye Hanım ona, "Biliyor musun delikanlı, bir zamanlar ben burada oturuyordum," dedi, "çocukluğum bu mahallede geçti."

Delikanlı saygılı bir tavırla dinliyordu.

Devam etti Aliye Hanım. "Üstelik ben buradaki ilkokula gitmiştim. Adı Turan İlkokulu'ydu. Yıkılmıştır herhalde..."

Bike Hanım, "Anneciğim, nereden bilsin Turan İlkokulu'nu bu gencecik çocuk," diyerek güldü.

Ammaaaa...

O delikanlı, "Turan İlköğretim Okulu yıkılmadı, duruyor. Hemen şurada, ileride," demez mi...

Hepimiz öyle bir bağrıştık ki, delikanlı bile güldü halimize.

"Herkes çaylarını içtiğine göre hemen okuluma gidebiliriz. Haydi Bekircigim," diyerek ayağa kalktı Aliye Hanım.

Böylece kısa sürede Turan İlköğretim Okulu'nun önündeydik. O eski, küçük ve çok da şirin yapılardan...

Bahçesinde üç dört erkek çocuğu futbol oynuyordu.

Bike Hanımın, "Okulun önünde bir fotoğraf çekelim," demesine kalmadan Bekir Bey hemen makinesine davrandı ve Aliye Hanımı okulun önünde çekti.

Aliye Hanım futbol oynayan çocuklarla sohbet etti. Ben de bir zamanlar sizin yaşınızdaydım ve bu okulda okuyordum, dedi.

İnanmaz gözlerle dinlediler.

Akşam oluyordu. Yukarı Mahalle'nin Turan İlkokulu'ndan artık ayrılma zamanıydı.

"Söyle bakalım, Serracığım, programımız nedir?" diye sordu Aliye Hanım, otele vardığımızda.

"Akşam yemeğini, Haller Gençlik Merkezi'nde yiyeceğiz."

"Gençlik Merkezi'nde ne işimiz var?"

"Orada güzel bir İtalyan restoranı var, hoş bir yer. Ayrıca size Haller Gençlik Merkezi'ni mutlaka göstermek istiyorum. Oradan yemeğe geçeriz."

"Öyle diyorsan öyledir, Serracığım. Saat yedi buçukta lobide buluşalım, o vakte kadar biraz dinlenmek istiyorum. Bu, herkes için uygun mu?"

"Uygun," sesleri yükseldi.

Lobide buluştuğumuzda Aliye Hanımın kıyafetini değiştirmiş olduğunu gördüm. Akşam yemeği için kırmızı kaşmir bir kazak giymiş, boynuna da kırmızılı turkuazlı bir eşarp bağlamıştı.

Yüzükleri, bilezikleri ışıl ışıldı.

Zaten çok güzel bir kadın...

"Çok hoşsunuz," dedim tüm içtenliğimle.

"Teşekkür ederim, Serracığım, sen de hem güzel hem de mükemmel bir rehbersin."

"Sağ olun efendim."

Haller Gençlik Merkezi'ne yürüyerek gittik, otelimize çok yakındı.

Önüne geldiğimizde, "İşte Haller Gençlik Merkezi," dedim. Bizim küçük grup durup şöyle bir binalara baktı.

Binanın çevresindeki ağaçlar ve çalılar minik ışıklarla aydınlatılmış, pırıl pırıl parlıyordu gecenin içinde. Ahşap kapıyı itip içeri girince Bike Hanım aynı benim gibi, "Aman Tanrım, bu ne güzel yer böyle," diyerek olduğu yerde kalakaldı.

Gerçekten de görüntü muhteşemdi.

O eski toptancı hali bir perinin değneği dokunmuşçasına yepyeni bir hayata kavuşmuştu sanki.

Yerdeki parke taşları olduğu gibi korunmuştu. Eskiden meyve sebze satılan dükkânlar olmuştu minik minik butikler... Neler satılmıyordu ki o butiklerde. Hediyelik eşyalar, kitaplar, oyuncaklar...

Karşı taraftaki odalarsa yiyecek içecek yerlerine dönüşmüştü.

Tostçu, muhallebici, pizzacı...

Ortadaki geniş alanda dev bir ferforje avizenin altına ahşap ve ferforje karışımı masalarla iskemleler yerleştirilmişti.

Ve tabii cıvıl cıvıl gençler...

"O kadar ülke gezdim," dedi Bike Hanım, "böyle hoş bir yeri, inanın, az gördüm."

Avizelerdeki kandiller ve mumlarla aydınlanan salon, masalsı bir loşluğa bürünmüştü.

Aliye Hanım, "Hayran olmamak elde değil," dedi.

Bike Hanım, "Bizi buraya getirdiğin için çok teşekkürler, Serracığım. Gerçekten de görülmesi şart bir mekân."

Ve restorana geçtik.

Yemeklerimiz geldiğinde ilk iş Aliye Hanımın şerefine kadeh kaldırıp onun doğum gününü kutlamak oldu.

Yemek boyu masaya tek konu hâkimdi; Eskişehir Belediye Başkanı Yılmaz Büyükerşen.

"Bugün gördüklerimiz hep onun zamanında mı yapılmış?" diye soruyordu Bike Hanım.

"Serracığım, bize biraz bilgi versene," diye kızının sorusunu destekledi Aliye Hanım.

"Bildiğim kadarıyla kendisi Eskişehirli. Daha önce Anadolu Üniversitesi rektörüydü."

"Yaa..."

"Evet ama bence daha da önemlisi Açık Öğretim'i düşünüp hayata geçirmesi. Bu sistem sayesinde öyle çok çalışan genç meslek sahibi oldu ki..."

"Doğru, doğru," diye beni onayladı Bike Hanım. "Galiba heykel de yapıyormuş."

"Evet, çok başarılı bir heykeltıraş. Hem üniversite kampüsünde hem de şehirde onun pek çok heykeli sergileniyor.

"Daha sonra Belediye Başkanlığı dönemi başlıyor. O, Belediye Başkanı olana dek üniversiteyle kent birbirinden kopuk yaşarlarmış. Sırt sırtalarmış adeta. Ama Yılmaz Bey Belediye Başkanı olunca, ilk önce Porsuk'u canlandırmış, iki yanına kafeler yapıp Porsuk'un üstüne tekneler yerleştirince gençler kente gelir olmuşlar. Kent halkı da giderek üniversitelileri benimsemiş ve şimdi gördüğünüz gibi iç içeler."

"Ne güzel," diye içini çekti Aliye Hanım, "aslında alacaksın bu adamı ve sırayla tüm kentlere belediye başkanı yapacaksın."

"İlâhi anne," diye kahkaha attı Bike Hanım.

"Eski binaları asla yıkmıyor, değerlendiriyor. Örneğin, bizim kaldığımız otel de bir zamanlar siloymuş."

"Ne?"

"Evet, dışarıdan bakarsanız daha iyi göreceksiniz."

"Bike, bak ne diyeceğim. İstanbul'a dönünce sen oturup benim ağzımdan bir mektup yazacaksın. Ve o eski Eskişehir'den böylesine ışıklı bir kent yarattığı için ona şükran duyduğumu anlatacaksın."

"Tamam anneciğim, yazarım, hiç merak etmeyin. Hem de memnuniyetle," dedi Bike Hanım.

"Aaa bak benim Bekirciğimin gözleri kapanıyor," dedi Aliye Hanım. "Haydi artık dönelim otelimize."

Kalktık, tam Gençlik Merkezi'nin çıkış kapısına gelmiştik ki baktım karşıdan dört kişi geliyor.

Lacivertler giymişler.

Dört şık erkek...

Biraz dikkatli bakınca, Yılmaz Büyükerşen'i aralarında görmeyeyim mi...

Hemen Aliye Hanımın koluna dokundum. "İşte Yılmaz Bey," diye başımla işaret ettim, "sanırım misafirlerini gezdiriyor."

Bizim ona bakarak konuştuğumuzu gören Yılmaz Bey gülümsedi. Tam da bu sırada Bike Hanım, "Tebrikler beyefendi, tebrikler..." diye ona seslendi.

Gülümsemesi daha da belirginleşti vee yanımıza geldi!

"Neden?"

"Nedeni var mı," dedi Bike Hanım, kollarını tüm kenti kucaklamak istercesine açarak. "Bakar mısınız şu yapılanlara... Hele de burası..."

Susuyordu Yılmaz Bey bunca övgü karşısında. Sonra Bike Hanım, dönüp annesini tanıttı Yılmaz Beye.

Ve, "Haydi anne, az önce benden yazmamı istediklerini Yılmaz Beye kendin söyle," dedi.

Böylece Aliye Hanım hem düşüncelerini aktardı hem de onu tekrar tekrar tebrik etti.

Daha sonra bize, "Çocuklar, çok teşekkür ederim, bana unutulmaz bir doğum günü yaşattınız. Çocukluğumun kentini gördüm, geçmişimi bir kez daha yaşadım. Üstelik hayal edemeyeceğim kadar güzel buldum. Üstüne üstlük bunu borçlu olduğum o değerli insana yüz yüze teşekkür etme fırsatını da yakaladım," dedi.

Hepimiz mutluyduk.

Bike Hanım böyle bir şey düşünmüş olmanın, Bekir Bey her türlü katkıda bulunmanın, ben de bu turu gerçekleştirebilmişliğin mutluluğunu yaşıyorduk.

Aliye Hanım kendisi mutluydu ama bizleri de unutmuyordu. Yaptıklarımıza değer veriyor, bunu dile getirerek bizi mutluluğuna ortak ediyordu.

Dedim ya, gerçek bir hanımefendiydi.

Odama girince, ayakkabılarımı fırlatıp kendimi yatağa attım.

Ve Özgürcüğümü aradım. "Nasıl gidiyor?"

"Harika! Hiç ummadığım şeyler yaşıyoruz. Değil onlar benim için bile unutulmaz olacak bu gezi."

"Senin adına sevindim, Serracığım."

"Sen nasılsın?"

"Nasıl olayım; aynı davalar, aynı dertler..."

"Canım benim! Belki bu hafta sonu senin motorcularla bir program yaparız."

"Sahi, ne iyi olur."

Bak Özgür'ün motor arkadaşlarını seviyorum. Onlarla rahatım.

Sevgilimle konuşup seninle de her şeyi paylaştığıma göre artık yatabilirim. Yarınki program yüklü...

18 Ekim, Çarşamba

Kahvaltımızı Eskişehir'in tren raylarına bakarak yaptık.

Kahvaltı salonunun raylara bakan kısmı boydan boya cam. Ve oralara küçük masalar konmuş.

Sen yiyip içerken hemen dibinden yük vagonları ağır ağır geçiyor.

Silo'dan bozma bir otelde, ülkenin en eski demiryollarından birine bakarak kahveni yudumlamak... Var mı böyle bir ayrıntı...

Bu belki bazıları için, aman ne kadar da önemli (!) diye dalga geçilecek bir olay ama benim için -benim gibi bir ayrıntı delisi için- kişinin zihninde yer edecek unutulmaz bir fotoğraf karesi...

Aliye Hanım bugün de koyu yeşil bir hırka ceket takımı giymişti.

Yine pırıl pırıldı.

"Önce Eskişehir Kültür Merkezi'ne gidelim, diyorum. Yöneticileriyle konuştum, bizi gezdirecekler. Sonra cam müzesi var programımızda.

"Öğle yemeğinde, Eskişehir'in ünlü çiğ böreğinden bir tadalım, derim.

"Öğleden sonra da kültür etkinlikleriyle sivrilmiş bir kitabevi var. 'Adımlar Kitabevi', isterseniz oraya bir uğrayalım. Akşam yemeği içinse Hataylı gencecik bir karı kocanın işlettiği 'Mekân' adlı restoranı önerdiler, buraları iyi tanıyanlar."

Bunları bir solukta sıraladıktan sonra durdum. Acaba ne diyeceklerdi? Yoksa çok mu yoğun olmuştu?

Aliye Hanım sessizliği bozdu.

"Çok güzel bir program, Serracığım, hemen başlayalım."

Böylece ilk durağımız olan Kültür Merkezi'ne doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda genç bir görevli bizi bekliyordu.

"Serra Hanım mı?" diye gülümsedi bana.

"Evet," dedim. "Biz opera binasını gezmek istiyorduk."

"Buyrun," diyerek önümüze düştü. "Bu salon gösteri öncesi konuklarımızı ağırladığımız bölüm."

Yerler mermer...

Değişik renkte mermerlerden geometrik desenlerle bezenmiş.

Ve yine avizeler... Ne kadar da zarif. Hem görkemli hem zarif.

Kendimi tutamayıp, "Dekoratörünüz çok başarılı," diyorum.

Genç kadın gülümsüyor, "Ayrıntıların hepsi başkanımızın eseri. O yurtdışına gidince beğendiği bir şeyler gördüğünde not alır ve gelip burada yaptırır. Kapı tokmakları, avizeler, ahşap kapıların desenleri... Daha aklınıza gelmeyecek nice ayrıntı..."

Ve devam ediyor.

"Burası opera salonumuz."

Ah, muhteşem!

Muhteşem!

"Dünyanın pek çok opera binasıyla rahatça yarışabilir," diyor Bike Hanım.

Hepsi hayran hayran geniş sahneye, kadife perdelere, modern ve rahat görünümlü koltuklara bakıyor.

"Ses ve ışık düzeni için en son teknoloji kullanıldı," diyor genç kadın gururla.

Nasıl gururlanmasın...

Nasıl...

"Size şimdi de çocuk tiyatrosunu göstereyim," diyor ve yine büyük, ferah salonlardan geçerek bir başka sahneye ulaşıyoruz.

O da yepyeni, gıcır gıcır.

"Şanslı çocuklar," diye mırıldanıyor Aliye Hanım.

Ve konser salonu...

Malum, Eskişehir'in kendi Filarmoni Orkestrası var.

O da en son teknolojiyle donatılmış, ayrıca sanatçılar için soyunma ve dinlenme odaları da en az sahne kadar özenli ve de düzenli...

"Laf aramızda, kaç sahne için bunu söyleyebiliriz?" diye fısıldadı Bike Hanım annesine.

Binanın dış cephesi çoğunlukla cam olduğundan çiçeklerle bezenmiş bahçe sürekli göz önünde...

Ayrıca opera binasının önüne bir de durak koymuşlar ki, Eskişehirli herhangi bir semtten bindiğinde, kolaylıkla operanın önünde inebilsin; dönüşte de aynı şekilde operanın önünden binip evine ulaşabilsin.

"İstanbul için tam bir hayal, değil mi?" dedim Bike Hanıma.

"İnan ben de şu anda aynı şeyi düşünüyordum."

Kültür Merkezi'nden sonra ver elini Odunpazarı ve Çağdaş Cami Sanatları Müzesi...

Cam eserler birbirinden ilginç....

Hele de bir avize var ki, unutulur gibi değil...

Bunca sanatsal geziden sonra artık acıkmıştık. Doğru Çiğ Börek Evi adlı lokantaya gittik ve bol bol börek yedik.

Puf böreğinin kıymalısı da diyebiliriz çiğ böreğe.

"Karnımız doyduğuna göre, şimdi bir kitabevine mi götürüyorsun bizi?"

"Evet, Aliye Hanım, kitapevi sahibesi Nazan Hanım, türlü etkinlikler düzenliyormuş çocuklar için. Bunu duyunca ilgimi çekti ve araştırdım.

"Örneğin hafta sonunda çocuklara resim yaptırılıyor, masal okunuyor, yaratıcı drama uygulanıyormuş. Ücretsiz...

"Sonra bir briç kulübü kurmuşlar ve o salonda haftanın belli günlerinde dar gelirli aile çocukları için OKS'ye hazırlık dersleri veriliyormuş.

"Yine ücretsiz...

"Orada bu öğrencileri yetiştirenler ise gönüllü öğretmenlermiş."

"Müthiş bir hizmet bu. Umarım kendisi oradadır da tanışırız," dedi Bike Hanım.

Aslında tanışacaklardı çünkü ben ön araştırmamı yaparken o gün orada bir imza günü düzenlenmiş olduğunu öğrenince, mutlaka bu etkinliğe de bir göz atmalıyız, diye düşünmüştüm.

Kitapseverler için imza günleri unutulmaz şölenlere dönüşebiliyor.

Adımlar Kitabevi'nin önü bir kalabalıktı bir kalabalık... Gençler ellerinde kitaplar, sıra olmuş, yazarı bekliyorlardı.

İçeri girince Bike Hanımla, Aliye Hanım şöyle bir durup etraflarına baktılar.

"Bak anne, sadece yerler değil, raflar da ahşap. Ahşabın sıcaklığı da hiçbir şeyde yok."

"Kitaba da bir yakışıyor ki..."

Gerçekten de kitabevi öylesine zevkle döşenmişti ki, insanı içeri davet eder bir havası vardı.

Bizi görünce Nazan Hanım hemen yanımıza geldi. Aydınlık yüzlü, hoş bir kadın.

"Bize kitabevinizi gezdirmeyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek," diyerek gülümsedi, sonra Aliye Hanıma dönerek, burası bizim ilk katımız. İmza ikinci katta yapılacak, isterseniz oraya çıkalım. Ama önce size kitabevi ailemizi tanıtayım. Kitabevi müdürümüz Kemal Bey ve sağ kolumuz Mesut Bey ve böyle telaşlı günlerde gelip bize yardımcı olan kızlarım Hazal ve Iraz ile Mesut Beyin kızı Buse..."

Hep birlikte ikinci kata çıktık, yazar için masa hazırlanmış, çiçeği yerleştirilmişti bile.

"Kitabeviniz ne kadar geniş, üstelik iki katlı," dedi Bike Hanım.

"İki katımız daha var."

"Ne diyorsunuz..."

"Evet, bunun üstü kafe ve teras."

Tırmanmaya devam ettik ve önce çok hoş bir kafe, sonra da renkli puflarla oturma köşeleri oluşturulmuş terasa ulaştık.

"Hava iyi olduğunda teras dolup taşıyor," dedi Nazan Hanım.

"Peki, en üst katta ne var?"

"Orası da çocuklarla yaptığımız etkinlikler için..."

"Evet, Serra bize anlattı. Kutlarım sizi..."

Tam o sırada birisi merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktı ve bizimle burun buruna gelince zınk diye durdu.

Gür simsiyah saçları, gülen iri gözleri vardı.

Nazan Hanım, "İşte bu da benim üç numaralı kızım Didem. Aynı zamanda buranın masal ablası ve yaratıcı dramanın yönetmeni..." dedi gülerek.

Nazan Hanım bize kahve ikram etmek istedi ama Aliye Hanım, sizi daha fazla meşgul etmeyelim, her şey için çok teşekkür ederiz ve tüm bu güzel uğraşlar için sizi yürekten kutlarız, dedi.

Kitabevi ailesiyle vedalaşıp dışarı çıktığımızda kuyruk daha da uzamıştı. Kalabalığın içinde hatırı sayılır bir grup, okul üniformalarıyla gelmişti.

"Hangi okul?" diye sordum.

"Atayurt Özel Okulu," dediler.

"Okumayı seviyorsunuz anlaşılan," dedim.

Gülüştüler.

Oradan ayrılıp otelimizin yolunu tuttuk. Ve yine yedi otuzda lobide buluşmak üzere odalarımıza çıktık.

Son gecemizi ilginç bir yerde geçirelim istemiştim. Böylece 'Mekân'ın kapısını çaldık.

Giriş katında eski gramofonlar, pikaplar ve saatler sergilenmiş. İki katlı küçük bir ev burası. Her odası bir yemek köşesi şeklinde hazırlanmış.

Gencecik bir delikanlı bizi karşıladı ve odalardan birine yerleştirdi. Sonra sırayla önce mezeleri, ardından yemekleri getirdi. Bunların hepsini eşiyle birlikte kendileri hazırlıyorlarmış meğer.

Tüm yediklerimiz mükemmeldi, hele de tatlı olarak verdikleri künefeyi yerken insan neredeyse parmaklarını yiyecek gibi oluyor.

Sohbet tatlıydı, saatler nasıl geçti anlayamadık, ta ki Aliye Hanım, "Yolcudur Abbas, bağlasan durmaz," diyene kadar.

Böylece son gecemizi de tamamladık ve şimdi herkes odalarında...

Yorgunum, çok yorgun.

Daha çok stres nedenli bir yorgunluk bu.

Acaba beğenecekler mi?

Yoksa sıkıldılar mı?

Başarılı oldum mu?

Eğleniyorlar mı?

Ama şükürler olsun, yaptığım programdan memnun kaldılar.

Hem de çok...

İşte bu da tüm yorgunlukları alıp götürüyor.

Ve sevgilimi aradım.

"Ben de şimdi eve geldim," dedi.

"Ah canım benim, ofiste işler uzadı desene..."

"Hayır, hayır. Mahmutlarda yemekteydim."

Eh, işte o anda bana bir yumruk atsaydı daha iyiydi.

"Kelalaka," deyiverdim kendimi tutamayıp.

"Ne demek kelalaka?"

"Yani nereden çıktı bu akşam yemeği?"

"Senin burada olmadığını bildiği için Mahmut ısrar etti, Siren çok güzel yaprak sarması yaptı, bana da Özgür'ü almadan sakın gelme diye sıkı sıkı tembih etti, dedi."

Etmiştir! Etmiştir!

Benden ses çıkmayınca devam etti, "Aslında ben eve gelip yatmak istiyordum ama o kadar ısrar etti ki, baktım ayıp olacak, kalkıp gittim."

Yersen... Yani güya gitmek istemiyor ama çağrılınca yan cebime dercesine koşa koşa gidiyor.

Bak, Elif'le Emre'ye gitse hiç bozulmam.

Motor arkadaşlarına gitse yine hiç bozulmam.

Ama bu kadından gıcık kapıyorum abi, var mı...

Biz kadınların antenleri hassastır; birinden hoşlanmadık mı kesin onun altından bir şey çıkar.

Bu arada, tut kendini Serra tut, telefonda atışmak çok kötü oluyor, sen bunu çok iyi biliyorsun, diyorum kendime.

Tut dilini, tut...

"İyi etmişsin," dedim, "oraya gidince açılmışsındır."

"Sahiden de öyle oldu," demez mi, bir de üstüne...

"Eee, senin tur nasıl gidiyor?"

"İyidir," demekle yetindim.

Oysa ne keyifle almıştım telefonu elime... Bugünün başarısını anlatacaktım ona.

Tüm ayrıntılarıyla...

Ama heves mi kalmıştı.

Balon gibi sönmüştüm.

Geceyi görür gibiyim.

Siren, bu zavallı, kaderine terk edilmiş, bahtsız genç erkeği kanatlarının altına alıyor.

Güzel sofralar hazırlıyor, mis kokulu yemekler koyuyor önüne.

Önünden arkasından ona hizmet ediyor, suyunu doldu-ruyor, ekmeğini eline veriyor.

Bir yandan da şakıyor... şakıyor...

Mutfağa gidip gelirken komik şeyler anlatıyor, havadan sudan söz ediyor. Tam da erkeklerin sevdiği biçimde...

Hiç anlamadığı halde bilgisayardan söz ediyor, bizimki bu konuyla ilgili diye.

Genç havalarında spordan söz ediyor, yok aerobik yok pilates, yine bizimki spordan hoşlanıyor diye.

Ortak konularımız var, mesajını veriyor.

Sanki ben anlamıyorum.

Bizimki de gevşemiştir, ne de güzel vakit geçiriyorum diye.

O salak Mahmut da karısının ağzına bakıyor.

Ya, çok merak ediyorum. Böylesi kadınların kocaları onları görmüyor mu?

Ettikleri lafların, o flörtçü havalarının farkında değiller mi?

Değiller herhalde...

Aman...

Neyse ne...

Bugün dönüş günüydü.

Yolda hem Bike Hanım hem de Aliye Hanım çok güzel sözler ettiler, turdan memnun kaldıklarını, şu kısa süreye pek çok ilginç etkinlikler koyarak geziyi dolu dolu yaşamalarını sağladığımı söylediler.

Ve -işte burası çok önemli- bu düşüncelerini internetteki sayfamızdan duyuracağını ilave etti Bike Hanım.

Yaşasın!

Bundan âlâ reklam mı olur...

Herkes önce o deneyimi yaşamış kişiler ne diyor, ona bakıyor. Turlara katılanların fikri çok önemli azizim, çok önemli.

Dönüş yolunda ilginç konuşmalar yapıldı. Daha çok Aliye Hanım konuştu, biz dinledik.

"Biliyor musunuz çocuklar, ben çok şanslı bir kadınım," diye anlatmaya başladı. "Öyle bir dönemde yaşadım ki... Cumhuriyetin ilk yılları... O ne coşkuydu, o ne heyecan... Hepimiz Atamızla gurur duyardık. Türk olmakla övünürdük.

"Yedi düveli yenmiştik. Artık hürdük. Kendi ülkemizde, kendi bayrağımızın altında yaşıyorduk. Ve en az Kurtuluş Savaşı kadar önemli olan bir dizi devrim gerçekleştirilmişti. Laiklik bunların en başında geliyordu.

"Karanlıklardan aydınlıklara çıkıyorduk, adım adım. Bugün ülke olarak bir saygınlığımız varsa, işte bunu o devrimlere borçluyuz. Ve o dönemde çok genç olan bizler, bunun bilincindeydik.

"Sadece biz değil, bizden önceki kuşaklar da aynı duygular içindeydi.

"Benim annem mesela...

"Kemal Paşa derdi de başka bir şey demezdi.

"Niye?

"Çünkü kadının ömrü kara çarşaf içinde geçmiş. Adam yerine konmamış, okuma yazma öğretilmemiş. Kızlar yazı yazmayı öğrenirlerse sonra sevgililerine mektup yazarlar, denmiş.

"Annem, Kemal Paşa geldi de kurtulduk kara çarşaftan, derdi. Dünya varmış, başımı açıp saçlarımı özgür bırakarak gün yüzüne çıkmak meğer ne büyük nimetmiş, diyerek duygularını aktarırdı bize.

"Okuma yazması olmadığı için o yaştan sonra Millet Mektebi'ne gitti, azmetti, hem okumayı söktü hem de yazmayı öğrendi. Artık gazete okuyabiliyorum, dünyada neler olup bitiyor bilebiliyorum, kendi başıma istediğim yere gidebiliyorum, derdi. Çok uyanık ve akıllı bir kadındı annem. O nedenle bu kazanımların farkındaydı, öneminin bilincindeydi. Eskiden biz kadınlara hayat hakkı mı vardı; doğru dürüst eğitim yok, iş hayatında çalışmak yok. Kara çarşafın içinde boğulup kalacaksın.

"Neden?

"Birileri öyle buyuruyor da ondan. Ama şükürler olsun Allahıma, Kemal Paşa geldi de biz kadınlar insan yerine, adam yerine konduk, der dururdu.

"O yıllar işte öylesine coşkulu yıllardı. Ankara sokakları yeni yeni asfaltlanıyordu. O zift kokusu hâlâ burnumda.

"Herkes coşkuluydu, herkes.

"O günleri yaşamak gerçekten büyük ayrıcalık."

Sustu.

Hepimiz susuyorduk.

Evet, bir butik tur daha sona ermişti.

Bir deneyim daha...

Onlarla vedalaşıp evime geldiğimde müthiş bir tatmin olmuşluk duygusu içindeydim.

Hani iyi yapılmış işin arkasından gelen o doymuşluk hissi...

Biliyor musun sevgili defter, insanın en acımasız eleştirmeni kendisi.

Keşke siyah yerine beyaz giyseydim...

Keşke sunumu şu cümlelerle bitirseydim...

Keşke susacağıma güzel bir cevap verseydim gibi... bu liste uzar gider.

İşte o nedenle sen kendini ve yaptığın işi beğendiysen, o iş kesin iyi olmuştur. Dört dörtlüktür.

İşte bu duygularla girdim evime.

Ve o anda Özgür'le dalaşmama kararı aldım.

Dalaşırsam ben cadaloz olacağım, ablamız (!) Siren ise kanatsız melek...

Ne istiyorsun kadından, denecek.

Ama o beni iğneleyip duruyor, dediğimde de, sen de fazla alınganSın, denecek. Ve sonuçta kötü kişi hep ben olacağım.

Daha beteri mız mız, dırdırcı kadın durumuna düşeceğim. Onun için Siren'i, onun silahıyla vuracağım. Dilimi tutup cici olacağım.

Havadan sudan, eğlenceli konulardan söz edeceğim. Zaten ortalarda yokum.

Zaten birbirimizi doğru dürüst göremiyoruz. O nedenle birlikte olunca sonsuz cici olunacak. Hiç kötü laf etmek yok. Cıssss...

Ve o hızla telefonun başına geçip Özgür'ün motor arkadaşlarının eşlerini aradım, acaba bu hafta sonu bir şeyler yapar mıyız diye.

Ama ne yazık ki iki çiftin bu hafta sonu için başka planları varmış. Birininki çocuğuyla ilgili, ötekinin de aile toplantısıyla. Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz kuralını uygulayarak işin peşini bırakmadım ve daha sonraki hafta için sözleştik.

Şu Siren-Mahmut ikilisinden biraz olsun uzaklaşmak istiyorum.

Çaktırmadan...

Daha sonra annemi aradım, onunla buluşup akşamüstü dedemlere uğramaya karar verdik. Annem beni göreceği için bir sevindi ki...

Ah, ah! Ailemi de istediğim kadar göremiyorum şu son aylarda.

Bunu ayarladıktan sonra doğru kuaföre... Manikür, pedikür, saç bakımı...

Yarın nasıl olsa işe gideceğim, hazır Eskişehir dönüşü şu birkaç saatim varken bu işleri araya sıkıştırayım, dedim.

Böylece akşam Özgür beni bakımlı bulsun.

Nasıl?

İyi değil mi?

İyi! İyi!

Haydi kuaföre...

22 Ekim, Pazar

Özgür'e çok kırıldım!

Çok!

Bak ne oldu anlatayım da belki biraz rahatlarım.

Bütün bir cumartesi pazar evin içinde deliler gibi koştum. Yapılması gereken öyle çok iş birikmişti ki...

Ve bunlar Pembe'nin değil, benim yapmam gereken işlerdi.

Yazlıkları kaldırdım. Bunun için de önce tüm giysiler elden geçti.

Temizleyiciye gidecekler ayrıldı, pazartesi ilk iş temizleyiciye bırakılmak üzere...

Şu veya bu nedenle giyilmeyecekler paketlendi, yardım kuruluşlarına verilmek üzere...

Özgür'ün ve benim dolaplarımız hep elden geçti. (Bu ne kadar zaman alıyor, biliyor musun...)

Havalar serinledi.

Dolayısıyla balkon yastıkları kaldırıldı. Ahşap iskemleler katlandı, bir kenara kondu. Saksılar da elden geçirildi.

Ve telefonlar... (Ya bu telefon konuşmalarının ne biçim zamanı yiyip bitirdiğinden haberin var mı?)

Babaannem.

Babamla Yasemin.

Onları son zamanlarda çok ihmal ettim, büyük bir suçluluk duygusu içindeydim. O nedenle, uzuuun uzun konuşup kendimi affettirmeye çabaladım.

Telefonu kapattığımda çenem yorulmuştu ama vicdanım bir tüy gibi hafifti.

Ayrıca şöyle bir durum var. Senin kendi ailen seni bağışlamaya zaten hazır. Yani, seninle geçinmeye gönülleri var. O nedenle, başında biraz naz etseler de sonuçta yumuşayıveriyorlar.

Ammaaa...

Kayınvalidelerde durum pek de öyle olmuyor. O sevginin her gramını hak etmen gerek!

Açık çek yok yani...

Şu çılgın tempomuzda Nuran Annelere ne Özgür ne de ben uğrayabildik son zamanlarda. Ve onun buna bozulduğunu uzaklardan, çok uzaklardan da olsa, antenlerim algılıyor.

Vallahi de billahi de onlara gitmeyi istiyorum, sevgili defter, ama eve öyle bir düşüyorum ki...

Ha, bu arada Bike Hanım internetteki sitemize öyle övgüler döktürmüş ki bu kadar olur.

Yaşşa sen, Bike Hanım!

Evet, konumuza dönersek, iş hayatımın yoğunluğundan her fırsatta söz ediyorum ama acaba ne derece anlıyor. İn-

san bir hayatın içinde değilse, o hayat biçimini tam anlamıyla kavrayamıyor.

Tutup bir beş dakika da ayıramaz mısın, denip çıkılıyor. Oysa iş o beş dakikada değil ki... Öylesine işine yoğunlaşmış oluyorsun ki, beynin başka hiçbir şeyi algılayamaz, hatırlayamaz duruma geliyor. Bu arada zamana karşı yarışıyorsun, her dakika altın değerinde oluyor bazen.

Dedim ya, bu durumu kavrayabilmek için yaşamak gerek.

Neyse, aradım ve yine o hafif soğuk duruşu anlamazlıktan gelerek anlattım, anlattım. Telefonu kapattığımda elbette bir tüy kadar hafif değildim ama en azından elimden geleni yapmış olmanın huzuru vardı içimde.

Bu çabanın değeri bilindi, bilinmedi, orasını bilemem.

Ama şu aşamada... benim adım Hıdır, elimden gelen budur, duyguları içindeyim.

Ve dedemler...

Ah, orası ayrı bir yürek yarası.

Geçelim, sevgili defterim, geçelim.

Ve canım anneciğim.

İçimi açan, hiçbir beklentisi olmayan, sadece ve sadece destek veren...

Özellikle de duygusal açıdan...

Yaptıklarımı alkışlayan, yapamadıklarımda beni teselli eden, daha iyi olacak diye beni yüreklendiren, kusuruma bakmayan, hiç ama hiç sitem etmeyen anneciğim.

Onunla konuşmaksa terapi benim için. İçimi döküyor, başarılarımı paylaşıyorum ve telefonu kapattığımda bir ferahlık, bir doymuşluk hissi içinde oluyorum.

Sonra arkadaşlar...

Sıla nasıl?

Ne âlemde?

Sesi keyifsiz.

Bir şeyler yolunda gitmiyor duygum beni rahatsız ediyor ama o iyi olduğunu söylüyor. Toprak ne yaptı?

Aşk hayatı gürül gürül mü yoksa buharlaşıp yok mu oldu?

"Bir yere yetişmem gerek, sonra konuşuruz," diyerek kısa kesiyor konuşmamızı.

Dilek, Esin ve Melis'le daha sık konuştuğumuzdan onları aramıyorum.

Telefon görevlerini dilim damağıma yapışmış vaziyette tamamladıktan sonra oturup yapılacak işler listesini hazırlıyorum bu kez.

1. Diş doktorundan randevu alınacak.
2. Yıllık muayene için jinekoloğa gidilecek. (Üff ya, bunu da hiç mi hiç sevmiyorum.)
3. Vitrinlerde kışlıklar gülümsüyor!!! Bir ara çıkıp yeni cicilere bir göz atılacak. (mucuk mucuk)
4. Epilasyon için randevu alınacak.
5. Bu arada spor durumum da nanay... Son haftalarda ne gidebildim ne bir şey. (Siren gibi boş gezenin boş kalfası olsam, ben de her gün giderdim. Bir de Özgür'ün karşısına geçip spor muhabbeti yapmıyor mu... Hangisine daha ifrit olayım bilemiyorum. Neyse, zaman yaratıp gitmek gerek, acaba sabah en erken saatte mi gitsem?)
6. Haftalık yemek listesi hazırlanacak.

Daha sayayım mı?

Saymayayım, saymayayım da, için kararmasın, sevgili sırdaşım.

İşte böylesine deliler gibi koşuşup bir sürü işi iki güne sığdırdıktan sonra bir ödülü hak ettiğimi düşündüm.

Ne olabilirdi bu?

Fazla düşünmeme gerek kalmadan buldum.

Evet, evet bu...

Özgür'le baş başa bir yemek olabilirdi. Dışarıda...

Küçük, sempatik bir restoranda.

Aşşk Kahve'de mesela...

Öyle uzun zamandır baş başa yemeğe çıkmamıştık ki...

Üstelik ben de evdeki tüm sevimsiz işleri yapmış, düzene koymuştum.

Sadece bu bile bir kutlamayı hak etmez miydi?

"Özgürcüğüm," diye seslendim.

Gazetesine dalıp gitmişti.

"Efendim canım?" şeklinde otomatik bir yanıt aldım. Belli ki aklı okuduğu yazıdaydı.

"Bu akşam yemeğe çıkalım mı? Ne dersin?"

Sessizlik...

Ağır hareketlerle gazetenin katlanışı...

Anlayacağın benim coşkumun 'c' sinin bulunmadığı bir tavır içindeydi, gönlümün efendisi.

"Evet?" diye ısrar ettim.

"Hayatım sen çıkmak istiyorsan, çıkalım."

"Anladım," dedim, "sen çıkmak istemiyorsun."

"Yok, öyle bir şey demedim."

"Demedin ama gönülsüz gönülsüz, sen istiyorsan, dedin."

"İyi ama ben daha ne diyeyim. Gidelim dedin; ben de madem istiyorsun gidelim, dedim."

Cevap vermedim.

Düşünüyordum çünkü...

Gerçekten istiyor muydu yoksa sırf ben istedim, diye 'katlanıyor' muydu?

Benim düşündüğümü görünce, "Hatta istersen Emre'yle Elif'i arayalım, belki onlar da bizimle gelirler," diye ekledi.

İşte o anda ben koptum!

"Yok Özgür yok," dedim, "ben vazgeçtim. Hiçbir yere gitmeyelim, evde oturalım."

"İyi de neye kızdın şimdi?"

"Neye kızdım var mı; şurada kaç zamandır koşuşturmaktan birbirimizi görmüyoruz. Bu akşam bir fırsat yakalamışız. Ayrıca bütün hafta sonu evde pineklemişiz zaten..."

"Ne pineklemesi... Sen demedin mi evde yapılacak çok işim var diye..."

"Lütfen Özgür! Konuyu saptırma. Evde kaldık çünkü o işleri yapmam gerekiyordu. E, herhalde bu da ideal bir hafta sonu olmuyor ama ben bundan yakınmıyorum. Konu bu değil. Benim anlatmak istediğim, bari şu pazar akşamı baş başa bir yemek yiyelim, hazır böyle bir fırsat var, değerlendirelimdi."

"Evet?"

"Eveti şu ki sen tuttun, eğer istiyorsan gidelim, dedin gayet isteksiz bir ses tonuyla."

"Allah Allah..." diye gözlerini devirdi Özgür.

"Bu yetmezmiş gibi, bir de Emre'yle Elif olsun istedin."

"Peki ne var bunda bu kadar kızacak? Anlamış değilim."

"O zaman ben sana açıklayayım. Sen benimle baş başa yemeğe çıkmak istemiyorsun; çıkacaksak da ille birileri olsun istiyorsun. Oysa benim isteğim, seninle hoş bir yerde baş başa olmaktı."

Yine, "Allah Allah, nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri..." dedi, kollarını iki yana açarak.

"Merak etme, bundan böyle seni rahatsız etmem. Zaten gelecek hafta sonunu da motor arkadaşlarınla birlikte geçireceğiz, kızlarla ayarladık," dedim, fırlayıp odama kapandım.

Ve şimdi sana sığınıyorum.

Görüyor musun bak, korktuklarım başıma geliyor. Yalnız kalmaya öylesine alıştı ki, artık gece çıkmak istemiyor bile.

Bunu bir miktar anlayabilirim ama beni asıl kıran, madem çıkacağız, başkaları da olsun bari, tavrıydı. Hale bak. Adam

benimle baş başa olmak istemiyor. Ancak başkalarıyla tahammül edilen bir mahlûk muamelesi çekti bana yaa...

Oysa bizden çok daha yaşlı çiftler görüyorum restoranlarda. Gelmiş, baş başa yemeklerini yiyor, sohbet ediyorlar.

Sevgililer gününde bile yaşlı başlı çiftler gördüm, çeşitli yerlerde.

Baş başa...

Birbirinin varlığının değerini bilen...

Sohbetinden zevk alan...

Bak hâlâ gelmedi!

İnsan bir karısının arkasından gider, onu yatıştırmaya çalışır, değil mi?

Ne gezer!

Adam memnun, gazetesine dönmüştür bile.

Oh, ne âlâ dünya...

Üstelik kendini de sonuna dek haklı görüyordur.

Daha ne yapsaydım, diye düşünüyordur, gidelim, dedi, peki, dedim. Hatta istersen arkadaşları da alalım, dedim, kıyamet koptu!

Oysa ne var bunda kızacak?

Anlamış değilim, hiç anlamış değilim, deyip kendini çoktan temize çıkarmıştır.

Evet, defteri kapatıp biraz okuyayım bari.

Zaten iştahım da kaçtı; o da ne yaparsa yapsın!

Daha sonra da uyumaya çalışayım, yarın yüklü bir iş günü.

Bu sinirle uyuyabilirsem tabii...

23 Ekim, Pazartesi

Dün gece Özgür yatmaya geldiğinde uyuyor taklidi yaptım. Böylece hiç konuşmadık. Tabii bütün gece uyuyamadım.

O ise, maşallah, bir güzel uyudu, hatta bir ara horladı bile.

Sinirimden yatakta tepindim de, bu hareketlilik üzerine sustu.

Adama bak...

Mışıl mışıl uyudu yaa...

Sabahı zor ettim ve erkenden kalkıp spora gittim.

Uykusuzluk bir işe yarasın bari, diye düşündüm.

Ve az önce eve geldim. Soyunmak için yatak odasına girince ne göreyim.

Başucumda, kendi balkonumuzdan koparılmış iki kıpkırmızı sardunya ve bir kart...

"Ne olursun bir daha yatağa küs girmeyelim. Seni çok seviyorum," yazmış ve bir not eklemiş.

"Bu gece geç gelebilirim, çok işimiz var. Beni bekleme, sen yat sevgilim." Ah sevgilim, ah...

31 Ekim, Salı

Sana iki iyi bir de kötü haberim var, sevgili defter. Önce hangisini yazsam?

(Ne kadar klasik bir soru, değil mi; tıpkı anneni mi daha çok seviyorsun, babanı mı gibi...)

Evet, bu klasik soruya klasik bir yanıt yakışır.

Ben de aynen öyle yapıp önce kötü haberi vereceğim ki, ardından gelen iyi haber kötünün bütün tortularını silsin.

Evet, önce kötü haber...

Evde bir dosyamı unutmuşum, neyse ki yarı yolda farkına varıp geri döndüm.

Ve tabii bizim Pembe'yle burun buruna geldim.

"Dosyamı unutmuşum, hemen kapıp gidiyorum. Sen nasılsın bu arada? Kocanla aran nasıl?"

"İyi, iyi," dedi gülümseyerek, "bu aralar bir yaramazlık yok."

"Süper! Hadi ben kaçtım."

"Bir dakika, bir dakika..."

"Ne var?"

"Nuran Hanım aradı."

"Yaa..." derken, içimden de eyvah diyordum.

Diyorum ya, böyle değildi bu kadın, sanki değişti. Ve işte onun için her arayışında yüreğim hop ediyor artık.

"Hafta sonu neredeydiler? Aradım, aradım, ev cevap vermiyor. Cebi de kapalıydı, dedi. Ben de belki annesi ya da dedesigile gitmişlerdir, dedim."

"Ne yaptın Pembe!" diye feryat ettim.

Kadıncağız, "Ama abla bana sordu, ben de belki de oraya gitmişlerdir, dedim. Ne var bunda?" dedi.

Doğru!

Çok doğru!

Aslında ne vardı bu söylenende... Gittimse gittim.

"Haklısın Pembe," dedim, "sen bana bakma. Peki, sonra o ne dedi sana?"

"Bak ama kızmak yok."

"Üff Pembe, söyle şunu da ikimiz de kurtulalım."

Pembe, böylesi bir dedikodunun tadını çıkarırcasına, Nuran Annenin sesini ve edasını taklit etti, "Bize gelselerdi şaşardım zaten, dedi."

Al işte!

Benim anlatmak istediğim de aynen bu...

Ya, biz annemlere gidemez miyiz, hep ona mı gitmek zorundayız!

Ayrıca annemde de değildik, özellikle son aylarda ona hiç uğramadık desem yeridir. Ama dedeme gitmiştim.

Herhalde yani...

Adamın durumu gitgide ağırlaşıyor, o nedenle her fırsatta gidiyorum. Ama yarım saat ama bir saat...

Üstelik Nuran Annelere geçen hafta içinde de uğramıştık, daha ne...

Üf yaa, üf...

Bu tür baskılar beni çok yoruyor çok.

Böyle sevgi olmaz!

Bu tür olaylar yaşayınca, gideceğim varsa gitmek istemiyorum.

Bir zamanlar hoplaya hoplaya yollandığım o eve şimdi ayaklarım geri geri gidiyor.

Neden böyle oldu?

Anlayan beri gelsin.

İşte bu kötü haberdi.

Gelelim iyi haberlere...

Esin'in isteği üzerine biz kızlar öğle yemeğinde buluştuk.

"Birbirimizi görmeyeli bayağı olmuş," dedi Dilek.

"Zaman uçuyor azizim, uçuyor ve biz yetişemiyoruz."

"Vah, vah, pek dertliyiz," diye takıldı Melis.

"Tabii ya, kendimi yırtıyorum, yine de kimseye yaranamıyorum."

"Vah canım benim," diyerek yanağımı okşadı Dilek. "O kimseye yaranamama durumunu çook iyi bilirim."

"Neyse, beni bırakın da Melis'ten yeni bir haber var mı, onu soralım bir kere."

"Asıl sen söyle önce," dedi Melis, "butik turlar nasıl gidiyor?"

"Gidiyor valla," dedim ve Eskişehir turunu anlattım, çok etkilendiler.

"İnternette çıkan yazıların da etkisi oldu. Yavaştan yavaştan istekler gelmeye başladı."

"Aslanım benim."

"En büyük Serra!"

"Hop, hop, abartmayalım arkadaşlar! Daha sadece ufak kıpırtılar var ufukta."

"İyi ya," dedi Melis, "her şey o ufak kıpırtılarla başlar."

"Senin kıpırtılar ne âlemde?"

"Apartmanın içi neredeyse hazır."

"Kaç ay oldu kızım!"

"Öyle deme Dilek, tadilat işleri öyle bir zaman alıyor ki..."

"Bilmem mi," dedim dayanamayıp, "o usta gelir, bu gelmez. Seçtiğin boya duvarda başka durur."

"N'olursun sus Serra," dedi Melis, "zaten her gün bunların içindeyim. Bu arada siparişini verdiğim aletlerin bazıları gelmeye başladı."

"Peki, evde durumlar nasıl?"

Melis içini çekti, o güzel gözlere bir hüzün perdesi inivermişti sanki.

"Ev hayatımız giderek sevimsizleşiyor. Kaan güya kendi işimi kurmama karışmıyor ama bu, 'ne halin varsa gör' havasında bir karışmama."

"Nasıl yani?"

"Örneğin bir konuda fikrini soruyorum. Aslında sormama hiç gerek yok ama onu dışlıyor olmamak adına soruyorum. Onun cevabıysa genellikle, kızım, sen koskoca, bağımsız bir iş kadınısın. Bana ne soruyorsun, nasıl istiyorsan öyle yap, oluyor. Hiç yardımcı olmuyorsun, falan dediğimde de, bu işe kalkışırken bana mı sordun, diyor. Bunun adı da işime karışmayan, beni özgür bırakan tavır oluyor."

"Erkeklerin bu ikili davranışlarına tahammül edemiyorum," dedi Toprak.

"Kaynanam da baskıyı artırdı, gelip gidip laf sokuyor. Kadınlık üstüne, yuvayı dişi kuş yapar teması üstüne çeşitlemeler yapıyor."

"Aman boşver," dedim ona moral vermek için. "İşlerin yürüyor ya, sen ona bak."

"Öyle de..."

"Ne?" diye sordu Esin.

"Başak büyüyor. Evdeki bu olumsuz havanın onu etkilemesinden korkuyorum."

"Canım o daha çocuk."

"Öyle deme Dilek, öyle bir anlıyor ki... Geçen gün ne dedi biliyor musun; neden biz de arkadaşlarım gibi değiliz?

"Yüreğime bıçak saplansaydı, beni bu kadar yaralayamazdı. Anlamazlıktan gelip ne demek istiyorsun, dedim. Onlar anne baba çocuk geziyorlar, dedi. Tabii, yuvada arkadaşları konuşuyorlar, yok pazar günü annem babamla şuraya gittik, buraya gittik, diye. Bizde öyle bir olay yok maşallah.

"Baban çok çalışıyor da onun için bizimle gelemiyor, tatlım ama biz seninle geziyoruz, çok güzel vakit geçiriyoruz, değil mi, dedim. Başını salmakla yetindi."

Melis'in gözleri dolu doluydu.

"Bu laf bitmez," dedi saçlarını geriye doğru savurarak, "başka şeylerden konuşalım, şöyle iç açıcı bir şeyler olsun."

"Öyleyse," dedi Esin, "ben konuşayım."

"Yaa..."

"Bak sen..."

"Hayırdır..." sesleri yükseldi.

Melis, "Kızlar, dikkatinizi çekerim, bu buluşmayı ısrarla isteyen Esin'dir," dedi.

"Dinliyoruz Esinciğim, aşkım," diye dalgasını geçti Dilek.

Esin sabırla bu geveze takımının susmasını bekledi, sonra, "Çocuklar, ben bebek bekliyorum," de-mez-mi...

Sevinç çığlıklarımız restoranı ayağa kaldırdı.

Hani milli maçlarda gol olunca, sokaklardan 'goooool' sesi yükselir ya, aynen öyle...

"Tebrikler, Esinciğim."

"Ne güzel haber..."

"Kaç aylık?"

Sevinç sözcükleri yağmur gibi yağıyordu.

"Aferin," dedi Melis, "beni dinlediğine çok sevindim."

"E, pes valla," dedi Toprak.

"Ne var?"

"Kızım, Hüsnüye Hanımlık yapmasana. Onu dinlemişmiş... Yani Melis, bazen inanılmazsın."

"Aman sen de..."

"Kaç aylık, kaç aylık?" diye ısrar ediyordu Dilek.

"Çok yeni. İki aylık..."

Melis gidip Esin'e sarıldı, "İşte sonunda kendin için bir şey yaptın," diyerek inciler döktürmeye devam etti.

Şu mutlu anında Esin'i mutsuz eden olayları hatırlatmanın ne âlemi var.

"Peki, Selçuk ne dedi bu işe, yani duyduğunda ilk tepkisi nasıl oldu?"

"Aslını isterseniz ne yapacak, ne diyecek diye merak içindeydim. Ne de olsa iki çocuğu var. Ayrıca çocuklarla sorun yaşıyoruz. Başıma bir sorun daha çıktı, gibi bir tavır içine girer miydi acaba..."

"Ama..." diye sözü devam ettirdi Melis.

"Ama duyunca çıldırdı! Resmen çıldırdı çocuklar. Beni kucakladığı gibi odanın ortasında fırıl fırıl döndürdü."

"Helal olsun Selçuk'a," dedi Dilek.

"Bunca sevineceğini hiç tahmin etmediğim için şaşkındım, öylece duruyordum.

"Bana, yoksa sen sevinmiyor musun, diye sorarken kuşkulu bakışlarla duygularımı anlamaya çalışır gibiydi.

"Elbette seviniyorum ama senin ne düşündüğünü de çok merak ediyorum, iki çocuğun varken bir üçüncüyü isteme-

yebilirsin ya da beni kırmamak adına kabulleniyor olabilirsin pekâlâ," dedim.

Bu anlatılanları dinlerken hepimizin gözleri dolmuştu.

"Nasıl istemem Esin, nasıl istemem, dedi bana sarılarak. Düşünsene, seninle benim çocuğumuz olunca biz gerçek bir aile olacağız ve mutluluğumuz öbür çocuklarımızı da etkileyecek. Onlar da büyüyorlar; büyüdükçe olgunlaşacaklar ve sorunlarımızı aşacağız. Geçen yıla kıyasla bu yıl her şey daha iyi değil mi, diyerek beni yüreklendirdi.

"Gerçekten de Ceren'in annesi devreye girdiğinden beri ilişkiler daha iyi. Can ise her zaman uyumlu bir çocuktu, bu son yıl içinde onunla bayağı kaynaştık," dedi ve birden gözyaşlarına boğuldu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan şaşkın bakışları yanıtlamak istercesine, "Bugünlere geldik ama hiç kolay olmadı çocuklar, hiç," diyordu.

"Bir tarafta kendi ailem ve onlara açık vermeme gayreti; öbür tarafta Ceren'le ilgili sorunlar, Berrak... Sürekli Selçuk'a destek olmaya çalışıyor ve susuyordum. Hep susuyordum."

Ona sarıldım, "Ama şimdi her şey daha güzel, değil mi, tatlım," dedim.

Başını salladı. "Zaten bu boşalma da ondan oldu sanırım. Fırtınalı bir denizden karaya adım atmış gibi hissediyorum kendimi."

"Artık kendi bebeğine odaklanacaksın," dedi Dilek ve ekledi, "bak sen şu işe, peş peşe doğuracağız desene."

"Başak da onlara ablalık yapacak," dedi Melis.

"Yapmazsa şaşarım," dedi Toprak.

"Nedenmiş?"

"Eğer sana çekmişse, bu grubun tüm çocukları ondan sorulacak demektir." Gülüşmeler...

Birden... nedense... içim cız etti.

Melis'in kızı Başak.

Dilek'in kızı...

Şimdi Esin'in bebeği...

Ve asıl, Sırma'nın Sude Mey'i.

Ya benimki? Sanki doğmamış bebeğim bana sitem ediyordu, ben ne zaman katılacağım bu gruba diye...

Sen kafayı mı yedin kızım, diye çıkıştım kendime. Ne saçma düşüncelerdi bunlar. Bu koşuşturma içinde çocuk mu büyütülür. Eve ancak yetişiyorum zaten.

Umarım münasebetsiz Melis, senden ne haber, diye bulaşmaz bana diye düşünürken telefonum çaldı.

Arayan Selçuk'tu.

"Serra, biliyorum yemektesin ama bomba gibi bir haberim var, hemen söyleyip kapatacağım. Sen gelince ayrıntıları konuşuruz."

Merakla bekliyordum Selçuk'u.

"Butik turlarımızı internetten okuyan bir hanım, kendisi, birkaç arkadaşı ve çocukları için bu yarıyıl tatilinde onlara özel bir tur düzenlememizi istiyor.

"Çocuklarına karne armağanı olacakmış ve onları -sıkı dur- Orlando'ya Disney World'e götürmek istiyorlarmış. Acele cevap bekliyorlar."

Kendimi tutamayıp "Harika!" diye bağırdım.

"Neler oluyor?" diyordu bizim arkadaşlar. Susmuş, merakla bana bakıyorlardı.

Telefonu kapatır kapatmaz Esin'e döndüm, "Senin bebeğin uğuruyla katıldı aramıza ve Serra Teyzesine pırıl pırıl bir iş teklifi getirdi."

"Şunu bir doğru dürüst anlatsana."

"Meraktan çatlatma insanı..."

"Efendim, bir grup anne, çalışkan çocuklarını ödüllendirmek için önümüzdeki yarıyıl tatilinde, onları -dikkat buyrun bayanlar- Disney World'e götürmeyi planlıyorlar."

"Ne anneler var azizim."

"Ve de ne olanaklar..."

"Ve," diye devam ettim, sözümün daha fazla kesilmesine izin vermeyerek, "bu turu internette yaptıkları araştırma sonucunda bize vermeye karar vermişler."

"Tebrikler!"

"Ve bakın ne hoş bir rastlantı. Esin'in bebeği haberiyle Disney World haberi nasıl da örtüşüyor."

"Bizi gelişmelerden haberdar et, bu ilginç bir tur olacağa benziyor," dedi Melis ve anında beni unutup Toprak'a yöneldi.

"Eee, senin 'love life' nasıl gidiyor? Bak bugün peş peşe güzel haberler alıyoruz. Avukat Beyden ne haber? İlişki yoğunlaştı mı?"

Toprak gülmeye başladı.

Nasıl gülmesin...

Şu Melis inanılmaz. Kırk yıl düşünsem, bir arkadaşıma böyle özel sorular soramam. Ama işte o soruyor.

Ve ilginçtir, kimse alınmıyor, üstüne üstlük bu özel soruları yanıtlıyor. Bu da Melis'e özgü bir yetenek olsa gerek.

"Gülme, gülme de anlat. Hadi ama..."

Toprak başını salladı, nelerle uğraşıyoruz, dercesine. Kahve fincanının içindeki kaşığıyla oynayıp duruyordu.

"Bir sorun kokusu alıyorum arkadaşlar," dedi Melis.

"Senden korkulur, Melis," dedi Toprak, gözleri hâlâ kahve fincanına dikili...

"Bak nasıl bildim," dedi Melis böbürlenerek. "Ve bu sorunu da kim yarattı, biliyor musunuz arkadaşlar? Sevgili arkadaşımız, Toprak! Kalıbımı basarım bu öyle..."

"Bir bıraksan da kız kendi konuşsa," dedim; artık kendimi tutamadım.

Toprak hâlâ kaşıkla oynuyordu.

"Melis'in deyişiyle 'avukatla' buluşmalarımız giderek sıklaştı. Beni arıyor, buluşuyoruz, güzel bir ilişki yaşıyoruz.

"Çok efendi, dürüst bir insan. Düzgün biri anlayacağınız ve bana değer veriyor."

Melis, kollarını kavuşturmuş, sustum işte, dercesine bir sessizlik içinde Toprak'ı dinliyordu.

"Huzurlu bir arkadaşlık, elbette duygusal boyutu da var. O beni beğeniyor, ben de onu beğeniyorum."

Durdu, bir an düşündü.

Söylesem mi, söylemesem mi ikilemi içinde gibiydi.

"Ama geçen gün..."

"O fotoğrafçı aradı!" deyiverdi Melis!

"Aynen!" demez mi Toprak!

Dilek benim de duygularımı dile getirircesine, "Kızım, sen falcı mısın?" derken gözlerini iri iri açmış, Melis'e bakıyordu.

"Evet, o fotoğrafçı aradı ve Berlin'de bir fotoğraf sergisine gideceğini söyledi. Çok ilginçmiş, gerçekten görülmeye değermiş. Sırf bunun için gidiyorum, dedi ve..."

Nefesler kesilmiş, bekliyorduk.

"Hadi yap bir çılgınlık ve gel benimle, dedi."

"Buyrun," dedi Melis zafer kazanmışçasına, "ve böylece bu fotoğrafçı Toprak'ın huzur dolu yaşamını darmadağın etmiş durumda."

"Ne diyebilirim ki..." dedi Toprak, yüzünde hülyalı bir gülümseme.

"Kızım, ben seni anlamıyorum! Bulmuşsun harika bir adam, daha ne on dörtlük kızlar gibi dağıtıyorsun kendini!"

"Bi sus be Melis, bi sus! Bırak da anlatsın kız."

"Tamam, Serra Hanım, sustum! Buyrun sizler konuşun, şu andan başlayarak dudaklarım kilitlenmiştir."

"İyi," dedim.

Yetti ama...

Toprak, "Melis'in söylediklerini doğru buluyorum. Ve bir yanım aynen öyle düşünüyor..." dedi.

"Evet..."

"Öbür yanımsa onunla pek çok ortak yanımız olduğunu hissediyor. Ve lütfen çocuklar beni ayıplamayın ama..."

Yine duraladı.

Bu kez hepimizden koro halinde, "Evet," sözcüğü çıktı, devam et, anlamında.

"İşte öbür yanım onunla Berlin'e gitmek için çıldırıyor!" Buyrun bakalım...

"Ama onunla Berlin'e gidersem avukatla bu iş biter çünkü Ersin ilişkiler konusunda esnek değil, daha tutucu bir anlayışı var.

"Ben de yalan söyleyemeyeceğime göre, bu Ersin'le ilişkimizin sonu olur."

"E, herhalde yani..."

Kendi kendine konuşur gibi devam etti Toprak. "Ersin çok iyi bir insan. Sağlam, güvenilir. Bugünlerde onun gibilere rastlamak kolay değil.

"Öte yandan fotoğrafçı da çok çekici. Biliyorum, çılgın ve serseri ruhlu biri... Ama onda beni çeken bir şey var, belki de sanatçı yanıma sesleniyor.

"Onunla hayat da ilişki de dibine kadar yaşanır gibime geliyor."

Derin derin içini çekti.

"Özetle ne yapacağımı bilemez haldeyim," dedi ve yardım istercesine baktı bize.

Melis düşüncesini açıkça koymuştu ortaya, dolayısıyla dudaklarım kilitli işareti yapmakla yetindi.

Esin, "Bence yüreğinin sesini dinle," dedi.

"Ki," diye onun lafını kesti Dilek, "sonsuza dek yalnız yaşayasın. Kızım, sevgili olacak erkek başkadır, hayat arkadaşı, eş olacak kişi başkadır.

"O çok çekici olanlar daldan dala atlarlar, bugün seni göklere uçururlar, kadın ruhunu da iyi bildiklerinden başını döndürürler. Ama bir bakarsın, üç gün sonra burnunun dibinde başkasıyla flört ediyor, aynı numaraları ona çekiyor.

"Öbür tipse belki bu kadar renkli ve çekici değil ama sağlamdır. Bir ömrü birlikte geçirirsin, sırtını dayayabilir, güvenebilirsin ona.

"Artık karar senin."

"Ya sen Serra? Sen ne düşünüyorsun?"

Dilek'in söylediklerine bütün kalbimle katılıyordum ama... Toprak'a acımaktan da alamıyordum kendimi.

O, kafa ve gönül arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

Ben de Oktay'la böyle bir ikilem yaşamıştım. Çekiciydi çekici olmasına ama güvenemiyordum, o maceracı yanı bana göre değildi.

Özgür'deyse kafa ve gönül birliğini bulmuştum. Benim için çok çekici bir yanı vardı ama bunun yanı sıra yarı yolda bırakmayacağı duygusunu da verebilmişti bana.

Çok şanslıydım.

Ya biri ya öbürü durumunda kalmak zor.

Hem de çok zor.

Yaşadığım için çok iyi biliyorum.

"Çok zor bir durum," dedim, "bence bu kararı ancak sen verebilirsin, Toprakçığım."

Yaa, sevgili defter, işte böyle.

Sonuçta hepimiz Esin'i kutladık ve bu kutlamayı bir kez de beylerle birlikte yapma kararıyla ayrıldık.

Yıldırım hızıyla acenteye ulaştım.

Bu yeni haberin detaylarını almak için ölüyordum.

"Selçuk," dedim, soluk soluğa, "anlat, çabuk anlat."

"İnternette duyurumuzu ve de değerlendirmeleri okuyunca, bizimle temasa geçme kararı almışlar."

"Sonra?"

"Sonrası, telefon numarasını bıraktı. Gelince onu arayacağını söyledim."

"Çok da iyi ettin. Hemen arayalım bakalım."

Ve karşımda bir hanım...

Çok kibar, çok zarif...

Konuşmasından çıkarıyorum bunları.

Hemen konuya girdi. "Selçuk Beye de anlattığım gibi biz yarıyıl tatilinde çocuklarımızı Orlando'daki Disney World'e götürmek istiyoruz. Üç arkadaşız, çeşitli yaşlarda toplam beş çocuğumuz var –gülüyor. Eşlerimiz işleri nedeniyle bizlere katılamayacaklar.

"Aslında sanırım çocuklar artı Disney onlara fazla geldi – yine gülüyor. Ne dersiniz?"

"Size dilediğiniz gibi bir tur düzenleyebiliriz."

"Çok iyi! Çocuklar o kadar istekliler ki... Öte yandan, kalacağımız zaman kısıtlı. Ne neresidir, nereye nasıl varılır? Nereleri görmeleri gerek, neler gereksiz?

"Bunları bilemediğimiz için birinin bize yol göstermesi çok yararlı olacak."

"Gideceğiniz tarihler ve kalma süreniz belli olunca beni arayın. Ben bu arada bir taslak program hazırlayayım. Daha sonra buluşur, istekleriniz doğrultusunda gerekli değişiklikleri yaparız," dedim.

"Çok teşekkür ederim," dedi ve ekledi, "unutmadan, benim adım Zühal."

Soyadını da eklediğinde neredeyse dudağım uçuklayacaktı. Ülkemizin ünlü iş adamlarından birinin eşiydi demek. Oysa ne kadar da nazik ve alçakgönüllü bir konuşma biçimi vardı.

Dur bakalım, Serra, dedim kendi kendime. Tanışınca nasıl çıkacak?

Teklife gelince, söylenecek tek bir sözcük vardı.

Harika! Harika!

Şimdi ben onlara bomba gibi bir program yapmam mı?

Yaparım!

Hem de âlâsını yaparım.

Ama kolları hemen sıvamak gerek, Disney World gibi yerlerde rezervasyonlar aylar, aylar öncesinden yapılıyor. Ayrıca, ben hiç orada bulunmadım, esaslı bir araştırma yapmam zaman alacak.

İşte sevgili defterim, bir kötü, iki iyi haber böyleydi.

İyiler gerçekten ağır bastı.

Sevgili Esin hamile.

Ne güzel.

Ve butik turlarımız giderek tutmaya başladı.

Daha ne...

5 Kasım, Pazar

Şahane bir hafta sonuydu.

Özgür'ün motor arkadaşlarıyla...

Aslında bunu geçen hafta yapacaktık ama uymadı, malum artık hem Semra-Burhan hem de Burçin-Fikret çiftinin bebeleri var.

İki erkek bebek...

Orijinal buluşma planlarımız işte bu bebeklerin çıkardıkları arızalar nedeniyle iptal edildi. Ama biz hatunların ısrarlı telefonlaşmaları sonucunda bu hafta sonu bir araya gelebildik.

Biliyor musun, sevgili defter, kadınların anlaşması çok önemli. Bak mesela, bu grupla benim kimyam uyuyor. Onlarla bir arada olmak bana keyif veriyor. Kimse kimseyle yarış içinde değil, kimse kimseye üstünlük taslamıyor, laf sokuşturmuyor.

Dolayısıyla, bu dostluk kaymak gibi akıp gidiyor. Tıpkı benim arkadaşlarımla olduğu gibi... Öyle olunca da ben Özgür'ün bu grubuyla birlikte olmayı seviyor ve istiyorum.

Lafı nereye getirmek istediğimi anladın, değil mi?

Anladın, anladın. Öyleyse geçelim.

Bu kez buluşma yeri Sapanca'ydı. Sapanca da şu sonbahar aylarında bir güzel ki...

Tüm ağaçların yaprakları sararmış, kızarmış; çamların arasında bu renkler daha da belirginleşmiş.

Bak, bak, doyama...

Bu arada yanıma kitabımı almayı ihmal etmedim, hafta sonları daha bir okuyabiliyorum. Zülfü Livaneli'nin *Mutluluk* adlı kitabı muhteşem! *Sevdalım Hayat*'ta da kendi hayatını anlatıyor, çok akıcı...

Şu anda Tahsin Yücel'in *Gökdelen*'ini okuyorum. Çok ama çok ilginç bir kitap. Mutlaka okunmalı. Neyse, kitapları bırakıp hafta sonumuza dönelim.

Burçin, elinde fotoğraf makinesi, her molada ağaçları, yolları, bizleri, göle yansıyan görünümleri çekiyordu.

Burçin'e bir ara, "Bakıyorum fotoğraf çekmeye devam ediyorsun," dedim.

Hemen Fikret atıldı. "Serra, senin haberin yok, Burçin işi bayağı ilerletti."

"Ne güzel! Neler yapıyorsun, biraz anlatsana."

"Tematik fotoğraflar çekiyorum.

"Örneğin, şemsiyeler... Yağmurda şemsiyeler, rüzgârda ters dönmüş şemsiyeler ve buna gülenler gibi kareler yakalayarak bir seri oluşturdum."

"Ne kadar ilginç..."

"Şimdi de doğum öncesi, doğum ve doğum sonrası fotoğrafları çekiyorum."

Semra atıldı. "Bana bir albüm hazırladı, eh, bu kadar olur.

"Hamileliğim, doğumun tüm evreleri, oğlumu kucağıma aldığım o en değerli an ve sonrası..."

"Tebrik ederim Burçin, ben senin bu işi bunca ilerlettiğinin farkında değildim."

"Demek ki daha sık buluşmalıyız," diye bana laf attı Semra.

"Memnuniyetle, Semracığım, memnuniyetle," diyerek onu cevapladım.

"Dönüşte bize uğrayalım da size Burçin'in fotoğraflarını göstereyim," dedi Fikret.

Eşiyle nasıl da gurur duyuyordu.

Aslanım benim!

Ey Kaan efendi, gel de duy bu genç adamı. Nasıl da eşinin yaptıklarıyla iftihar ediyor, övünüyor.

"Ayrıca," diye devam etti Fikret, "Burçin'in fotoğrafları eş dost tarafından beğenile beğenile şimdi ciddi ciddi iş teklifleri almaya başladı.".

"Kutlarım, Burçin."

"Doğum, düğün, hatta doğum günü fotoğrafları çekmesi için istekler geliyor," diye devam etti Fikret.

"Eh," dedi Özgür bana sarılarak, "o zaman bizi de şimdiden listene alsan iyi edersin, Burçinciğim."

Kahkahalar yükseldi.

"Yoksa hayırlı bir haber mi var?" diye sordu Semra, gözleri ışıl ışıl.

Özgür bana doğru eğilip, "Henüz yok," deyince kahkahaların dozu daha da arttı.

Yani bu Özgür...

İnsanı rezil etmede üstüne yok.

"Ah yavrum benim," dedi Semra, "hemen de kızarır."

"Hiç de değil."

"Seninle ilk tanışmamızı hatırlıyorum da, o zaman da kızarırdın. Ama bu kötü bir şey değil ki, Serracığım, bence tam

tersine çok hoş. Hele de kızarmanın toptan unutulduğu günümüzde..."

Aman, neyse ne, benimle uğraşmayın, demek geçti içimden ama gülümsemekle yetindim.

Bak, onların lafları da batmıyor bana, hem de hiç.

Neden?

Art niyet yok da ondan.

Hem Simge'yle Adnan'ın da çocukları yok. Onlarla niye uğraşmıyorlar?

"Simgeciğim," dedim, "nedir bizim bu çocuklulardan çektiğimiz. Neyse ki bugün ateş hattında ben varım da sana bulaşmadılar."

Bu sözlerim üzerine ortalığı bir sessizlik kapladı.

Ama ne kaplama...

Buzzz gibi... Ellesen ellerin donar.

Ne dedim acaba, diye düşünürken, Simge, "Serracığım, biz çocuk yapmayı çok istiyoruz ama olmuyor," demez mi...

Eh, yer yarılsaydı da yerin yedi kat dibine geçseydim.

Ah Serra ah, bazen ne kadar gereksiz konuşmalar yapıyorsun, diye için için kendimi azarlarken, bir yandan da, "Simge, çok ama çok özür dilerim," dedim, "bilmiyordum."

"Nereden bileceksin," dedi ve ekledi, "arkadaşlarsa biliyorlar zaten. Halen tedavi görüyorum, en son çare olarak da tüp bebek yöntemini deneyeceğiz."

Semra atıldı. "Bence bu psikolojik bir durum. Öylesine çocuk istiyorlar ve o denli bunun üstüne yoğunlaştılar ki... Oysa özellikle de Simge bunu kafasından atsa, düşünmese, eminim hemen hamile kalacak."

"Zaten ben de artık düşünmemeye çalışıyorum," dedi Simge.

"Olacak, olacak, o da olacak," diye kolunu karısının omzuna attı Adnan.

"Ve ben de ailenizin fotoğrafçısı olarak sizlere muhteşem bir albüm hazırlayacağım."

Konuyu öyle rahat, öyle doğal konuşuyorlardı ki...

Gizli saklı yok. Sorunlar ortada.

Dostlarla paylaşılıyor.

Tıpkı benim arkadaşlarla olduğu gibi...

O gece Sapanca'da göl kenarında bir pansiyonda kaldık. Şansımıza hava hâlâ iyiydi, böylece kalın ceketlerimizi giyip göl kenarında oturabildik.

Pansiyon sahibi bize güzel bir ateş yaktı. Bir sepet dolusu kozalak da bıraktı ki ara sıra ateşe atıp çatapatlarını dinleyip havaya uçuşan kıvılcımlarını izleyebilelim.

Eşiyse patatesi, domatesi, yeşil biberiyle tavada et yapmıştı.

Bir leziz... Bir leziz...

Parmaklarını ye...

Bir ara yanımıza uğradı.

"Nasıl, her şey yolunda mı?"

"Yolunda, sağ olun," sesleri yükseldi.

"Başka bir arzunuz var mı?"

"Aslında var ama pek de olacak bir şey değil," diye seslendi Adnan.

"Neymiş?"

"Yok, yok..."

"Derdini söylemeyen derman bulamaz," dedi pansiyon sahibi. Ak saçları ve bıyıklarıyla azıcık filozof tipli biriydi.

Bu sözler yakışıyordu ona.

"Bizler bir zamanlar birlikte müzik yapardık," dedi Adnan, "gençliğimizde..."

Yine kahkahalar patladı bu 'gençliğimizde' sözcüğü üzerine.

"Şimdi şurada iki gitarla bir davul olsaydı, şu ateşin karşısında ne müzik yapılırdı ama diye düşünmüştüm ama dedim ya, olacak iş değil."

"Gün doğmadan neler doğar," dedi pansiyoncumuz ve arkasını dönüp gitti.

Semra i-pod'unu getirmişti. Düğmesine basar basmaz, Latin müziği geceyi uyandırdı.

"Akıllı kadın, Semra."

"Müzik olmayınca olmuyor birader," diyerek bir zamanların müzisyenleri nostaljik muhabbetlere başladılar.

"Abi, hatırlıyor musun, sizin düğünde nasıl da coşmuştuk."

"Nasıl hatırlamam."

"Ne de güzel düğündü ama..."

"Ya üniversitede yarışmalara katıldığımız günler..."

Onlar böyle söyleşirken pansiyoncumuz karanlıkların içinden çıkageldi.

Arkasında da bir delikanlı...

"İşte size iki gitar," dedi gitarları uzatarak.

Öyle şaşırmıştık ki, bir an için kimseden ses çıkmadı.

Jeton düşünce Adnan ayağa fırladı.

"Büyüksün abi, nereden buldun bu gitarları?"

"Üzümünü ye, bağını sorma."

Filozof kılıklı pansiyoncumuz da tıpkı benim babaannem gibi atasözleriyle derdini anlatıyor anlaşılan.

"Oğlum, koy o darbukayı şuraya," dedi yanındaki delikanlıya. Sonra bizlere dönerek, "Davul bulamadım, onun yerine darbukayla idare ediverin artık," dediğinde hepimizden bir alkış koptu.

"Haydi, size iyi eğlenceler."

"Ama olmaz," diye seslendi Adnan, "sen bize gitarları buldun, karşılığında da biz sana ve o tadına doyulmaz et tavayı yapan eşine bir konser vereceğiz, siz de en ön sırada dinleyeceksiniz. Nasıl? Anlaştık mı?"

Başını salladı pansiyoncu. "Siz davet edersiniz de gelmez miyiz. Hemen hanımı alıp geleyim."

Nitekim az sonra hanımıyla birlikte geldiler. Güleç bir kadındı eşi..

"Hoş gelmişiniz," diyerek geçip oturdu.

"Et tava harikaydı."

"Ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun," diyerek gülümsedi.

Adnan'la Fikret gitarlarını akort ederken bir yandan da Özgür'e takılıyorlardı.

"Yeni bir Burhan Öçal doğuyor."

"Abi, beceremeyeceksen hiç deneme istersen."

Yine kahkahalar...

Özgür onlara aldırmadan küçük bir tabureyi çekip oturdu ve darbukayı da kucağına alıp çalmaya başladı. E, hiç de fena değildi. Böylece konserimiz başladı. Canlı, neşeli parçalardı. Eskilerden...

Bizler de kâh şarkılara eşlik ederek kâh el çırparak katılıyorduk müzisyenlerimize.

Bir saat kadar böyle sürüp gitti konser, sonra Fikret pansiyoncumuza dönerek, "Konseri sizin istediğiniz bir parçayla bitirmek isteriz; biliyorsak tabii..." dedi.

Pansiyoncumuz hiç duraklamadan, "Biz '68 kuşağıyız, Zülfü Livaneli şarkılarıyla az yol yürümedik," demez mi...

"Eğer biliyorsanız, Yiğidim Aslanım'ı çalarsanız mutlu olurum. O yıllar, o anılar, o günlerin dostluk ve dayanışmasını anmış oluruz."

"Bilmez olur muyuz," dediler ve başladılar çalmaya. Bizler de hep birlikte şarkıya eşlik edip o yıllara bir selam göndermiş olduk. Konser yoğun alkış (!) ve bravo (!) sesleri arasında sona erdi.

Adnan gitarları iade ederken, "Sahiden nereden buldunuz bunları, o kadar kısa sürede?" deyince pansiyoncumuz güldü.

"Buralarda müzik yapan restoranlar var, oralara telefon ettim. Bu mevsimde müşteri varsa müzik yapıyorlar; yaz ayları

gibi olmuyor ne de olsa. Ben de soruşturdum ve müzik yapmayanlardan bir iki saatliğine gitarları ödünç aldım."

"Sağ olun, sayenizde birlikte çalıp hasret giderdik."

"Asıl hanımla ben unutulmaz bir gece yaşadık. Kime nasip olmuş böyle kişiye özel konser."

Ertesi gün erkekler motorla dolaşmaya gittiler, biz de Burçin'in peşine takıldık. O fotoğraf çekti, biz yürüdük.

Bir ara aklıma geldi. "Burçin, madem sergilere gidiyorsun, bu işin içindesin, Kayra adında bir fotoğrafçı tanıyor musun?"

"Kayra mı?" dedi Burçin yüzünde garip bir gülümseme. "Tanımaz olur muyum, fotoğrafla ilgili herkes tanır onu." "Yaa... Demek o kadar ünlü."

"Ünlü mü değil mi bilemem ama çok iyi bir fotoğrafçı olduğu herkesçe kabul edilmiş bir gerçek." "Bak sen..."

Demek Toprak onun fotoğraflarından bahsederken abartmıyor, doğruyu söylüyordu.

"Peki Serra, sen nereden tanıyordun Kayra'yı?"

"Ben tanımıyorum, benim çok sevdiğim bir arkadaşım onunla tanışmış da..."

Burçin'in yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. "Arkadaşına dikkatli olmasını öneririm."

"Neden?

"Çapkınlığıyla ünlüdür de ondan."

Bakar mısınız, Melis yine haklı çıkmıştı, Dilek de tabii...

"Aralarında bir şey yok. Tanışmışlardı da..."

"Eğer aklına koyduysa ne eder eder, kızın aklını çeler. Kadınları tavlamada onun kadar başarılı olanı azdır."

"Hay Allah," deyiverdim.

"Ne o," dedi Burçin, "yoksa arkadaşın sadece tanıştı ama çoktan tutuldu mu ona?"

Benden cevap alamayınca ekledi, "Hiç şaşmam."

"Peki, ama sen bu adamı nasıl bu kadar yakından tanıyorsun?"

"Çok tatlı bir arkadaşım var. Kızın fotoğrafla, sanatla, hele de serüvenli yaşamla hiç mi hiç alakası olmayan bir hayatı vardı.

"Ne zaman ki bu Kayra çıktı ortaya, kızın hayatı kaydı. Onun peşinden oraya buraya gider oldu. Ailesine rest çekti, bizlerden uzaklaştı. Çünkü hepimiz gidişi görüyor, onu uyarıyorduk, ama o sadece Kayra ne derse ona inanıyordu."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Bir süre sonra Kayra'nın başka kızlarla da ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Arkadaşımız çok üzüldü, ayrıldı. Ama bu adam geldi, ne yaptı yaptı onu yine kandırdı.

"Yok seni şöyle seviyorum, yok seni böyle seviyorum, yok onlar benim için bir şey ifade etmiyor. Sensiz yaşayamam, gibi laflar...

"Sen benim hayatta evleneceğim tek kızsın edebiyatı, ama bu evlilik teklifi her nedense bir türlü gelmiyordu. Ona, madem böyle söylüyor, o zaman neden gelip en azından bir ailenle tanışmıyor, neden senin arkadaşlarınla, bizlerle olmak istemiyor? Neden seni ailesiyle tanıştırmıyor, diyorduk.

"Arkadaşımızsa, bütün bunları yapacak, diye savunuyordu onu. Peki ne zaman, diye ısrar ettiğimizdeyse, işlerini daha bir yoluna koyunca, diyor ve Kayra'nın, kendi stüdyomu açmak istiyorum, o zaman ailenin karşısına daha bir güçlü çıkabileceğim. Kurulu bir işim var, diyebileceğim, dediğini bize aktarıyordu."

Bu arada benim içime fenalıklar geliyordu. Toprak'ı böyle bir ilişki içinde düşünmek bile bir kâbustu.

"Peki, sonunda ne oldu o arkadaşın?"

"Arkadaşımın tam dört yılını aldı bu adam. Ve onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı. Başka kızlarla çıktı, gezdi,

tozdu. Sonra yine ona dönüp kâh, çok pişmanım, beni affetmezsen yaşayamam, dedi. Kâh, ben bir sanatçıyım, heyecan olmazsa yaratıcı olamam; bunu kişisel olarak alma, bu senin dışında bir şey, beni anlamalısın, dedi.

"Ve benim arkadaşım hep ona kandı. Sonunda da bir paspasa dönüştü.

"Günlerden bir gün, biz bütün bunları yaşadığı için arkadaşımın onun gerçek yüzünü görüp bırakacağını umar ve beklerken tam tersi gerçekleşti ve o, arkadaşımızı bıraktı.

"Tabii ki yeni bir kız için...

"Ve bir daha da aramadı.

"İyi ki de aramadı.

"Bu olaydan sonra arkadaşım depresyona girdi. Bir yıl boyunca yoğun psikolojik tedavi ve terapi gördü."

Resmen midem bulanmaya başlamıştı. Ne korkunçtu bu anlatılanlar.

Bir insanın bir diğerinin elinde böylesine oyuncak olması akıl alır gibi değildi.

"Peki, şimdi nasıl arkadaşın?"

"Çok şükür, uzun seanslar sonucunda ailesine ve biz arkadaşlarına döndü. Bir işe girdi. Yani hayatını yeni baştan kurdu."

"Ay, ter bastı valla," dedim.

Semra, "Ama Burçin, senin arkadaş da pek zayıfmış. Hadi tamam, birinci olayda affetti, ikincisinde basmaz mısın tekmeyi? İnsan bunca aşağılanmayı nasıl kabul eder?" dedi.

"Kim bilir, belki delicesine bir tutku... Belki de senin sözünü ettiğin irade onda yok."

"Tanrı insanı tutkularından korusun," dedi Semra. "Kumarbazlar, alkolikler, uyuşturucu bağımlıları beni dehşete düşürmüştür hep. İnsan hayatını bir tutku uğruna nasıl harcar.

"Senin arkadaşın da bir tutku uğruna harcamış yıllarını. Yine de o adama dua etsin, o bırakmasa demek yıllar yılı böylesi bir hayatı sürdürecekti."

Bütün bu konuşmayı sessizce dinleyen Simge, "Hayatta her zaman güçlü olmak ve ne kadar zor gelirse gelsin, yapılması gerekeni yapmak gerek," dedi.

Tüm konuşulanları özetlemişti bu cümle...

Neşeli bağırışlar karanlık sohbetimizi böldü.

"Harika bir lokanta bulduk, sizi oraya götürüyoruz," dedi Burhan.

"Hadi kızlar, iyisiniz yine."

"Siz ne yaptınız bakalım?" diye sordu Özgürcüğüm, beni sıkıca kavrayıp kendine çekerek.

Onun böyle bana dokunmasına, sarılmasına ba-yı-lı-yo-rum!

"Burçin fotoğraf çekti, biz de peşinden yürüdük."

Bol şamatalı bir yemekti. Sanki dört koca adam değil de, dört haşarı oğlan çocuğu vardı masada.

Nasıl eğleniyorlar, nasıl birbirlerine takılıyorlar, nasıl kahkaha atıyorlar.

Görmeye değer.

Yemekten sonra dönüş yollarına düşüldü.

Ve bunu daha sık yapma kararı alarak vedalaşıldı.

Çok çok güzel bir hafta sonuydu.

Kayra sorunu dışında. Ne yapsam acaba?

Bu duyduklarımı Toprak'a anlatsam mı?

Yoksa önce Melis ve Dilek'le bir görüşsem mi?

Öyle fena oldum ki sevgili defterim.

Sanki o anlatılanları Toprak yaşıyormuş da Burçin onu anlatıyormuş gibi...

Evet, gecikmeden bu iş halledilmeli.

Yarın ilk iş bir karara varıp Toprak uyarılmalı.

İçerden Özgür sesleniyor.

Nasıl da keyifliydi sevgilim benim, arkadaşlarıyla.

İkimize de iyi geldi bu hafta sonu. Haydi, iyi geceler...

6 Kasım, Pazartesi

İlk işim Toprak'ı aramak oldu!

Ara, ara...

Cebi cevap vermiyordu.

Nerede bu kız?

Melis herkes nerede, ne yapar bilir, onu arasam?

Aman, o da şimdi nasıl da övünür, ben demedim mi diye... Her şeyi mükemmel de bu huyu yok mu...

Dilek'i aramak daha iyi. Hem ağzı sıkıdır, hem de Toprak'ı bulmama yardımcı olabilir.

"Merhaba arkadaşım, hayırdır böyle sabah sabah... Rüyanda mı gördün yoksa..." diyerek söze girdi Dilek.

"Bakıyorum keyfin yerinde."

"Eh, idare eder, senden ne haber?"

"Biliyor musun, Dilek, dünya çok küçük."

"Şimdi sen bu özlü sözü söylemek için mi beni aradın?"

"Aslında yüz yüze konuşmamız daha iyi olurdu ama işler yoğun..."

"Oh, maşallah, buna çok sevindim."

"Ne demezsin, bayağı iyi gidiyoruz ama biz çekirdek kadro tamamen mahvolmuş durumdayız. Gecemiz yok, gündüzümüz yok, ama olsun diyoruz, yeter ki çıkalım şu çukurdan.

"Neyse, şimdi bak sana ne diyeceğim. Önce sen Toprak'ın nerde olduğunu biliyor musun, onu söyle. Cebinden aradım, çalıyor ama açan yok."

"Kesin cep telefonunu bir yerlerde düşürmüştür yine. Onu bilmez misin, onca dosya kucağında, karmakarışık... Kaç kez düşürdü, kaybetti telefonunu."

"Yani, burada İstanbul'da mı?"

"Herhalde..." dedi ve birden bağırdı. "Kızım derdin ne senin? Şunu açık açık söyle de, ben de sınavdaymışım duygusundan kurtulayım."

"Dünya küçük derken..."

"Bir başka deyişle, bilmece gibi konuşurken..."

"Sus da dinle. Dün Özgür'ün arkadaşlarıyla Sapanca'daydık."

"Ah, ne güzel."

"Evet, gerçekten çok güzeldi. Biliyor musun, bir hafta sonu bizim takım da Sapanca'ya gitmeli. Evet, ne diyordum, onların arasında Burçin adında bir kadın var. Fotoğraf meraklısı..."

"Evet..."

"Aslında kendi de fotoğraf çekiyor. Oradan buradan konuşurken ona bizim Toprak'ın fotoğrafçısını tanıyıp tanımadığını sordum."

"Eee, iş ilginçleşiyor."

"Meğer tanımak ne kelime, ciğerini biliyormuş ciğerini."

"Yapma yaa..."

"Dedim ya, dünya küçük."

"Haklısın, Serracığım, bu durumda dünya gerçekten küçükmüş. Nereden nereye..."

"Ve bu Kayra hakkında neler öğrendim neler."

"Yaa... Nasıl biriymiş?"

"Azılı çapkınlardanmış bir kere."

"Eh, bu varsayımı geçen gün yemekte konuşurken bir kenara yazmıştık zaten."

"Ama Burçin, bir arkadaşının Kayra'yla yaşadıklarını anlattığında nefret ettim adamdan nefret..."

"Ne yapmış Burçin'in arkadaşına?"

Böylece Dilek'e çabuk çabuk Burçin'in bana anlattıklarını naklettim.

"Desene tam bela," dedi Dilek.

"Aynen," dedim ve ekledim, "şimdi bence Toprak'ı bulup geç kalmadan ona Kayra'nın ne mal olduğunu anlatmamız gerek."

"Doğrusun, bizim kız çılgındır. Ersin gibi birini pekâlâ da bırakıp bunun havasına kaptırabilir kendini."

"İşi büyütmüyorum, değil mi Dilek?

"Bir kıza bu denli acımasız davranan biri iyi insan olamaz.

"Maceracı olabilir, özgür takılabilir. Eğer dürüstse, bu da onun seçimi dersin. Ama böyle aynı anda birkaç kızı idare et, sonra binbir yalanla kızı oyala dur."

"Kandır, desene şuna..."

"Doğru! Kandır ve yine onu aldatmaya devam et. Yani bu nasıl bir karakter... Ben bu tür insana çapkın diyemeyeceğim, kötü diyeceğim, kötü."

"Peki, ne yapacağız?"

"Toprak'ı bulup bize kızmasını göze alarak bildiklerimizi anlatmalıyız diyorum, Dilek."

"Haklısın. O zaman sen aramaya devam et, ben de arayacağım. İlk haber alan öbürünü arasın."

Akşam yemeğine annemle Nuran Anne ve Mustafa Baba'yı davet etmiştik; ama büyükler, yemekten sonra gelelim, dediler, 'fevkaladenin fevkinde' anlayışlı davranarak.

Gecedir diye ikram hafif olsun istediler.

Ben de çeşitli peynir ve bisküvilerden oluşan bir tabak hazırladım. Bir kenarına da bir salkım üzüm yerleştirdim. Hem hoş duruyor, hem de peynirle üzüm iyi gidiyor.

Tabii bir şişe de şarap açtık, peynirlere eşlik etsin diye.

Ardından kadehlerde meyve salatası hazırlamıştım, onu ikram ettim. Böylece hafif ve zarif (bu sözcükler bana bü-

yükler tarafından söylenmiştir, kendi kendimi övüyor değilim. Duyurulur!) bir ikram oldu.

Kulağım telefondaydı. Vakit ilerlemiş, Dilek aramamıştı.

Acaba Melis'i de arasa mıydım?

Ben girip çıkarken annem sohbeti yönlendiriyordu.

"Demek emekli olmayı kabullenmediniz," diyordu Nuran Anne.

Güldü annem. "Aslında annemle babam, yeter çalıştığın, gez, dinlen, keyfine bak, deyip duruyorlardı ama çalışmaya öylesine alışmışım ki...

"Epey düşündüm, sonunda gelen bir teklifi kabul ettim. Genç ve küçük bir banka. Kuruluş aşamasında... Bu da insana heyecan veriyor."

"Çok iyi etmişsiniz," dedi Nuran Anne.

"Babanız nasıl?" diye sordu Mustafa Baba.

"Ne yazık ki hızla eriyor. Ve artık yapacak bir şey yok. Ama öyle cesur bir adam ki şu günlerinde bile bizleri teselli etmekle meşgul. O kadar ki bana, kızım, ben artık ölüme hazırım, benim için üzülmeyin, dedi."

Dayanamadım. "Bana da aynı şeyi söyledi, hatta sakın üzülme, Sırma'ya da söyle, dedem artık ölümü özlüyordu de, o da üzülmesin, dedi."

"Gördünüz mü," dedi annem, "hâlâ hepimizi ayakta tutmaya çalışıyor. Ve geçen gün bir laf etti ki bu kadar olur."

"Ne dedi anne?"

"Bana, bak kızım, sana Ömer Hayyam'dan bir beyit okuyacağım, dedi.

"Ölmemek elimizde değil ki bizim

"İyi yaşayamamaktır beni tek korkutan.

"Eh, Allahı var, ben de hayatımı çok güzel yaşadım. Sevdiğim, iyi bir eşim oldu, güzel bir ailem oldu, dostlarım oldu. İmkânlarım nispetinde gezdim, tozdum, yedim, içtim...

"Daha ne...

"Onun için sakın bana üzülmeyin. Bundan böyle tek isteğim, bu işin çok da fazla uzamaması..."

Annemin gözleri dolmuştu, Nuran Anne uzanıp onun elini tuttu. Onun da gözleri dolmuştu. Bense hemen içeri kaçtım.

Mutfakta oyalandım, ne zaman ki kahkaha sesleri bana ulaştı, o zaman içeri girdim.

Mustafa Baba, her zamanki gibi benim zavallı, biricik aşkıma takılıyordu. Ona sataşmasa rahat edemez zaten.

Böylece o hüzünlü hava dağıldı.

Giderken Nuran Anne kucaklayıp öptü beni.

Oh! Oh!

Rüzgâr iyi yönden esiyor.

Tam onları yolcu ederken, cep telefonuma bir mesaj geldi. Herkesi yolcu eder etmez baktım. Dilek'tendi.

"Hâlâ ses yok. Melis de bir şey bilmiyor."

Demek Dilek, Melis'i de aramıştı sonunda.

Peki, bu kız nerede? Yer yarıldı yerin dibine mi girdi.

Sakın kalkıp Berlin'e gitmiş olmasın.

Aman Tanrım, aman...

Yarın, birlikte çalıştığı kişileri aramalı, hani Toprak'ı öylesine ararmış gibi... Belki bir şeyler öğrenebilirim.

Ben bunları düşünürken çabucak ortalığı topladık. Benim sevgilim koşa koşa yatmaya gitti.

Bakalım gelecek günler neler gösterecek.

7 Kasım, Salı

Ofiste dünya kadar iş vardı.

Ama ne yapıp yapıp Melis ve Dilek'le görüşmeleri aralara sıkıştırmayı başarıyordum.

Ne de olsa hayat memat meselesi...

Dilek, anlattıklarımı Melis'e aktarmış. Tabii ki bu durumda Melis de alarma geçmiş.

Sonunda üçümüz tele-konferans yapmaya karar verdik. Ben iç ofise geçtim.

"Arkadaşlar, belli etmeden Toprak'ın annesini arasak..."

"Dünyada olmaz, Serra! Annesinin tansiyonu var, bir kere. Ayrıca ayrı evde oturuyor diye onca yıl geçmesine karşın hâlâ söyleniyor. En ufak şeyden pimpiriklenen bir hanım.

"Bence birlikte çalıştığı sivil toplum örgütündeki arkadaşlarını arasak daha iyi. Onlar, Toprak'ın ne yaptığını daha iyi bilebilirler," dedi Dilek.

"Yani biliyor musunuz," dedi Melis, "şu kızın nerede ne yaptığını bilemiyorum. Olur mu böyle şey... Bizleri elinle koymuş gibi bulurdun oysa..."

"Ama onun huyunu hepimiz biliyoruz artık. Fazla içli dışlılıktan hoşlanmaz. Nereye gittiğini, kiminle olduğunu, neler yaptığını anlatmayı da sevmez," dedim.

"İyi marifet yapıyor," diye homurdandı Melis, "o zaman da işte böyle acil durumlarda bulamıyoruz hanımı..."

"Ben derim ki, işlerimin yoğunluğu nedeniyle, ben değil, Dilek sivil toplum örgütüyle temasa geçip bir ağız arasın. Melis, sen de annesini arayıp sanki Toprak'a bir şey soracakmışsın gibi havayı kokla. Ve gün sonunda tekrar görüşelim."

"Tamamdır."

"Oldu canım."

Böylece kapattık telefonları...

Tam o sırada benim telefon çaldı. Arayan Yasemin'di.

"Canım benim, konuşabilecek durumda mısın?"

İşte bir başka duyarlılık göstergesi...

"Çok işim var ama konu nedir?"

"Konu babaannen..."

"Yoksa ona bir şey mi oldu?"

Dayanamam!

Zaten dedeme üzülüyorum, bir de babaanneme bir şey olursa hiç dayanamam.

"Merak etme, Serracığım, merak etme. Sağlığı iyi."

"Birden çok korktum."

"Ah canım benim, seni korkutmak istemezdim."

"Siz bana bakmayın. Dedemden dolayı sinirlerim iyice bozuk da onun için çabucak panik oluyorum."

"Sorun şu, babaanneni yanımıza almak istedik, biliyorsun, kesinlikle reddetti."

"Bilmem mi, ben de İstanbul'a alalım istedim ama onu da kesinlikle istemedi."

"Evet ama bizim içimiz rahat değil. Evde yalnız başına yaşıyor; başı dönse, ayağı takılsa düşse kimsenin haberi olmayacak.

"Kendisi kabul etmiyor ama artık adamakıllı yaşlandı. Madem bizlerin yanında oturmak istemiyor, bari birini bulalım, hem ev işlerini yapsın hem de ona baksın. Geceleri de yanında kalsın.

"Bugüne dek gündelikçiyle idare ediyordu ama artık bu yeterli değil. Artık onun yanında olup ona göz kulak olacak biri gerek.

"Lafı uzatmayayım, bizim senden ricamız, onu böyle biriyle yaşaması için ikna etmen.

"Seni çok sever. Belki de hayatta en çok sevdiği kişisin sen. Babanı da seviyor elbette ama onlar ikinci cümleden sonra çatışmaya başlıyorlar. Baban istemeden de olsa sesini yükseltiyor; babaannen de, sen bana bağırıyorsun, diyor ve küsüyor.

"Onun için, Serracığım, bugünlerde onu bir ara ve ikna etmeye çalış, işte söyleyeceklerim bundan ibaret."

"Elimden geleni yapacağım, Yasemin."

"Sağ ol canım, hadi öptüm."

Bir zamanlar nasıl da sinir olurdum Yasemin'in bu 'öptüm'lü, 'canım cicim'li konuşmalarına...

Babaannem için endişelenmekte haklılar, akşam evden onu arayıp konuşurum artık, diye düşünürken yine telefon çaldı.

Bu kez arayan Elif'ti.

Eh, dedim içimden, bu insanlar beni çalıştırmamaya yemin etmişler!

"Serracığım, nasılsın tatlım?" diyerek o vakti bol, ferah fahur insanlara özgü, şarkı söylercesine konuşma biçimiyle seslendi bana Elif.

"İyidir, çalışıyorum işte. Sen nasılsın?"

"Ben de az önce pilatesten geldim, duşumu alıp evden çıkmadan seni arayayım, dedim."

"Ne iyi ettin," dedim ama bir yandan da bilgisayardaki mektuplarımı okuyor, kimini işaretliyor, kimini siliyordum. Vakit nakittir.

"İşin var galiba..." E, herhalde yani...

Ama devam ediyordu aynı lay-lay-lom ifadeyle.

"Benim de günüm bir dolu bir dolu... Öğleden sonra diyetisyenimde randevum var. Adam bir harika... İstersen sana telefonunu verebilirim. Mesele sadece kilo vermek değil, doğru beslenmek... Meğer ne yanlışlar yapıyormuşuz.

"Sonra da bizim okuldan arkadaşlarla buluşacağız. Oradan bir koşu gelip üstümü değişeceğim; Emre'nin iş ortağıyla yemeğe çıkacağız. Koş, koş, koş..."

Bense, otomatiğe bağlanmış yaa, evet, ne güzel gibi sözcüklerle bir yandan Elif'i idare ediyor, bir yandan da mektupları taramayı sürdürüyordum.

"Serracığım..."

"Efendim..."

"Biraz yakın bir tarih ama geziye çıkacağımız için davetimizi öne almak zorunda kaldık. Bu cumartesi akşamı bize, yemeğe bekliyoruz. Uygun mu?"

"Çok teşekkürler, bildiğim kadarıyla uygun, ama akşam Özgür'le konuşurum, şayet başka bir durum varsa hemen ararım seni."

"Umarım yoktur, çünkü sizi özledik."

"Biz de canım, biz de..."

Bak burada yalancılık yok, sevgili defter. Elif'i tanıdıkça tanıdıkça seviyorsun, çünkü arada paldır küldür konuşmalar yapsa da iyi niyetli, iyi kalpli bir kadın.

İçi dışı bir bir kadın.

Oysa ilk tanışmada ne kadar da uzak ve azıcık soğuk biri izlenimini veriyordu.

Ve son dakikada bir ekleme yaptı, "Siren'le Mahmut'u da davet ettim, sizin yakın dostlarınız diye. Bir de bizim arkadaşlardan iki çift olacak, o kadar."

Daha ne olsun...

Siren var ya, yedi düvele yeter.

Keyfim kaçmıştı.

Bir kere onlarla 'yakın dost' şeklinde etiketlenmiş olmak keyfimi kaçırmıştı.

Bu da Siren'in marifeti... Öyle bir havalar yaratıyor ki...

Yok ben yokken Özgür'ü ağırlıyor, millet de, eh karısı da bunu bildiğine göre, bunlar çok yakın dostlar olmalı, diye düşünüyor.

Eliflere gideceğiz diye bayağı sevinmiştim. Ama şimdi... iş göreve dönüşmüştü. Hay Allah...

Umarım Özgür'ün işi vardır o gece. Böylesi bir telefondan sonra gel de çalış... Önce Toprak'ın belirsiz durumu... Sonra babaannem... Ve de tüy dikercesine Siren'li bir gece... Moral olsun diye gidip kendime kocaman bir kahve yaptım.

Sonra da çalışmaya çalıştım.

Ve akşamüstü önce Melis, sonra da Dilek aradı. Melis, "Toprak'ın annesini aradım. Hoş beşten sonra Toprak buralarda mı, ona bir şey soracaktım da, dedim," dedi.

"Güzel."

"Annesi ne dese beğenirsin?"

"Ne?"

"Bugünlerde iş için Avrupa'da bir yerlere gidecekmiş galiba, henüz vize alamadım, dedi ama biliyorsun onun sağı solu belli olmaz. Gidiyorum der vazgeçer, gitmiyorum der, gider, dedi ve cep telefonundan aramadın mı," diye sordu.

"Aradım, dedim ve ekledim, ama biliyorsunuz bir dava üzerinde çalışıyorsa, haklı olarak cebini kapatıyor.

"Evet kızım, ben de bazen arıyorum, arıyorum, ne cebi cevap veriyor, ne de evdeki telefonu... Ah, ah insan merak ediyor, oysa burada bizimle olsaydı en azından girip çıktıkça görürdük onu, diye yakındı kadıncağız.

"Ama ben hemen, merak edecek bir şey yok teyzeciğim, bizim çalışan arkadaşları bulmak bazen zor oluyor. Neyse, sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim, ben nasıl olsa bulurum onu, dedim ve aldırmaz havalarda ekleyiverdim. Avrupa'da gideceği kenti söyledi mi acaba?

"Bir an düşündü, sonra, öyle Londra, Paris gibi pek bildik bir şehir değil. Söyledi ama şu an anımsayamayacağım.

"Acaba Berlin mi?

"Galiba Berlin'di ama yine de pek emin değilim. Yaşlandık kızım.

"Aşkolsun, durun bakalım, gibi laflar ettikten sonra telefonu kapadım.

"İşte durum budur."

"Durum hiç de iç açıcı değil be Melis, baksana Avrupa'da bir kent. Bu bal gibi Berlin...

"Bir yanım çıldırıyor gitmek için demişti o zaman, hatırlasana."

"Evet 'Serra' evet. Ve bu arada bir başka gelişme... Cebi çalıyordu da açan olmuyordu ya... Şu son saatlerde aradığımda artık cep, kapalı!"

"Deme..."

"Evet canım, cebini kapatmış."

"Hay Allah..."

"Hadi yine konuşuruz," dedi Melis.

Hemen onun arkasından Dilek aradı.

"Melis'le konuştun mu," diye sordum ona.

"Evet."

"Yani son gelişmelerden haberin var."

"Var."

"Peki, sen ne yaptın, Toprak'ı tanıyan birilerini bulabildin mi?"

"Evet ama o sivil toplum örgütünde o kadar çok çalışan var ki, telefon bir süre elden ele geçti, sonunda Toprak'ı tanıyan birine ulaşabildim."

"Çok iyi."

"Çok iyi de... Toprak'ın nerede olduğunu bilmiyor. Hepimiz sürekli bir yerlere gidip geliyoruz. Geçen hafta Urfa'dan bir grup döndü mesela, bu hafta da başka bir grup gidecek oraya. Toprak onlarla mı, değil mi, bilemeyeceğim, dedi."

"Öyle ya, koca bir organizasyon bu. Ayrıca Toprak'ın tutup onlara sevgilimle Berlin'e bir kaçamak yapacağız, demesini beklemiyorsun herhalde."

"Bundan bir şey çıkacağını ummuyordum ama yine de bir deneyeyim diye aradım zaten," dedi Dilek.

"Bu durumda tek bilgi, annesinden gelen şu Avrupa'daki kente gitme işi."

"Ama o da kesin değil. Baksana, belki demiş, vize alabilirsem, demiş. Belki de bu kadar kısa sürede vize alamayacak ve gidemeyecek."

"Ah, umarım umarım öyle olur."

"Bak Serra, tamam onu arayacağız ama unutma ki o yetişkin biri..."

"Dilek, sen Burçin'i dinlemedin. Kayra'nın ne biçim bir adam olduğunu duymadın. Sıradan bir çapkın değil, kan emici bir canavar o."

"Abarttın sen de..."

"Valla bilmem artık. Zaten ona hayran, bir de böyle romantik bir gezide birlikte olurlarsa yandı gülüm keten helva.

"Bizim kız buna tutulur ve ikinci bir Tankut olayı yaşarız. Onun için diyorum ki, ne kadar erken, özellikle de Berlin'e gitmeden uyarırsak Toprak'ın bu adamdan sıyrılma şansı o kadar yüksek olacaktır."

"Haklısın," diye içini çekti Dilek, "haklısın da iş önce onu bulmakta."

"Evine uğrayalım mı, ne dersin?"

"Valla iyi fikir."

"O zaman iş çıkışı ben gelip seni alayım, gidip bir bakalım."

Ah Toprak ah, bizi ne hallere soktun.

Sonunda Dilek'le birlikte Toprak'ın kapısına dayandık. Dairesinde ışık yanmıyordu.

Zili çaldık, çaldık.

Ne bir ses ne bir nefes.

Derken kapıcı çıktı.

"Kimi aradınız?"

"Toprak Hanımı."

"Zilini çaldınız mı?"

Yok hayır, biz burada buz pateni yapıyorduk da... demek için kendimi zor tuttum.

"Tabii çaldık," dedi Dilek, "ama kimse yok anlaşılan."

"Toprak Hanım sık sık iş seyahatlerine gider."

Adamın arkasından iki, derken üç çocuk kafacıklarını uzatmış, bize bakıyorlardı. En küçüğün gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

"Toprak Ablayı mı arıyorsunuz?" diye sordu bu en küçük.

"Evet," deyince, "Toprak Abla iş seyahatine gitti," diye bilgilendirdi bizi.

Buyrun bakalım...

"Ne zaman?" diye sordu Dilek.

"Dün," diye cevaplarken, bir yandan da bukleleriyle oynuyordu küçük kız.

"Kızım, doğru söylüyorsun, değil mi?" dedi babası. "Bak ablalar onu görmeye gelmişler."

"Tabii doğru söylüyorum," diye suratını astı kız. "Hatta her seferinde yaptığı gibi bana şeker verdi ve uslu ol, emi, dedi."

Kapıcının yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Toprak Hanım, sağ olsun, sever bizim çocukları..."

"Anlaşılan Toprak Hanım gitmiş, yardımlarınız için teşekkürler," dedim.

"Bırakacağınız bir evrak varsa, bize bırakabilirsiniz. Onun postasını hep biz alırız da..."

"Hayır, yok," dedim ve küçüklerle birlikte dış kapıya yürüdük, onlara el sallayıp ayrıldık.

"Sıfıra sıfır, elde var sıfır."

"Nerede bu kız?"

"Nerede olacak Dilek, Berlin'de o kadın avcısıyla birlikte..."

"Canım, ne malum. Belki de atlayıp Urfa'ya gitmiştir."

"Bilmem artık."

Böylece o bozuk moralle eve girdim.

Özgür daha gelmemişti. Hadi bir gayret, dedim kendi kendime. Özgür gelmeden şu telefon işini hallet.

Bu da bir başka üzücü olaydı.

"Babaanneciğim?"

"Sen misin Serra?"

"Evet canım, benim."

"Hangi dağda kurt öldü!"

Evet, bu son derece bildik muhabbetimiz başlamıştı bile.

"Aşkolsun babaanne, her elim değdiğinde arıyorum seni.

Bunu sen de pekâlâ biliyorsun. Daha geçen hafta aradım da uzun uzun konuştuk, unuttun mu yoksa..."

"İyi, iyi! Bir laf ettik, beş laf işittik. Şimdiki gençlerde de dil bir karış..."

Ah Allahım, bana sabır ver!

"Nasılsın babaanneciğim, nasılsın, neler yapıyorsun bugünlerde?"

"Hiç işte, bildiğin gibi..."

"Babaanne, hani bana söz vermiştin, İstanbul'a gelecek, buraya yerleşecektin."

"O konuyu çoktan kapattık ya..."

"Ama olmaz ki, buraya gelmiyorsun, orada da babamlara yakın bir yere gitmiyorsun."

"Sen şimdi akşamın dar vakti bunları konuşmak için mi aradın?"

"Ararım tabii. Seni merak ediyorum. Sadece ben mi, babam da merak ediyor."

"Hıh... Çok umruydu onun."

"Haksızlık ediyorsun ama."

"Ne zamandan beri babanı korur oldun?"

"Yo babaanne, bak doğruya doğru, adam seni merak ediyor. Karısı da seni rahat ettirmek istiyor."

"Bırak o yuva yıkanı..."

"Babaanne, hayret bişeysin... Kadının annemle babamın ayrılmasıyla hiç mi hiç alakası yok. Onlar boşandıktan çok sonra tanıdı babam Yasemin'i."

"O olmasaydı, belki de annenle baban barışırlardı," dedikten sonra durdu, bir nefes aldı ve yaylım ateşine devam etti. "Senin annen de az inat değil."

"Neyse babaanneciğim, o konuları bin kez konuştuk, hiç oralara girmeyelim. Biz şimdi seni konuşuyoruz."

"Benim nem varmış konuşulacak?"

Allah Baba 'uyum' dağıtırken babaanneme damlası düşmemiş anlaşılan.

"Canım benim, az önce söyledim ya, bizler seni merak ediyoruz. Ama sen ne İstanbul'a gelmeye, ne de babamların yakınına gitmeye yanaşıyorsun."

Ses çıkarmadı ilk kez. Dikkatle beni dinliyordu.

"Madem öyle o zaman yanına birini al bari. Eğer senin yanında biri olursa, o zaman hepimizin içi çok daha rahat olacak."

"İşte şimdi çıkardın baklayı ağzından. Ben anlamıştım zaten..."

"Ne baklası, neden söz ediyorsun babaanne?"

"Akşam akşam niye beni aradığın çıktı ortaya. Babanlar yanıma bir kadın verecekler, ben de ayağımın altında insan istemiyorum. Demek sana anlattılar, sen de beni kandırmak için arıyorsun."

"Babaanneciğim, kimsenin seni kandırmak gibi bir niyeti yok. Şöyle düşün, evde yalnızsın, ya ayağın takılsa da düşsen, ya başın dönse, ne olacak. Düşünmesi bile korkunç... Onun için ne olursun biricik babaanneciğim, kendini düşünmüyorsan bizleri düşün ve bizim hatırımız için bir yardımcı tutulmasına razı ol. Ne olursun..."

Ses yok!

Acaba o sert duvarda, minicik de olsa bir delik açabilmiş miydim?

Devam ettim konuşmaya...

"Bak anneannem de kimseyi istemiyor da istemiyordu. Öte yandan yoruluyordu. Annem çok ısrar etti, sonunda peki, bir deneyeyim, dedi.

"Şimdiyse, bunca zaman ne diye kendimi sıkıntıya sokmuşum, diyor. Ve çok, çok memnun. İstersen söyleyeyim ona, seni arasın; sormak istediklerin varsa, ona sorarsın."

Hâlâ sessizlik...

Devam et Serra, devam et, dedim kendime.

"Sofranı hazırlar, yemeğini yapar. Ivır zıvır işlerle uğraşmak zorunda kalmazsın. En önemlisi de bir can yoldaşın olur evin içinde.

"Hadi babaanne, ne olursun kabul et şunu. Hatırım için... Üzme beni. İnan, aklım hep sende."

"Ama ben evimde yabancı birinin dolaşmasını istemem."

"Ben hatırlıyorum, senin pekâlâ da bir emektarın vardı."

"O, aileden biri gibiydi."

"Yeni gelene alışınca, o da aileden biri gibi olacak. Mesela şu Pembe, benim için ailenin bir ferdi gibi. İlk günlerde ben de zorlanmıştım ama şimdi o benim elim ayağım.

"Hadi babaanneciğim, peki de de, ben de bu gece rahat bir uyku çekeyim."

İçini çekti.

"Hepiniz bana karşı birleşmişsiniz."

"Hepimiz seni seviyoruz, çok seviyoruz. Ve senin güvende olmanı, rahat etmeni istiyoruz. Hadi canım benim, peki, de."

"Pekâlâ."

"Yaşşa babaanneler şahı!"

"Sus, bağırma! Kulağımın zarını patlatacaksın. Ama bak benim beğendiğim biri olacak."

"Elbette! Sen görecek, konuşacak ve karar vereceksin. O zaman ben hemen Yasemin'i arayayım da birine baksın."

"Safiye'ye de söylerim," dedi babaannem, "onun yanında böyle bir kadın var. Onun her işini yapıyor, yatılı kalıyor."

"Ne güzel işte. Ona da söyle, babaanne, belki o kadının senin beğenebileceğin bir arkadaşı vardır."

"Evet, evet," dedi benim uyum özürlü babaanneciğim, "o kadını beğenmiştim, hatta Safiye'ye de söyledim, pek hanım kadına benziyor, dedim. O da memnunmuş. İyisi mi ben bu işi Safiye'ye bir açayım."

"Mükemmel."

"Peki, bırak artık beni de söyle bakayım, sen nasılsın? Kocanla aran nasıl? İşlerin nasıl?"

"Kocamla aram çok iyi, babaanneciğim."

"Aferin, kızım."

"İşlere gelince, iyi gidiyor. Çok çalışıyor, yoruluyoruz ama butik turlarımız tutuyor gibi..."

"Allah işinizi rast getirsin, kızım, bu haberlerine çok sevindim."

"Bize dua et, emi, babaanne..."

"Hep dua ediyorum, kızım."

"Sağ ol, zaten bak senin duaların sayesinde işlerimiz açılmaya başladı."

Keyifli keyifli güldü.

"Hadi ordan..." dedi ve hemen ekledi, "kapatalım artık, kim bilir kaç yazdı."

"İyi geceler, babaanneciğim. Safiye Teyzeyle konuşmayı ihmal etme, ben de Yasemin'le konuşacağım."

"Hadi, hadi uzatma," dedi ve böylece bu savaştan başarılı çıkmanın sevinciyle hemen Yasemin'i aradım.

Ona babaannemle konuşmamızı sansürleyerek anlattım. Bir sevindi, bir sevindi.

Yasemin'in bu sevincine tanık olunca, utanmalısın kendinden babaanne, diye düşünmekten alamadım kendimi.

"Hemen birini arayacağım," dedi.

Sonra babam aldı telefonu. "Serra, büyük iş başardın, kutlarım seni. Annemi bir türlü ikna edemiyorduk. Bu çok iyi oldu."

Sonra bana işimi, eşimi, sağlığımı sordu, ben de onu bilgilendirdim.

Böylece çok önemli bir sorunu çözmüş olarak telefonu kapattım.

Ama konuşmaktan da çenem kopmuştu!

Mutfağa girdim ve kilitte dönen anahtarın sesi bana ulaştı.

Özgür gelmişti.

"Hoş geldin canım," diye seslendim. Çantasını kanepenin üstüne atıp yanıma geldi. Sarılıp öptü beni...

"Hmm... Neler var akşama?"

"Zeytinyağlı fasulye var ama istersen patatesli köfte de var. Hemen ısıtabilirim, tabii bir de salata yapacağım."

"Patatesli köfte olsun."

"Olsun! Siz duşunuzu alana kadar her şey hazır olacaktır efendim."

"Sen bulunmaz bir kadınsın," dedi ve "ne kadar da yorgunum," diye söylenerek içerlere doğru kayboldu.

"Ya ben..." diye mırıldandım.

İşlerimiz yetmezmiş gibi bir de Toprak'ın izini sürmeye çabalamak...

Evine kadar gitmek...

Sonra iki saat babaanneme dil dökmek...

Babamla muhabbet...

Neyse ki en azından bir ailevi sorun çözümlenmişti ama Toprak...

İşte o, olduğu gibi duruyordu.

Daha sonra Özgür'le yemek yerken, Elif'in davetinden söz ettim.

"O akşam için bir sözümüz var mı?"

"Hayır," diye başını salladı.

Yüzümü ekşittiğimi görünce, "Ne o gitmek istemiyor musun?" dedi.

"Elif'le Emre'ye bir diyeceğim yok."

Bana bakıp muzip muzip güldü.

"Bir zamanlar Elif'ten pek hazzetmezdin de..."

"Hiç de değil! Sadece ilk izlenimim o kadar parlak değildi ama onu tanıdıkça tanıdıkça iyi bir kız olduğunu gördüm. Tam lafa dengim diyemeyeceğim ama onu olduğu gibi kabul edip pekâlâ arkadaşlık yapabilirim."

"Eee, o zaman sorun ne?"

"Siren'in sohbeti bazı bazı beni bayıyor da..."

"Dedim ya, önceleri Elif'ten de hoşlanmamıştın ama tanıyınca fikrin değişti. Eminim Siren'le de böyle olacak. Çok candan kadın, yardımcı, matrak."

Eh, bunca övgü sonrası konuşmak sersemlik olurdu.

Dolayısıyla sustum!

Sevgili defterim, ne uzun bir gündü değil mi...

12 Kasım, Pazar

Sinir başlayan gece, bu sabah lokum gibi bitti!

Biliyorsun, dün gece Eliflerde yemekteydik. Bizlerden başka ilk kez tanıştığımız iki çift vardı.

Kadınlar Elif'in okul arkadaşlarıymış. Hoş ve şık kadınlardı. İkisi de derneklerde faaller anladığım kadarıyla. İkide bir Elif'e takılıyorlardı, ne zaman bizim derneğe üye olacaksın diye.

Siren olmasa bayağı keyifli bir gece olacaktı. Asıl canımı sıkansa, Elif'in bizi, Siren ve Mahmut'la aziz dost şeklinde nitelemesiydi. Ne yapıp yapıp bu 'ağır ve vahim yanılgı'yı düzeltmem gerek.

Elif güzel bir sofra hazırlamıştı.

Açık büfe...

Üç çeşit salata, soğuk etler, karışık zeytinyağlı tabağı ve Çerkez tavuğu vardı. Tamamen soğuklar üstüne...

"Eline sağlık Elif, her şey çok lezzetli," dediğimde Elif, "Teşekkürler Serra, ama bunların hepsini annemin aşçısı yaptı, her davetimde bana yetişir, sağ olsun. Alaturka yemeklerde üstüne yoktur," diye karşılık verdi.

"Gerçekten öyle lezzetli ki bak ikinci kez alıyorum," dedim.

Bu arada Elif'in açık sözlülüğünün de çok hoşuma gittiğini belirtmeliyim.

Her konuşmaya maydanoz Siren Hanım hemen dibimizde bitti. "Elifçiğim, şekerim, yapana değil yaptırana bak, derler. Senin zevkin ve yönlendirmen olmasa bu sofra böyle olamazdı," dedi. Sonra aklı sıra şirinlik yaparcasına gülücükler atarak, "Dikkat et Serra, Elif'in sofrası seninkini geçiyor," demez mi...

Elif'le ben kalakaldık.

Ben şaşırmıştım da Elif de ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Ne denir buna?

Densizlik?

Denyoluk?

"Kimse kimseyle yarışmıyor Siren," dedim, içimden de, al sana bir ders, dedim.

Ama kadın laf yarıştırmada ordinaryüs... Kim ona yetişebilir ki...

"Ooo, bakar mısınız," dedi dudaklarını küçük bir kız gibi büzerek, "alındık galiba... Ayol şaka yapıyordum ben, şaka. Hemen de ciddiye alır."

Düştüm mü ben yine ofsayta...

Bu kez Elif imdadıma yetişti.

"Şaka bir yana, ben Serra'nın hem çalışıp hem de o değişik ve ilginç yemekleri yapabilmesine hayranım. Bizler burada ev kadınlarıyız ve yine de yardım alıyoruz, o ise çalıştığı halde her şeyi baştan sona kendi yapıyor. Hem de büyük bir özenle..."

Bak sen şu Elif'e...

Doğrusu ondan böyle bir çıkış beklemezdim. Boşuna dememişler, görünüşe aldanma, diye. Yaşa sen Elif.

Siren beklemediği bu çıkış karşısında, "Aa tabii, tabii. Bilmem mi..." filan gibi laflar gevelerken, ötekiler geldi ve konu kapandı. Nedir bu kadının derdi?

Benim evime geliyor, bir eline sağlık demiyor, sonra aşçının hazırladığı yemekleri bana örnek göstererek beni zor duruma düşürmeye çalışıyor.

Bu arada Mahmut ne yapıyordu dersen, almış Emre'yi karşısına, seyahat programını değiştirmeye çalışıyordu!

"Yine mi gemi gezisi... Ne bu oğlum, sıkılmadınız mı artık. Hem o yaşlılara göre... Siz gençsiniz daha."

Emre ise, garibim, "Abi, ben denizi seviyorum, ayrıca rahatıma düşkünüm. Valizleri açıp yerleşiyoruz ve gezinin sonuna dek bunu düşünmüyoruz artık. Bavul aç, bavul kapa, bana göre değil," diye derdini anlatmaya çalışıyordu ama dinleyen kim.

Mahmut, "Olmaaaz, olmaz! Bak şimdi ben senin yerinde olsam, alır karımı safariye çıkarım," diyor ve bu müthiş önerinin önemi iyice anlaşılsın diye dönüp teker teker bizlere bakıyordu, ne kadar akıllıyım, dercesine.

Dedim ya, siniiir...

Sinir... Sinir.

Konuşulanları daha fazla duymamak için resmen kaçtım oradan.

Yemek faslı sona ermiş, herkes oturmuş kahvesini içer ve sohbet ederken, bu kez Siren ayağa fırladı. "Sizlere önemli bir duyurum var." Millet susmuş, Siren'e bakıyordu.

Röfleli saçları ve alev alev kırmızı giysileriyle yaşına karşın çarpıcıydı.

"Artık ben de bir iş kadınıyım."

"Yaa..."

"Tebrikler..."

"Bravo..."

Bu 'bravo' bizim Özgür'den gelmez mi...

Şuna bak...

Önce bir dinle, öğren de sonra övgülerini yağdır.

Bravo'ymuş!

Sinir!

"Efendim, çok özel antikalar satan bir butik açmış bulunuyorum."

Yine herkesten (zorlama da olsa) hayranlık sesleri.

Siren, bu ilgiden pek bir memnun, devam etti. "Adı, Antikacı Dükkânı'. Nasıl? Güzel, değil mi? Geçmişi çağrıştırsın istedim. Ee, bir şey söylemeyecek misiniz?"

Tabii millet bu sözler üzerine elleri mahkûm...

"Harika fikir..."

"Nostaljik..." gibi laflar ettiler ağızlarının içinde. Kadın nasıl da zorla kendine iltifat ettiriyor. Gel de siniiir deme.

"Yerim çok merkezi... Nişantaşı'nda. Onun için hepinizi bekliyorum. Resmi açılışı bir kokteylle taçlandıracağız. Ama siz dostların açılış kokteylini beklemenize gerek yok," dedikten sonra çantasından bir demet kartvizit çıkarıp dağıtmaya başladı.

Ve Özgür'e verirken, "Sizin büroya çok yakın, mutlaka bekliyorum," diyerek cilvelendi. Ve beni pas geçti!!!

"Bana da o kartlardan vermeyecek misin," diye laf atacak oldum.

"Şekerim, sevgili kocana verdim ya, ha o ha sen..."

Yok, yok, ben bu kadınla baş edemeyeceğim.

Sussan bir türlü... Susmasan bir türlü.

Bir de ben bu tür laf sokuşturmaları bilmem, çünkü böyle şeyler yok bizim arkadaşlıklarımızda.

Hem de hiç yok! O nedenle antrenmanımız da yok.

Gelelim önemli bölüme...

Hem de çok önemli bölüme...

Eve gelince, Özgür benden önce yattı.

Odaya girdiğimde baktım, cebindeki ıvır zıvırları başucundaki sehpaya boşaltmış vee — Siren'in kartı da orada duruyor.

Parmaklarımın ucuna basa basa ilerledim ve kartı yavaşça sehpanın üstünden alıp yine gerisin geriye dışarı çıktım. Kartta adres ve telefon yazılıydı tabii ki. Ben de o kartı yırtıp yırtıp çöpe attım! Nasıl?

İyi etmedim mi...

Gözü görmezse, elinin altında olmazsa, Özgür'ün aklının ucundan geçmez bir antikacı dükkânına gitmek.

Ama olursa... Belki de günlerden bir gün, dur şu Siren'e bir hoşluk yapayım, diye uğrayabilir, Bay İyi Niyet!!!

Ve ben bunu İSTEMİYORUM!!!

Şimdi...

Özgür'ü bir sınav bekliyordu.

Bu sabah uyandığında kartı hatırlayacak mıydı?

Daha da kötüsü, bana, "Siren bana kartını vermişti, bulamıyorum. Sen gördün mü..." deme gaflet ve delaletinde bulunarak kendi idam fermanını imzalayacak mıydı?

İşte bunları düşünerek huzursuz bir uykuya daldım.

Sabah kahvaltımızı hazırlarken, kulağım hep Özgür'deydi. Giyinip yanıma geldi, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu. Keyfi yerindeydi.

Bir ara odamıza süzüldüm, sehpanın üstü boştu. Demek gece bıraktıklarını alıp ceplerine yerleştirmişti.

Arkamdan odaya girdi, bir şey arar gibiydi.

Eyvah!

Kesin kartı soracak.

"Bir şey mi arıyorsun?" dedim, en cici halimle.

"Evet, bordo kazağımı bulamıyorum da."

"Kaybettiğin başka bir şey yok mu?"

Cevabını tetikte bekliyordum.

Şöyle bir düşündü, "Yok," dedi, sonra bana baktı. "Yoksa var mı?"

Eh, sınavı vermişti.

Hem de on yıldız alarak.

Boynuna sarıldım, "Hayır canım benim yok," dedim, "bordo kazağını da ben sana bulacağım çünkü onu ben kaldırmıştım. Ve—"

Durmuş, hayretle bana bakıyordu.

"Ve ben seni çok seviyorum."

"Bu coşkuyu neye borçlu olduğumu anlamış değilim ama Sapanca'daki pansiyoncumuzun dediği gibi, üzümünü ye, bağını sorma, diyeceğim," dedi ve o da sımsıkı sarılıp beni öptü.

İşte böyle sinir başlayan gece gayet güzel bitti. Ne hoş değil mi...

16 Kasım, Perşembe

Bu sabah Dilek'ten bir telefon. Ne selam ne sabah...

"Bu kız hem kel hem fodul," diyen öfkeli bir ses.

"Demek Toprak sonunda ortaya çıktı."

"Evet efendim, çıktı ama ne çıkış. Biz burada Toprak Hanımı merak ededuralım, onun ettiği laflara bak.

"Ortalığı ayağa kaldırmışız.

"Ne annesini bırakmışız aramadık ne de kapıcısını...

"Ya o mesajlar neyin nesiymiş, bizler hep birlikte kafayı mı yemişiz."

"İyi de onun iyiliği için arıyorduk, keyfimizden değil herhalde."

"Aynen! Zaten ben de ona aynen böyle söyledim."

"Şuna bak! Biz bu kadar üzülelim..."

"Evet... İşte ben de onun için çıldırdım."

"Peki, nerelerdeymiş?"

"Bugün işten sonra buluşacağız. Saat altı sularında... Ve küçük hanım basın toplantısı yapacakmış."

"Yani sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır!"

"Bu kız gerçekten uçtu."

"Söyleyemezmiş çünkü o zaman diğer arkadaşlara da teker teker anlatmak zorunda kalacakmış. O nedenle hepimiz iş çıkışı buluşup, merak ettiklerimizi ona soracakmışız ve böylece konu her ne ise (bu, her ne ise, onun sözcükleridir, dikkatinizi çekerim) bir kereye mahsus konuşulup kapatılacakmış."

"Sanırım bu tren kaçtı, Dilek."

"Neden öyle diyorsun?"

"Baksana nasıl savunmada... saklayacak bir şeyi olmayan, bu telaşımıza önce bir güler, sonra da bir açıklama yapardı da ondan. Bunca sinirlendiğine göre, kesin gitti Berlin'e Kayra'yla."

Sessizlik...

"Korkarım haklısın. Bence de böylesi şiddetli tepki suçluluk duygusuyla sergilenen bir savunma gibi..."

"Of, of! Sonuçta bu akşamüstü buluşuyoruz, öyle mi?"

"Evet, Melis'le Esin'e haber verdim, Esin'in doktorda randevusu varmış, onun için gelemiyor."

Böylece saat altıda bir yuvarlak masa başındaydık.

Birbirimizi selamlarken hepimiz gergindik. Toprak'ın yüzü asıktı. Bize kızgın olduğu o kadar açıktı ki...

Kendimizi çok çok haklı bulurken, onu böyle asık suratlı görünce... birden... acaba biz de fazla mı ileri gittik, gibi bir düşünce zihnimin bir köşesinden uçup gidiverdi.

Kendimi onun yerine koydum. Bir yere gitmişim ve döndüğümde herkesi ayakta buluyorum.

Neymiş?

Beni merak ettikleri için milleti ayağa kaldırmışlar.

Kızmaz mıydım?

Ne yazık ki yanıtım, evetti!

Aman Tanrım, bütün bunlara aslında ben neden olmuştum.

Sapanca'daki hafta sonunda Burçin'in sözleri beni öyle etkilemişti ki, ben de arkadaşlarımı telaşa vermiştim. Toprak'ın yüzüne bakamıyordum.

Bu sessizlik bir sona erse artık diye düşünürken, Melis'in sesi yükseldi.

"Bizlere kızgınmışsın."

Toprak'ı düelloya davet eder gibi konuşmuştu.

"Evet, kızgınım. Hem de çok."

"Sebebini sorabilir miyim?"

"Herkesi ayağa kaldırmışsınız."

"Arkadaşını merak edip aramak ne zamandan beri suç oldu? Ayrıca sorduğumuz kişilerle de çok dikkatli konuştuk."

"Evet, o denli dikkatli konuşmuşsunuz ki kapıcımın alay konusu oldum."

"Biz ondan sadece senin iş gezisinde olduğunu öğrendik, hepsi bu."

"İyi ya işte... Yalnız yaşadığım için kapıcım ilk günlerde beni kanadının altına almaya çalışmıştı. Evden çıkıyorum,

Toprak Hanım nereye; cevap vermiyorum. Bir başka sefer, Toprak Hanım, ne zaman döneceksiniz?

"Sonunda bir gün artık dayanamadım, sana ne, dedim.

"Hani sizi ararlarsa cevap verebileyim, deyince, beni arayan telefonla da bana ulaşabilir, dolayısıyla sen benim için üzülme ve artık bu soruları da sorma, demiştim.

"Tabii siz böyle heyet halinde gelince, arkadaşlarınız sizi sordular, hiçbir bilgim olmadığı için yardımcı olamadım, derken gözlerinde, yaa işte öyle dersen gün olur böyle olur, diyen ışıklar yanıp sönüyordu.

"Sonra annemle konuşmuşsunuz. Delirdiniz mi siz Allah aşkına?"

Ah, ben ne yaptım, diye için için dövünürken, Melis'in sesi yükseldi.

"Sen bizi azarlamayı bırak da şu son hafta neredeydin onu söyle."

Yapma, Melis, yapma. Ne olur böyle sorma, diye yalvarıyordum.

İçimden tabii...

"Bu hiçbirinizi ilgilendirmez!"

"Arkadaşlarına böyle davrandığına inanamıyorum."

"Bense arkadaşlarımdan sadece biraz saygı bekliyorum. Arkamdan işler çeviriyorsunuz, beni zor durumda bırakıyorsunuz, sonra da karşıma geçip hesap soruyorsunuz.

"Hesap soruyorsunuz yaa...

"Ben anneme babama hesap vermem canım istemezse...

"Aferin sana!"

"Bak, Melis..."

"Lütfen çocuklar," diye araya girdi Dilek, "lütfen sakin olalım. Burada herkes iyi niyetli, o nedenle daha sonra pişman olacağımız sözlerden kaçınalım."

Daha fazla dayanamadım.

"Bütün bunlar benim suçum," dedim. "Birisine kızacaksan bana kız, Toprak; Melis'le Dilek'e değil. Hepsi benim yüzümden..."

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

O öfkeli Toprak bir an duraladı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bak anlatayım," dedim.

"Dinliyorum," dedi, buz gibi bir sesle.

"Geçen hafta sonu Sapanca'daydık arkadaşlarla. İçimizden biri, Burçin, fotoğrafla ilgiliydi. Laf lafı açtı, ben de ona Kayra'yı sordum."

"Laf lafı mı açtı, Serracığım, yoksa Melis'in etkisi altında Kayra'yı soruşturmaya mı kalktın?"

Yani bu kız da öyle dan diye soru soruyor ki...

"Bilmiyorum, sordum işte. Meğer Kayra'yı çok iyi tanıyormuş," dedim ve o noktada sustum.

"Evet," dedi Toprak, "devam et."

Öylesine dik dik bakıyordu ki, oturduğum yerde kıvrandım adeta.

"Sen söyleyemiyorsan, ben söyleyeyim; bu adam çok çapkındır mı dediler?"

"Evet, aynen öyle. Ayrıca bir sürü şey anlattı ve arkadaşın ondan uzak dursun, dedi."

Oh, sonunda söylemem gerekeni söylemiştim.

"Soruşturma yetmedi, bir de benden mi bahsettin Serra? İşte bunu beklemezdim senden."

"Hayır, hayır! Adını filan asla söylemedim, sadece bir arkadaşım onu tanıyor da, dedim."

"Eh, tabii o da olayı hemen çözdü, eşek değil ya... Ve sana, arkadaşına söyle, ondan uzak dursun, dedi."

Hiç sesimi çıkarmadım.

Toprak eliyle masaya vurup, "Öf yaa, öff," diye söylendi.

"Bütün amacımız seni o sefil heriften korumaktı," dedi Melis.

"Onun için mi her yeri altüst ettiniz?"

"Telefonunu açsaydın, bunların hiçbiri olmazdı. Seni bulur konuşur, duyduklarımızı iletirdik, mesele de orada biterdi," diye lafa girdi Dilek.

"Her cebi kapalı olanın kapısına mı dayanırsınız siz böyle?"

"Kızım, anlatamıyoruz galiba, hepimiz panik halindeydik. Kayra hakkında söylenenler..."

"Arkadaşlar, hatırlatırım, ben çoktan reşit olmuş bir bireyim. Kendimi korumasını bilebilirim herhalde."

"Şu yaptıklarına bakınca, kendini pek de koruduğun söylenemez."

"Söyle, Melis, söyle, ne yapmışım ben?" Birbirlerinin gözlerinin içine öfkeyle bakıyorlardı.

"Kalkıp onunla Berlin'e gittin, daha ne yapacaksın?"

"Ne?"

"Bir haftadır ortada yoksun. Annen Avrupa'da çok da popüler olmayan bir kente gitme hazırlığında olduğunu söyledi. Daha sayayım mı?"

"Yani şimdi sen benim Kayra'yla Berlin'e gittiğimi mi söylüyorsun?"

"Evet efendim, aynen öyle söylüyorum. Ve bizler bunu önlemeye çalışıyorduk ama anlaşılan geç kalmışız."

"Olamaz böyle bir şey," dedi Toprak bir kahkaha atarak, "yani gerçekten sizlere inanamıyorum. Aklı başında kadınlarsınız, nasıl da oturup kendi kendinize senaryolar yazıp sonra da yazdıklarınıza inanıp yollara düştünüz.

"Hayret ki hayret..."

"Laf karıştırma bakalım," diyerek bu kez Dilek çıkış yaptı. "Kayra'yla Berlin'e gittin mi gitmedin mi?"

Bu sözler üzerine Toprak'ın yüzündeki gülümseme anında dondu.

"Dedim ya, sizi hiç ilgilendirmez."

"Kaçak güreşiyorsun, Toprak."

"Ya, mecbur muyum ben size hesap vermeye?"

"Evet efendim," dedi Melis, "senin için bunca yorulan, üzülen arkadaşlarına bal gibi de hesap vermek zorundasın."

Sinirli sinirli gülerek başını iki yana salladı Toprak.

"Ben Kayra'yla Berlin'e falan gitmedim, ama madem siz bunca ısrar ediyorsunuz, aslında hiç de fena fikir değil."

"Yani burada mıydın?"

Evet.

"Peki, ya vize almaya çalıştığın o Avrupa kenti? O neyin nesiydi?"

"Hollanda'da bir İnsan Hakları Toplantısı var, ona vize almaya çalışıyordum."

"Yersen..."

"Siz de abarttınız ama, yalan söyleyecek halim yok herhalde."

Bir Melis soruyordu bir Dilek. "İyi ama evinde yoktun."

"Bir haftalığına Urfa'ya gitmiştim, orada grup çalışmalarımız var."

"Haaa..."

Arkadaşlarıma baktım, yüzlerine mahcup olmuşlukla rahatlamışlığın karışımı bir ifade gelip oturmuştu.

Aslını istersen sevgili defter, ben de tastamam aynı duygular içindeydim.

Sessizliği bu kez Toprak bozdu.

"Demek siz benim Kayra'yla Berlin'e gittiğimi sandınız."

Dilek yanıtladı bu cümleyi. "Daha geçen gün sen demedin mi, bir yanım onunla gitmek için çıldırıyor, diye..."

Ve ben devreye girdim. "Böylesine beğendiğin biriyle Berlin'de romantik günler geçirirsen, ona fena halde tutulabileceğini düşündük..."

Daha cümlemi tamamlamamıştım ki, Melis atılıp benim yerime söyleyeceklerimi özetledi.

"Ve, Kayra'nın hakkında duyduklarımız pek de iç açıcı olmadığından, ne yapıp edip bunu önlemeye çalıştık."

Toprak bu kez gerçekten gülüyordu.

"Ah, canlarım benim."

"Hadi ordan," dedi Melis, "canımıza okudun."

"Oysa ben..."

"Çocuklar, bu kızın dilinin altında bir şeyler var," dedi Dilek.

"Çabuk söyle."

"Oysa ben Urfa'ya..."

"Bizimle kafa bulma da konuş be kızım."

"Oysa ben Urfa'ya Ersin'le gittim."

"Neee..."

"İşte bu asrın şoku..."

"İnanmıyorum!"

"Asıl ben sizlere inanmıyorum, ne var bunda bu kadar şaşıracak?"

"İyi ama," dedi Dilek, "kelalaka?"

"Benim çalışmalarıma ilgi duyuyor, biiir. Meslektaşız, dolayısıyla aynı dili konuşuyoruz, ikiii.

"Eh, durum bu olunca, ben de onu davet ettim. Bizim grup Urfa'ya gidiyor, istersen sen de gel, dedim."

"O da geldi."

"İşte bu güzel."

Bunalımlı masamız şenlenivermişti.

Derin bir nefes almıştık hepimiz.

Toprak, Ersin'i bayağı beğeniyor olmalıydı ki tutup onu davet etmişti.

Daha da önemlisi Kayra'yla gitmemiş olmasıydı.

Aklıma Burçin'in anlattıkları geldikçe 'yaşasın' diye bağırmak geliyordu içimden.

"Eee," dedi Dilek, "anlat bakalım, nasıl geçti, yani enişte-mizle demek istiyorum."

"Sizi hiç ilgilendirmez," dedi Toprak bu kez gülüm-seyerek.

"Aman, aman," dedi Melis, "ters bir şey yapmamış ya, ister anlatsın, ister anlatmasın."

"Seninle tamamen aynı fikirdeyim, Melisçiğim," dedim, "ortalığı boşu boşuna velveleye verdiğim için öyle üzülüyorum ki..."

"Hiç de boşu boşuna değildi," dedi cici Melis.

"Tüm sorularınızı yanıtladım. Böylece artık merak edecek bir şey kalmadı sanırım."

"Kaldı, kaldı," dedi Dilek.

"Neymiş?"

"Seni ne zaman isteyecekler?"

Haydi, bu kez kahkahalar yükseldi masamızdan.

Yaa sevgili defterim, işte böyle.

On günlük bir karın ağrısı mutlu bir biçimde sona ermişti.

Akşam olup bitenleri Özgür'e anlattığımda başını salladı, "Âlemsiniz siz kızlar," dedi. Bu arada bir güzel haber.

Bizim Süslü yeni yıl için bebişini alıp gelecekmiş. O önden gelecekmiş, Deniz ise daha sonra... Sırma bir ay kadar kalmayı düşünüyormuş.

Bu habere en çok dedem açısından seviniyorum. Şu günlerde Sırma'nın bebeği ona ilaç gibi gelecek.

Onu kucağına alacak, sevip okşayacak.

İlk torun çocuğu...

Ne demek...

Yeni yıl dedim de, yılbaşı nedeniyle işlerimizde epeyce bir hareketlenme var.

Disney World için çalışmalarımı da sürdürüyorum.

Bu tempoda gidersek, yeni bir eleman alabileceğiz. Bayan Bella'yla önceliğimiz, işten çıkarttıklarımızdan boşta olanlardan yana olacak.

Ha, bir önemli haber daha...

Yasemin aradı. Babaannem evine birini almış!

Oley!

Bu ne büyük bir olaydır, biliyor musun sen, sevgili defter!

İşin arka planına gelince; Safiye Teyze yardımcı olmuş.

Babaannemin beğendiği kadın (Bu, Safiye Teyzede çalışan hanım oluyor) kendi akrabasını tanıştırmış.

Ve bu hanım babaannem tarafından beğenilince...

Mutlu sona ulaşılmış!

"Peki," dedim, "ilişkiler nasıl yürüyor?"

Yasemin güldü. "İlk günler çok yakınıyordu, dertsiz başıma dert açtınız, deyip duruyordu ama bu giderek azaldı. Zaten biz de hanımdan anlayışlı olmasını istemiştik, en azından ilk zamanlarda. Uzun sözün kısası, işler yolunda. Hep sorunlar için arayacak değilim ya, bu kez de iyi haberi vereyim diye geçtim telefonun başına."

"Çok teşekkürler... İlk fırsatta arayacağım babaannemi. Bakalım bana neler anlatacak."

Bugünlük de bu kadar sevgili defter.

7 Ocak, Pazar

Peş peşe iki güzel olay yaşadık!

Önce bizim Süslü ile bebişi geldi, bu bir... İkincisi de tüm aile dedemin evinde, dedemin etrafında kutladı yeni yılı...

Bunun böyle olmasına ailece karar verdik. Elbette ki gecenin yıldızı Sude Mey'di. Aman o ne tatlı şey öyle...

Sırma da onu bir süslemiş ki...

Dedemin kucağına verdiğinde, dedemin bakışlarını görecektin, sevgili defter.

Ve hayret bir şey, kimsenin kucağına gitmeyen, hemen ağlayan o bebek, dedemim kucağında gülücükler yaptı, kendince konuşma anlamına gelecek sevimli sesler çıkardı.

Enişte m, "Kıskandım valla, biz alınca ağlıyor," deyince,

"Akıllı kız o," dedi dedem, "kime gideceğini biliyor."

Gülüşmeler... gülüşmeler...

Minik ayaklarını, ellerini okşadı, sevdi, gıdıklayıp güldürdü de onu.

Yani dedeme bundan güzel bir yeni yıl armağanı ola-mazdı.

Sırma'ya gelince, kilolarını vermiş, daha şimdiden incecik olmuş.

Tabii hemen bu durum üzerine yorumlar başladı!!!

"Kızım," diyerek konuya girdi anneannem, "bak emziriyorsun, umarım yediğine içtiğine dikkat ediyorsundur. Seni biraz zayıf gördüm."

"Ben iyiyim, anneanneciğim, merak etmeyin," dedi Sırma, ama Deniz atıldı.

"Sude Mey'e bakacağım diye ne doğru dürüst uyuduğu var, ne de yediği... Bir lokma alıyor, derken çocuk ağlıyor. Sırma hemen yemeğini bırakıp ona koşuyor."

"Ya ne yapayım istiyorsun, bırakayım çocuk ağlasın mı?" Sinirlenmişti Sırma.

"Sadece önce yemeğini bitir, sonra bebeğine git, diyorum. Bir iki dakika ağlamakla bir şey olmaz ki..."

"Tipik erkek görüşü," diye homurdandı Sırma.

"Hem ağlamak çocuklara iyi gelir, yavrum, ciğerleri açılır," demez mi anneannem.

Sırma gözlerini devirerek, bu sözlerden sonra ben ne diyebilirim ki, dercesine baktı bizlere.

"Yani anneanne... bazen... öyle şeyler söylüyorsun ki... inanılmazsın."

"Yalan mı canım," diye devam etti anneannem, "hepimiz çocuk büyüttük, ağladılar da, ettiler de, sonunda hepsi büyüyüp çıktı ortaya. Bu kadar da üstüne düşülmez ki..."

"Tamam anneanneciğim, tamam," dedi Sırma sinirli sinirli.

Ama büyüklerin Sırma'ya aldırdıkları yoktu.

Yorumlar devam ediyordu.

"Bak, sonra hastalanırsın, karışmam..."

"Hah işte, ben de tam bunu söyleyecektim. Kim bakacak çocuğa o zaman?"

Klasik aile muhabbetimiz anlayacağın...

Sırma konusunda başka söylenecek söz kalmayınca, bu kez gözler bize döndü.

"Eee, sizden ne haber?"

"Bak işte öyle böyle derken Sude Mey de çıktı ortaya..."

"Hem ne bekliyorsunuz, anlayabilmiş değilim."

Klasik aile muhabbeti dedim ya...

Yapmasalardı şaşardım zaten.

Soframız yine pek güzeldi.

Dedeciğim solgun ama ailesiyle birlikte olduğu için mutluydu.

Anneannemse pek şıktı. Gecenin şerefine en güzel elbisesini giymiş, incilerini takmıştı.

Onu böyle giyimli, bakımlı görmek hepimizin moralini yükseltiyor. Sanırım o da buna, aile fertlerinin kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak için, özen gösteriyor.

Ne kadar ilginç bir psikoloji...

Dedemin ağır ve çaresiz bir hastalığı yaşadığını bile bile, anneannem bakımlıysa, hepimiz daha bir moralli oluyor, canım o kadar da kötü değil, öyle olsa anneannem böyle olur muydu, diye düşünerek avutuyoruz kendimizi.

Bu bakımdan anneannemi çok takdir ediyorum. Ev hiçbir zaman hasta evi havasına bürünmedi.

Her zaman düzgün ve temiz...

Her zaman vazolarda çiçekler var.

Ve kendi de her zaman bakımlı.

İşte bu hem dedeme hem aileye hem de eminim kendisine moral veriyor.

Demek ki neymiş?

Hiçbir koşulda kendini koyuvermeyeceksin.

Görünümün önemini bileceksin.

Anneannemden alınacak çok dersler var.

Sırma'ya gelince... Çok iyi bir anne.

Öyle sabırlı ki...

Bebeğine de bir düşkün bir düşkün...

Yani ben bizim kızın böyle bir anne olacağına kırk yıl düşünsem inanmazdım.

Artık Dubai'den de yakınmıyor, tam tersine, "Meğer Dubai tam da çocuk büyütecek yermiş," diyor.

İyi mi...

Aklıma ilk aylardaki isyanlar geldi o bu sözleri edince... Bir şey demedim tabii. Aslında benim işlerimin yoğunluğu, onun da bebeğinin bakımıydı derken pek sık buluşamadık.

On beş gün sonra dönüyor.

Ama ziyanı yok, yılbaşında birlikteydik ya...

Ve de dedemi mutlu edecek bir yeni yıl toplantısı yaptık ya...

Şu dönemde önemli olan da buydu zaten.

1 Şubat, Perşembe

Şu anda uçaktayım!

Son haftalarda öyle bir koşuşturma içindeydim ki...

Hem de kaç yönde...

İş hayatı hızlandıkça hızlanıyor. (Hiç şikâyetçi değilim bu konuda, hiç...) Ve öpülesi bir haber...

İşten çıkarmış olduğumuz elemanlardan birini geri almış durumdayız!

Nasıl bir mutluluk bu, bilemezsin.

Kaç yönden, kaç türlü...

Disney gezisinin ayrıntıları beni çok oyaladı.

Otel rezervasyonunu olabilecek en erken zamanda yaptırmama karşın tam da istenen gibi olmadı. Millet altı ay öncesinden yer ayırtıyor anlaşılan.

Sonra restoranlar... Oralarda da epeyce önceden yer ayırtmak gerek. Tabii ki popüler olanlardan söz ediyorum, yoksa McDonalds'larda her zaman yer bulunur, efendim.

Bir de rezervasyonlu çocuk programları var. Onları yaptırabilmek için de genç yolcularımızın tercihlerini bilmem gerek.

Ve işte bu ve benzeri bir sürü ayrıntı.

Neyse, hepsi halloldu.

Ve tüm gezginlerimizle bu sabah havaalanında tanıştım. Bugüne dek hep Zühal Hanımla konuştuk, programları onunla yaptık. Uyumlu, akıllı bir kadın, üstelik çok da hoş.

Grubumuz üç hanım, beş çocuktan oluşuyor.

Hanımlar, anladığım kadarıyla, çok eski ve yakın dostlar... Belki de okuldan arkadaşlar.

Adları, Mine ve Nadire...

Mine Hanıma da bayıldım. Kısacık kesilmiş sarı saçları, ışıl ışıl bakan masmavi gözleriyle sıcacık bir sarışın.

Hemen elini uzatarak, "Ben Mine, Serra Hanım," diyerek kendini tanıttı. Sonra da, "Bu gezinin tüm yükü sizinle bizim Zühal'in omuzlarındaydı, değil mi," diyerek güldü. "Nadire'yle ben hazıra konduk."

Şimdi bu Mine Hanımın eşi de aynı Zühal Hanımınki gibi iş dünyasının devlerinden.

Ama şu iki kadına bakan, kot pantolonları, tişörtleri ve rahat tavırlarıyla bunlar olsa olsa tatile çıkmış iki iş kadını, der.

"Nerede kaldı bu Nadire?" diyerek saatine baktı Zühal Hanım.

Mine Hanım güldü. "Nadire'yi bilmez misin, mutlaka son dakikada gelir."

Üçüncü arkadaş Nadire Hanımı beklerken, çocuklarla tanıştırıldım.

Zühal Hanımın kızı Zeynep yedinci sınıf, oğlu Doğan beşinci sınıf öğrencisiymiş.

Mine Hanımın da bir kızı, bir oğlu var. Nilay'la Cem. Nilay sekizinci sınıftaymış, Cem ise dördüncü.

Bir yandan onlarla konuşuyor, bir yandan da telaşlanmaya başlıyordum. Nerede kaldı bu üçüncü arkadaş?

Baksana, geç kalmak gibi de bir alışkanlığı varmış, diye söyleniyordum içten içe.

"Halı işte," dedi Zühal Hanım, "Nadire! Nadire! Buradayız."

Ve telaşlı adımlarla bize yaklaşan bir hanım.

Evet, o da kot pantolon giymişti ama...

Üstte leopar desenli, parlak mı parlak bir bluz...

Ayaklarda yine leopar desenli espadriller...

Kocaman güneş gözlüğü –kenarında kocaman YSL yazılı...

Kollarda bol bol ince altın bilezikler...

Veee parmakta tek taş yüzük...

"Ay sormayın," dedi soluk soluğa. Ve, "Bir trafik, bir trafik, deli olacaktım nerdeyse," diye anlatmaya başladı sadece ve sadece arkadaşlarına bakarak. Sanki ben bir görünmez insandım.

Bir süre sonra Mine Hanım, "Nadireciğim, bak bu Serra Hanım," deyince lütfedip bana bakma zahmetinde bulundu.

Bakmasına bakmıştı ama o ne bakıştı öyle...

Minicik bir böceğe bakar gibiydi, bu da ne böyle, dercesine.

"Yani rehberimiz..."

"Evet," dedim, "rehberiniz."

Zühal Hanım atıldı. "Aslında Serra Hanım hem turumuzu düzenledi hem de bizimle geliyor rehberimiz olarak. Kendisi Alga Tur'un ortaklarından..."

Bu bilgiler ışığında sanırım gözünde bir gıdımcık yükseldim.

"Memnun oldum," dedi yarım ağız.

Çattık, dedim içimden.

Biz turizmcilerin en sevmediği müşteri türünden bir örnekle karşı karşıyaydım.

Para verdim, diye düşünürler ve sanki rehberin sadece vaktini değil ruhunu da satın almışlardır.

Tavır budur.

Kapris yaparlar.

Sürekli yakınırlar.

Hava bozsa, rehberden hesap sorarlar. Emeğe ve çalışana saygısızdırlar. Sadece ve sadece paraları vardır.

Ve işin kötüsü, bu para da onların çirkin taraflarını vurgular.

Neyse, müşteri velinimetimizdir, felsefesini uygulayarak gülümsedim.

"Hepimiz burada olduğumuza göre, artık güvenlikten geçebiliriz."

"Ay, bir dakika," dedi Nadire Hanım, sonra avazı çıktığı kadar, "Emirhaaan!" diye bağırdı. Ortalıkta kimse yoktu.

Bense, nasıl olsa oğlunun nerede olduğunu biliyordur, onu alıp bize katılacak, diye düşünmüştüm.

"Nereye kayboldu bu çocuk?" diye telaşla bakınıyordu etrafına.

"Bak Nadire bak, orada oturuyor, 'i-pod'una kaptırmış kendini."

Nadire Hanım bir hışım oğluna doğru seyirtti. "Seni çağırıyorum iki saattir, duymuyor musun."

"Ne var yaa..."

"Ne varı var mı... Uçağı kaçıracağız senin yüzünden..."

"Tamam, tamam," diyen bıkkın bir ses.

Böylece güvenlikten geçip uçağımıza bindik. Kimi pencere kenarı istemişti, kimi koridor. Sonuçta herkes oturdu.

Azizim, bu her anlamda uzuuun, upuzun bir gezi olacağa benzer ya, haydi hayırlısı.

New York'a dokuz-on saatte varılıyor, oradan Orlando'ya giden uçağa binilecek ve gece yarısı Orlando'ya inilecek. Disney'in otobüsü veya minibüsü gelip bizi havaalanından alacak ve Disney World'e götürecek.

Son kez bir şey isteyip istemediklerini sorduktan sonra ben de kendi yerime yerleştim ve bu satırları yazıyorum.

Gece yarısı

Ohh şükürler olsun, kazasız belasız otelimize ulaştık ve yerleştik.

Yolculuğumuz iyi geçti. Tam da tahmin ettiğim gibi Emirhan dışında tüm çocuklar ya film izlediler ya da uyudular. Emirhan ise koridorda futbol oynamaya kalkışınca hostesten kibar bir dille de olsa bir güzel azar yedi.

Ağzına sağlık, dedim içimden.

Aslında bu uyarıyı annesinin çoktan yapması gerekirdi ama kadının umrunda değil. Oğlu etrafı rahatsız ediyormuş, etmiyormuş, hiç oralı değil.

Asıl benim anlamadığım, Zühal ve Mine Hanımlar bununla nasıl arkadaşlık yapıyorlar. Öylesine zıt tipler ki...

Yarın yoğun bir gün bekliyor bizi, o nedenle daha fazla oyalanmadan yatmam gerek.

Amerika Birleşik Devletleri'ne ayak bastığımıza göre...

Good night!

2 Şubat, Cuma

Sabah kahvaltıya gitmeden önce lobide buluştuk.

Otelimiz çok hoş. 1920'lerden bu yana var olan bir yer. Tabii ki restore edilmiş ve o yıllara özgü özellikler korunmuş.

Yani hemen yıkıp yerine beton yığını binalar yapmamışlar!!!

Çalışanların giysileri hep sarı-beyaz. Erkekler golf pantolonu, beyaz çorap, beyaz pabuç, sarı beyaz çizgili gömlek giyiyor ve kasket takıyorlar. Kadınlarsa sarı beyaz üniformalarıyla dolaşıyorlar. O dönem bu tür giysi ve renkler kullanılırmış. Lobi muhteşem.

İlk göze çarpan görkemli bir avize ve dev bir kuş kafesi... İkinci katta, daha doğrusu galeride büyük bir orkestra... O yılların ünlü müzikallerinden parçaların yanı sıra swing ve caz şarkılarını da çalıyorlar. Neşeli parçalar... Hoş, hafif, köpük gibi...

Rezervasyonlu sabah kahvaltısında çocuklar masal kahramanlarıyla tanışacaklar.

Önce masanı gösteriyor, seni bir oturtuyorlar, sonra gidip açık büfeden dilediklerini alıyorsun.

Büfe çok zengin...

Yok, yok...

Meyveler, kurabiyeler, kekler, reçeller, peynirler, değişik ekmekler, yumurta, sosis ve daha neler neler...

Veee tam bizim çocuklar büfeden gelip oturmuşlardı ki, *Alice Harikalar Diyarı*'nın baş kahramanı Alice bizim masaya doğru yönelmez mi... Mavi giysisi, beyaz önlüğü ve upuzun sarı saçlarıyla çok sevimli bir Alice bu.

Bizim çocuklar alışık olmadıklarından azıcık çekingen duruyorlardı; oysa öbür masalardakiler hemen Alice'in yanına gidip fotoğraf çektiriyor, defterlerini imzalatıyorlardı.

"Ne yapıyorlar bunlar böyle?" diye sordu Zühal Hanım.

Onu yanıtlayacağıma, "Çocuklar," dedim, "sizlere sürpriz armağanlarım var."

Ve heybemden beş adet defter çıkarıp dağıttım.

"Bunlar imza defterleri. Bir masal ya da film kahramanıyla fotoğraf çektirdikten sonra bu sayfaları onlara imzalattırıyorsunuz. Yanındaki sayfaya da çektirdiğiniz fotoğrafı iliştiriyorsunuz. Böylece bu tur bittiğinde sizlere fotoğraflı, imzalı bir anı defteri kalıyor."

"Süper," dedi Nilay, gözleri parlamıştı.

"Gerçekten..." dedi Zeynep defterini alırken.

Delikanlılarsa defterin renkli sayfalarını inceliyorlardı.

Birden Zühal Hanım, "Sana Serra diyebilir miyim, Serra Hanım çok resmi oluyor," dedi.

"Memnuniyetle."

"Ama sen de bize isimlerimizle hitap edeceksin," dedi ve ekledi, "bu defterlere ve fikre bayıldım. Çok teşekkürler... Şimdi bize borcumuzu da söylersen..."

"Borç filan yok, bu acentemizin armağanıdır."

"İyi ama bir tane olsa haydi neyse, tam beş defter biraz fazla olmuyor mu, Serracığım?"

"Olmuyor," dedim ve ekledim. "Konu kapanmıştır."

Mine, Selin'in elinden defteri almış, sayfaları inceliyordu ki, birden alnına bir tokat atarak, "Ne aptalım, fotoğraf makinemi almadım!" diye bağırdı.

"Ben de," *diye inildedi Zühal.*

"Hiç sorun değil," diyerek heybemden Özgürcüğümün armağanı olan fotoğraf makinemi çıkardım.

"Harikasın," dedi Mine.

Hele de çocuklar bir sevinmişlerdi ki bu habere. İşte tam bu sırada, Alice artık bizim masaya gelmiş, gülümsüyordu. Bekliyordu.

"Haydi çocuklar," diye fısıldadım.

Önce Zeynep'le Doğan poz verdiler Alice'yle, sonra Nilay'la Cem. Bu arada Emirhan'la annesi çekişip duruyorlardı. O, "İstemiyorum yaa," diye omzunu silkiyor, annesiyse, "Hadi ama," diye onu zorluyordu.

"Madem istemiyor, kalsın," dedim, çekişmeyi sonlandırmak için.

"Olur mu," diye bu kez bana çıkıştı Nadire, "madem herkes çektiriyor, onun nesi eksik."

İyi de kardeşim, istemeyen ben değilim ki, senin huysuz ve şımarık oğlun.

"Nasıl isterseniz," dedim ve yerimden kımıldamadım. Herhalde oğlunu kucaklayıp Alice'in yanına götürecek halim yoktu.

Ana oğul böyle itişirken Alice bizleri selamlayıp yan masaya geçti.

Oh, oh, oh olsun!

Aman Nadire oğluna bir kızsın bir kızsın. Neden herkesten geri kalmış da... Bak âlemin çocukları nasıl da poz veriyorlarmış da... Vır vır vır...

Derken 'Mary Poppins' geldi. O da aynı *Mary Poppins* filmindeki kıyafeti taşıyordu üstünde. Elinde de şemsiyesi ve çantası...

Bizim çocuklar bir kere kaptırdılar ya, hemen fırlayıp ellerini onun beline atıp pozlar verdiler. O da çok sevimli bir genç kadındı.

Kiminin burnuna bir fiske attı, kimini öptü. Ben de onları bol bol çektim.

Derken ite kaka bir suratsız Emirhan fotoğrafı da çektim, çünkü annesi eğer fotoğraf çektirmezse odada 'kemiklerini kıracağı' tehdidini savurmuştu.

İşte böylece çocukların sevdiği masal kahramanları teker teker geldiler, fotoğraflar çekildi, defterler imzalandı.

Hoş bir deneyim oldu çocuklar için...

Kahvaltıdan sonra 'Magic Kingdom'a gittik. Yolda Mine, "Doğrusu buranın bu kadar büyük olacağını hiç tahmin edemezdim," dedi.

"Disney World neredeyse bir kasaba büyüklüğünde. Çok geniş bir arazi içinde kurulu. Ve bu alanda oteller, göller, parklar, eğlence yerleri, restoranlar bulunuyor. Örneğin, dört büyük temalı parkı var. Her parkta o temaya uygun oyuncaklar, gösteriler, eğlence ve dinlence yerleri yapılmış.

"Biz şimdi bunlardan 'Magic Kingdom'a gidiyoruz. Bundan başka Epcot, Animal Kingdom ve MGM Stüdyo parkları var."

"Ohoo," dedi Zühal, "biz bunları üç günde hayatta bitiremeyiz."

"Zaten öğrendiğime göre, buralılar birkaç yıl üst üste geliyor, çocuklarının yaşına uygun parkları ve oyuncakları seçip birkaç gün kalıp dönüyorlar. Tabii çocuklara sorsanız, onlar aylarca kalabilirler burada."

"Haklılar valla," dedi Mine.

"Magic Kingdom ne demek," diye sordu Emirhan.

"Büyülü Krallık diyebiliriz."

"Çok güzel yaa..." derken gözleri parladı. Magic Kingdom'da da bölümler var. Her bölümde ayrı bir gösteri...

Programı okudum, herkes görmek istediği yeri söyledi.

Böylece kimine hep birlikte kimine ayrı gruplar halinde gidildi.

Nerelere mi gidildi? Ağaç eve tırmanıldı.

Kocaman bir ağacın dallarına oturtulmuş mükemmel bir ev. Bir çocuk klasiğinden esinlenerek yapılmış. Sanırım, *İsviçreli Robinsonlar*'dan.

Sonra, Hawai dekorunda, yapma kuşlarla düzenlenmiş bir gösteri...

"Aloha, Hawai dilinde merhaba demekmiş, anne!" diye heyecanla anlatıyordu Cem annesine, bu yeni öğrendiği sözcüğü...

Derken, *Mickey Mouse'un Filarmonik Orkestrası* adlı gösteri...

Geniş bir sinema salonuna giriyorsun. Üç boyutlu izlence için herkese gözlük dağıtıyorlar. Ve Mickey muhteşem bir müzik eşliğinde orkestrayı yönetirken, arada bir dönüp izleyicilere neler fırlatıyor neler...

Hepsi üstümüze geliyor gibiydi.

Millet çığlık, kıyamet...

Gerçekten ilginç ve eğlenceli bir gösteriydi.

Öğle yemeğini küçük sempatik bir yerde yedik ve dinlendik!

Şimdi bu Disney World bir kalabalık bir kalabalık...

Dolayısıyla tüm gösterilerin önünde kuyruklar oluşuyor. Ve her gösteri için ayakta bekliyorsun da bekliyorsun.

Eh, durum bu olunca, haliyle bir süre sonra yorgun düşüyorsun.

Akşam üstü 'Magic Kingdom'ın merkezinde geçit töreni varmış. Koşup cadde kenarında yerimizi aldık.

Kırmızı-beyaz ceket ve şortları, altın rengi püsküllü apoletleriyle bando üyeleri pek göz alıcıydı. Önlerindeyse baton-ları havaya atıp tutan güzel kızlar...

Onların arkasından, Amerika'nın ilk yıllarını çağrıştıran uzun etekli, şapkalı hanımlarla, o dönemin giysileri içindeki erkekler dans ederek geçiyorlardı.

Derken bir at arabası ve kovboylar...

Masal kahramanları...

Mickey ve Minnie...

Peş peşe geçiyorlar, yol kenarına dizilmiş çocuklar onları alkışlıyordu.

Bayraklar dalgalanıyor...

Trampetler çalıyor...

Kahkahalar, alkışlar yükseliyordu.

Bizim takım bayağı yorulmuştu. Dönmeye karar verdik. Bu kez de Emirhan dönmek istemiyordu. Ne ters çocuk...

Herkes eğlenirken o somurtuyor.

Herkes yorulunca, o açılıyor ve eğlenmek istiyor.

Tabii hemen annesi duruma el koydu ve, "Otele dönüyoruz, hiç anlamam. Bütün gün ayakta durmaktan canım çıktı zaten," dedi. O da çaresiz homurdana homurdana bize katıldı.

Otele dönünce Selin, "Çocuklar, havuza girelim mi?" deyince hepsi bu fikre bayıldı.

Nadire, "Ben odama gidip uzanacağım," Zühal ise, "Ne dersin Mine, biz de bir dalıp çıkalım mı," dedi.

"Su soğuk değil midir? Gerçi buranın iklimi ılıman ama yine de şubat ayındayız ne de olsa."

"Suyu ısıtıyorlar, onun için üşümezsiniz ama çıkınca hemen havlulara sarınmak gerek."

"Serracığım, senin de bilmediğin yok," dedi Mine.

"Görevimiz efendim."

"Sevsinler," diye benimle şakalaşmayı sürdürdü.

"Hadi gidelim, en azından çocuklara göz kulak oluruz," dedi Zühal, sonra da bana döndü. "Sen de odana git, biraz dinlen. Bizleri gezdireceğim diye helak oldun."

Ne yalan söyleyeyim, bu sözleri ikiletmedim. Fiziksel yorgunluktan çok gerilim beni yoruyor. Her şey yolunda mı? Aman bir terslik olmasın.

Hele de çocuklarla ilk turum bu benim. O nedenle stres katsayısı çok daha yüksek.

Odama girer girmez, duşun altına attım kendimi, bıraktım sular üstümden uzun uzun aksın.

Sonra yatağıma uzanıp sevgilimi aradım.

"Nasıl gidiyor?" diyen sesi içimi ısıttı.

"Daha ilk gün ama ben çoktan haşat oldum."

"Yakıştı mı ama..."

"Sen de bilmem kaç saat uç, sonra da her biri ayrı telden çalan tam beş adet çocuğu mutlu etmeye çalış da göreyim seni..."

"Vah benim sevgilim... Ama bir düşünsene, şunun şurasında butik turlara başlayalı ne oldu ve sen değişik teklifler aldın.

"Önce sınıf toplantısı, sonra özel bir doğum günü, şimdi de çalışkan çocuklara ödül gezisi..."

Nasıl da moral verir, sevgilim benim.

"Sağ ol canım," dedim, "sen nasılsın, işler nasıl?"

"Bildiğin gibi... Dün gece annemlerde yemekteydim."

"Çok iyi," dedim ama içim bir tuhaf oldu.

Acaba Nuran Anne, bu kız yine gezide, oğlum yalnız kalıyor, filan gibi şeyler düşünür mü?

Belki de düşünmez ama ne bileyim, bazen öyle beklenmedik çıkışlar yapıyor ki, ben de nasıl davranacağımı şaşırıyorum. Böyle bir psikoloji içine girince ondan uzak duruyorum, ben uzak durunca da o büsbütün alınıyor. Ve bir kısır döngüdür yaşanıyor.

Aslında bunlar biraz da açık konuşamamaktan kaynaklanıyor. Ama durduk yerde ben nasıl gidip sevgili Nuran Anne, galiba aramız biraz limoni, ne dersiniz bu duruma, diyeyim.

Örneğin, geçen bayramda, bayram ziyareti sorun oldu.

Özgür, annem alınıyor, önce onlara gidiverelim, dedi. Ben de bu 'gidiverelim' sözcüğüne aldanıp peki dedim. Gideriz, otururuz, sonra kalkıp önce dedemlere, eğer annem dedemlerde değilse, oradan anneme uğrarız, diye düşünmüştüm.

Yani küçük, kısa bir ziyaret olarak algılamıştım.

Oysa bütün gün sürecek bir aile şöleninin içine düşmüşüz meğer. Biz gittiğimizde, tüm aile ve akrabalar oradaydı.

Nuran Anne de sofrayı hazırlamış, "Hiç anlamam, öğlen yemeğini hep birlikte yiyeceğiz," demez mi...

Buyrun bakalım...

Ben bunu bildik bayram oturması olarak düşündüğümden anneanneme söz vermiştim, Özgür'le geleceğiz, diye. Nereden bilebilirdim bir öğlen yemeği, daha doğrusu bayram yemeği olduğunu. Kimse bana bir şey söylememişti ki...

Orada oturduğum sürece diken üstündeydim, inan. Sonunda sofraya oturuldu, iki lokma aldım ve Özgür'e, "Sen beni idare et, ben dedemlere gidiyorum, sen de sonra gelirsin," diye fısıldayıp yavaşça masadan kalktım.

Özgür, "Ama..." filan diyecek oldu.

"Burası kalabalık, belki annen daha sonra fark eder, ona, keyfinizi bozmamak için böyle sessizce gittiğimi, dedemlerin beklediğini söyle, n'olursun Özgürcüğüm," dedim ve Nuran Anne mutfaktayken fırlayıp çıktım.

Tabii o cin kadın odaya döner dönmez yokluğumu fark edip, "Serra nerede?" demiş –müthiş kızmış!

Öte yandan, dedemlere neden geciktiğimi anlattım, beklettiğim için özür diledim.

Hiç sorun etmediler!

Özgür geldiğinde ona da tek kelime etmediler.

Yani, neden geciktiniz –yok!

Ben yaşlı ve hastayım, önce beni ziyaret etmeniz gerekirdi –yok!

Anlayışlı bir tavır, hoşgörülü bir yüz ifadesi ve keyifli bir sohbet...

İşte var olan buydu.

Oysa Nuran Anne cephesinde benim oradan ayrılmam bayağı bir olay oldu.

Neden ona söylemeden gitmişim. Kabahatim bu. Doğru! Haklı!

Ona haber verip çıkmalıydım.

Ama o kadar ısrarcı, o kadar ısrarcı ki, elinden kurtulamazdım.

İlle de yemeğin sonuna kadar kalmamı isterdi. Hatırım için şundan da ye, bundan da ye, derdi.

Eh, ben de sabahtan beri orada oturmuşum zaten, dedemler bekler öte yanda. Bir de hesapta olmayan öğle yemeği çıkmış, artık bırak da gideyim, değil mi...

Ama adım gibi biliyorum, dedenlere bir telefon et, deyip ille de o yemeği yedirmeye çalışacaktı.

Ben de durup savaşmak yerine, kaçmayı yeğlemiştim.

İşte suçum buydu, hâkim bey.

Tabii sonra durumu düzeltmeye çalıştım, ama artık ne derece başarılı oldum, bilemem.

Bak, telefonda bir cümle beni nereden alıp nerelere getirdi. O telaşlı günlerde bunu yazamamıştım.

Akşam yemeğini otelin restoranında yedik. Güler yüzlü garsonlar çocuklara kral-kraliçe muamelesi yapıyorlar. Burada çocuklar kelimenin tam anlamıyla birinci sınıf vatandaş...

Yemekten sonra da göl kenarında çimlerin üstüne oturup havai fişek gösterisini izledik. Tek kelimeyle muhteşemdi.

Ne yıldızlar, ne çiçekler oluşuyordu o ışık seli içinde... Ve böylece Disney'de birinci günümüzü, kazasız, belasız, başarıyla tamamladık.

3 Şubat, Cumartesi

Bugün Epcot Parkı'na götürdüm onları.

Şansımıza Çiçek ve Bahçe Festivali'ne denk düşüyordu tarihlerimiz. Bunu rezervasyonları yaparken öğrenmiş ve mutlaka değerlendirilmeli diye düşünmüştüm.

Nitekim daha ilk adımı atarken, bir çiçek şöleniyle karşı karşıya olduğunuzu görüyorsunuz.

Gölün üzerinde yüzen büyük, yayvan çanaklarda çiçek aranjmanları...

Yemyeşil çimenlerin üstüne çarpıcı renklerde çiçeklerle yazılmış yazılar...

Tüm sokak lambalarının altında, rengarenk çiçek ve sarmaşık dallarıyla bezeli sallanan saksılar...

Ve bitkilerden oluşturulmuş heykeller...

Her köşede bitkilerin budanmasıyla oluşturulmuş bir Disney karakterinin heykeli çıkıyor karşınıza...

İnanılmaz bir görsel şölen.

Az ileride bir suni göl...

Etrafında çeşitli ülke pavyonları...

Çin, Japonya, Fransa, Meksika, İngiltere, Norveç, Kanada, Almanya...

Ve her ülkenin kendine özgü yemeklerini sunan restoranları...

Festival nedeniyle bu ülke pavyonlarına bir de bahçe düzenlenmesi eklenmiş. Örneğin Fransızlar ünlü parfümlerinin kaynağını oluşturan kokulu bitkiler bahçesi düzenlemişler.

Çay meraklısı İngilizler, bir çay bahçesi oluşturmuşlar, çeşitli çay bitkileriyle. Ve bunları aralara serpiştirdikleri çay fincanlarıyla zenginleştirmişler.

Doğal olarak...

Çocuklar için özel bir köşe...

Adı, 'Genç Bahçıvanlar'.

Burada çocuklar bahçeyle ilgili bilgileri, kendi elleriyle dikerek, kazarak, deneyerek öğreniyorlar.

"Denemek ister misiniz çocuklar?" dedim. Hemen atıldılar.

Bir tek Nadire, "Emirhan! Ellerin kirlenecek, üstün başın batacak," diye önledi çocuğu.

Neyse, zaten fazla oyalanamazdık çünkü Norveç pavyonundaki eski ve karanlık Viking şatosunda kahvaltı randevumuz vardı.

Bu kahvaltıda da herkes şato adetleri gereğince karşılanıyordu.

Dönemin şatafatlı kıyafetini giymiş teşrifatçısının, sopasını yere vurduktan sonra, "Nilay ve Cem Hazretleri geldiler," şeklindeki duyurusu bizimkileri pek bir gül-dürdü.

Tüm çocuklar eski zaman soyluları gibi karşılandıktan sonra kahvaltıya geçildi. Burada da masal prensesleri dolaşıp imza veriyor, çocuklarla fotoğraf çektiriyorlardı.

Pamuk Prenses, Uyuyan Güzel, Sindrella-Külkedisi ve daha başka masal kahramanları...

Bizim çocuklar artık usta olmuşlardı. Prenseslerle birlikte poz veriyor, hemen defterlerini uzatıyorlardı. Emirhan bile havaya girmişti.

Kahvaltıdan sonra, Minnie'nin muhteşem kelebek bahçesine gittik.

Yine çeşitli çiçeklerle bezeli bir kameriyede yüzlerce kelebek oradan oraya uçuşuyor, çiçeklerin üstüne konunca çocuklara onları inceleme fırsatı veriyordu.

Daha sonra 'deniz altında' bir gezintiye çıktık.

Dev istiridye formundaki vagonlara oturup tünellerden geçiyor, yapay olarak hazırlanmış denizaltının çeşitli güzelliklerini ve 'deniz kızlarını' inceliyorsun.

Ve başka bir gösteri...

Bir tür film gösterisi...

Çeşitli filmlerden bazı kareleri canlandırıyorlar ve sen de onun içinde yer alıyorsun.

Kâh korkunç bir sahnenin içine düşüveriyorsun...

Kâh 1930'ların mafya çatışmasının orta yerinde kalıyor, yaylım ateşine tutuluyorsun.

Emirhan, özellikle bu gösteriye bayıldı.

Ve, ilk kez yanıma gelip, "Serra Abla, n'olur, bunu bir kez daha görelim," dedi.

"Aaa oğlum, saçmalamasana..."

"Anne yaa... Hele de o mafya çatışmasını çok sevdim. Bir daha görmek istiyorum."

"Bak saat kaç oldu. Bittim, yoruldum," dedi Nadire, sonra zavallı Mine'ye döndü, "Siz de bir şey söyleyin ama..."

Zühal yorgun yorgun gülümsedi.

"Sana yerden göğe kadar hak veriyorum Nadireciğim ama biz bu geziyi çocuklar için düzenlemedik mi, eh, o zaman da elimiz mahkûm, onların isteklerine boyun eğeceğiz."

"Valla ben gidip şurada oturacağım, siz de ne haliniz varsa görün," dedikten sonra bana döndü Nadire, "Serra, sen de iyice yüklü program yapmışsın. Hani, bunun bir dinlenme payı olur, bir nefes alırız. Nedir bu, oradan oraya koştur dur. Kusura bakma ama bir program bu kadar da tıkış tıkış olmaz."

"Serra Abla, hadi yaa... Bak annem dinlenecek. Biz seninle gidelim, şu sinema gösterisini bir kez daha görelim."

"Peki, Emirhancığım," der demez, öbür çocuklar da, "Biz de, biz de," diye bağrıştılar.

Mine, "Serracığım, Allah sana kolaylık versin ama biz burada Nadire'yle oturup sizi bekleyeceğiz," dedi. Bir yandan gülüyor, bir yandan da göz kırparak Nadire'yi işaret ediyordu, sen ona aldırma, dercesine.

Allahı var, çocuklar çok efendi. Zaten yaşları da büyük olduğundan her söyleneni yapıyor, kurallara uyuyorlardı. Hem Zühal, hem Mine çocuklarını çok güzel yetiştirmişler.

Nadire ise...

Neyse, boşver.

Sonuçta, çocuklarla birlikte film karelerini bir kez daha yaşadık.

Oradan oyunlar oynanan bölüme geçtik. Çeşitli oyunları denedik, epeyce de eğlendik.

"Çocuklar," dedim, "artık dönmezsek, akşam yemeğine yetişemeyeceğiz. Üstelik orada yer ayırttım."

"Biraz daha oynayalım," dedi Cem.

Emirhan hemen onu destekledi. "N'olur, n'olur..."

"Ama annelerinizle aramı açacaksınız. Hem akşam yemeği için kent merkezine gideceğiz. Orada da ilginç şeyler var, ayrıca havai fişek gösterileri de var."

Mecburen kabullendiler.

Kent merkezinde yine ünlü bir restoranda yer ayırtmıştım. Sevgili konuklarımın (bildiğin gibi biz turizmciler müşteri yerine konuk sözcüğünü kullanmayı severiz) arzusu doğrultusunda...

Gündüz nerede olsa bir şeyler atıştırırız ama akşamları güzel yerlerde yiyelim, demişlerdi.

Haklılar!

Şunun şurasında, ilk geceyi saymazsak, üç geceleri var. Her yönden tatmin edici bir yemekten sonra kent merkezinin gece halini bir görelim, dediler.

Anlatması öyle zor ki sevgili defter, görmek gerek. Tam dozunda keyifli bir müzik dalgalanıyor havada. Seni de neşeli kılıyor.

Farkında olmadan mırıldanmaya başlıyorsun, melodilerle birlikte.

Rüzgârda rengarenk bayraklar...

Sokaklarda, koşuşan çocuklar...

Bütün bu gürültüde, arabalarında uyuyan bebeler...

Ve anne babalar...

Kimi çocuğunu omzuna almış dolaşıyor. Kimi eteğine yapışmış çocuklarıyla bir dükkândan çıkıp öbürüne giriyor.

Kimi çocuk arabasını sürüyor.

En popüler mekân, Lego mağazası. Nitekim bizim çocuklar da anında daldılar oraya. Bir ara biri kolumu tuttu. Baktım, Emirhan.

"Bir şey mi istiyorsun Emirhan?" diye sordum. "Serra Abla," diye fısıldadı, "sana bir şey söylemek istiyorum ama sadece sana..." Hayretlerim şaştı!

Gözlerini gözlerime dikmiş, bakıyordu.

Rica eden bakışlar...

Dedim ya, hayretlerim şaştı.

"Söyle canım," dedim, "dinliyorum."

"Ben buradan gitmek istemiyorum! Burayı çok sevdim yaa... Hem daha bir şey görmedik ki... Kim bilir neler neler var."

Rica eden bakışlar, yalvaran bakışlara dönüşmüştü.

"Seni çok iyi anlıyorum Emirhancığım, şu yaşta olmama rağmen ben bile buradan ayrılmak istemiyorum. Ama bir programımız var, dönüş biletlerimiz alındı bile."

Anında gözleri doldu.

Öyle umutsuzca bakıyordu ki etrafına.

Umutsuzca ve tutkuyla...

Birden çok acıdım ona.

"Bak canım, annene söylersin, gelecek yıl da getirir seni buraya."

"Ben şimdi kalmak istiyorum yaa," diye yumruklarını sıktı.

Eyvahlar! Ne yapacağım ben bu çocukla diye düşünürken annesinin tiz sesi bize ulaştı ve beni kurtardı! "Emirhan! Çabuk gel buraya!" Dönme vakti gelmişti.

Saat onda otelin önünde havai fişek gösterileri vardı; yetişmemiz gerekiyordu.

Şükürler olsun, o da bitti ve şimdi herkes odasında...

Ben de ikinci günü kazasız belasız ve de başarıyla tamamlamış olmanın mutluluğuyla bu satırları yazıyorum.

Şimdi notlar alıp yarının hazırlığını yapacağım ve yatıp mışıl mışıl uyuyacağım.

4 Şubat, Pazar (Sabaha karşı dört)

Kazasız belasız bitirdim şu iki günü diye sevinir misin... Al sana! Aman ne güzel! Ne akıllı, ne iyi yetişmiş çocuklar, hiç sorun olmadılar mı dersin...

Al sana!

Ah sevgili sırdaşım ah, neler geldi başıma...

Lafı uzatmadan anlatayım, hem de vakit geçer.

Yatmış bir güzel uyuyordum ki kapımın yumruklandığını ve, "Serra! Serra! Uyan!" diye bağıran sesler duydum.

Ne oluyoruz, diyerek başucumdaki ışığın düğmesini zor güç bulup ışığı yaktım.

Yatağın kenarına oturup rüya mı gördüm acaba diye düşünürken, kapı tekrar yumruklanmaya başladı.

Ve Nadire'nin sesi... "Serra! Serra!"

Bu kez fırlayıp açtım kapıyı.

Karşımda gerçekten de Nadire duruyordu, yanında da Zühal'le Mine...

"Hayırdır, neler oluyor?" dedim, uyku sersemliği filan kalmamıştı artık.

"Ne olacak," diye haykırdı Nadire, "oğlum... Emirhan..."

"Emirhan mı? Ne oldu ona?"

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

"Emirhan kaçmış!"

"Ne..."

"Kaçmış diyorum sana, kaçmış. Sağır mısın..."

Mine, Nadire'nin koluna dokundu, "Sakin ol, Nadire."

"İyi ama..." dedim, ne diyeceğimi şaşırmış vaziyette.

Zühal sözümü kesti. "Çocuklar içeri girelim de orada konuşuruz. İnsanlar uyuyor."

"Çok umrumda insanlar, ben oğlumu kaybetmişim."

"Lütfen sakin ol Nadire," dedi Zühal, "onu mutlaka bulacağız."

Bu sefer ben Zühal'in sözünü kestim. "Kaçtığını nereden biliyorsunuz?" Öyle ya, neler neler okuyor, duyuyoruz. Nadire ağlamaya başladı.

"Mektup bırakmış," dedi, hıçkırıklar arasında. Ve bana bir kâğıt uzattı.

Mektup aynen şöyle:

Sevgili anneciğim,
Ben burayı çok sevdim. Ve bir hafta daha kalmaya karar verdim.
Beni merak etme, ben her şeyi düşündüm.
Senin cüzdanından biraz para aldım, kusura bakma.
Serra Abla dönüş biletimi ayarlasın ve danışmaya bıraksın, bu bana yeter.
Ben burada kafama göre takılıp gezeceğim. Bir hafta sonra görüşürüz.

Oğlun,
Emirhan

Not: Babamı da sen idare edersin artık.

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Mine.

"Ben hemen giyinip danışmaya gidecek, Emirhan'ın kaybolduğunu bildireceğim."

Bu sözler üzerine Nadire yine ağlamaya başladı.

"Kim bilir nerelerde... Bu koca yerde nasıl bulunur bu çocuk... Gece yarısı nerede uyur, ne yapar...

"Ah Allahım ah..."

"Ne olur yapmayın," dedim, "eminim burada pek çok çocuk, şu veya bu nedenle, kayboluyordur. Otelin bu tür olaylar için yetiştirilmiş özel güvenlik güçleri vardır ve Emirhan'ı bize en kısa zamanda bulacaklardır onlar."

"Söylemesi kolay..." diye yine bana saldırdı.

Zühal, "Haydi çocuklar, biz de giyinelim de belki bir şekilde işe yararız. Seninle danışmanın orada buluşalım, Serra," dedi.

Onlar gider gitmez, yıldırım hızıyla giyinip aşağı indim. Ah deli çocuk, ah...

O tutkulu ve umutsuz bakışlar geldi gözümün önüne... Disney ne biçim etkilemişti onu.

Görevli kadına yaklaşıp durumu anlattım ve kayıp çocukları bulmak için ne yaptıklarını sordum.

"Hemen güvenlik görevlilerine haber vereceğim," dedi ve ekledi, "bana bu çocuğu biraz tarif edebilir misiniz? Kaç yaşında? Saçları ne renk?"

O bu soruları sıralarken, Nadire'yle birlikte Zühal ve Mine geldiler.

Onlara konuştuklarımızı aktardıktan sonra Nadire'ye yanında Emirhan'ın bir fotoğrafı olup olmadığını sordum.

"Var," dedi ve bir telaş cüzdanını aramaya koyuldu çantasında. Elleri titriyordu zavallının.

"İşte," diyerek uzattı görevli kadına.

Görevli hemen birkaç yeri arayarak, "On iki yaşında bir erkek çocuğu kayıp," diye Emirhan'ı tarif etmeye başladı.

Telefonu kapattıktan sonra bize dönerek, "Tüm güvenlik birimlerine duyuruldu. Bundan sonra sakin olup beklemek gerek," dedi ve Nadire'ye baktı, "arkadaşınıza söyleyin, daha önce de kaybolan çocuklar oldu ama hepsi sağ salim bulundu. Üzülmesin, odasına gidip bizden haber beklesin."

Görevliye teşekkür ettikten sonra Nadire'ye bunları tercüme ettim.

"Tabii söylemesi kolay! Onun tuzu kuru... Kaybolan benim oğlum," diye söylendi.

Mine, "Hadi gidip bu saatte açık yer var mı bakalım. Hepimizin bir kahveye şiddetle ihtiyacı var," dedi.

Otelin içinde yirmi dört saat açık bir yer bulup oturduk. Hepimiz sersem gibiydik. Kahve gerçekten de iyi geldi.

"Yarın, yani artık pazar gününe girdiğimize göre bugün demem daha uygun olur, burada son günümüz... Ya bulamazlarsa..."

"Nadire Hanım, aramaya başladılar. Pazar bütün gün var, hatta eminim o zamana kalmaz ama pazar akşamı da var. O vakte kadar mutlaka bulunur, böylece hiç merak etmeyin, tam kadro yurdumuza döneriz."

Ve işte tam da o anda Nadire ondan hiç ama hiç de umulmayacak bir davranışta bulundu ve, "Çocuklar," dedi arkadaşlarına, "pazar günü burada son günümüz. Biz Serra'yla bu işin peşinde olacağız ama sizler lütfen çocukların programını bozmayın."

"Canım olur mu öyle şey," dedi Mine, "onlar da bugünü havuzda yüzerek geçirirler. Biz seni yalnız bırakamayız."

"Evet, yani..." diye Mine'yi destekledi Zühal.

"İşte ben de kesinlikle bunu istemiyorum. Zaten şunun şurasında üç günleri var. Onun o bir gününün de benim deli oğlum için harcanmasına asla izin veremem. Beni çok üzersiniz, bunu bilin."

"Ama..." diyecek oldu Zühal.

"Lütfen Zühal, bir de sizinle uğraşmayayım, benim derdim bana yetiyor. Serra programı yapmıştır nasıl olsa. Siz o programa göre çocukları götürün ki bir de onlar için üzülmeyeyim."

"Aslında," dedim, "Nadire Hanım çok haklı. Emirhan nasıl olsa bulunacak, buna gönülden inanıyorum. O zaman çocukların son günü boşu boşuna harcanmış olmasın. Ben Nadire Hanımı Emirhan bulunana dek yalnız bırakmayacağım, hep yanında olacağım."

"Hadi o zaman," dedi Nadire, "buralarda sürünmenin bir anlamı yok. İyisi mi hepimiz odalarımıza çıkalım.

"Bir haber alınca nasıl olsa bizi ararlar, öyle değil mi Serra?"

"Elbette," dedim, "ayrıca ben de sık sık görevlileri yoklayacağım."

Böylece herkes odasına çekildi.

İnsanlar bazen ne kadar şaşırtıcı olabiliyor.

Şu şımarık Nadire'nin, üstelik de böylesi bir durumda neredeyse bilgece diyebileceğim bir davranış içinde olabileceği kimin aklına gelirdi ki...

En ufak şeye abartılı yanıt veren, söylenen, huzursuzluk yaratan kadın önce bir paniklemiş (ki buna diyecek laf yok, kim olsa bu durumda paniklerdi, hem de ne biçim) ama sonra kendini toparlamış, özel bir güç kazanmışçasına gayet aklı başında bir tutumla etrafındakileri de düşünür olmuştu.

İnsanoğlu ilginç, hem de çok ilginç.

Kişi yaşadıkça, kendi çevresi dışında insanlarla tanıştıkça nelere tanık oluyor.

Ve neler öğreniyor.

Bana gelince, öylesine bir gerilim yaşadım ki, üzerimden bir değil, bin TIR geçmiş gibi hissediyorum kendimi. Saate baktım, dörde geliyordu. Sabahın dördü...

Bu moral bozukluğunu bol akan bir su toparlayabilir ancak.

Yine de duşa girmeden bir kez daha görevliyi aradım.

Umut dünyası işte.

Yok, yok, Emirhan'la ilgili bir haber hâlâ yok.

Ah Tanrım, ne olur yardım et bize.

Koru o çocuğu ve annesine kavuşmasını sağla.

Haydi sevgili defterim, dert ortağım, daha sonra yine görüşürüz.

Umarım güzel haberlerle doldururum sayfalarını...

4 Şubat, Pazar (Öğleye doğru)

Kahvaltıdan sonra bizim grubu yolcu ettik ve yine odalarımıza çekilip beklemeye başladık.

Derken, bir telefon...

Sürekli iletişim içinde olduğumuz o görevli beni arayıp danışmaya beklediklerini söyledi. Bir telaş fırladım tabii.

Danışmada yüzleri ciddi, kıyafetleri ciddi üç adam bekliyordu beni.

Emirhan'ın henüz bulunmadığını ve artık onların devreye girdiklerini anlattıktan sonra, "Bizimle birlikte şu yandaki ofise gelir misiniz?" dediler.

Ama bu bir rica değil, kesin bir emirdi.

Aynı filmlerdeki FBI ajanları gibi adamlardı bunlar.

Aman Tanrım, oldum, yoksa bunlar benden mi şüpheleniyorlar?

"Buyrun oturun," dedi gözleri insanın içini üşütürcesine buz mavisi olanı. Ve geçip karşıma oturdu. Öteki iki adamsa ayakta duruyorlardı.

"Telaşlanmanıza gerek yok ama bunları sormak zorundayız," dedi.

Başımı sallamakla yetindim çünkü boğazım kurumuştu. Ses filan çıkaracak halim yoktu.

"Bu turdan sizin sorumlu olduğunuzu söylediler. Doğru mu?"

Resmen ellerim titriyordu.

"Evet," dedim, "bu acentenin ortağıyım ve bu turu ben düzenledim."

"Rehberliklerini de siz yapıyormuşsunuz. Doğru mu?"

"Doğru."

"Neden? Neden başkası değil de siz?" Bunun üzerine acentemizin sorunları nedeniyle rehberliği de benim yaptığımı açıkladım. Gözleri gözlerimde... dinliyordu. Yalanımı yakalamak istercesine...

"Neden bu kadar küçük bir grup?"

Onu da yanıtladım; butik turlar düzenleyerek küçük gruplara da hizmet verdiğimizi anlattım.

Bu arada ayaktakiler oda içinde sürekli dolaşıp duruyorlardı.

"Bu üç kadının birbirleriyle ilişkileri nedir?"

"Nasıl yani?"

"Daha önceden tanışıyorlar mıydı?"

"Elbette," dedim, "onlar yıllardır arkadaşlarmış, hep birlikte çocuklarına bir karne hediyesi vermek istemişler."

Durdu, adamlar birbirlerine baktılar.

Sonra, "Peki, bize bu kaybolan çocukla ilgili ne anlatabilirsiniz?"

Elinin körü... diyebilmek için neler vermezdim!

Yorgunluk, uykusuzluk bir yandan, asap bozukluğu, üzüntü öbür yandan...

Üstüne bu adamların abuk soruları.

"Nasıl yani?"

"Onu bulmamıza yardımcı olabilecek ufak bir sözcük, bir davranış, bir eğilim... Bunlar bile bizim için çok önemli. İyi düşünün."

Emredersiniz, dedim içimden.

Düşündüm, düşündüm.

Ve bildiğim her şeyi anlattım, "Ayrıca onun mektubu da var, biliyorsunuz," dedim.

Başını salladı, onaylarcasına.

"Ama," dedim, "bir şey daha var ki bilmem bir şey ifade eder mi?"

"Bırak da ona biz karar verelim."

"Sinema gösterisi onu çok etkilemişti. Hele de mafyanın sokak çatışması ve bizim o çatışma içinden geçmemiz o denli hoşuna gitmişti ki onu bir kez daha görmek için adeta yalvarmıştı."

"Çok güzel! İşte bu bir ipucu olabilir," dedikten sonra, "size soracaklarımız bu kadar. Yardımlarınız için teşekkürler," dedi ve işte buna inanamayacaksın...

O buz mavisi gözlü adam bana göz kırptı!

Merak etme, her şey yolunda, dercesine...

Buzzz bakan gözler ısınıvermiş, sevecen bir gülümseme gelip oturmuştu yüzüne.

Bir saniye içindeki bu değişiklik inanılmazdı.

Bakışlar ne kadar büyük fark yaratabiliyor.

Nadire'ye olup bitenleri anlattım, bana teşekkür etti.

"Bir şeyler yemek ister misin? Bir sandviç, bir fincan kahve?"

"Sağ ol Serra ama hiç iştahım yok," dedi ve odasına çekildi.

İçim parçalanıyor onun bu haline.

4 Şubat, Pazar (Öğleden sonra)

Geldi mi gelir, der ya teyzem.

Ne kadar haklı...

Bak başıma neler geldi.

Oysa bu satırlara güzel haberlerle başlamayı umuyordum.

Evet, anlatıyorum.

Bakalım sen ne düşüneceksin.

Asap bozucu o soruşturmanın ardından, yine beklemek üzere odama çıkınca Özgür'ü aradım, nasıl olsa daha yatmamıştır diye düşünerek. İstanbul'da saat gece 10 olmalıydı.

"Sevgilim," dedi Özgür, şaşırmıştı. "Şu anda senin çocuklarla koşuşturuyor olman gerekmez miydi?"

"Öyle ama."

"Hayırdır, ters bir şey mi var?"

"Ah Özgür, bir bilsen..."

"Ne oldu? Hasta mısın?"

"Yok, yok telaşlanma. Ben iyiyim..."

"Peki nedir?"

Birden arkadan bir kahkaha sesi ulaştı bana.

Nefesim kesiliverdi sanki o an.

Acaba yanılıyor muydum?

Zihnim bana oyunlar mı oynuyordu?

Bu saatte...

Bizim evimizde...

Özgür'ün yanında...

Bir kahkaha...

Bu düşünceler ışık hızıyla dönüp duruyordu kafamın içinde...

İşin kötüsü...

Yanılsamaya yer vermeyecek kadar tanıdık bir kahkahaydı bu.

"Kim var orada Özgür?"

"Burada mı?"

Bocalar gibiydi, sanki vakit kazanmaya çalışıyordu. "Evet, orada! Burada kahkaha atan olmadığına göre..."

"Haa... Sevgilim... Şey..."

"Evet..." dedim hırsla. Sesim titriyordu.

Çıkar ağzından şu baklayı diye bağırmak geliyordu içimden.

"O... Siren... Yaa, onlar buradalar..."

Neşeli ve aldırmaz olmaya çalışıyordu sanki bu dünyanın en doğal olayıymış gibi...

Ve ben de, aman da aman, ne iyi, diyeceğim de beyimizin içi rahat edecek.

"Siren ne arıyor orada bu saatte?"

"Serra..."

"Beni duydun, Özgür. Siren ne arıyor bu saatte evi-mizde?"

Zorlanıyordu tabii.

Rahat rahat açıklama yapamıyordu çünkü sevgili, matrak, 'âlem kadın' Siren burnunun dibindeydi.

Öte yandan, ben de bu yanda ondan bu garip durum için bir açıklama bekliyordum.

Yaa Özgür Bey, işte böyle ikili oynarsanız gün gelir ikisi arasında sıkışır kalırsınız.

"Serracığım, sen bunları bırak da, önce sana ne oldu onu söyle. Merak ettim şimdi..."

"Bana olmuş olanlar," dedim ve telefonu yüzüne kapattım.

Şakaklarım zonkluyordu!

Gidip aynaya baktım, yanaklarım kıpkırmızıydı, her yanımı ateş basmıştı sanki. Ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Oysa ağladığımın hiç farkında değildim. Telefonum çalmaya başladı. Tabii ki arayan Özgür'dü. Açmayacağım işte, diye bağırdım telefona. Çaldı, çaldı, çaldı. Sonra sustu. Bu kez... Bir mesaj vardı.

'Lütfen aç, sevgilim, lütfen' yazıyordu cebimin ekranında.

Ve yine telefon çalınca, bu kez açtım.

"Serra," diye konuştu bir telaş, "lütfen bir dinle beni. Ne olur yanlış anlama..."

"Niye fısır fısır konuşuyorsun?"

"Beni duymasınlar diye. Yatak odamızdan konuşuyorum..."

"Duysunlar! Ben duymalarını istiyorum!"

"Yapma Serra, n'olursun... Lütfen beni dinle."

"Dinliyorum," dedim ama hırsımdan beynim karıncalanıyordu adeta.

Hale bak!

Ben iş seyahatindeyken, adam ona hayranlığını saklamaktan çekinmeyen 'geçkin güzel'le vakit geçiriyor.

Ben orada olmadığım halde bizim evimizde buluşabiliyorlar.

Ve lütfen bu noktada hiç kimse dönüp bana 'dostluk', 'arkadaşlık'tan söz etmesin.

Onlar 'benim' dostum ya da arkadaşım değiller.

Tamam mı!

Onlar olsa olsa Özgür'ün dostları...

Dolayısıyla, beni hiç bağlamaz!

Dolayısıyla, bu benim rızam dışında gelişmiş bir olay.

Dolayısıyla, bir oldubittiyle karşı karşıya olduğum duygusu içindeyim.

Ve bu hiç de hoş bir duygu değil arkadaşlar.

Kazık yemiş gibi hissediyorum kendimi.

Hem de en yakınından kazık yemiş gibi...

"Siren'le Mahmut beni evlerine yemeğe davet ettiler. Sen yoksun diye..."

Al işte!

Bal gibi taş atıyordu.

Sen yoksun diye sözcüklerini başka nasıl açıklayabiliriz ki?

Ben yokum da neden yokum, onu soruşturan yok. Ya iş için gitmişimdir ya da sosyal görevler için...

Keyif için gezide ya da diskoda değiliz herhalde...

Ama -sen yoktun- de ve sonra bu sana istediğini yapma hakkını kazandırsın.

Ne âlâ dünya...

Sen yoktun -ben yalnızdım- arkadaşlar çağırdılar.

Ne kadar masumuz, tanrım!

Oysa o 'geçkin güzel'in ilgisi bal gibi hoşuna gidiyor.

Sanki ben anlamıyorum.

Özgür devam ediyordu, bu düşünceler fırıl fırıl kafamın içinde dönerken.

"Ben gitmek istemedim. Ama onlar çok ısrar ettiler, ben de yorgunum, evde yayılıp oturma havasındayım, dedim. Öyleyse biz geliyoruz, dediler. Ne yapabilirdim ki..."

"Pekâlâ çok özür dilerim ama gerçekten yorgunum, yatacağım. Serra geldiğinde buluşuruz, diyebilirdin mesela..."

Kendimi tutamamıştım. Ses yok.

Elbette benim bu dediklerimi söyleyebilirdi. Özgür bir şeyi istemeyecek de sen onu zorla yaptıracaksın.

Güldürmeyin beni...

Bal gibi hoşuna gitmiştir o 'geçkin güzel'in bu yakın ve derin ilgisi...

"Eee, yemekleri ve mumlarıyla mı geldi Siren?"

Garibim avlanıp bir kahkaha attı.

"Nasıl da bildin, Serra. Gelir gelmez sofrayı kurdu, yemekler ısınırken evinden getirdiği mumları yaktı gerçekten... Âlem kadın."

"Hadi öyleyse, bu mum ışığında yemek keyfinizi bozmayayım. Sen misafirlerini yalnız bırakma."

"Dur, dur. Hâlâ bana orada neler olduğunu söylemedin."

Daha önce almış olduğum tüm kararları unutup dilimi tutamadım ve, "Ne önemi var. Sen Sireninle birliktesin ya, senin için de önemli olan bu değil mi zaten," dedim ve telefonu bu kez hiç açmamacasına kapattım.

Nitekim az sonra yine aradı.

Çaldı, çaldı, açmadım.

Çaldı, çaldı, açmadım. Sonunda sessizlik.

İyi!

Telefon susmuştu ama yüreğimdeki fırtına dinmek bilmiyor, kulaklarımın uğultusu sürüp gidiyordu.

Çok çok öfkeliydim.

Ben yokken...

Evimde değilken...

Bu kadın nasıl ve hangi hakla evime gelir ve ev sahibesiymiş gibi benim kocamı ağırlardı!

Sen söyle, sevgili defter, olur mu böyle şey.

Hangi kitap yazıyor böylesi garip bir hoşgörüyü...

Özgür'ü de hiç affedemiyorum.

Evet, Siren'in onu nasıl oyuna getirmiş olabileceğini tahmin ediyorum. Görebiliyorum.

Ama kardeşim insan ne yapar yapar böylesi garip bir durumdan sıyrılır.

Ama sen tut -sen yoktun- gibi bir mazeretin arkasına sığın ve bu durumdan yararlan.

Bal gibi yararlanmaktı bu.

Şurada Emirhan'ın kayboluşuna kahrolmuşum zaten. Teselli için Özgür'ü arıyorum ve bak karşıma neler çıkıyor.

Telefon çalıyor.

Umarım iyi haberdir.

Daha sonra görüşmek üzere.

4 Şubat Pazar (Gece)

Şükürler olsun! Şükürler olsun!

Emirhan sonunda sağ salim bulundu.

Ama sen onu bir de bana sor. Her saat bir asır gibi geçiyordu.

Ah, yazmadım ama kafamda ne senaryolar dönüp duruyordu ne senaryolar...

Emirhan, suni göllerden birine düşüp boğuluyor!

Emirhan, organ mafyasının elinde!

Emirhan'ı bir sapık kaçırıyor!

Neyse, olanları anlatayım da senin de için açılsın.

Az önce arayan bir görevliydi.

Emirhan'ın bulunduğu müjdesini verdi!

Tabii ben de anında Nadire'yi bulup haberi ilettim.

Ah, Nadire'yi görecektin.

Bir yandan ağlıyor, sonra dönüp boynuma sarılıyor, bir yandan sevinçten zıplıyordu.

"Nerde? Nerde?" deyip duruyordu.

"Buraya getiriyorlarmış."

"Şükürler olsun sana Allahım, bin şükürler. Ah, kurbanlar keseceğim."

Bu arada güzel haberi hemen Zühal'le Mine'ye de bildirdim.

Tabii bu durumda kim tutar onları. Yeter gezdiğimiz, hemen otele dönüyoruz, dediler.

İyi ki... iyi ki... bizim grubu sabah erkenden göndermişiz; çocukların son günü boşu boşuna ziyan olacaktı.

Ve sonunda... Disney'in o renk cümbüşüne hiç de uygun düşmeyen üç ciddi adamla saçı başı darmadağın bir Emirhan kapıda göründüler.

Nadire, "Oğlum!" diye atıldı. Öyle bir sarılışı vardı ki gözyaşlarımı tutamadım.

Beni sorgulayan mavi gözlü adam, "Gözlemin bize çok yardımcı oldu, nitekim onu, sözünü ettiğin gösterinin yapıldığı binanın yakınındaki bir bankın altında uyurken bulduk," dedi.

"Çok, çok teşekkür ederiz," dedim.

"Bu genç adama söyle, bir daha böyle bir şey yapmasın." Sonra elimi sıkıp, "Sana da iyi yolculuklar," dedi. Eh, dost olmuştuk ne de olsa...

Adamlardan biri, "Sağlık kontrolünden geçmesi gerek," dedi, böylece bir başka görevli Emirhan'ı alıp otelin revirine götürdü. Tabii biz de peşinden...

Evet, gayet sağlıklıydı.

Her şey yolundaydı.

Tam bu arada Zühal, Mine ve çocuklar geldiler.

Hepsi Emirhan'a sarılıyor, Nadire'ye geçmiş olsun diyordu.

Hepimiz Emirhan'ın neler yaptığını, neler yaşadığını öğrenmek için ölüyorduk.

Ama Emirhan susuyordu!

Hem de inatla susuyor, konuşmuyordu! Sanırım böylesine ortalığı ayağa kaldırıp sonra da yakalanıp yaka paça annesine, hem de bizim önümüzde, teslim edilişi nedeniyle utanç içindeydi.

Oğlunun elini sıkı sıkı tutuyordu Nadire. "Serracığım, sana çok teşekkür ederim. Ne kadar uğraştın, didindin, ayrıca ne kadar da üzüldün. Bunu ömrüm oldukça unutmayacağım."

Sonra Zühal'le Mine'ye döndü, "Haber geldiğinde, aşağıda buluştuğumuzda, gözleri kıpkırmızıydı çocuklar... Belli ki çok ağlamıştı, ah canım benim," diyerek boynuma sarıldı.

Tabii ki Emirhan'a çok üzülmüştüm, hem de çok. Ama o gözyaşlarının büyük bölümü Özgür içindi.

Bozmadım tabii.

Böylece son gecemizi, heyecandan hışırımız çıkmış olduğundan, sakin bir yemekle geçiştirdik.

5 Şubat, Pazartesi

Artık uçaktayız.

Tur bitti vee biz eve dönüyoruz!

Bir ara şu ana hiç ulaşamayacakmışız gibi geldi, sevgili defterim. Zühal'le Mine, organizasyonumun çok başarılı olduğunu, çocukların her dakikasının dolu dolu geçtiğini ve çok eğlendiklerini söylediler.

İşte benim için de önemli olan buydu.

Nilay'la Zeynep bana bir oyuncak ayı almışlar, gezi anısı olarak...

Çok tatlı...

Adı Winnie'ymiş.

Ona hemen Türkçe isim bulmak gerek.

Bunlar güzel haberler...

Yoruldum, üzüldüm, ama sonu iyi geldi.

Ya İstanbul'da seni ne bekliyor, diye soracak olursan...

Dağ gibi bir sorun... diye yanıtlamam gerek.

Belki kızgın bir Özgür.

Belki de kırgın bir Özgür.

Ama ben de hem kızgınım hem kırgın.

Onca kararıma karşın dilimi tutamadım.

Ama haklıyım abi, haklıyım.

Ne işi vardı o kadının benim evimde.

Aman neyse...

Bunları bırakıp uyumaya bakmak gerek. Çünkü...

İstanbul'da güçlü olmak gerek.

9 Şubat, Cuma

Dönüşüm böyle mi olacaktı!

Evimizdeki o aydınlık, o cıvıl cıvıl havanın yerini karanlık bir sessizlik almış durumda. Huzursuz bir sessizlik dersem daha doğru olur.

Demek sessizliğin huzurlusu kadar huzursuzu da olabiliyormuş.

O müthiş kavgadan sonra konuşmuyoruz.

Bütün korktuklarım başıma geldi.

Uzun saatler çalışıp evimden, Özgür'den uzaklaşınca,

Ya bir şeyler ters giderse,

Ya bu ayrılıklara alışırsa,

Ya ilişkimiz giderek zayıflar, solgunlaşırsa...

Diye ödüm kopuyordu.

İşte hepsi başıma geldi.

Bensizliğe o kadar alıştı ki, hadi bir yemeğe gidelim, deyince ya üşeniyor ya da illa birileri daha olsun istiyor.

Bu, evliliğimizin iyice sıradanlaştığını göstermiyor mu?

İlişkimizi dışarıdan zorlayan faktörleri de unutmamak gerek.

Siren gibi... Özgür'ü yalnız bulunca fırsatı kaçırmıyor maşallah, bizimki de buna direnemiyor(!).

Çünkü...

Hoşuna gidiyor!

Bu da beni deli ediyor.

Neden her neyse, biz şu anda...

Konuşmuyoruz!

Yani o noktaya geldik.

Önemli olan da bu...

Amerika'dan döndüğüm gün Özgür eve bayağı geç geldi.

Surat beş karış...

"Çok mu işin vardı?" dedim, yine de bir şey söylemiş olmak için.

"Evet."

Ve sessizlik...

O huzursuz sessizlik...

Sonunda dayanamadım. "Onca yoldan gelmişim, görüp göreceğim karşılama bu mu?"

"Telefonlarıma cevap vermeyen sendin. Demek ki konuşmak istemiyorsun."

Bak, bak, nasıl da zeytinyağı gibi üste çıkıyor.

"Şunu kabul et ki Özgür, kızmakta yerden göğe kadar haklıydım. Hâlâ da haklıyım. Ben yokken ne işi var o kadının bu evde..."

Yine beynim karıncalanmaya başlamıştı.

"O kadın, o kadın, deyip durma Serra, sanki ortada bir şey varmış gibi..."

"Lütfen söyler misin öyleyse, evli bir adamın karısı yokken, bir başka kadının, bu bir arkadaş eşi bile olsa, bunca ısrarla o eve gelip mumlu, süslü püslü yemekler hazırlaması çok mu normal bir şey...

"Hani bu kadın benim, dikkat et 'benim' diyorum, has arkadaşım olur, bizim kızlar gibi olur, bir derece. Ama öyle değil ki, onunla ilişkim eşli görüşmelerle sınırlı. Nereden kaynaklanıyor bunca samimiyet, anlamış değilim."

"Beni hiç dinlemiyorsun ki..."

"Tamam! Anlat, dinliyorum," dedim.

"Sen gittikten sonra Mahmut..."

"Yani Siren..."

"Beni yemeğe davet etti. Evlerine..."

"Evet..."

"Ama ben gitmek istemedim, üşendim açıkçası. Hatta bunu onlara da böylece söyledim. Bunun üzerine, öyleyse biz geliriz, dediler. Ben de senin buna bozulabileceğini düşünerek Emre'yi aradım. Mahmutlar geliyorlar, sen de Elif'i alıp gelsene, dedim."

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Beni dinlemiyorsun ki... Neyse, sağ olsunlar geldiler. Böylece yemek yendi ve bir süre sonra herkes evine gitti. Hepsi bu..."

"Bak ama sen de bu işte bir terslik olduğunu sezinlemişsin ki, Emreleri aramışsın..."

"Terslik sezdiğim için aramadım onları..."

"Ya ne için aradın?"

"Senin bozulacağını tahmin ettiğim için aradım."

"İyi ya, demek ortada bozulacak bir şeyler var."

"Yok Serra, yok. Ortada bozulacak hiçbir şey yok ama senin bu kuruntuların yok mu, işte onlar hayatımızı bir karabasana çeviriyor."

"Yaa, demek hayatımızı ben karabasana çeviriyorum?"

"Evet, çeviriyorsun!" diye bağırdı Özgür. "Ve beni en çok ne etkiliyor, biliyor musun?"

"Neymiş, söyle de bilelim."

"Bana güvenmiyorsun! Güvenmiyorsun! İşte ben de buna bozuluyorum."

"Sana güvenmiyorum dedim mi ben şimdi?"

"Peki, öyleyse neden kavga ediyoruz biz şu anda?"

"Siren'e bozuluyorum çünkü onun niyetini biliyorum."

"Onun niyetinden bana ne!"

Serra, dikkatli ol!

Tut dilini, diyordum kendime ama giderek öfkeme yenik düşmekte olduğumun da farkındaydım.

Nitekim en söylenmeyecek sözler ağzımdan çıkıverdi.

Oklar gibi...

"Peki, o zaman ben de sana bir soru sorayım. Sen iş gezisine gittiğinde, ben Oktay'ı evimize yemeğe alsam, mumlar yakıp onunla yemek yesem, sonra da dönüp sana, onun niyeti beni bağlamaz, desem, acaba sen ne derdin bu duruma?"

Bu sözler üzerine...

Dondu kaldı Özgür.

Resmen dondu.

Sonra, "İşte bunu söylemeyecektin, Serra," dedi ve yerinden kalkıp sessizce odasına çekildi.

Gidiş o gidiş...

Ve o andan beri konuşmuyor benimle.

Bu salaklığı nasıl yapabildim!

Nasıl...

Oktay'ı neden karıştırırsın bu işe, a aptal kadın... Oktay konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Ama işte, kahretsin, o öfkeyle onun canını en çok yakacak sözleri söylemek istemiştim.

Ve—

Haklı iken haksız duruma düşmüştüm.

Çünkü elle tutulan bir şey olmasa da, Siren'in onunla flört ettiğini ben anladığıma göre, Özgür de bal gibi hissediyor.

Ama dedim ya elle tutulacak bir şey yok ortada. O nedenle ben ofsayta düşüyorum.

Ah Siren, ah! Yaptın yapacağını...

Yılan gibi sessizce gelip beni sokuyor ve bunu başkalarının görmeyeceği, duymayacağı, anlamayacağı biçimde yapıyorsun. Beni kışkırtıyor, Özgür'e saldırmama neden oluyorsun.

Sonra da biz birbirimize giriyoruz.

Şu halimizi görse ne kadar da mutlu olurdu kim bilir.

O günden beri hep bu konu var aklımda. Nasıl olmasın ki...

Ve evvelsi gün ne yaptım biliyor musun? Elif'i aradım, yemekte buluşalım, dedim.

Böylece dün onunla yemekteydik.

Oradan buradan konuşurken, sözü benim olmadığım akşama getirdim.

Baktım Elif huzursuz.

İyi, dedim, azıcık deşeyim bakalım.

"O gece iyi vakit geçirmişsiniz, Özgür öyle söyledi."

Elif'in şöyle bir yüzü değişti.

"Eh, iyi vakit geçirdik denebilir. Bizi Özgür çağırmış, ısrarla. Emre de, kalk Elif gidiyoruz, deyince size geldik." Bir adım daha attım.

"Eminim Siren ev sahibesi rolünde çok başarılıydı."

"Ne demezsin..." diyerek gözlerini devirdi Elif.

Bir adım daha...

"Yalnız sana şunu söyleyeyim, Elifçiğim, ona bu görevi ben vermedim. O kendi kendine üstlenmiş..."

Ve sustum.

Göz göze geldik!

Sonra...

"Çok sinirdi," dedi Elif öfkeyle.

Yaşasın! Yaşasın! Demek ki haklıydım.

İşte 'gören gözlerle' bakan biri...

Ve, o bu durumu 'sinir' olarak tanımlıyor, tıpkı benim gibi.

"Biraz anlatsana, Elif."

"Doğrusunu istersen ben çok rahatsız oldum. Öyle bir havası vardı ki... Nasıl anlatsam. Sanki ev sahibesi oymuş gibi..."

"Evet, Serra, aynen. Hatta Emre'ye, Serra yok, biz ne arıyoruz burada, dedim. Kadının hali çok tedirgin etmişti beni..."

Söyle Elifçiğim, canım benim, söyle.

"Emre ne dedi?"

"Emre, daha önce yani size gelmeden bana, sanırım Özgür zor durumda, mutlaka gelin, deyip duruyor, demişti. O, Özgür'e destek olmak amacıyla oradaydı ama ne için destek çıktığının farkında değildi."

"Ama sen durumu anladın."

"Anında..."

"Valla Elifçiğim, kim ne derse desin, biz kadınların radarı şaşmaz bir şey. Bak, sen anında her şeyi görmüşsün. Ama Özgür ve Emre eminim neler döndüğünün farkında bile değiller."

"Değiller," dedi Elif, sonra başını iki yana sallayıp kendi kendine konuşur gibi devam etti.

"Özgür'e nasıl da servis yapıyordu, bir şuhluklar, cilveler, kahkahalar... O kadar ki, kocasına, alooo, burada mısınız, diye seslenmek geldi içimden," dedi ve ekledi, "ama bir ara Siren senin yokluğundan söz edince Özgür öyle şeyler söyledi ki seninki sus pus oldu."

"Yaa," dedim, "ne dedi Özgür?"

"Siren, ah işte zavallı Özgürcüğüm yine karısının yolunu gözlüyor, ama merak etme biz seni yalnız bırakmayız, gibi laflar edince Özgür duygulu bir sesle, ben onu bir ömür beklerim, dedi."

"Yaa..."

"Ben gerçek aşkı Serra'yla yaşadım ve yaşıyorum. Karşıma Serra'yı çıkardığı için her gün Tanrıma teşekkür ediyorum.

"Onu ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Bana bir kapıyı açışı vardı. Ankara'da... O anda ona vuruldum. En umutsuz anlarımda bile onu beklemekten vazgeçmedim, dedi.

"Bunları anlatırken yoğun duygular içinde olduğu o kadar açıktı ki...

"Onun için, diye devam etti, bu kısacık iş gezileri vız gelir bana. Ben onu beklerim, hem de aşkla beklerim."

Elif susmuştu.

Birden, "Aaa, Serra sen ağlıyorsun," dedi. "Özgür'ün sözleri seni duygulandırdı değil mi? Ah canım benim, haklısın. Bir erkeğin eşi için böyle şeyler söylemesi muhteşem bir şey. Tek kelimeyle muhteşem..."

Öyle karmakarışık düşünceler içindeydim ki...

Özgür'ün arkamdan böylesine aşkını ilan etmesi...

Bu şu anlama mı geliyor?

Demek ki evliliğimiz sıradanlaşmamış, o beni hâlâ ilk günlerdeki gibi seviyor.

Ben de onu... Ben de onu...

Kanatlanıp uçacakmışım gibi hissediyorum kendimi.

Öylesi bir mutluluk...

Ama sonra küt diye yere çakılıyorum.

Çünkü küsüz!

Şu anda bana çok kızgın ve kırgın.

Nasıl düzelteceğim bu durumu?

Ah, o kopasıca dilim!

Oktay'ın adını bu şekilde asla asla almamalıydım ağzıma.

Bunu sırf onu üzmek için yapmıştım.

Ve işte şimdi bedelini ödüyorum.

İlk kez bana bu denli kızgın.

Elif kıkırdayarak anlatmaya devam etti.

"Bu arada, seninki mor oldu mor. Onun nasıl bozulduğunu gözlerimle gördüm Serra.

"Tabii bizim adamlara sorsan, sen herhalde rüya görüyorsun, derler."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Ve hemen lafı değiştirmeye çabaladı filan ama bu kez ben devreye girdim ve Özgür yorgun, haydi artık hep birlikte kalkalım, dedim hep birlikte sözcüğüne vurgu yaparak. Bıraksan sabaha kadar kalacak kadın..."

"Yaşşa sen Elifçiğim," dedim ve uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

İşte böyle, sevgili defter.

Benim sevgilim, o cadalozun ağzının payını çoook güzel vermiş.

Ama sonra... Ben arayıp...
Bir çuval inciri berbat etmişim!
Ah, çok üzgünüm, çok...
Şimdi nasıl düzelteceğim bu durumu?
Nasıl?

12 Şubat, Pazartesi

Şu yaşadıklarıma bir bak...

Neyse, sırayla anlatayım, daha doğrusu dertlerimi sıraya koyayım da gör, sevgili sırdaşım benim.

Yalnız daha önce minik ama bizim için çok önemli bir haber. Ofise adımımı attığım an Selçuk, "Şu yazılanlara bakar mısın," dedi.

Meğer aslan Zühal oturmuş, Disney gezimizin ne kadar başarılı olduğunu, özenli bir planlama sonucunda günlerinin dolu dolu ve eğlenceli geçtiğini internetteki sitemizde yazmış.

Bir tanesin Zühal!

Şahane bir reklam bu bizim için.

İçimden, bari bu konuda yüzün gülsün, diye geçirirken, telefon çaldı.

Nuran Anne arıyordu ve öğle yemeğinde buluşup buluşamayacağımızı soruyordu.

"Elbette," dedim, "çok sevinirim."

Aslında şu aralar en son isteyeceğim şeydi Nuran Anneyle buluşmak ama ne diyebilirdim ki... Doğal olarak Özgür'ü soracaktı, ben de gülücükler içinde ve de her şey yolundaymış gibi rol yapmak zorunda kalacaktım.

Bir süre şuradan buradan konuştuk. Sonra, Nuran Anne yüzünde ciddi bir ifade, "Serra, aslında ben seninle önemli bir konuyu konuşmak için geldim," dedi.

Eyvahlar!

Kalbim güm güm atmaya başlamıştı.

"İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ayrıca kolay bir meslek olmadığının da farkındayım."

Bu sözler nereye varacak diye endişe içinde bekliyordum.

Nuran Annenin de zorlanır bir hali vardı. Düşüncelerini toparlamak istercesine bir an durdu, sonra ne olacaksa olsun der gibi konuştu.

"Ama koşullar böyle diye Özgür'ün bunca yalnız kalmasına da razı değilim."

Bu cümleyi söyledikten sonra da açıldı ve düşüncelerini sıralamaya başladı.

"O, bir erkek. Kendine bakmayı beceremez. Eve geliyor, sen yoksun. Yemeğini kendi mi hazırlar yer mi yemez mi... Aç mı tok mu...

"Akşam akşam konuşacak, iki çift laf edecek biri yok. Ne yapacak bu çocuk peki?

"Biraz televizyonla oyalanacak, sonra da gidip yatacak. Peki, sorarım sana, bu nasıl bir evlilik?

"Üstelik binde bir olur, anlarım, ama sen gezilere gidiyorsun, günlerce yoksun. Bu daha ne kadar böyle devam edecek?"

Susmuştu; soluk soluğa kalmıştı çünkü...

Bense resmen donmuştum.

Doğrusu böyle bir çıkışı hiç mi hiç beklemiyordum.

"Haksız mıyım, söyle," diyerek devam etti. "Hem geçen gece Mustafa'yla da konuştuk. Bunlar böyle yaşarlarsa nasıl çocuk sahibi olacaklar, dedik.

Haydi diyelim çocukları oldu, nasıl bakacaklar o çocuğa? Özgür de artık eskisi gibi çok genç değil, vakit geçirmeden onun da çocuğunu kucağına alması, babalığı tatması gerek."

Susuyordum!

Çünkü hâlâ şoktaydım.

"Peki Serra, sen ne düşünüyorsun bu konuda? Bu hayat biçimini beğeniyor musun?"

"Biz her şeyi birlikte planlıyoruz. Özgür'ün istemediği bir şeyi yapmayı aklımın ucundan geçirmem," diyebildim.

Ama o, konuşmamı sürdürmemi bekliyordu.

"Aç mı tok mu, dediniz. O konuda endişeniz olmasın, dolabımızda her zaman yemeklerimiz var. Buna çok dikkat ediyorum. İş hayatımdaki süreçse geçici. Nitekim şu anda çok daha iyi durumdayız, işten çıkardığımız elemanları geri alma aşamasındayız.

"Ama o zor günlerimizde, elimden geldiğince destek vermem gerektiğini bana söyleyen Özgür'dü. Yani, o istemiyor da ben işe gidiyorum gibi bir durum söz konusu değil," dedim ve ekledim, "benim bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Çok kırılmıştım, çok.

Sanırım o da içinde bulunduğum ruh halini anladı ve uzanıp elimi tuttu.

"Bak Serracığım, biraz heyecanlanıp seni kırdımsa kusura bakma ama biz sizin için endişeleniyoruz, o nedenle bu konuyu açık açık konuşayım, dedim.

"Hem siz daha yeni evli sayılırsınız, böylesi ayrılıklar evliliği sarsar.

"Eminim her erkek gibi Özgürcüğüm de eve geldiğinde ışıkları yanan, sofrası, yemeği hazır, gülümseyen bir eşe gelmek ister.

"O ayrı, sen ayrı; Allah korusun yanlış yollara sapabilir. Neler duyuyoruz. Bir erkeği fazla yalnız bırakmaya gelmez, başkasına kapılabilir. Etrafta dolanan öyle kadınlar var ki..." dedi ve kulağını çekiştirip masaya vurdu, "Evlerden uzak..."

Bu son sözler, ilk söylediklerinden de beterdi benim için. Yarama tuz basıyordu, tuz. Daha fazla dinleyemeyecektim.

"Saat bir buçukta bir toplantım var, izninizle kalkmam gerek."

"Seni tutmayayım," dedi, "zaten benim de bir sözüm var. Serracığım, umarım bu söylediklerimi yanlış anlamadın, bizler için sizin iyiliğiniz her şeyden önemli."

"Biliyorum, sağ olun," dedim ve lafı daha fazla uzatmadan oradan ayrıldım.

Böylesi bir eleştiri bombardımanına hayatımda ilk kez tutuluyordum.

Hem de hiç hak etmediğim halde...

Baktım ofise gidip işlerle uğraşacak halim hiç yok.

Darmadağın olmuştum.

Kafamı toplamam mümkün değildi.

Selçuk'u arayıp öğleden sonra gelemeyeceğimi, çok önemli bir şey çıkarsa beni arayabileceğini söyledim.

Ve arabama atladığım gibi ver elini benim Yeniköy'deki emektar Emek Kahvesi.

Denize bakan boş bir masaya geçip oturdum. Gözlerimi ve beynimi dalgaların iniş çıkışlarına bıraktım. Orada ne kadar oturdum bilemiyorum ama çayların biri gidip biri geliyordu, bunun farkındaydım.

Derken yavaş yavaş kendime geldim ve Nuran Annenin o kırıcı, o can yakıcı sözleri teker teker kulaklarımda çınlamaya başladı.

"Eve geliyor, sen yoksun. Aç mı tok mu... Yer mi yemez mi..."

Durup yemek işini nasıl hallediyorsunuz, diye sormak zahmetinde bile bulunmamıştı.

Ayrıca Özgür artık onun bebeği değil, o bu evin erkeği... Adam koskoca avukat, herhalde beslenme sorununu çözebilecek kapasitede. İşe gittiğinde aç kalmasın diye eline sefertası verelim bari...

Uzaklara gittiğinde karnını doyurabildiğine göre kendi evinde de bunu başarabilir herhalde. Okuldan gelen ilkokul çocuğu mu bu?

Ya şu sözlere ne buyrulur...

"Akşam akşam iki çift laf edecek biri yok evde. Ne yapacak bu çocuk?"

Peki, Özgür geç saatlere kadar çalıştığında, seyahatlere gittiğinde ben eve gelince ne oluyordu?

Ben de iki çift laf edecek birini bulamıyordum. Ama bunun için de Özgür'ü suçlamak bir an için olsun aklımın ucundan geçmemişti çünkü o çalışıyordu. Koşullar böyleydi.

Ben de çok daha yavaş bir tempomuzun olmasını isterdim ama bu rekabet ortamında çok çalışmak gerek.

"Bunlar nasıl çocuk sahibi olacaklar. Olsalar da nasıl bakacaklar. Özgür'ün artık babalığı tatması gerek."

Bu kadar özel bir konu nasıl yüzüme fırlatılırcasına söylenebilirdi?

Ya çocuğum olmuyorsa...

Dahası, ya sevgili oğlunun çocuğu olmuyorsa...

Hem aile olan biz değil miydik?

Öyleyse bu önemli kararı bizim vermemiz gerekmiyor muydu?

Belki de biz iyi anne baba olamayacağımızı düşünüp çocuk yapmaktan vazgeçtik.

Olamaz mı?

Ve ayrıca bu kimi ilgilendirir?

Elbette herkesten önce bizi!

Şu sözlere bakar mısınız...

"Özgür'ün artık babalığı tatması gerek."

Peki, ben ne oluyorum burada?

Damızlık mı?

Neden anne babalığı tatmalısınız denmiyor da sadece ve sadece kendi oğlu ön plana çıkıyor?

Yakıştı mı şimdi bu, bunca kültürlü ve görgülü bir hanımefendiye...

Demek hâlâ bizi bir çift olarak görmüyor.

Tüm vurgular 'oğlu' üzerine...

Özgür iyi besleniyor mu?

Özgür akşamları yalnız mı?

Özgür ne zaman baba olacak?

Tamam, duygular böyle olabilir ama bari benimle konuşurken biraz dikkat... Ya o son sözler...

"Bir erkeği bırakırsan, başkasına kapılabilir."

Belki... belki değil kesin iyi niyetli bir uyarı ama öbür sözcüklerle birleşince tepki uyandırmaktan başka işe yaramıyor ne yazık ki...

Bunlar o denli özel konular ki ya hiç girilmeyecek (benim annemin yaptığı gibi) ya da çok ama çok ustaca yapılacak.

İşin daha da kötüsü, bütün bu laflardan sonra içime bir kurt düşmüştü.

Kavgamız bir yana, acaba Özgür de böyle mi düşünüyor, böyle mi hissediyordu?

Belki de böyle hissediyor ama bana belli etmiyordu, ben de her şey yolunda sanıyordum.

Eğer bu böyleyse... Ah ağlamak geliyor içimden.

Ağlamak, hem de hıçkıra hıçkıra ağlamak...

O zaman Özgür çok mutsuz bir erkek olmalı.

Düşünsene...

Şu çizilen portreye bakar mısın!

Karanlık bir eve gelen aç, biilaç bir erkek...

Sessiz ve soğuk bir ev...

Konuşacak, şakalaşacak kimseler yok.

Baba olma arzusuyla yanıp tutuşuyor ama ortada hanım da yok...

Özetle, mutsuz ve yalnız bir erkek.

Aman Tanrım, acaba Özgür gerçekten böyle mi görüyor kendini?

Bunu nasıl öğrenebilirim? Açık açık sorsam? Lafa bak, nasıl sorarım, şu anda konuşmuyoruz bile onunla.

Ama bir şey kesin. Nuran Annenin bugün söylediklerini kesinlikle Özgür'e anlatmayacağım. Oğluna annesini şikâyet eder duruma düşmek istemem.

Daha da önemlisi, anne oğlun benim yüzümden aralarının açılmasını hiç istemem.

Emek Kahvesi bana hep iyi gelirdi ama bu kez orası bile yüreğimdeki ağırlığı eritememişti.

Hem eve gitmek istiyordum hem gitmemek.

Hem Özgür'le barışmak istiyordum hem yüzünü görmemek...

Evdeki o havanın üstüne Nuran Annenin bu sözleri... Üff, içim çok sıkılıyor, çok...

Kime başvuracağımı bilemiyorum.

Öyle bir konu ki...

Annemle konuşamam.

Üzülür.

Arkadaşlarımla da konuşmak istemiyorum.

Kimi bildik öğütler verecek.

Kimi gülüp geçecek.

Özetle, ne söylense işe yaramayacak.

Dur, bir dakika...

Evet, buldum!

Kiminle konuşacağımı buldum, sevgili defter.

Kiminle biliyor musun?

Dedemle...

Gecenin bu saatinde fırlayıp gitmek istiyorum ona.

O, bilir!

O, beni anlar!

O, bana yol gösterir!

Acaba hemen gitsem mi?

Ama saat on bire geliyor, belki de uyumuştur.

Hem gece yarısı evden çıkarsam, Özgür'e bildirmem, açıklama yapmam gerek.

O ise içeride uyuyor. O zaman... Yarın!

Yarın erkenden kalkıp dedeme gideceğim. Sabahları erken kalkıyor nasıl olsa.

Birlikte kahvaltı ederiz.

Ve ona... Yüreğimi açarım.

Küçükken düşüp dizimi acıttığımda, yaralarımı hep ona gösterirdim. Şimdiyse, yüreğimdeki yaraları göstereceğim.

Ve o bana çare bulacak. Çocukluğumda olduğu gibi.

13 Şubat, Salı

Dedemle konuştum!

Bana öyle şeyler anlattı ki hâlâ şoktayım!

İnsan ailesiyle ilgili her şeyi bildiğini sanıyor ve onları putlaştırıyor.

Annen-baban-anneannen-babaannen ve dedelerin.

Onların başka kimlikleri yokmuş gibi düşünüyorsun.

Onlar hata yapmazlar, nasıl olur, diyorsun.

Vakti zamanında onlar da âşık oldular, sevdiler, sevildiler. Hatta aldattılar ya da aldatıldılar, öyle mi... Hadi canım sende... diyorsun.

Özetle, onları oldukları gibi göremiyor, oldukları gibi kabul edemiyorsun.

Derken bir gün geliyor.

Bir olay ya da satır aralarına sıkışmış bir cümle ve gerçek küt diye çarpıyor sana.

O gerçek, belli kalıplar içine yerleştirdiğin büyüklerinin senin yaşadıklarının belki de çok daha fazlasını yaşamışlıkları oluyor.

Ve böylece onları da, sadece ve sadece aile büyükleri gibi değil, oldukları gibi kabul etme zamanının geldiğini görüyorsun.

Sabah erkenden dedemlere gittim. Tahmin ettiğim gibi çoktan kalkmış, kahvaltı masasına oturmuşlardı bile.

Beni görünce nasıl sevindi nasıl...

"Hangi dağda kurt öldü," şeklindeki karşılamasını yaptıktan sonra, "gel şöyle yanıma otur da bir şeyler ye. Baksana yüzün kaşık kadar kalmış," dedi.

Anneannem, fırsatını buldu, hemen dedeme destek çıktı.

"Çalışıyorlar, anladık, ama kendilerine de hiç bakmıyorlar. Sabahları işe aç gidiyor, orada uydurma bir salatayla gün geçiştiriyor. Akşam da, Allah bilir, yine azıcık bir şey yiyordur. Bir şey değil, hasta olacak diye korkuyorum."

Dedem, bir derdimin olduğunu gözümden anlamıştı.

"Haklısın hanım," dedi bana göz kırparak, "sen hiç merak etme, şimdi ben onu hem yedirir hem de dersini veririm."

Anneannem odadan çıkar çıkmaz, bana şöyle bir baktı ve sordu. "Söyle bakalım, benim kıymetli kızım, nedir derdin?"

"O kadar belli mi dedeciğim?"

Parmağıyla gözlerini işaret etti.

"Bu gözler neler gördü, neler. Sevgili torunumu mu görmeyecek. Hadi, anlat bakalım."

Böylece dedeciğime her şeyi anlattım.

Başı önünde, sessizlik içinde anlattıklarımı dinledi.

"Yani şimdi siz konuşmuyor musunuz?"

"Hayır," diyerek başımı salladım, gözyaşlarım daha fazla konuşmama engel oluyordu.

"Anlaşılan Özgür sana çok kırılmış."

"Evet! Güvenmiyorsun bana, diye bağırdı ve o günden beri konuşmuyor benimle."

"Özgür'e gerçekten güvenmiyor musun, Serra?"

"Hayır dedeciğim, Özgür tanıdığım o ender dürüst, sözüne inanılır insanlardan..."

"Öyleyse neden bunları ona söylemiyorsun?"

"İyi ama dede, ben de ona kırıldım, kadınlık gururum incindi bir yerde... Neden o da bunu anlamak istemiyor?"

"Ah, ah," diye içini çekti dedem, "gençlik! Toyluk! Tecrübesizlik! Özgür'ün de senin bu davranışlarının ona olan sevginden kaynaklandığını anlayabilmesi gerek.

"O, bunu, bana güvenmiyor, diye alıyor. Gurur meselesi yapıyor.

"Sense, neden o beni anlamıyor, diyor ve gidip onunla konuşmuyor, yani sen de işi gurur meselesi yapıyorsun."

Sustu. İkimiz de sessizlik içinde düşünüyorduk. Kendimi yorgun, çok yorgun hissediyordum.

Dedem birden, "Bak sana bir şey anlatacağım," dedi. "Bu öyküyü ailede bilen pek yoktur ama bence anlatma zamanı geldi.

"Hadi, sil gözünün yaşını ve dinle. Belki bundan bir ders çıkarırsın."

Ve anlatmaya başladı.

"Anneannenle ben aynı mahallenin çocuklarıydık. Çocuklukta birlikte oynamışlığımız vardı. Zaman geçti, büyüdük. Anneannen dünya güzeli bir genç kız olmuştu ve benim arkadaşça duygularıma başka duygular da karışmaya başlamıştı.

"Biliyorsun, o zamanlar böyle bugünkü gibi birlikte gezmek tozmak yoktu, flört etmek yoktu. Ama aynı mahallede

olmanın avantajını yaşıyorduk, yani arada sırada okula, bakkala filan giderken karşılaşıyorduk.

"Ve gözlerinden, bakışlarından onun da bana ilgisiz olmadığını sezinliyordum.

"Acaba bu gizli aşkımın gerçekten de bir karşılığı var mı, diyerek bakışmaktan öte bir adım daha atmaya karar verdim ve bir akşam kapılarının önünden ıslık çalarak geçtim."

"Dedeciğim.."

"Eee, o zamanlar ilgimizi, sevgimizi ancak böyle dolaylı yollardan gösterebiliyorduk.

"Islıkla hangi şarkıyı çaldığımı tahmin edebiliyor musun?

"Dede!" dedim ve ekledim. "Sevdim Bir Genç Kadını" adlı tangoyu mu çalıyordun yoksa..."

"Ta kendisi," dedi dedem gülümseyerek, "aferin sana."

"Nasıl bilmem, bu sizin şarkınız. Eskiden dans ettiğinizde, orkestradan hep bu şarkıyı çalmasını ister, siz de anneannemi dansa kaldırır, tango yapardınız ya..."

"İyi ki yapmışız yapabilirken," diyerek içini çekti dedem.

"Evet, konumuza dönersek, bu şarkıyı ıslıkla çalarak yine evinin önünden ağır ağır geçerken bir gün bir de baktım, yatak odasının perdesi kıpırdıyor.

"Tamam, dedim içimden, bu olumlu işaret. Ve o gece evime uçarak gittim, uçarak.

"Bunu takip eden geceler, hep anneannenin penceresinin altından, 'Sevdim Bir Genç Kadını'nı ıslıkla çalarak geçiyordum. Bir süre sonra o kımıldayan perde, yavaşça kenara çekilmeye başladı."

"İyi de naz ediyormuş hani..."

"Eee, o zaman kızlar nazlıydı."

"Sonra?"

"Sonra giderek, perde kenara çekilmeye ve karanlıkta bir siluet belirmeye başladı. Anneannenin silueti...

"Nasıl mutluydum, nasıl.

"Bu benim yaptığım ilanı aşktı.

"Ve aşkım karşılık bulmuştu."

"Ah, ne güzel. Ne romantik dedeciğim..."

"İşte ben böyle havalarda uçarken, bir gün mahallede, anneannene görücü gidildiği ve onu sözledikleri dedikodusu yayıldı. İlk duyduğumda beynimden vurulmuşa döndüm. Olamaz, dedim, bir yanlışlık var herhalde, o beni seviyor."

"Vah dedeciğim..."

"Mahallemizin bakkalı kulağı delik bir adamdı, her şeyi bilirdi. En aldırmaz havalarda, bakkala gittim. Oradan buradan konuşmaya başladım ama adam gözümün içine bakarak, 'Duydun mu, seninkini sözlemişler,' demez mi..."

"Nereden biliyormuş anneannemle ilişkinizi?"

"Ben de çok şaşırmıştım. Ama dedim ya, o kulağı delik bir adamdı. Benimki de kimmiş, filan diyerek durumu kurtarmak istedim ama bakkal amca bana, oğlum, senin ona yangın olduğunu bilmeyen yok, dedi. Sonra da, bak oğlum, artık onun evinin önünde dolaşmaktan vazgeçsen iyi olur çünkü sözlendi, iki yıl sonra da evlenecekmiş, diyerek beni bilgilendirmeye devam etti.

"Aileler çok yakın dostlarmış.

"Delikanlı Almanya'da mühendislik okumuş, varlıklılarmış üstelik.

"Aklı başında hiçbir kızın geri çevirmeyeceği münasip bir kısmetmiş, diyerek saydı döktü. Bütün bu bilgilerden sonra dünyam başıma yıkılmıştı. Doğru eve gittim, yatağa girdim. Ve günlerce yataktan çıkmadım, yemedim, içmedim. Ölmek istiyordum."

"Ah canım dedeciğim."

"Bizimkiler bir şeyler anladılarsa da belli etmediler, beni yüzlemediler. Ama annem beni bu durumdan çıkarmak için

çırpınıyor, bir lokma yemem için yalvarıp duruyordu. Günler böylece geçip duruyordu.

"Derken bir gün babamın canına tak etmiş olacak ki, hangi kız bizim oğlana bakar, şunun haline bak... Nazlı kızlar gibi davranıyor.

"Erkek adam demeye bin şahit ister, diyerek kapıyı çarptı ve çıkıp gitti."

"Hiç de anlayışlı bir baba değilmiş."

"Öyle deme, Serra, bu sözlerle babam beni silkelemişti sanki. Kendime geldim. Ne yapıyorum ben, dedim ve hayata döndüm.

"Hayata dönmesine dönmüştüm ama anneannene karşı öfke doluydum.

"O, aşkımıza ihanet etmişti. O, başkasını bana yeğlemişti.

"Oysa, o dönemde kızlara pek söz hakkı tanınmazdı. Ayrıca, ne diyebilirdi ki...

"Benim her gece ıslık çalarak geçen bir sevgilim var, onun için bu münasip kısmeti kabul edemem mi diyecekti!

"Ama o yıllarda ben bunu böyle düşünemiyordum tabii... Dolayısıyla bir daha evlerinin önünden geçmedim, o şarkıyı bir daha ağzıma almadım.

"Yolda karşılaştığımızdaysa..."

Dedem duralayınca, ya gerisini anlatmazsa diye telaşlanıp, "Ne yaptın dede?" diye sormadan edemedim.

"Dur kız, anlatıyorum işte," dedi ve devam etti.

"Yolda karşılaştığımızdaysa, o bana yalvaran gözlerle bakıyordu, bense ona düşmanca bakışlar atıyordum.

"Gururum incinmişti, gururum.

"Hem baksana, meğer bütün mahalle halkı benim ona vurgun olduğumu biliyormuş. O ise ne yapmıştı, tutup başkasıyla evlenme kararı almıştı.

"Haindi o, hain...

"İşte duygularım böyleydi."

Durdu dedem, bunca konuştuğu için yorulmuştu.

Ben bu öyküyü hiç bilmiyordum.

Ve devamını öğrenmek için ölüyordum.

Ama yine de susup soluklanmasını bekledim.

"Ve," diye devam etti dedem, "bu böyle tam iki yıl sürdü. O her gördüğü yerde bana o yalvaran bakışlarla bakıyor, sanki bir şeyler anlatmak istiyordu. Bense ona kötü bir bakış atıp yolumu değiştiriyordum.

"Öte yandan, düğün zamanı da yaklaştıkça yaklaşıyordu.

"Göz göre göre kız elden gidiyordu.

"Ondan tamamen vazgeçemeyişimin nedeni, o bakışlardı.

"Yine de başka bir erkeğe bağlanmıştı... İşte bunu yedire-miyordum kendime.

"Ama—

"Ya, gerçek bu değilse... diye bir soru takıldı bir gün zihnime.

"Öyle ya, ya ailenin baskısıyla evet dediyse...

"Ya hâlâ gönlü bendeyse...

"İşte bu soru giderek gecemi gündüzümü işgal etmeye başlamıştı.

"Uyku uyuyamaz olmuştum.

"Günlerse hızla geçip gidiyor, düğün hazırlıklarını tüm mahalle halkı konuşuyordu.

"Sonunda gurur meselesi yaparak bir yere varamayacağımı kavramıştım.

"Gurur uğruna tam iki yıl akıp gitmişti de ne geçmişti elime?

"Koskoca bir hiç...

"Uykusuz gecelerin sonunda bir karara vardım.

"Şansımı deneyecektim!

"Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bir de onun ağzından duymalıydım.

"Soruma o cevap vermeliydi.

"Bu kararı alınca, yolunu gözlemeye başladım.

"Ve bir gün baktım, yalnız başına geliyor.

"Karşısına çıktım.

"Beni görünce olduğu yerde kalakaldı.

"Kararlı adımlarla ona doğru yürüdüm.

"Bin bir anlam barındıran o gözlerde bu kez korku da vardı.

"'Biraz konuşalım mı,' dedim.

"Sağına soluna bakındı, 'Bilmem ki,' dedi, çekingen bir tavırla.

"'Merak etme seni çok tutmayacağım, sadece bilmek istediğim bazı şeyler var,' dedim ve onu kolundan tutup az ileri-deki metruk eve yönlendirdim.

"Eski evin sahipleri kim bilir ne zaman, ne için evlerini bırakıp gitmişlerdi. Çocukken o evin bahçesinde oynardık.

"Hiç unutmuyorum, sıcak bir temmuz öğleden sonrasıydı. Sokaklar ıssızdı o saatlerde. Eğrilmiş bahçe kapısını itip içeri girdik, bahçeyi geçip evin önündeki üç basamaklı mermer merdivene yan yana oturduk.

"O sıcakta evin gölgesinde oturmak ikimize de iyi gelmişti. Bir süre hiç konuşmadık. Anneannenin tedirginliği çok açıktı. Nasıl olmasın ki, o devirde evlenecek bir kızın, bir başka delikanlıyla baş başa görülmesi olacak şey değildi.

"Vaktimiz azdı.

"'Hemen konuya gireceğim,' dedim. 'Sen bu evleneceğin erkeği seviyor musun?'

"Öyle şaşırmış, öyle şaşırmıştı ki...

"Gözlerini iri iri açmış, bana bakıyordu.

"'Söyle,' diye ısrar ettim, 'sen bu adamı evlenecek, onunla bir ömür birlikte olacak kadar seviyor musun?'

"'Bu nasıl bir soru,' diye diklenecek oldu.

"Haklıydı bir yerde.

"Düşünsene Serra, karşısında bir kez bile oturup konuşmadığı bir genç adam...

"Aralarında bir şeyler var ama ne olduğu belli değil.

"Ve bu adamın ilk sorusu böyle bir soru oluyor."

"Dedeciğim, meğer ne kadar ilginç bir öykünüz varmış öyle."

"Dinle, dinle, asıl gerisini dinle. O, bu nasıl soru, deyince, bu, dedim, ikimizin de hayatını derinden etkileyecek bir soru. Ve ısrar ettim, cevap bekliyorum, dedim."

"Başını önüne eğdi, eteğiyle oynayıp duruyordu. Parmaklarının titrediğini görebiliyordum. Birden ellerinin üstüne damlalar düşmeye başladı.

"Ağlıyordu.

"İçini çeke çeke ağlıyordu.

"Yavaşça kolumu omzuna doladım."

"'Lütfen cevap ver bana. İnan, kırılmam. Ama hakikati öğrenmek zorundayım. Bu gerçeği öğrenemezsem yaşayamam. Öyle ya da böyle, bilmeliyim.'"

"'Annemlerin yıllardır düşündüğü bir şeydi bu,' dedi titrek bir sesle. 'Karşı çıkamadım.'

"'O delikanlıyı seviyor musun?'

"Susuyordu.

"'Lütfen,' dedim, 'lütfen doğruyu söyle.'

"Hayır,' dedi kararlı bir ses tonuyla, 'sevmiyorum.'

"Ohh, şükürler olsun, dedim içimden.

"Sevmiyorsun ama onunla evleneceksin.

"'Ne yapabilirim ki,' diye isyan etti, 'aileme karşı gelemem.' Ve bu kez hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Onu kendime çektim.

"'Ama ben seni seviyorum,' dedim, 'hem de çok seviyorum. Yıllardır seviyorum ve sanırım sen de beni seviyorsun.'

"Bu sözler üzerine daha da beter ağlamaya başladı.

"Çaresizlikle karışmış itiraf gözyaşlarıydı bunlar.

"'Benimle evlenir misin?' dedim ona.

"Birden durdu, o kıpkırmızı gözlerle bana baktı. 'Sen çıldırmışsın,' dedi, 'şurada düğünüme ne kalmış, sen kalkıp nişanlı ve evlenecek bir kıza evlenme teklif ediyorsun.'

"'Evet, ediyorum,' dedim. 'Yıllardır birbirimizi seviyoruz, eğer iki yıl önce senin sözlenmeni gurur meselesi yapmayıp hemen o zaman sana açılsaydım, bu işi başından halletmiş olurduk. Dahası iki koca yılı boşu boşuna kaybetmemiş olurduk. Benim gururum tam iki yılımıza mal oldu.

"Ama artık yok öyle şey.

"Sen ailene doğruyu söyleyeceksin.

"Ben de ailemi yollayıp seni isteteceğim.'

"'Sen gerçekten delirmişsin, nasıl olur, aileme ne derim, nişanlıma ne derim, bizimkiler onlara karşı ne kadar müşkül durumda kalırlar,' dedi ve yine ağlamaya başladı.

"Sen söylemezsen, ben gelir ailenle konuşurum, dedim."

"Aman dede, sen de neymişsin öyle..."

"Serra, pisi pisine geçen o iki yıl beni öylesine etkilemişti ki... Düşün o beni seviyor, ben onu seviyorum ve o batasıca gururum yüzünden olayların bizi alıp götürmesine seyirci kalıyoruz."

"Peki, sonra anneannem ne dedi?"

"Sakın böyle bir şey yapma, bırak da biraz düşüneyim, yine konuşuruz," dedi.

"Bir hafta sonra aynı saatte aynı yerde buluşmak üzere fırladı gitti."

"Ne kadar heyecanlı! Meğer ne büyük bir aşk hikâyeniz varmış da haberimiz yokmuş," dedim. Film izler gibi bir şeydi bu.

Devam etti dedem.

"O bir haftayı nasıl geçirdim, bir de bana sor. Ama bu arada, hem vazgeçmesini önlemek hem de ona cesaret vermek için akşamları evlerinin önünden geçmeye ve ıslıkla şarkımızı çalmaya başladım."

"Yamansın, dede."

"Eee, kızı bir kez kaçırmışım, ikinci kez aynı hatayı yapmamaya kararlıydım. Mamafih o da ben geçerken perdeyi açıp bana gülümsüyordu artık.

"Karşılıklı bir aşktı bu.

"Bir haftanın sonunda metruk evde buluştuk.

"Uzanıp ellerini tuttum.

"Elini çekmedi!

"Sadece mahcup mahcup gülümsedi.

"Beni seviyor musun," diye sordum ona.

"Zorla değil ya, bunu onun ağzından duymak ihtiyacındaydım.

"Önce başını önüne eğdi, sonra gözlerini gözlerime dikerek, 'Evet,' dedi, 'hem de yıllardır.'

"İşte o zaman uzanıp onu öptüm.

"Ne kadar mutluydum Allahım, ne kadar.

"Yıllardan sonra ilk kez el eleydik.

"O da beni seviyordu ve öpüşmüştük.

"O bir hafta içinde anneannen düşünmüş, taşınmış ve en mükemmel çözümü bulmuştu. Zaten onun aklına her zaman inanmışımdır."

"Bu çözüm neydi? Nasıl çıktınız bu işin içinden?"

"Anneannen almış nişanlısını karşısına ve ona bizim yıllardır birbirimizi sevdiğimizi, ailesinin isteklerine karşı gelemediği için bu sözlenmeyi kabul ettiğini ama sonuçta bunun doğru bir yol olmadığını, en başta nişanlısı olmak üzere herkese haksızlık olacağını anlatmış."

"Kim bilir ne zor bir konuşma oldu bu anneannem için. Peki, nişanlısı ne demiş bütün bunlara?"

"Tabii ki çok şaşırmış, dili tutulmuş adeta. Ama sonra kendini toparlayıp dürüstlüğün için sana çok teşekkür ederim, başkasını seven biriyle yuva kurmayı asla düşünemem, demiş.

"Sonra da, o zaman birbirimize iyi şanslar dileyerek bunu burada bitirelim, diye konuyu bağlamış."

"Helal olsun, çok efendi bir gençmiş."

"Gerçekten öyle... Efendi ve düzgün bir gençti."

"Peki, aileleri nasıl ikna etmişler?"

"Aile büyüklerinin karşısına çıkıp biz birlikte mutlu olamayacağımızı anladık, gelecekte iki aileye büyük üzüntüler vermemek adına, sizin de izninizle, bunu nikah olamadan bitirmeye karar verdik, demişler."

"Nişanlısı anneannemi gözetmiş oluyor bu durumda..."

"Hem de nasıl. Dedim ya düzgün ve efendi bir delikanlıydı."

"O şimdi nerelerde acaba? Hayatında neler oldu, biliyor musun dedeciğim?"

"En son haber aldığımızda, tabii bu yıllar yıllar önceydi, evlendiğini, mutlu bir yuva kurduğunu, çocukları olduğunu öğrenmiştik."

"İyi bari... Peki, sizin öykünüze dönersek..."

"Önce ailede kıyametler kopmuş. Olurdu da, olmazdı da... Anneler ayılıp bayılmış. O zamanlar bunlar kolay işler değildi, üzüntüsünden anneannen iğne ipliğe dönmüştü.

"Ama bu ikisi sıkı durdular, böylece sonunda herkes onların bu isteğini kabul etmek zorunda kaldı."

"Dinlerken bile karnıma ağrılar girdi. Sonra ne oldu?"

"Sonra... onların ayrıldıkları duyulur duyulmaz, ben hemen annemi yolladım ve anneanneni istettim.

"Önce bir şaşırmışlar ama anneannen, ben kabul ediyorum, deyince de fazla direnmediler, sadece dedikodu olmasın diye biraz bekleyelim, dediler."

"Nasıl oldu da böyle hemencecik kabul ettiler?"

"Şimdi, o zamanlar, âlem ne der, düşüncesi çok ağır basardı. Ve bir kızın nişanlısından ayrılması onun için hiç de iyi bir not değildi; iyi bir evlilik yapma şansı yarı yarıya azaldı anlamına gelirdi.

"Onun için bir sonra isteyene, çok da kötü biri değilse, aileler kızlarını vermek isterlerdi. Bir tür kurtuluş olurdu bu, hem genç kız hem de ailesi için..."

"Ne kötü bir anlayış..."

"Tabii ya, ne sandın. Nereden nerelere geldik... Bu arada, bana gelince, hiç de fena kısmet sayılmazdım hani..." dedi dedem ve gevrek gevrek güldü.

"Sonra ne oldu, dede?"

"Sonrası bizim hazırlıklar biter bitmez evlendik ve bugünlere geldik.

"Çok, çok mutlu bir insanım, Allahıma şükür. Hayatımı doya doya yaşadım, çok sevdiğim bir eşim, güzel bir ailem oldu. Öylesine doydum ki, artık hayattan hiçbir beklentim yok. Hiçbir pişmanlığım yok," dedi ve parmağını bana doğru sallayarak devam etti, "ama... ama o iki yıl var ya, anneannenin nişanlı kaldığı o iki yıl.

"İşte yanar yanar o iki yıla yanarım.

"Gurur uğruna, mutlu geçebilecek o iki yılı harcadığıma çok yanarım.

"Onun için...

"Ben diyorum ki, gururunu mesele yapma. Sevgin, mutluluğun söz konusu olduğunda hiçbir şeyin önemi yok.

"Sevgiyi, hayatındaki sevgiyi, her şeyin önüne koyacaksın. Koymalısın...

"Her şey gelip geçiyor.

"Bize kalansa hayatımızdaki sevgiler oluyor.

"Sevmek, sevilmek...

"Sevenlerimiz, sevdiklerimiz...

"İşte hepsi bu..."

Sustu dedeciğim, çok yorulmuştu.

"Bu güzel öyküyü anlattığınız için çok teşekkür ederim, dedeciğim. Meğer ne kadar heyecanlı bir yaşam öykünüz varmış da bilmiyormuşuz."

"Aslında anlatmak lazım ama... gençleri sıkar mıyız diye eskilerden pek söz etmiyoruz. Neyse, sen şimdi bırak bunları da, söyle bakayım, bu öyküden bir ders aldın mı?"

"Almaz olur muyum dedeciğim, almaz olur muyum. Ama..."

"Aması ne?"

"Gurur konusunda söylediklerin çok doğru da... uygulaması zor."

"Ben senin aklına her zaman güvenmişimdir, Serra. Onun için yapman gerekeni yapacağına, bunu başaracağına inanıyorum.

"Şunu unutma, hayatta en önemli şey, sevgidir. Ve sevdiğindir..." Zorla nefes alıyordu.

"Dedeciğim, çok yoruldunuz, daha doğrusu ben sizi yordum."

"Hayır yavrum, hayır. Tam tersine, söylemek istediğim en önemli şeyi sana aktarma fırsatı verdin bana." Sonra eliyle kapıyı işaret ederek, "Bu hastalık beni bıktırdı, bıktırdı. Haydi, sen de artık git, işine geç kalma ve söylediklerimi sakın unutma," dedi ve ekledi, "yapman gerekeni yap.

"O değerli zamanları yitirme.

"Sakın yitirme."

Öyle duygulanmıştım ki, konuşamadım, sadece uzanıp yanaklarını, ellerini öptüm, öptüm ve dışarı fırladım.

Onu böyle hasta, yorgun görmek beni o kadar üzüyor ki...

Gözyaşlarımı göstermemek için anneanneme, "Geciktim, gidiyorum. Yine geleceğim," diye seslenip bu kez evden dışarı koştum.

Anneannem arkamdan seslendi, "Ayol ne koşuyorsun öyle, arkandan atlı kovalar gibi..."

"Anneanneciğim, yine geleceğim, o zaman rahat rahat konuşuruz."

Yaa, sevgili defter, ne dersin bu öyküye...

Meğer anneannemle dedem ne büyük bir aşk yaşamışlar.

Hâlâ dedemin anlattıklarının etkisi altındayım.

Bana vermek istediği mesaj çok açıktı.

"Gurur yapma!"

Ama söylemesi kolay.

Ne yani, şimdi durduk yerde gidip Özgür'ün boynuna mı sarılayım.

İşte yine bu akşam o geldi, yemeğini yedi. Ben geldim, yedim. Şimdi o uyuyor, ben burada bu mutsuz satırları yazıyorum.

Bu iş uzadıkça zorlaşıyor.

Ah Tanrım, ne yapacağım ben?

14 Şubat, Çarşamba

Hayatımın en kara günü!

Gözyaşlarımdan önümü doğru dürüst göremiyor, yazmakta zorlanıyorum. Dedeciğimi...

Sevgili dedeciğimi dün gece kaybettik!

Yani, dünkü o konuşmamızdan sonra, akşam fenalaşmış, anneannem doktorunu ve annemi çağırmış. Bütün gece başındalarmış, sabaha karşı son nefesini vermiş.

Ve eli anneannemin elindeymiş bütün bu süreçte...

Ah Tanrım, meğer dedeciğimle vedalaşmaya gitmişim dün.

Ve o, her zaman olduğu gibi bana destek olmuş, dertlerimi dinlemiş, yol göstermişti.

Bu sabah annem Özgür'ü aramış ve bu acı haberi alıştırarak bana söylemesini ondan rica etmiş.

Nitekim sabahleyin Özgür'le karşılaşmamaya çalışarak hazırlanırken, Özgür yanıma geldi ve, "Serra..." dedi.

Nasıl sevindim...

Sonunda barışacağız diye kalbim çarptı.

Ona doğru döndüm ama...

O yüzde barışma isteyen bir ifade yoktu.

"Şöyle bir otur canım," dedi, "sana söylemek istediğim bir şey var."

Çok ciddi görünüyordu.

O an çılgınca bir düşünce saplanıverdi zihnime.

Artık benden sıkıldı.

Ve boşanmak istiyor!

Yan yana oturduk, elimi elinin içine aldı.

"Serracığım, sen güçlü bir kadınsın."

Evet, kesin boşanmak istiyor.

"Hayatın güçlüklerine göğüs gerebilirsin."

Beni yalnız bir hayata hazırlıyor.

"Şimdi söyleyeceklerim seni sarsabilir ama dediğim gibi sen güçlü bir kadınsın."

Nefesimi tutmuş, asıl söylemesi gereken sözcükleri bekliyordum.

"Dedeni dün gece kaybettik."

Birden kavrayamadım.

Ne?

Kim?

Kimi kaybettik?

Az önce düşündüklerimle dedemin ne ilgisi var?

Anlamıyordum! Anlayamıyordum!

Kim bilir nasıl boş bakıyordum ki Özgür omuzlarımdan tutup hafifçe sarstı beni.

"Serra," dedi, "çok üzgünüm, hayatım, ama dedeni kaybettik."

O yüksek çığlık benden mi çıkmıştı? Ne zaman fırlamıştım ayağa? "Olamaz, olamaz!" diye bağırıyordum. "Daha dün... dün... onunla uzun uzun konuştum."

Çırpınmamı önlemek istercesine bana sımsıkı sarılmıştı Özgür.

"Canım benim, sakin ol," diye saçlarımı okşuyor, yanaklarımdan inen gözyaşlarımı eliyle siliyordu.

"Dedeciğim, dedeciğim," diye durmadan tekrarladığımın farkındaydım.

Sonunda çırpınmayı bırakıp Özgür'ün kollarında uzun uzun ağladım.

Daha sonra beni kanepeye oturttu Özgür, gidip bir bardak su getirdi.

"Hadi canım, iç şunu," diyerek eliyle içirdi. Kolonyayla alnımı, bileklerimi ovdu.

Evet, dedem hastaydı.

Evet, her gün ölüme daha çok yaklaşıyordu.

Evet, ölümü özlüyor, huzur istiyordu.

Ve bu uzun zamandır böylece sürüp gitmekteydi.

Yani bizler hazırlıklıydık.

Ya da hazırlıklı olduğumuzu sanıyorduk.

En azından ben öyle zannediyordum.

Meğerse bu işin hazırlığı filan yokmuş.

Acı, öyle de olsa böyle de olsa, acıymış.

İçim yanıyordu.

Daha şimdiden onu çok ama çok özlemiştim.

Az da olsa sakinleşince dedemle ilgili sorular sormaya başladım, Özgür de bana annemden öğrendiklerini anlattı.

Bir süre daha geçtikten sonra annemi aradım.

Birbirimizin sesini duyunca ikimiz de ağlamaya başladık. "Başın sağ olsun, yavrum," diyordu annem.

Bendense ses çıkmıyordu.

Konuşamıyordum ki...

Annem konuşmaya devam etti, beni kollamak istercesine.

Cenaze öbürsü gün kalkacakmış, uzaktakiler yetişebilsinler diye.

Sırma'ya haber vermişler, bir an önce burada olmak için elinden geleni yapacakmış.

Teyzemle enişte m bugün geliyorlarmış.

Daha sonra Özgür'le birlikte anneanneme gitmek üzere yola çıktık.

İnanamıyordum.

Dedem ölmüştü ha...

Olacak şey değil!

Bunu hep düşünüyordum da pek de sahici gelmiyordu. Nasıl olsa olmaz, gibi bir düşünce...

Oysa şimdi...

İşte olan olmuştu.

Ve o, ölmüştü.

Bu gerçek yavaş yavaş beynimin hücrelerine indikçe, yüreğimin sızlaması artıyordu.

İncecik, sipsivri bir acı...

Anneannem ipleri kopmuş bir kukla gibi koltukta oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Annemse üzüntü ve uykusuzluktan sapsarıydı. Öğleye doğru teyzemle enişte m geldiler.

Annemle teyzemin birbirlerine sarılarak ağlamaları iç paralıyordu.

Onları yine anneannem teskin etmeye çalıştı oturduğu yerden.

"Böyle yapmayın, ölen kişinin ruhu muazzep olur. Ne diyordu babanız, ölüm benim için artık huzur, demek. Hepimiz mütevekkil olacağız, acımızla yaşamayı öğreneceğiz."

Erkekler yapılması gereken işlemlerle uğraşıyorlardı.

Bu arada duyanlar gelmeye başlamışlardı bile.

Ne de çabuk duyulmuştu.

Boşuna dememişler, kötü haber tez duyulur, diye.

Bu sözlerin doğruluğunu insan yaşadıkça anlıyor.

Akşama kadar sanki uğultulu bir topun içindeydim ve oradan oraya savruldum durdum.

Akşam geç saatlere kadar anneannemlerde hep birlikteydik.

Eve döndüğümüzde Özgür beni zorla duşun altına soktu, sonra mutfağa gidip bir meyve tabağı hazırladı. Bütün gün ikimiz de hiçbir şey yememiştik.

Dedeciğim bizi barıştırmıştı.

Şu işe bak...

Böylesi bir acı...

Ve ardından gelen böylesi bir huzur.

Masaya oturduğumuzda dedeme verdiğim sözü tutup gururumu bir kenara koydum ve, "Özgür, sana bir şey söylemek istiyorum," dedim.

"Söyle canım, dinliyorum."

"Bir süre önce sana güvenmediğim gibi bir izlenim bıraktıysam, özür dilerim. Ben sana her zaman, her koşulda güvenirim, hem de sonuna kadar."

Uzanıp öptü beni sevgilim ve, "Unut bunları, her şey geride kaldı," dedi.

İşte budur!

Söyledim ve bitti!

Ne güzel! Aramız düzelmişti.

Ah, bir de dedeciğime gidip bütün bunları anlatabilseydim keşke.

"Bak, bir şey daha söyleyeceğim sana ama alay etmek yok."

Yüzünde o güzel gülümseme, "Söyle bakalım," dedi.

"Hani sen benimle dedemle ilgili konuşmaya çalışıyordun ya... Yok, sen güçlü bir kadınsın, yok hayatın güçlükleriyle baş edebilirsin gibi laflar ediyordun ya..."

"Evet..."

"Ben o sözleri neye yordum biliyor musun?"

"Neye?"

"Benden boşanmak istiyor, onun için beni hazırlamaya çalışıyor diye düşündüm."

"Ne çılgın kadınsın sen. Neler de geliyor aklına... Bak öyle bir şey hiç olmayacak, anlaşıldı mı?" diyerek sarıldı bana.

Şöyle bir bakıyorum da, neler neler yaşadım şu son günlerde...

Şaşkın gibiyim...

Resmen şaşkınım.

Dedemin yokluğuna alışacağımı hiç sanmıyorum.

Hayatımızda öyle özel bir yeri var, öyle derin izler bıraktı ki...

Sözleri, bilgece sözleri...

Anlattıkları...

Her biri bir hayat dersiydi.

Bir insanı anmak, onu yaşatmakmış.

Onu sık sık anarak yaşatacağımıza gönülden inanıyorum.

O artık başka bir yerde.

Ama her zaman bizimle olmaya devam edeceğine de, yine, gönülden inanıyorum.

İyi geceler, canım dedeciğim.

Önce Teşvikiye Camii...

Sonra Zincirlikuyu...

Buz gibi bir hava...

Hafif hafif atıştıran sulu kar...

Böyle bir havaya karşın, dedeciğimin cenazesi bayağı da kalabalıktı.

Bastonuna dayanarak gelmiş dostlar...

Akrabalar...

Hiç anımsamadığım uzak akrabalar...

Genelde anneannem onları bize tanıtıyordu.

"Dedenizin teyzesinin torunu..." gibi açıklamalarla...

Ve Sırma... Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle Sırma cenazeye yetişebilmişti.

Ona, dedemin mesajını iletme fırsatını bulamamıştım henüz.

Annemle teyzemin arkadaşları... Benim arkadaşlarım...

Kocaman göbeğiyle Dilek ve Ulaş, Melis'le Kaan, Esin'le Selçuk, Toprak, Bayan Bella, Selçuk, Selda.

Hatta Ankara'dan Sıla ve Serhat!

Uzun zamandır ortalarda görünmeyen Suphi, Burak...

Ve Oktay!

"Oktay! Sen..." dediğimi anımsıyorum.

Bana doğru geldi ve kollarını açtı.

Birbirimizin kollarındaydık.

Arkadaşlarımın her birini gördüğümde nedense daha çok ağlıyordum.

Aynı şey Oktay'ı görünce de oldu.

"Başın sağ olsun canım," diyor, saçlarımı okşuyordu, beni teskin etmek istercesine.

Yavaşça geri çekilip sordum. "Sen nerden duydun?"

"Ankara'daydım, yine bir tur için. Dün gece ölüm ilanını gazetede görür görmez bu sabah erkenden arabama atladığım gibi geldim."

"Bu havada... Delisin sen..."

"Merak etme, gerektiğinde zincir takıyorum," dedikten sonra ekledi, "böyle bir gününüzde yanında olup seni bir de kendi gözümle görmek istedim."

"Sağ ol Oktay, çok teşekkür ederim."

"İyisin, değil mi?"

Dikkatle yüzüme bakıyordu.

"İyiyim, iyiyim, beni merak etme. Bu benim yaşadığım ilk büyük acı ama baş edebileceğime inanıyorum, çünkü dedem güçlü olmamızı isterdi."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Çok teşekkür ederim ama yok. Yapılması gerekenler yapılıyor."

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni her zaman arayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum ve sana tekrar teşekkür ediyorum. Geldiğin için, desteğin için, beni düşündüğün için..."

Ve mezarlık... Oraya daha küçük bir grup halinde gittik. Pek çok kişi baş sağlığı dileyip camiden ayrılmıştı.

Kalanlar aile, akrabalar, yakın arkadaşlardı. Oktay'ı da gördüm bir ara. Kar giderek hızlanıyordu.

Sırma'yla el ele tutuşuyorduk, birbirimize güç vermek istercesine...

Son dualar da yapıldıktan sonra arabalara yöneldik. Kimi bizimle eve geliyordu, kimi işine dönüyordu. Oktay yanımıza geldi.

"Tekrar başınız sağ olsun; ben de gideyim artık."

"Neden sen de bizimle gelmiyorsun, anneannemin evine gidiyoruz?" dedim.

"Sağ ol Serra, gelmek isterdim ama dedim ya, Ankara'da tura götürmem gereken bir grup var, o nedenle ne kadar erken yola çıkarsam, o kadar iyi."

"Dikkatli ol," dedim. Telaşlanmamak elde değildi böyle bir havada.

Gülümsedi bana.

"Merak etme, dikkat ederim." Sonra uzanıp bir kez daha sarıldı ve arkasını dönüp atıştıran kar tanecikleri arasında kaybolup gitti.

O sırada Özgür geldi yanımıza. Sırma'yla benim koluma girerek bizi arabaların beklediği yere götürdü.

"Oktay'ı gördün mü?" diye sordum ona.

"Evet, bana da baş sağlığı diledi," dedikten sonra ekledi, "böyle bir havada, arabayla, insan ancak gerçekten değer verdiği birinin yanında olabilmek için yola çıkar."

Hiçbir şey demedim.

Sonrası...

Hepimiz anneannemin evinde toplandık.

Sırma'yı bize almayı çok istiyordum ama annem Sude Mey'in anneannemi oyalayacağını, şu an bir bebekten daha etkili bir ilaç olamayacağını söyleyerek bizi bundan vazgeçirdi. Sude Mey altı ayını doldurmuş, gerçekten de çok tatlı olmuş. Sırma onu götürüp anneannemin kucağına koyduğunda, resmen yüzü aydınlandı.

Anneanneme bakarken dedemin anlattıkları geldi aklıma. Demek bir zamanlar onlar da gençti, birbirlerine âşıktılar ve neler neler yaşadılar.

Öyle garip geliyor ki...

Sanki o aşk öyküsü başkasına ait.

Onlarsa bizim bildik anneannemizle dedemiz.

Bir ara babamla Yasemin arayıp baş sağlığı dilediler.

Babaannem de aradı.

Ah Tanrım, sen onu koru.

O da bizi bırakıp gitmesin.

Bütün gece dedemi konuştuk.

Hepimizde hem anlamlı hem de komik anıları vardı dedemin.

Anlattık, güldük! Anlattık, gözlerimiz doldu!

Bundan böyle hepimizin anneanneme destek olması gerek. Çünkü en zor durumda olan o.

İlk aşkını, eşini, yılların hayat arkadaşını kaybetti, kolay mı...

Dedeciğim, bu gece epeyce kulaklarını çınlattık. Hoşuna gitmiştir.

Sensizliğe alışmak zor olacak.

Ama deneyeceğiz.

Gayret edeceğiz.

Bu üzüntüyü senin yapmamızı istediğin gibi taşıyacağız.

Ve seni hiç ama hiç unutmayacağız.

Hep anacağız.

Hep bizimle olacaksın.

28 Şubat, Çarşamba

Hayat insanın karşısına ne ilginç dönemeçler çıkarabiliyor!

Tam bir tünelden çıkıyorum veya o tünelin içinde yürüyorum ya da yürümem gerek, diye düşünürken, bir bakıyorsun, karşında yepyeni bir dönemeç belirmiş.

İşte sana şimdi vereceğim habere, böylesine beklenmedik, umulmadık habere, şaşıracaksın.

Hem de çok şaşıracaksın.

Çünkü...

Beeen...

Hamileyim!!! Aslında meğer hamileymişim de haberim yokmuş. İyi mi...

Şu son günlerde hep anneannemdeydik. Ama iyi oldu, Sırma'yla, teyzem ve enişte mle birlikte olup acımızı bal eyledik, derler ya, aynen öyle...

Hem ağladık hem güldük.

Sırası geldi, ben Sırma'yı teselli ettim.

Sırası geldi, Sırma ve Sude Mey bizlere kederimizi unutturdu, kısa bir süre için de olsa...

Deniz de Dubai'den gelmişti. Akşam erkekler eve geldiklerinde annemle teyzem anneannemi aratmayacak sofralar kurdular, ailece yaralarımızı sarmaya çalıştık o sofralarda.

Masanın başında da anneanneciğim, yüzünde hüzünlü bir gülümseme, konuşmalarımızı dinliyor, ara sıra o da söze karışıp dedemle ilgili öyküler anlatıyordu.

Bir hafta önce işime döndüm; oysa Bayan Bella, acele etme, deyip duruyordu. Ama işin bana iyi geleceğini biliyordum. Oyalanacak, hüzünlü düşüncelerden ara ara uzaklaşabilecektim.

Ayrıca, hayat devam ediyor. Parçaları toplayıp yola devam etmek gerek.

İşte bu düşüncelerle gidip gelirken, bir kez evde, bir kez de ofiste baygınlık geçirdim.

Anneannem hemen yeterli beslenmememe yordu bunu ama teyzem...

"Kızım, sakın sen hamile olmayasın," demez mi...

"Yok teyzeciğim, nerden çıkarıyorsun bunu."

"Unutma, Sırma da senin gibi olamaz demiş, biz korunuyoruz diye ahkâm kesmişti. Onun için ben derim ki, sen yine de bir doktora görünsen iyi olur."

Ve tabii bu laflar üzerine annemi bir telaş almaz mı...

Ve de, "Yarın doktordan randevu alıyorum," demez mi.

"Anne, saçmalamayın. Hamile olsam bilirdim herhalde..."

"Onu bunu bilmem," diye lafa karıştı anneannem, "her ne sebeple olursa olsun, biriniz bu kızı doktora götürsün. Gece gündüz çalışıyor, çok zayıfladı. Üstelik doğru dürüst de yemiyor."

"Aman anneanne, tutturmuşsun bir yemiyor diye. Pekâlâ da yiyorum ama senin istediğin baklava börekse, bak onları yemiyorum, bu doğru."

"Anneannen haklı," dedi annem, "pek solgunsun son zamanlarda."

Ve teyzem son noktayı koydu!

"Hem siz kuzinler bu konuda sabıkalısınız. Sırma Hanımın durumunu bir kez daha hatırlatırım."

Bu üçlü ittifaka karşı duramayacağıma göre, randevu alındı ve ben de kuzu kuzu gittim.

Veee...

Tam iki buçuk aylık hamile olduğum ortaya çıkmasın mı...

Şok diye buna denir işte.

"Nasıl olur!" deyip duruyordum, giyinip doktorun karşısına geçtiğimde.

Annemse... hem de doktorun önünde...

"E, pes vallahi Serra," dedi.

"Olabiliyor," dedi Dr. Haluk Bey, annemin öfkesini yumuşatmak istercesine, "bazen regle benzer çok hafif bir akıntı oluyor ve genç kadın bunu, bu ay reglim hafif geçti, diye alabiliyor ya da herhalde bu ay reglim atladı şeklinde düşünüyor."

"Peki," dedi annem, "böyle bir şey oldu mu?"

O kadar utanıyordum ki...

Koyu cahiller düşmezdi benim bu durumuma...

"İnan anne," diye itiraf ettim, "hiç farkında değilim."

"Ohooo..." dedi annem.

"Öyle bir koşuşturma içindeydim, kafam öylesine karışıktı ki, haftaların nasıl geçtiğinin hiç ama hiç farkında değilim," diyebildim, özür dilercesine.

Neler yaşadığımı tutup ona anlatsam herhalde bu kadar şaşmazdı bana. Oysa o hâlâ söyleniyordu.

"Hadi ilk ay boş bulundun ya da fark etmedin diyelim. İkinci aya ne demeli?"

Doktor Haluk Bey, sadede gelelim, dercesine, "Şu tahlilleri yaptırıp sonuçları alınca bana bir uğrayın da sizinle etraflıca konuşalım," dedi ve gülümseyerek elimi sıktı. "Tebrik ederim."

Annemle birlikte biz de ona teşekkür ettik ve sokağa çıktık.

Apartmanın kapısının önünde bir an durup birbirimize baktık.

Ve annem...

Gözlerinde yaşlar...

Bana sarıldı.

"Bebeğim, benim bebeğim..." diyordu, "bebeğimin bebeği olacak."

Haydi bu sözler üzerine ben de hüngür şakırt ağlamaya başladım.

Birbirimize sarılıp bir süre orada...

Sokakta...

Düşünebiliyor musun, sokakta...

Ağlaştık.

Sonra annem bana mendil uzatırken, "Bunlar sevinç gözyaşları, canım kızım benim. Çok ama çok mutluyum senin adına. Allah tamamına erdirsin. Sen de yavrunu kucağına alacaksın, bunlar ne güzel şeyler," dedi ve ekledi. "Sanırım Allah baba, dedenin üzüntüsünü hafifletmek için bu bebeği bizlere gönderiyor."

"Keşke dedem hayatta olsaydı da bu haberi ona verebilseydim. Elinizi çabuk tutun deyip duruyordu."

"Ben onun kaybolup gittiğine inanmıyorum, Serracığım. Evrendeki hiçbir şey yok olmayıp dönüştüğüne göre, ruhların da bizimle birlikte olması gerek, diye düşünüyorum. Ya da öyle olmasını istiyor, umut ediyorum."

"Ben de," dedim, "dedem hep bizimle olacak, hayatımızda olup bitenleri izleyecek ve oralardan bir yerlerden gerektiğinde tıpkı yaşadığı günlerdeki gibi yine yardımımıza koşacak, sevincimizi, üzüntümüzü paylaşacak, diye düşünüyorum."

Annem bir kez daha beni sıkıca bağrına bastıktan sonra, "Haydi, eve gidip bu güzel haberi verelim," dedi, sonra birden durdu ve başını iki yana salladı. "Yok, yok, bunun doğrusu, senin bu önemli haberi ilk önce Özgür'le paylaşman, sonra da ikinizin birlikte bizimkilere ve Özgür'ün ailesine söylemeniz olacak. Ben hiçbir şey söylemeyeceğim."

Şaşkınlığımı hâlâ atamamış olmalıyım ki orada öylece duruyordum.

"Hadi," dedi annem bir kez daha, "millet bize bakıyor, ne yapıyor bu kadınla bu kız böyle kapı aralığında diye."

Eve geldiğimde, acaba Özgür'e nasıl söylesem, diye düşünüyordum.

Küt diye söylemek var.

Bu çok mu duyarsız olur acaba?

Ya da sofralar hazırlayıp süslenip püslenip müjdeyi vermek var.

Bu seçenek daha cazip ama ben şu ara hiç de kokoşluk havasında değilim.

Sonunda işi oluruna bırakmaya karar verdim. Yalnız Özgür'ü işten arayıp bu gece anneannemlere gitmemesini, doğru eve gelmesini söyledim.

"Hayırdır, neden anneannelere gitmiyoruz?" diye sordu.

"Bu akşamı evimizde baş başa geçirelim diye düşünmüştüm," dedim.

"Bana göre hava hoş," dedi canım benim, "sen nerde, ben orda."

Böylece o gelene dek sofrayı ve yemekleri hazırladım.

Kokoşluk havamda değildim ama saçlarımı fırçalayıp yanaklarıma hafif tertip allık sürdüm.

Aynada kendime baktım da, anneannem de annem de haklılar, pek solgun ve yorgun görünüyorum.

Kapıda dönen anahtarın sesi...

Bu sesi öyle seviyorum ki...

Bu, Özgür eve geldi demek.

Bu, ikimizin mutluluğu demek.

Ve işte...

Karşımdaydı.

İçimden yükselen sevgi dalgası bir anda tüm benliğimi sardı. Koşup boynuna atıldım.

Çantasını kanepenin üstüne fırlattığı gibi, o da bana sarıldı ve beni odanın içinde döndürmeye başladı.

Gülüyorduk.

En sevdiğimiz oyunlardandı bu.

Sonra beni yere indirdi, dikkatle yüzüme baktı.

Ve korka korka sordu.

"Yoksa bugün kutlamamız gereken önemli günlerden mi? Yoksa ben atladım mı?"

"Evet Özgürcüğüm, bugün kutlamamız gereken çok ama çok önemli bir gün."

"Hay Allah, neyi unuttum ben?"

"Bilmem, bir düşün bakalım."

"Evlilik yıldönümümüz ve senin doğum günün geçti. Benim için bunlar en önemli günler."

Orada durmuş düşünüyor, kendini zorluyordu.

Onu daha fazla üzmeye kıyamadım.

"Ama bu da çok önemli bir gün. Yalnız sen henüz bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum?"

"Hayır, bilmiyorsun, canım benim."

"İyi de ikimiz için de önemli bir gün olduğu izlenimini edinmiştim."

"Doğru! İkimiz için de önemli ama sen henüz bunu bilmiyorsun."

"Serra! Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Ayıp ama... Senin gibi zeki biri bunu azıcık zorlarsa hemen çözer."

Sözlerimi tekrarlıyor, düşünüyordu.

"İkimiz için de önemli bir gün..."

"Evet."

"Ama ben henüz bilmiyorum."

"Evet."

"Oysa sen biliyorsun."

"Hem de nasıl..."

"Allah Allah, nasıl şey bu..." Sonra birden, "Dur, dur... dur bir dakika..." dedi gözlerinden ışıklar saçarak bana bakıyordu.

"Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa bu düşündüğüm şey mi?"

"Düşündüğünün ne olduğunu söylersen, ben de sana cevap verebilirim."

"Ya değilse diye söylemeye korkuyorum."

"Canım söyle gitsin."

Göz göze bakışıyorduk.

Ben gülüyordum, o ise kuşku dolu bakışlarla bakıyordu bana. Bu hali çok şekerdi, çok...

"Çok kötüsün be Serra..."

"Nedenmiş?"

"Ne olduğunu söylemiyor, beni inletiyorsun."

"Ne dedim az önce, sen zeki bir adamsın."

"Acaba..."

"Evet.

"Acaba," dedi alçak bir sesle, "bir bebek haberi mi verecektin bana?"

Nasıl da bakıyordu.

Beklenti dolu bakışlar...

Umut dolu bakışlar...

"Evet, sevgilim," dedim sonunda, "bugün doktora gittim ve bir bebeğimiz olacak."

"İşte bu ha-ri-ka!" diye öyle bir bağırdı ki, eminim tüm katlardan sesi duyuldu.

Beni kollarının arasına aldı, yüzümü, gözlerimi, dudaklarımı öpüyor, öpüyordu.

Sonra durdu birden. "Doktor emin miydi? Yani, bir yanlışlık olmaz değil mi?"

"Özgürcüğüm, meğer sen bebek hasreti içinde yanıyormuşsun da haberim yokmuş."

"Aslını istersen, artık aramıza bir ufaklığın katılması hiç de fena olmazdı diye düşünmeye başlamıştım."

"Bak bunu bana hiç söylemedin."

"Zamanı gelince olacaktı nasıl olsa, onun için söyleyip de seni strese sokmak istemedim."

"Nasıl da karısını düşünür benim sevgilim," dedim ve ekledim, "dedemin deyişiyle artık bir aile olacağız. Düşünebiliyor musun?"

"Hem de ne biçim. Ve bunu en kısa zamanda tüm sevdiklerimize duyurmak istiyorum. Yarın herkesi arayacağım."

Ohooo, bizim Özgür almış başını gidiyordu. Ne kadar mutluydu Tanrım, ne kadar...

Derken sorular geldi peş peşe...

Nasıl anladın?

Doktora nasıl gittin?

Niye bana haber vermedin, birlikte giderdik.

Sahi, kaç aylıkmış?

İşte bütün gece el ele konuştuk, konuştuk, konuştuk.

Aslında ikimiz de hâlâ tam anlamıyla inanamıyoruz. Sanırım önümüzdeki günlerde daha bir sindireceğiz.

Şaşkınız.

Mutluyuz.

Heyecanlıyız.

İşte böyle duygular içinde gelgitler yaşıyoruz.

Sonunda, Özgür, yüzünde mutlu bir gülücük, yatmaya gitti, "Sen şimdi oturur, bütün bunları yazarsın," diyerek.

"Elbette," dedim, "yıllar sonra bu defteri ona vereceğim, böylece o da annesiyle babası ilk günden neler hissetmiş, neler düşünmüşler, bilecek."

Dönüp bana baktı. "Serra," dedi, "sen inanılmazsın."

1 Mart, Perşembe

Bugün işe giderken ne telefonlar ettim, ne telefonlar...

Önce Nuran Anneleri aradım, "Bu gece bir uğramak istiyorduk, acaba sizin için uygun mu?"

Şaşırdı Nuran Anne, sonra da, "Ne iyi olurdu, Serracığım, ama bu akşam bir düğüne davetliyiz," dedi.

"O zaman daha sonra geliriz."

"Bak, çok üzüldüm şimdi," dedi ve ekledi, "yarın akşam gelebilir misiniz?"

"Geliriz. Hem de memnuniyetle."

"İşte bu çok güzel. O zaman sizi bekliyoruz, ama yemeğe..."

"Bilmem yetişebilir miyiz..."

"Biz sizi bekleriz. Tamam mı, yemeğe geliyorsunuz."

Böylece bu önemli haber önce bizimkilere verilecek.

Onları aramama gerek yoktu, nasıl olsa hepsi anneannemdeler.

Ne güzel, diye düşündüm, Sırma'nın, teyzemle enişte min de burada olmaları.

Bu haberi onlara yüz yüze verebilecek olmam ne güzel.

Tepkilerini kendi gözlerimle göreceğim.

Ve babaannemi aradım.

"Canım benim, nasılsın?" dedim.

"Nasıl olacağım işte... İdare edip gidiyoruz."

"Yardımcından memnun musun?"

"Temiz kadın, çalışkan kadın ama..."

"Aması ne?"

"Çok konuşuyor!"

Dayanamadım, bir kahkaha attım.

"Âlemsin, babaanneciğim. Sen hep demez miydin, kul kusursuz olmaz, diye."

"Ben gevezeleri sevmem. Bu gevezeden de öte... Çenesi düşük, çenesi..."

"Ay babaanne, öyle bağıra bağıra konuşma."

"Nedenmiş o?"

"Kadıncağız duyabilir."

"Duyarsa duysun. Çok umrumda... Hem burası benim evim, nasıl istersem öyle konuşurum."

"Peki canım, peki. Sinirlenme..."

"Sen de beni sinirlendirme o zaman."

"Bak şimdi sinirlerine çok iyi gelecek bir haber vereceğim sana."

"Yaa, neymiş?"

Nasıl da şüphe içeren bir sesle soruyordu bu soruyu.

Ah babaanneciğim, âlemsin!

"Ben..."

"Haydi eveleyip geveleme de ne söyleyeceksen söyle."

Yok, yok, babaannemle duygusal konuşma yapmanın 'mümkünatı' olmadığı açıktı. Her şeyi küt diye söyleyeceksin.

"Ben hamileyim."

"Ne?"

"Hamileyim."

"Hele şükür!"

Buyrun bakalım...

Ne tebrik ne bir şey.

Sadece hele şükür ve ardından pratik bir soru.

"Kaç aylık?"

"İki buçuk aylık."

"Güzel," dedi, sonra sesi yumuşadı, "Allah tamamına erdirsin, kızım."

"Sağ ol, babaanneciğim."

"Epeyce geç oldu ama buna da şükür."

Hayda...

Ama o anda onunla tartışacak halim yoktu.

"İşe gidiyorum, kapatmam gerek. Sana haber vereyim dedim."

"Eksik olma kızım."

Sonra babamları aradım.

Yani bu kulaklıklı telefon asrın icadı... Olamaz böyle bir kolaylık.

Yasemin çıktı, ona söyleyince çığlıklar attı. "Ah Serracığım ne güzel, ne güzel. Dur, hemen babana haber vereyim," dedi.

"Evet babacığım, bir bebeğimiz olacak da... onu haber vermek için aradım."

"Çok sevindim, Serra. Kutlarım, hayırlı uğurlu olsun."

"Teşekkür ederim, babacığım."

"Daha fazla gecikmediğinize memnun oldum. Ama sen yine de doktoruna yaş meselesini sor. Sakıncaları varsa, ona göre önlem almak gerek."

Al işte...

Tipik babam...

Bir duyan da beni bin yaşında sanır.

Ama... nedense...

Bu kez deli gibi kızmadım ona.

Belki de son yaşadıklarım, dedemin ölümü, onun anlattıkları...

Beni olgunlaştırmıştı.

Onu hayalimdeki baba modeline uygun davranmadığı için kınamıyordum artık.

Beklediğim sözcükleri duymadığım için kırılmıyordum ona.

Ne garip!

Artık onu olduğu gibi kabul edebiliyordum.

Acaba bunda benim de artık bir anne olacağım gerçeğinin etkisi olabilir mi?

Aslında iyi yanları ağır basan bir adam, babam. Ama ruhumu doyuramamıştı.

Belki de onun kapasitesi bu kadar.

Bu bir esmere bakıp neden sarışın değil, diye tepinmeye benziyor.

Tüm çocukluğum ve genç kızlığım bu tür tepinmelerle geçti.

Ama artık...

Büyüdüm!

Gerçek anlamda büyüdüm.

Ve insanları, en başta da ailedekileri oldukları gibi kabul etmeyi öğrendim.

"Peki babacığım, doktora bütün bunları sorarım."

"Bizi habersiz bırakma, emi kızım."

"Merak etmeyin, yine ararım."

"Bak Yasemin konuşmak istiyor."

"Serracığım," dedi Yasemin nefes nefese. "Bebeğin ihtiyaçları olacak. Lütfen, bize de görev ver. Oda takımı olur, arabası olur, ne bileyim, ne ihtiyaç varsa bize bildir. O, ne de olsa, bizim de torunumuz."

"Sağ ol, Yasemin."

"Bak haberini bekliyoruz, ona göre."

"Tamam, yine konuşuruz."

Şimdi kaldı arkadaşlar ve iş arkadaşları, diye düşündüm.

Ofistekilere bir yandan hemen haber vermek istiyor, bir yandan da, 'Ben hamileyim' diye ortalarda dolaşmayı hiç istemiyordum.

Nasıl anlatsam...

Biraz sevindiriklik gibi geliyordu.

Sonunda şahane bir çözüm buldum.

Güzel bir mektup yazıp ofistekilere göndermeye karar verdim.

Akşam herkes gittikten sonra oturdum, rahat rahat mektubumu yazdım ve gönderdim. Böylece yarın bilgisayarını açan, benim mutlu haberimi bulacak.

Öğle tatilindeyken teker teker benim kızları aradım. Böyle bir haberi geciktirsem beni parçalarlardı.

Resmen parçalarlardı.

Nasıl sevindiler...

Çığlıklar, kahkahalar, tebrikler...

Ve cumartesi sabahı buluşup kutlamaya karar verdik.

Biz kızlar...

Dilek hemen bize bir isim buldu.

"Hamileler Kulübü!"

Eh, yalan da değil hani...

Dilek son aylarında...

Esin arkadan geliyor.

Ve şimdi ben...

Bu arada, ofistekilere gönderdiğim mektubun bir kopyasını defterimin bu sayfasına tutturuyorum ki çok değerli bir anı olarak bebişime kalsın.

Başlığı "Yeni Birisi..."

Ve şöyle devam ediyor:

Çoook sevgili dostlarım,

Burada çalıştığım yıllar boyunca pek çok güzel heyecanı paylaştık. Nişanlar, düğünler, yeni evler, doğumlar... Sonuçta, ailelerimizle geçirdiğimiz süreden fazlasını burada birlikte geçiriyor, pek çok iyi ve kötü anı paylaşıyoruz. Bu da belki benim iş arkadaşlarımı, iş arkadaşlığından da öte, pek çok şeyi paylaşabileceğim özel kişiler olarak görmemi sağlıyor.

Şimdi de o anlardan biri. Hayatımda yeni biri var.

Yaşamımı altüst edecek, hem ağlatacak, hem güldürecek (umarım daha çok güldürür), endişe katsayımı artıracak, hayatımın geri kalanını kalp çarpıntıları içinde geçirmeme neden olurken, bir o kadar da mutluluk ve keyif almamı sağlayacak biri... (sakın kocamı aldattığımı sanmayın.)

Şu anda on haftalık ve karnımda rahaat rahaat oturuyor, keyif yapıyor. Belki de bu ofisi şimdiden sevdi. Ondandır bu keyif. Devam eder umarım.

Evet, benim için çok önemli olan bu haberi sizlerle paylaştığıma göre artık evimin yolunu tutabilirim.

Çok sevgiler,

Serra.

İşte bu da böyle bir mektup.

Özgür'den önce geldim eve... Ve onu beklerken bu satırları yazıyorum.

Şu yaşadıklarımı, unutmadan sıcağı sıcağına defterime geçireyim istedim.

Bebişim yıllar sonra annesinin ne gibi duygular içinde olduğunu, neler yaşadığını, onun kaleminden okusun.

Az sonra anneannemlere gideceğiz.

Ne diyeceklerini, ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Evet, anahtar sesi...

Özgür geldi.

Haydi, görüşürüz, sevgili defterim.

3 Mart, Cumartesi

Aman efendim aman...

Kendimi neredeyse süperstar sanacağım.

Önce perşembe akşamı...

Hep birlikte oturmuş, yemek yiyoruz.

Bütün derdim, anneannemle teyzem doktorla ilgili soru sormadan, önemli haberimi verebilmek.

"Özgür'le birlikte size söylemek istediğimiz bir şey var."

Anında keskin bir sessizlik...

Öyle ki... Sude Mey bile sustu. Ve birden teyzemin sesi...

"Sen hamilesin!"

"Aşkolsun teyze!"

Bu kez Sırma'nın sesi yükseldi.

"Ne? İnanmıyorum! Yoksa sen gerçekten hamile misin?"

Sude Mey annesiyle yarışırcasına agular gugular yapmaya başlamıştı.

Anneannem, anneme eğilmiş, "Neler söylüyor bunlar?" diye olup biteni anlamaya çalışıyordu.

Sonunda enişte min gür sesi herkesinkini bastırdı. "Özgür, oğlum, bu kadınların konuşmalarından bir şey anlaşılmıyor. Sen bize şu işin aslını söylesene..."

Özgür gülümsedi ve, "Biz bir bebek bekliyoruz," dedi.

Ve işte o zaman gerçekten kıyamet koptu.

Anneannem, "Allah tamamına erdirsin," dedi gözleri dolarak.

Teyzem, "Ben demedim mi... Ayol bunlar bir âlem. Hamile olduklarını anlayamıyorlar bile..." diyordu.

Sırma kucağına Sude Mey'i aldığı gibi, "Kızıma arkadaş geliyor, kızıma kuzini geliyor," diye zıp zıp zıplamaya başladı.

Enişte mse, "Hayırlı uğurlu olsun," diyerek bizi kutladı. Herkes Özgür'le beni öpüyordu. Kadınların gözleri nemliydi.

Sırma ise hâlâ Sude Mey'le konuşuyordu. "Bak sana çok şeker bir kuzen gelecek. Sen de ona ablalık yapacaksın, tamam mı?"

Sonra gelip boynuma sarıldı. "Canım benim, çok sevindim çok."

Onun da gözleri dolu doluydu.

"Artık senin deneyimlerinden yararlanacağım. Ona göre..." dedim.

Böylece bütün gece Özgür'ün deyişiyle 'ufaklık'ı, benim deyişimle 'bebiş'i konuştuk.

İnsanın ailesinin olması ne güzel.

Mutluluklar çoğalıyor.

Dertlerse paylaşılarak azalıyor.

Ertesi gece Nuran Annelere gittik.

Orada da bomba haberi verdiğimde Nuran Anne neredeyse elindeki kaşığı düşürüyordu.

Mustafa Baba'ya gelince öyle duygulandı ki, bir süre konuşamadı, dili tutuldu adeta. Giderek toparlandı ve ondan sonra da bizi soru yağmuruna tuttu.

Böylece orada da gece boyu konu bebişti.

Bir bebek haberi herkese kendi anılarını hatırlatıyor. Kendi gençlikleri, ilk doğumun heyecanları, yaşadıkları...

Sonra o çocuğu büyütürken yaşadıkları...

Gözlerinde uzaklara bakarcasına, yaşanmışlıkların acı-tatlı anıları beliriveriyor sanki...

Nuran Annenin yaptığı o meşhur konuşmadan sonra böyle rahat bir ortamda ilk kez bir araya geliyorduk. Gerçi dedem için başsağlığına gelmişlerdi, ama koşullar çok değişikti, bir kalabalık içindeydik. İkimiz de o konuşma hiç olmamış gibi davrandık. Ama ben eskisi gibi değilim ona karşı... Onca eleştiriden sonra nasıl olabilirim ki...

Öte yandan o günden bu yana çok daha önemli şeyler yaşamış olduğum için, o sözler bu kadar da batmıyor artık.

Dedemin ölümü beni çok değiştirdi.

Her şeye çok daha geniş açıdan bakar oldum.

Pek çok şey, pek çok ayrıntı önemini kaybetti sanki.

Önemsizlerle önemliler yer değiştirdi.

Gerek giderayak anlattıklarıyla, gerek ölümüyle dedem bana en son ve en önemli dersi verdi.

Kıstas ölüm olunca, her şey ne kadar da değişik algılanıyor.

Gelelim cumartesi sabahına...

Ne yaptım biliyor musun, sevgili defterim?

Sabah erkenden kalkıp dedemi ziyarete gittim.

Ve bu güzel haberi verdim.

Sanki doğa bizim için, bu özel durum için, büyülü bir görünüm kurgulamıştı.

Olamaz böyle muhteşem bir görüntü...

Sana dilimin döndüğünce anlatmaya çalışacağım.

Dedemin mezarının hemen yanı başındaki badem ağacı çiçeğe oturmuş.

Çılgın badem!

Demek bir-iki günlük güneşe aldanıp baharların açılmasına izin vermiş.

Oysa bir yandan hafif hafif kar atıştırıyordu.

Ve güneş açmıştı!

Şu zıtlıklara bakar mısın...

İstesen, uğraşsan, böyle üçlü bir araya kolay kolay gelmez.

Baharlar, kar taneleri ve güneş ışınları...

O ışınlar çiçeklere ve kar tanelerine vuruyor, simli ışıltılar oluşturuyordu.

İşte böylesi bir doğa görüntüsü içinde dedemle konuştum, anlattım, tüm duygularımı paylaştım onunla.

Unutulmaz bir zaman dilimiydi benim için...

İşte böyle...

Ve sonra...

Arkadaşlar...

Gırgır, şamata...

Bu da hayatın başka bir yüzü...

Sabah dedemle geçmişi ve bambaşka düşünceleri yaşamış, öğleden sonraysa arkadaşlarla gelecek üstüne, bizden sonraki kuşak üstüne, çocuklarımız üstüne eğlenceli konuşmalar yapmış, gülmüş eğlenmiştik.

Ölüm ve doğum...

Geçmiş ve gelecek...

Tıpkı kar taneleri ve baharlar gibi...

Hayatımızı oluşturan değişik renkler...

Bitmedi!

Bir de ofiste yaşananlar var.

Dedim ya, süperstar gibiyim, diye.

Dün sabah ofise geldiğimde ne göreyim...

Masam çiçekler içinde...
Ve bir not:
"Tanrı'nın verdiği en güzel hediye.
Tadını çıkar."
Ve altında tüm çalışanların imzaları...
Tabii yine herkesle öpüştük.
Kutlamalar, iyi dilekler...
Çok çok hoştu.
İşte sayende yaşananlar, sevgili bebiş.
İstersen artık birbirimize iyi geceler, yedi cüceler diyelim ve uyuyalım.
Ne dersin?

15 Mart, Perşembe

Bugün Sırma'yı yolcu ettik. Birini yolcu etmek, ne olursa olsun, hüzünlü oluyor.

Zaten onun da gözleri dolup duruyordu.

Hele de anneannemle vedalaşması pek kötü oldu.

Durup durup, "Daha sık geleceğim, anneanneciğim," diyordu.

Sude Mey bile annesinin üzgün olduğunu anlamışçasına hiç yapmadığı kadar huysuzluk yaptı, ağladı, mızırdandı durdu.

Dubai'ye dönmeden önce Sırma bana, "Seninle sadece ikimiz dedeme gidelim, ona veda etmek istiyorum," demişti.

Böylece Sude Mey'i teyzeme bırakıp mezarlığa gittik. Orada birlikte dua ettik. Sonra Sırma'ya, bebek haberini vermek için dedeme gittiğimde orada karşılaştığım o ilginç, o muhteşem görüntüden söz ettim.

Açmış baharları, baharların üstüne kelebekler gibi inen kar tanelerini ve bütün bu güzelliğin, bulutların arasından sızan güneş ışınlarıyla nasıl canlandığını, nasıl ortaya çıktığını anlattım.

Sırma öylece dinledi.

Tepkisi aynen benimki gibi oldu.

"Sanki Tanrı sizlere özel bir sahne hazırlamış. Dedem için çok önemli olan böylesi habere uygun bir kurgulama yapmış," dedi.

Bir süre mezar başında sanki üçümüz bir aradaymışız gibi sohbet ettik, konuştuk.

Sonra Sırma veda etti, "Yine geleceğim, dedeciğim," dedi.

"Ben de," diye katıldım ona.

Ve evimize döndük.

Sırma'yı havaalanına hep birlikte götürdük.

Sude Mey'in maskaralıkları, bilet muameleleri, güvenlik kontrolü derken son dakikalar da geçti.

Cesur olmaya çalışan ve sadece dudak uçlarında eğreti duran gülücüklerle el salladık ona.

O da bize el salladı ve kucağında kızı, koridoru katedip gözden kayboldu.

Biz de kös kös evimize, işimize döndük.

23 Mart, Cuma

Oley! Oley! Oley!

Bizim kız doğurdu!

Dilek, kızını kucağına aldı.

Oh yarabbim, şükürler olsun.

Dilek doğurdu ama ya bizler... Özellikle de Melis, Esin ve ben... dokuz doğurduk azizim, dokuz.

Ve sana bir şey söyleyeyim mi, sevgili sırdaşım, biz zorlu bir doğum beklerken kız pat diye doğurmaz mı...

Buyrun bakalım...

Bir önce yaşadıklarına bak, bir de şu doğuma...

O kadar ki, güya ilk sancılar başladığında Ulaş bize haber verecekti de, biz yanında onun nefes alıp vermelerine destek olacaktık.

Ne mümkün!

Hastaneye zor yetişmişler. Orada da ilk muayeneden sonra hemen içeri almışlar.

Ulaş bizi aradığında, yani sabahın beş buçuğunda, yani bebelerin pek bir sevdikleri o hiç de uygar olmayan saatte, Dilek çoktan minik kızı Derya'yı kucağına almıştı bile.

Evet, yanlış duymadın, Dilek'in kızı annemle adaş...

İkisi de Derya.

Onlara biraz dinlenme payı bırakıp akşamüstü uğramaya karar verdik. Ama hınzır Melis bizi atlattı.

Nasıl mı?

Hastaneye gittiğimde, çoktan Dilek'in yattığı odanın kapısına 'Hoş Geldin Derya' yazısı asılmış, odanın içiyse pembe balonlarla süslenmişti.

"Kızım," dedi Esin, Melis'e, "hani buraya hep birlikte gelecektik?"

"Sadece ve sadece," dedi Melis saatine bakarak, "yirmi dakika önce geldim. Suçsuzum, Hâkim Bey."

"İyi ama," dedim, masanın üstünde duran pembe dantellerle süslenmiş çikolata sepetine ve minik bebeklerle bezeli çiçek aranjmanına bakarak, "bütün bunları ne zaman yaptın?"

Onun yerine Dilek konuştu.

"Gerçekten de yirmi dakika önce geldi. Ellerinde bir dolu paket... Ve anında sağa koştu, sola koştu, kapının üstüne yazıyı astı, çiçeklerle sepeti yerleştirdi ve işte..."

"Melis farkı," diye hep birlikte tamamladık Dilek'in cümlesini.

Arkadaşımı kucaklayıp öptüm.

"Tebrikler Dilekçiğim, tebrikler."

Nasıl da mutluydu, nasıl da gözlerinin içi gülüyordu.

Esin'le de öpüştüler.

Tam o sırada kapı tıkladı.

Gelen, Toprak'tı.

Toprak da sarılıp öptü Dilek'i.

Bu arada herkes fotoğraf çekiyordu.

"İyi ama," dedi Toprak, "hani başrol oyuncusu?"

"Az sonra getirecekler," dedi Dilek, "hemen emzirmemi istiyorlar."

"Doğumun çok kolay olmuş, öyle mi?" diye sordu Esin.

"Şunun haline bakın," diye güldü Toprak, "sınava girerken öbür şubedekilere sorular zor muydu, kolay mıydı diye sorardık hani, aynen öyle."

"Eee, olacak o kadar," dedi Melis, "şimdi topun ağzında Esin var."

"Oda ne güzel olmuş," dedi Toprak, sonra Melis'e dönerek, "kesin sen yaptın bütün bunları," diye tamamladı gözlemini.

"Hadi Dilek, anlatsana," dedi Esin.

"İlk hamileliğimde her şey çok güzel gidiyordu ama bildiğiniz gibi, duvara tosladık.

"Bu kez çok korkuyordum, hem de pek çok. Ama bak işte, bir kere dokuz ayı kazasız belasız tamamladım. Doğum sancıları başladığındaysa, çok hızlı bir biçimde sancılar sıklaştı. Ve biz hastaneye geldiğimizde doğuma hazırdım. İnanılır gibi değil ama hemen doğum odasına aldılar ve minik kızım beni üzmeden, bekletmeden çabucak geldi."

"Bir avazda kurtulursun inşallah, temennisi bu olsa gerek," dedim.

"Aynen." diye beni yanıtladı Dilek.

"Darısı başıma." der demez, Esin atıldı, "Ay, benim de başıma, benim de başıma..."

Onun bu telaşlı haline hep birlikte güldük.

Toprak. "İçime fenalık geldi, hamileler arasında kaldım," deyince Dilek yattığı yerden ona yetişti yine.

"Kızım biz çoktan kendi kulübümüzü kurduk bile. Adı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Hamileler Kulübü."

"Âlemsiniz."

"Tabii ya... Ben başkan, Esin ikinci başkan, Serra da en arkadan geldiği için sekreter."

Kahkahalar birbiri ardına çınlıyordu.

"Ya Melis?" diye sordu Toprak.

"Oooo, o bizim..."

"Evet, dinliyorum."

Dilek bir saniye düşündü sonra, "O bizim onursal başkanımız."

Haydi yine kahkahalar...

"Hamileler Kulübü'nün onursal başkanı Melis..."

O sırada hemşire hanım kucağında sarıp sarmalanmış bir mini bebe, içeri girdi.

"Hanımlar," dedi, "genelde lohusa odasında böylesi kahkahalar pek yükselmez.

"Bize kalsa hep kahkahalar duyalım isteriz ama yine de sizden biraz daha sessiz olmanızı rica edeceğim."

"Özür dileriz," dedi Onursal Başkanımız (!) alçak sesle, "bir araya gelince kendimizi lise günlerimizde sanıyoruz da..."

Hemşire bebeği özenle Dilek'in kollarına verdikten sonra emme pozisyonuna soktu anne kızı.

O minicik şey kafasını iki yana sallıyor, açık ağzıyla memeyi arıyordu adeta.

Dışarı çıkıp ana kızı baş başa bıraktık.

Böylece bir macera daha mutlu sonla bitmişti. Dilek için hepimiz endişeliydik ve sözleşmişçesine bu konuya girmiyorduk. Konuşursak, sanki bir uğursuzluğu davet edermişiz gibi geliyordu herhalde.

Dilek iki gün sonra eve çıkacak.

Şu ana kadar Dilek'in meşhur annesini görememiştik. Kim bilir, belki de babası onu uzak tutuyordu. Umarım öyledir, çünkü başı boş bırakılırsa, kesin kızını üzecek bir şeyler bulur o kadın.

Biz kapı önünde konuşurken Ulaş göründü.

"Vaaayyy."

"Babaya bakın, babaya..."

"Yakışmış babalık sana Ulaşım."

Zavallı Ulaş, bu sözlü bombardıman karşısında gülüp duruyordu.

Kapıyı kapalı görünce sordu. "Ne iş?"

"Anne-kız ilk beslenme dersini alıyorlar."

"İyi, iyi..." dedi ve duvara dayandı Ulaş.

"Ne kadar da solgunsun öyle..."

"Sabaha kadar ne çektim, bir bilseniz..."

"Ay, sevsinler..."

"Öyle deme Melis, tırsıyor insan...

"Öyle bir olay ki geri dönüşü yok.

"Ya olacak, ya olacak...

"Mahvoldum valla."

"Vah canım benim," dedi Melis, ama gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönüyordu. "Bu ilk de onun için bu kadar telaşlandın, ikincide gör bak nasıl rahat olacaksın."

"Yok abi, benden bu kadar."

"Aaa, olur mu hiç... O nasıl söz. Hem Derya'ya kardeş gerek. Hayat uzun. Çocuk hayat yolunda tek başına mı yürüyecek?"

"Valla tek başına mı yürür, çift başına mı, bu onun sorunu. Ben bir doğum daha yaşayamam."

Zavallı öyle bir telaşla kendini savunuyordu ki, bizden yine kahkahalar yükselmeye başladı.

Ve tam bu sırada kapı açılıp bizi uyaran aynı hemşire hanım görünmez mi...

Eh, bizi görecektin...

Koskoca kadınlardık.

Ama tıpkı öğretmen tarafından yakalanan öğrenciler gibi kimimiz yandaki tuvalete, kimimiz asansöre, kimimiz koridora dalış yaptık.

Yaa sevgili defterim, işte böyle.

Sevinçli olayları yazmak insanı ne kadar da mutlu ediyor. Gülümsüyorsun.

Gülümsüyor ve yaşamın güzelliklerine olan inancını tazeliyorsun adeta.

13 Nisan, Cuma

Sonunda beklenen gün geldi!

Ve...

Melis'in güzellik salonu açıldı.

Çok, çok başarılı bir kokteyldi.

Melis'in babasının dostları...

Ünlü işadamları...

Onların müthiş bakımlı eşleri...

Şıklık... Güzellik...

Havada hoş bir parfüm kokusu...

Gerilerde hafif bir müzik...

Çiçekler... çiçekler...

Sürekli içki ve kanepe servisi...

Birbirini tanıyanlar ellerinde kadehleri, sohbet ediyor, arada kahkahalar atıyorlardı.

Melis sürekli dolaşıyor, sosyetenin şık hanımlarına bizzat bilgi veriyor, broşürleri dağıtıyordu.

Sanatçılar da vardı.

Özellikle de popüler dizilerin yıldızları...

Ve tabii onların ardında medya ordusu...

Sürekli fotoğraf çekiyor, sorular soruyorlardı.

Melis'le ve sanatçılarla ayaküstü röportajlar gerçekleştiriliyordu. Tabii bir de bizim takım vardı.

Melis herkesi aramış, ısrar kıyamet Burak'la Toprak'ı bile getirmeyi başarmıştı.

Bir ara Dilek eğilip kulağıma, "Acaba şu hanımların yaşına gelince, biz de böyle bakımlı ve genç görünümlü olabilecek miyiz?" diye fısıldadı.

"Melis'in güzellik salonuna devam edersek, neden olmasın?" dedim ve kıkırdaştık.

Melis pek hoştu.

Dümdüz, kısacık, siyah bir elbise giymişti.

Gür saçları omuzlarına dökülüyordu.

Kulaklarındaki küçük pırlanta küpeler ve parmağındaki yüzük pırıl pırıl parlıyordu.

Sadelik içinde bir güzellik...

"Kaan'ı göremiyorum," dedim. Bu kalabalıkta o da bir yerlerdeydi herhalde.

Tam o sırada Melis geldi yanımıza.

Dilek atıldı, "Kızım, madem bütün bu sanatçıları tanıyordun, neden bize hiç söz etmedin?"

Melis güldü, sonra eğilip, "Sır tutarsınız, değil mi?" dedi muzip muzip.

Belli ki bizimle pek eğleniyordu.

"Onlar benim eski dostlarım."

"Hadi ordan."

"Yemezler..."

"Sahi Melis, nereden çıktı bunlar?"

"Eski dostlarım diyorum size."

"Hadi ama..."

"Yoksa annenler mi tanıyor onları?"

"Bizimkilerin dizilerle filan o kadar alakaları yoktur ki kim kimdir bilmezler bile."

"E, öyleyse..."

"Buldum," dedi Burak, "Kaan'ın tanıdıkları olmalı..."

"Bilemedin," diye başını salladı Melis, "Kaan'ın bugünkü organizasyonla en ufak bir ilgisi yok."

"Söyle ama Melis..."

"Efendim şöyle..."

Nasıl da lafı uzatıyor, bizi inletmekten nasıl da zevk alıyordu.

"Bu kişileri davet ediyorsun.

"Tanıtım için...

"Onlar da geliyorlar.

"Gelince ne oluyor?

"Medya da geliyor.

"Ve böylece, bu müessesenin açılış duyurusu yapılmış oluyor. Onlar olmasa buraya tek bir gazeteci uğramaz. Oysa yarın bütün gazetelerin dedikodu sayfalarında, onların bugün Başak Güzellik Salonu'nun açılışına katıldıklarını okuyacaksınız, sevgili dostlarım. Kapiş?"

"Vay, vay, vay."

"Yamansın Melis."

"Eee, oyunu kuralına göre oynayacaksın."

"Vahşi kapitalizmin kurallarına göre mi?"

"Hayır Toprakçığım, sadece işimin başarılı olmasını istiyorum, başarılı olabilmek için de ne yapmak gerekirse yapacağım. Etik kurallar çerçevesinde tabii ki...

"Ve hatta," dedi, bir an durakladı, sonra devam etti, "aslında bunu çok sonra söyleyecektim ama madem konu açıldı, şimdi söyleyeyim bari. Para kazanmaya başlayınca, kadınlar için bir sosyal duyarlılık projesi geliştirmeyi düşünüyorum.

"İşte o zaman belki senin kadınlarına da bir faydam dokunur."

"Umarım başarılı olursun ve umarım bu sözünü unutmazsın."

"Arkadaşlarımız bu konuşmanın tanığı oldular bile," dedi Melis. Sonra da, "Çocuklar, konuklarım birazdan gitmeye başlarlar, sakın siz de kalkmayın. Şöyle biz bize oturalım biraz, olur mu?"

"Böyle bir günde seni bırakmayız," dedim.

Dilek huzursuzdu.

"Bakın, ben fazla kalamam. Derya'ya Ulaş bakıyor."

"Vay Ulaşım benim, demek babalığı iyice benimsedi," dedi Melis.

Kahkahalar yükseldi.

"Beni buraya o gönderdi, haydi git, açılırsın. Derya'yı emzir, bana bırak, ben idare ederim, dediyse de fazla kalamam."

"Kaç aylık?" diye sordu Burak.

"Üç haftalık..."

"Ne? Yani şimdi sen doğum yapalı üç hafta mı oldu?"

"Şimdiki kızlar harika," diye lafa girdi Toprak.

"Sahi Dilek," dedim, "annen nasıl? Yeni torun filan..."

Gerçekten çok merak ediyordum Habibe Teyzeyi. Çünkü, doğum gibi önemli bir olay yaşanmış, onun torunu olmuş ve ortada hâlâ bir olay yok. Olayı bırak kendi de yok.

İnanılmaz bir şey.

Dolayısıyla, ben de hayra alamet değil diye düşünüyordum.

Dilek çabucak kolundaki saate göz attı, "Bunu da cevaplayıp ben kaçıyorum arkadaşlar. Düşünceli kocama da yazık yani... Beni gönderdi diye pişman olsun istemeyiz, değil mi?"

"İstemeyiiiz."

"Hay Allah," dedi Melis, "keşke bir yolunu bulup seni alıkoyabilseydik."

"Bu kadar gelebilmem bile ne devlet," dedi Dilek ve ekledi. "Yani bu senin açılışın olmasaydı, hayatta evden çıkmazdım. Öylesine uykusuzum ki, Derya uyuduğu an her şeyi bırakıp ben de uyuyorum. Ev işleri de hak getire..."

"Hadi öyleyse, Habibe Teyzeyi anlat ve bebişine koş," dedim.

Çünkü gerçekten meraktan ölüyordum.

"Annemle son atışmamızın nedeni neydi, bilin bakalım."

"Nereden bilelim..."

"Hamileliğim sırasında, bebeğin kız olduğunu duyar duymaz başladı adı ne olacak, adı ne olacak. Tabii ben işin nereye varacağını bildiğim için daha düşünüyoruz, henüz karar vermedik filan diyerek idare ediyordum. Böyle böyle son aylara yaklaştık. Yine soruyor ve benden yanıt alamıyordu. Oysa biz Ulaş'la, Derya adını kararlaştırmıştık. Bunun yanı sıra kızımıza ikinci bir isim vermeyi de düşünmüyorduk."

"Bir anneanne ya da babaanne adı gibi yani..."

"Evet, aynen öyle. Bir kere, birinin adını kullansan, öbürü alınacak. Sonra bazı muamelelerde yanlışlık yapılıyor, sorunlar çıkabiliyor. Oysa bir tek isim ve soyadıyla her şey çok daha net olur diye düşündük."

"Haklısın valla," dedi Esin.

"Derken bir gün kalkıp geldi. Karşıma geçip oturdu. Ve, söyle bakalım, kızınıza hâlâ bir isim bulamadınız mı, dedi. Resmen hesap sorar bir hali vardı.

"Artık bu baskıdan öyle bunalmıştım ki dayanamadım ve evet dedim, bulduk.

"Adını Derya koyacağız; beğendin mi?

"Aman efendim aman...

"Kıyametler koptu çocuklar, kıyametler...

"Ben ne nankör bir kızmışım.

"Analık hakkını bana asla helal etmiyormuş.

"Beni yetiştirmek için saçını süpürge etmiş.

"O, bir melekmiş!

"Ama neredeymiş bende bunu anlayacak izan.

"Bunca emeğin karşılığı bu mu olmalıymış.

"Oysa bir tek kelime...

"Bir tek kelime... bütün bu çekilen sıkıntıları silip götürürmüş.

"Deseymişim ki, anneciğim, ben kızımın adını Habibe koyacağım, onu ne kadar, ne kadar mutlu edermişim.

"Hadi sadece Habibe olmasın da Habibe Derya olsaymış, onu bile kabullenirmiş.

"Ama nerede bende o vefa...

"İşte bu çizgide söylendi, söylendi, söylendi.

"Susmak bilmiyordu.

"Çıldıracak gibi oluyordum.

"Birdenbire kendi sesimi duydum.

"Sus, diye haykırıyordum.

"Gerisini hatırlamıyorum.

"Oysa, yeter, yeter diye bağırıyormuşum, aklımı yitirmişçesine.

"Tam o sırada babam da annemi almaya gelmiş ve sesimi duyunca telaşla kapıyı çalmaya başlamış.

"Annem bir koşu kapıyı açıp babamı yardıma çağırmış.

"Babam, 'Dilek, kendine gel,' diye beni omuzlarımdan tutup sarsmış.

"Bunun üzerine, babama dönüp bir daha beni ve ailemi rahatsız etmesini istemiyorum.

"Ben onun kaprislerini çekmeye mecbur olan küçük kız değilim artık.

"Ben evli bir kadınım. Sevdiğim bir kocam var ve bir çocuğum olacak.

"Durumumun ne kadar kritik olduğunu bildiği halde hâlâ gelip bana kapris yapabiliyor, baskı yapabiliyor.

"Ama artık yok!

"Yok! Yok!

"Bir süre onu görmek istemiyorum!

"Doğumuma gelmesini istemiyorum!

"Bebeğimi kucağıma aldığımda onu yanımda iste-miyorum!

"Çünkü çok iyi biliyorum ki, yine gelip bir şekilde beni huzursuz edecek ve en azından sinirleneceğim, sütüm kesilecek.

"Benim artık kendi çocuğumu düşünmem gerek.

"Sinirleri bozuk bir anne olmak istemiyorum, baba, diye deliler gibi bağırıyormuşum."

Dilek sustuğunda gözleri yaşlar içindeydi. Sorduğuma soracağıma pişman olmuştum.

"Biliyor musunuz çocuklar, özbeöz anneme böyle davrandığım için kendimden nefret ediyorum ama beni bu hale getirdiği için de ondan nefret ediyorum. Ne hazin değil mi?"

Yavaşça sarıldım ona.

Gözlerinin yaşını sildikten sonra, "Sonuçta doğuma ikimiz gittik Ulaş'la," dedi.

"Doğum sonrası da Ulaş'ın annesi bize yardımcı oldu. Ve böylece en azından sakin bir doğum oldu ve sakin bir lohusalık dönemi yaşıyorum."

"Üzme kendini Dilek," diye onu teselli etmeye çalıştı Melis.

"Nasıl üzülmem Melis, insan böyle anlarda annesini yanında ister. Başını okşasın, merak etme kızım, desin, ister. Oysa ben annesiz yaptım doğumumu. Bebeğimin şu ilk günlerinde annem yok yanımda. Ne kadar acı değil mi...

"Ama adım gibi biliyorum, gelse, anında ortalığı cehenneme çevirir," dedi Dilek, sonra da gözyaşlarının arasından bizlere gülümsemeye çalıştı.

"Ne şans varmış bende de..."

"Hadi, hadi, uzun etme," dedi Melis, "fıstık gibi bir kocan ve şimdi de fıstıklar kraliçesi bir kızın var."

Dilek'in hüzünlü yüzü anında güldü.

"Doğrusun Melisçiğim, Deryamı kucağıma aldım ya, o her şeye bedel."

"Değil mi ya..."

"Hadi ben kaçıyorum. Sizleri üzdüğüm için özür dilerim ama ne yapalım, siz sordunuz, ben de yanıtladım," dedi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Toprak, "Vay be," dedi, "ne analar varmış. İlk işim eve gidip kendi annemi öpmek olsun."

"Yaa kızım," dedi Melis, "analarınızın kıymetini bilin."

"Şuna bak..."

"Tabii sen hâlâ bekâr olduğun için bu işlerden hiç anlamazsın."

"Benimle uğraşmayı bırak da arkana dön, bak, Burak sana bir şey söylemeye çalışıyor."

Gerçekten de Burak gelmiş, Melis'in lafını bitirmesini bekliyordu.

"Baban seni çağırıyor, bazı misafirler gitmeden sana bir Allahaısmarladık demek istiyorlarmış."

Tabii Toprak bu fırsatı kaçırır mı! "Şu zavallı arkadaşına laf yetiştireceğine, gerçek bir iş kadını gibi potansiyel müşterilerini uğurla bakalım."

"Seninle daha sonra konuşacağız," diye parmağını sallayarak babasının yanına doğru seğirtti Melis.

"Eee, Burak," dedi Esin, "uzun zamandır görüşemedik. Neler yapıyorsun, evlilik nasıl gidiyor?"

"Melis anlatmıştır, evliliğimizin yürümediğini biliyordu."

"Evet," dedi Esin, "bazı sorunlar yaşadığınızı biliyorduk ama her evlilikte olur böyle şeyler."

"Ama biz ne yazık ki sorunların üstesinden gelemedik. Ve geçenlerde boşandık."

"Ne..." demişim.

O kadar şaşırmıştım ki...

"İyi ama Melis bize bunu söylemedi, hiç haberimiz olmadı."

"Aslında o da yeni duydu sayılır."

"Hay Allah," dedim, "birbirinizi ne kadar sevdiğinizi anlatıp duruyor ve sizin için üzülüyordu Melis."

"Doğru," dedi Burak, gözleri uzaklara daldı. "Kesibe'yi çok sevdim, sanırım o da beni. Ama işte demek ki sadece sevmek yeterli değilmiş, hayata bakışın da, en azından bir diğerine yakın olması gerekiyormuş."

Bir an kimse bir şey söylemedi.

Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken, Burak, "Ama benim için üzülmeyin, çünkü sözlendim," demez mi...

"Bayılıyorum şu erkeklere," dedi Toprak, "hani Kesibe'yi seviyordun? Ne çabuk başka birini buldun, ne çabuk onu sevdin, yetmedi, ne çabuk hayatını birleştirme kararını aldın? Alabildin?"

"Hayat bir yerde çok uzun ama bir yerde de çok kısa, Toprak. Sen uzun uzun düşünene kadar yıllar akıp gidiyor. Ben evlendiğim günden beri bir ev hayatım, bir çocuğum olsun istedim. Ama bunu Kesibe'yle gerçekleştiremedik. Şimdi karşıma bana bunları verebileceğine inandığım biri çıktı. Neden bekleyeyim? Böyle bir fırsat bir daha elime geçmeyebilir. Ben yalnız olmak istemiyorum, bir ailem olsun istiyorum."

"Peki, şu yeni gelinimizden söz eder misin biraz? Kimdir, kimlerdendir?" diye sordu Esin.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı Burak'ın. "Onun ailesi de bizim yazlık sitede oturuyor. Aslında ben onun çocukluğunu hatırlıyorum, bisikletle durmadan tur atardı sitenin içinde.

"Bu kış biraz kafamı dinleyeyim diye bizimkilerin yazlığına gittim, hani tenha olur, sessiz olur düşüncesiyle. Onlar da oradaydılar.

"O küçük kız büyümüş, güzel bir genç kız olmuş. Gelip bana kendini tanıttı.

"Ve orada kaldığım sürece konuştuk, birlikte yürüyüşler yaptık, ailece yemekler yedik. Yoğun bir birliktelik yaşadık anlayacağınız.

"Neşeli, canlı, çocukları seven, bir yuvası olsun isteyen biri..."

Burak bunları anlatırken Toprak'ın yüzünü görecektin, sevgili defter.

Nitekim dayanamayıp Burak'ın sözünü kesti ve, "Yani tam da senin istediğin gibi bir kadın," dedi alaylı alaylı.

Zavallı Burak ise kinayeyi anlamamıştı, yüzünde mahcup bir gülümseme, "Üstelik çocukken bana âşık olduğunu da itiraf etti," diye sözlerini sürdürdü.

"Ay, ne hoş," dedi yine Toprak, "gizli bir aşk desene."

"Peki, düğün ne zaman?"

"Henüz tarih belli değil. Hazırlıklar filan..."

"Tebrikler Burakçığım," dedim, "umarım bu kez mutluluğu yakalarsın."

"Umarım, umarım," dedi Burak.

Esin de tebrik etti Burak'ı ve sordu, "Peki, bu son durumlardan Melis'in haberi var mı?"

"Aslında yok, çünkü olaylar çok hızlı gelişti ve ben Melis'i arayamadım."

"Yaşasın," dedim, "ilk kez, tarihte ilk kez, bizler Melis'in bilmediği bir şeyi bilmiş olacağız."

"İşte bu altın harflerle yazılır," dedi Toprak. Pek çok konuk gitmiş, ortalık iyice tenhalaşmıştı. "Çocuklar," dedim, "benim artık gitmem gerek."

"Benim de..."

"Benim de..." sesleri yükselince, "O zaman hep birlikte gidip Melis'i kucaklayalım ve..."

"Bomba haberi patlatalım," dedi Esin.

Böylece Melis'in yanına gittik, onu bir kez daha kutladıktan sonra, gecesini, magazin diliyle ifade etmek gerekirse, 'taçlandıracak' bir sürpriz haberimiz olduğunu bildirdik.

Esin kıkır kıkır gülüyordu.

Burak'ın ağzı kulaklarındaydı. Tipik damat havasına girmişti bile.

Toprak'ın yüzündeki alaylı ifade hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Melis meraklanmıştı. "Neymiş bu sürpriz haber?"

"Ooo," dedi Toprak, "öyle hemen söylemek yok arkadaşlar, bu haber altın değerinde."

"Baksana," dedi Melis, "Toprak bile heyecanlanmış. Önemli bir durum var, demektir."

"Hem de ne biçim," dedi Toprak.

Esin hâlâ kıkır kıkır gülüyordu.

"E, hadi ama..."

"Yook, öyle kolay değil."

"Daha eve gideceğiz, Toprak, uzatma ama..." dedim.

"Söyleyin, neymiş, neymiş?" Ve ben sözcülüğü üstlenerek, "Senin oğlun Burak..." dedim.

"Eee..." dedi sesinde merakla şüphe tınıları birbirine geçmişti.

"Söz-len-miş!"

"Ne!"

"Evet efendim, sözlenmiş ve yakında evleniyormuş."

Hemen beni tamamladı Toprak. "Hem de ona yıllardır âşık olan ve bu gizli aşkı şimdi itiraf eden canlı, şakrak, evcimen bir genç kızla..."

Melis tıpkı otoriter bir anne gibi, "Neden benim haberim olmadı?" diye çıkıştı zavallı Burak'a.

"Evet," dedim, "şimdi Burak sana konunun ayrıntılarını anlatsın, biz de evlerimize vınlayalım."

Bak sen, son zamanlarda neler neler olmuş meğer...

Burak için sevindim, dilerim mutlu olur.

Dilek'in annesi en azından bir süre daha rahat bırakır onları.

Melis'in hayallerindeki işi kurabilmiş olmasıysa apayrı bir mutluluk.

Aylardır uğraşıyor, didiniyordu.

Çok da başarılı bir tanıtım kokteyliydi.

Ama...

Bir gariplik vardı gibime geldi. Nedir dersen...

Kaan yoktu!

Ve Melis bundan hiç söz etmedi.

Hani işi vardır, seyahattedir gelememiştir.

Ama Melis sanki Kaan adında biri yok gibi davranıyordu.

Belki de bana öyle geldi.

Yine de...

Karısı için bunca önemli bir günde orada olmaması garipti.

Hem de çok garip...

25 Nisan, Çarşamba

Ey ahali!

Duyduk duymadık demeyin!

Bizim bir kızımız olacak.

Ne kadar mutluyum, ne kadar...

Açık açık söylemiyordum ama bir kızım olmasını çok ama çok istiyordum.

Şimdi onlar Sude Mey'le ne güzel oynayacaklar, sırlarını paylaşacaklar, kavga edecekler, sonra öpüşüp barışacaklar.

Birlikte büyüyecekler yani...

Tıpkı Sırma'yla benim gibi.

Özgür de çok mutlu.

İşte bu benim için gerçekten çok önemliydi.

Acaba o bir kız çocuk istiyor muydu?

Öyle ya, arkadaşlarıyla bir araya geldiklerinde, erkek adamın erkek çocuğu olur oğlum, muhabbeti yapıyorlar hep.

Ama o bu haberi duyduğu an, hiç duraklamadan, "İşte bu çok güzel," dedi ve ekledi, "umarım annesine benzeyen bir kızım olur."

İşte budur!

Helal olsun sevgilim sana, dedim içimden. Bunu bağıra bağıra söylemek isterdim ama doktorun ofisinde pek de şık kaçmazdı.

Evet, bugün Özgür'le birlikte aylık rutin muayenem için gitmiştik. Doktor Haluk Bey, ultrasonda, durumlar nasıl diye bakıyordu ki birden, tebrikler, bir kızınız olacak, demez mi...

İşte bu müthiş haberi böyle aldık. Eve döner dönmez de herkesi haberdar ettik.

Şaka maka bebiş dört buçuk aylık oldu. Hamilelikle ilgili durumuma gelince, iyiyim de...

Bir yorgunluk, bir yorgunluk.

Hep uyumak istiyorum.

Sonra bir kafamı toplayamama hali var.

Unutkan oldum.

Bir anda kaç işi yapıverirken, bugünlerde bir tek işi bile doğru dürüst yapamıyorum. Bu, ben değilim!

Ama olurmuş hamilelikte böyle haller. Öte yandan, nazar değmesin ama işlerimiz de giderek hızlanıyor.

Özel tur istekleri peş peşe geliyor.

O kadar ki bir eleman daha aldık, hem de yine eskilerden.

İşte buna çok çok, pek çok seviniyorum.

Bayan Bella bana karşı çok anlayışlı.

Kendini yorma, baktın kendini iyi hissetmiyorsun, bir telefonla haber ver ve işe gelme, diyor.

Ama yorgunluk hissediyoruz dediysek, evde oturacak kadar da değil.

Spor yapmaya devam ediyorum.

Tabii ailenin büyükleri dehşet içindeler!!!

Oysa eğer belli başlı bir sakınca yoksa, doktorun öneriyorsa bilinçli spor yapmak, yürümek yararlı. Sürekli oturmak, tam tersine, zararlı.

Büyükleri dehşete düşüren bir başka konu da, yediğine içtiğine dikkat edip fazla kilo almamaya çalışman...

İki can taşıyorsun, diyor, her gün baklava börek yemeni bekliyorlar. Oysa doktorum her ay bir kilo alırsam, bunun hem doğum açısından hem de benim açımdan en doğrusu olduğunu söylüyor. Ayrıca dokuz kiloyu tutturabilirsem, doğumdan sonra eski halime çok daha çabuk dönebileceğim. Eh, bu özellikle de estetik açıdan çok önemli, öyle değil mi sevgili defterim?

Haluk Bey sigara içmiyor olmamı çok alkışladı. Sigara ve alkol tüketimi, hamilelerin asla ve asla yapmamaları gerekenlerden, dedi. Her ay beni bilgilendiriyor ama ben yine de hamilelikle, doğumla, bebek bakımıyla ilgili ne bulursam alıp okuyorum. Böylece bilinçli bir hamiş olma yolunda müthiş mesafeler katediyorum.

Ve yine bir başka gelişme...

Giderek pantolonlarıma sığmamaya başladım.

İmdat!

İnce formuma veda etmek pek de kolay değil.

Görünümüm nasıl biliyor musun, tam tam hamiş değil de, kilo alıp hafiften göbeklenmiş bir kadın... Azıcık bakımsız bir görünüm, anlayacağın.

Moral bozmak için birebir...

Ama hemen kendimi toparlıyor ve düşün, diyorum kendime, sen de Dilek gibi, Sırma gibi bebişini kucağına alacaksın, onu öpüp seveceksin.

Tabii bu durumda yavaş yavaş hamiş giysilerine bir göz atmak gerek.

Ve tam da bu noktada gel de akıllı Melis'i anma.

Ne yapmış biliyor musun? Aramızda ilk o doğurdu ya, iyi durumda olan hamile giysilerini bir güzel temizletmiş ve kaldırmış.

Dilek'in karnı büyüyünce de bu giysileri ona vermiş. Nasıl?

Çok akıllıca değil mi... Esin de aynı şeyi bana teklif etti.

"Ben gelecek ay doğuracağım, seninse daha önünde epeyce vakit var, çok iyi durumda olan iki takımım var, davetti. yemekti, idare eder," dedi ve ekledi, "tabii eğer istersen..."

"İstemez olur muyum," dedim, "nitekim Dilek de aynı öneride bulundu. Onun eşyalarına da bir baktıktan sonra eksiklerimi tamamlayacağım."

Birkaç ay için neden onca para ödeyeyim ki... Ayrıca bizler kardeş gibiyiz. Dayanışma içindeyiz.

Esin ve Dilek'in önerileri üzerine, Özgür'le birlikte daha çok nefes alma teknikleri üstüne yoğunlaşan bir kursa yazıldık. Yoga dersleri de varmış, onu da bir araştıracağım bakalım.

İşte bunlar hamilelik durumları. Tabii bu işin bir de nimeti var. Nedir dersen...

Herkes sana 'ayrıcalıklı' muamelesi yapıyor.

Taksi şoförlerine bile, elini şöyle karnının üstünde gezdirip, "Lütfen hızlı gitmeyin. Hamileyim de..." dediğin an akan sular duruyor.

Şu ana dek hepsi ama hepsi ne kadar da duyarlı davrandı. Kimi, "Tamam abla," dedi, kimi, "Merak etmeyin hanımefendi," ve yine diyorum, hepsi ama hepsi böylesine anlayışlı tavırlar sergiledi.

Helal olsun size şoför arkadaşlar, diye bağırmak geliyordu içimden ama her zaman olduğu gibi şık kaçmaz diye susup bol bol teşekkür etmekle yetindim, yetiniyorum.

Tabii aynı durum evde de geçerli.

Bir dokunulmazlığın var sanki.

Örnek mi istiyorsun?

Buyur, oku.

Bir hafta önce geçkin güzel Siren, Özgür'ü arayıp bizi akşam yemeğine davet etmiş.

Özgür bunu bana söylediğinde, bugünlerde kendimi hiç de iyi hissetmiyorum, yani bütün bir gece bir yerde oturacak gibi değilim, dedim acıklı bir yüz ifadesiyle.

Bu arada da, az önce belirttiğim gibi, elimi hafifçe karnımın üstünde gezdirmeyi ihmal etmedim!

Nasıl?

Duygu sömürüsünün padişahı oluyor bu durum ama gerçekten de Siren ve Mahmut'la bütün bir gece fikri fenalıklar geçirmeme yetiyor da artıyor bile.

Tek yaptığım, bu duyguyu hamilelik kalkanının arkasına sığınarak ortaya koymak.

Tabii Özgür anında, "O zaman gitmeyiz sevgilim," dedi, "ben arar, Siren'e senin kendini iyi hissetmediğini söylerim, olur biter."

Şekilde görüldüğü gibi, onlarla ufak ufak arayı açmaya çalışıyorum. Ne kadar seyrek görüşürsek, o kadar iyi. Öbür avukat arkadaşlarıyla nasıl işte görüşüyorsa, Mahmut'la da öyle görüşsün, kardeşim.

Görüşüyor da zaten.

Öğlen yemeklerine de çıkıyorlar.

Ee, daha ne...

İlle karısıyla da buluşmamız gerek diye bir kural yok ya...

Düşsünler yakamdan, Allah Allah...

Ve gelelim daha tatlı ballı konulara...

Ailemizin büyükleri, sağ olsunlar, bebiş için oda takımı ısmarlamamızı istediler.

Perdeler, merdeler, hepsi dahil.

Her ne kadar babaannem daha hazırlık yapma, uğursuzluk getirir, diyorsa da günümüz İstanbul şehrinde yok perdeydi, yok halıydı gibi siparişler verdin mi, bekle dur.

O nedenle ben her şeyi vakitlice hazırlama taraftarıyım.

Geçen gün öğle tatilinde bebe ve çocuk odası takımları satan bir mağazaya gittim. Hem sergilenenlere baktım hem de katalogları karıştırdım.

Aman ne şeker oda takımları yapmışlar. Bayıldım, bayıldım.

Ama karar vermek için birkaç yere daha bakmayı düşünüyorum.

Bir başka öğle tatilinde de, bebek giysilerine baktım. Hele de kızlar için olanlar, olağanüstü...

Öyle tatlı, öyle şık kıyafetler var ki hangisini alayım diye şaşırıyorsun.

Laf aramızda, o minik şeyler de bir pahalı ki...

İşte böyle!

Anlayacağın yapılacak daha çoook iş var. Tam defterimi kapatıyordum ki Dilek aradı. Morali çok bozuktu garibimin.

"Sürekli ağlıyor be Serra. Ne yapacağım ben bu çocukla?" demez mi.

"Doktora danıştın mı?"

"Tabii, dünkü muayenede de sordum zaten."

"Peki, ne diyor?

"Bebekler ağlar, diyor."

"Ne demek şimdi bu?"

"Ben de aynen senin şu dediğini söyledim. Efendim, belli başlı bir sorun olmadığı sürece bu ağlamalar büyüme sancıları da olabilirmiş, gaz sancıları da. Hatta duygularını yansıtma biçimi de ağlayarak olurmuş. Bazen mutlu olduklarında bile ağlarlarmış."

"Desene işimiz zor, Dilekçiğim."

"Zor ki ne zor."

"Peki şu anda ne yapıyor?"

"Ben artık isyan ettim, bunun üzerine Ulaş aldı kucağına. Sallaya sallaya gezdiriyor evin içinde."

"Peki işe yaradı mı?"

"Yaradı gibi... En azından bir süredir sesi çıkmıyor ama Ulaş durduğu ya da oturduğu an bağırmaya başlıyor."

"Moralini bozma, canım benim. Tecrübeliler ne diyor, adım adım, günbegün büyüyecekler. Onun için sen de olayı günbegün alacaksın. Ne olacak bunun hali diye geleceğe bakmayacaksın, önünde sonunda bunlar geçecek."

"Umarım," diye içini çekti sevgili arkadaşım, sonra da ekledi, "kızın olacağı için çok seviniyorum be Serra. Bak şimdi Başak, benim Derya ve seninki birlikte büyüyecekler."

"Ne demezsin, aynı bizim gibi olacaklar. Esin'in oğlu da onlara kavalyelik yapacak."

"Sahi, Esin bir karara varmış mı, ne koyacakmış adını?"

"En son konuştuğumuzda Cengiz diyordu ama bilmem artık."

"Cengiz! Güzel bir isim."

"Bence de..."

"Senin işler ne âlemde?"

"Ofise gidip geliyorum tabii ki, bir de bebişin odası için bakmaya başladım."

"İyi edersin, son günlerde insan öyle ağırlaşıyor ki, sadece ve sadece koltuğa oturup yayılmak istiyor.

"Hazır fidan gibiyken yap bu işleri."

"Göbekli bir fidan..." dememle birlikte bir güldük bir güldük.

Zaten son günlerde Dilek, Esin ve ben öyle sık konuşur olduk ki...

Eee, ne de olsa Hamileler Kulübü üyeleriyiz biz.

13 Mayıs, Pazar

Mayıs gülleri açtı! Her taraf mis gibi kokuyor.

Sarmaşık gülleri ve minik beyaz ponpon güllerle donanmış bir teras...

Ayrıca sarı güller, kopkoyu, siyaha bakan kırmızı güller, kayısı rengi güller, şeker pembesi güller...

Bütün bu güller de evin her yanına vazolara yerleştirilmiş, ev olmuş mu sana bir gül bahçesi...

Nedir bu, neyi anlatıyorsun dersen eğer sevgili defter, Hamileler Kulübü'nün onursal başkanı Melis tarafından, şahsım için hazırlanmış bir kutlama toplantısından söz etmekteyim.

Hamileliği kutlama daveti...

Aynı şeyi daha önce Dilek'le Esin için de yapmıştı.

Her kutlama törenine ayrı bir tema düşünmüştü. Sıra bana gelince, mayıs güllerini uygun görmüş.

"Senin için biraz erken bir kutlama oldu ama gül mevsimini kaçırmak istemedim," dedi.

"Çok da iyi ettin Melisçiğim."

Esin'in gözünden hiçbir şey kaçmaz ya, "Bu güller çiçekçiden alınmamış," dedi.

"Herhalde gül mevsiminde çiçekçiye gidecek değildim."

"İyi de nereden buldun bunca çeşidi?"

Keyifli keyifli güldü Melis. "Şöyle çıkıp bizim mahalleyi bir dolaştım ve gülü olanların kapısını çaldım. Onlara, zavallı hamile bir arkadaş için küçük bir toplantı düzenliyorum, güllere bayılır. Acaba sizden de iki üç tane gül alabilir miyim, diye açık açık sordum."

"Kapıyı yüzüne çarpmadılar mı?"

"Hayır Toprakçığım, demek ki hâlâ komşuluk ölmemiş. Her ne kadar birbirimizi tanımasak ve gidişip gelişmesek de..."

"Demek," dedi Sıla, "kapısını çaldıklarından hiçbiri seni geri çevirmedi ve hepsi güllerini verdi."

"Evvet," dedi Melis, gözleri pırıl pırıl. "Ama ben de onlara eli boş gitmedim."

"Yaa..."

"Ne vardı ki elinde?"

"Bunlardan bir tane," dedi Melis, elinde minnacık pembe bir çorap sallayarak.

"Ne tatlı," diye bağrıştık.

Sonra eline aldığı geniş ve yayvan kâseyi şeker ikram edercesine tutarak, "Bugünün anısına herkes birer, hatta ikişer tane alabilir," dedi.

Kâsede rengarenk bebe çorapları vardı. Ve hepsinin içi bademşekerleriyle doldurulmuş, konçlarına da pembeli, sarılı, yeşilli birer fiyonk atılmıştı. Ayrıca, benim son günlerde çekilmiş pul kadar bir fotoğrafım o fiyonklara tutturulmuştu.

"Melis," dedim, "inanılmazsın! Ne güzel bir buluş bu."

"Komşuların bu ilginç armağanı alınca ne yaptılar?" diye sordu Esin.

"Daha çok gül vermek istediler!"

"Durun, durun," dedim, "benim fotom yaban ellere kadar uzandığına göre bir bakayım nasıl çıkmışım."

"Merak etme, çok hoş çıkmışsın," dedi Melis, "kötü olsaydı çoğaltır mıydım."

Gerçekten de objektife pek güzel gülümsemişim.

"Peki, bu fotoğrafı ne zaman çektin?"

"Eee, o kadarı da bana kalsın artık," dedi ve bizi çay sofrasına buyur etti.

Daha sonra da aramızda aldığımız kararlara uyan armağanlar verdiler bana.

Efendim, anlaşmamız şöyle.

Bizler çok yakın arkadaşlarız.

Kardeş gibiyiz. Tamam mı...

Ayrıca yaşlarımız gereği peş peşe doğurmak durumundayız.

Böylece 'çocuklu aile' statüsüne yatay geçiş yapacağız.

Hep birlikte...

Öyleyse...

Alacaklarımızı birbirimize danışarak alıp sonra da bunları birbirimize geçirerek kullanalım, dedik. Böylece aile bütçelerine bir ölçüde de olsa katkıda bulunurken, evlerimiz kısa süreli bebek eşyalarıyla dolup taşmayacak. Nitekim Melis, iyi durumdaki hamile giysilerinden tut, bebek arabası, beşik, hoppala iskemlesi, yürüteç, mama iskemlesi gibi bebek eşyalarını bizlere dağıttı bile.

Bir başka karar da bir dolu pahalı ve süslü giysi yerine, arkadaşların birleşip bir ihtiyacı karşılamasıydı. Akrabalar ve dostlar bol bol bu tür armağanlar veriyorlar zaten.

Nasıl?

Akıllı kadınlarız biz, değil mi...

Biz, Hamileler Kulübü üyeleri...

İşte buradan hareketle sevgili arkadaşlarım bana dört dörtlük bir bebek arabası almışlar. Yazın, kışın, yağmurda, özetle her ahval ve şerait altında kullanabileceğim bir araba.

Dilek bebeğini de getirmişti, o nedenle Başak onların başından ayrılmıyor, bir kez olsun bebeği kucağıma alayım, deyip duruyordu.

"O daha çok küçük Başakçığım, kucağına almak için biraz daha beklemen gerek," diye Melis onu oyalamaya çalışıyordu.

Şaka maka Başak da artık üç yaşında oldu.

"Yuva nasıl?" diye sordu Dilek.

Gözü bebekte, "İyi," diye yanıtladı Başak.

"Arkadaşların var mı?"

Şöyle bir düşündü. "Evet, var."

"Onları çok seviyor musun?"

Yine bir düşündü, "Bir tanesini," dedi.

Gülüştük bu dürüst cevaba.

Melis sordu, "En çok kimi seviyorsun?"

"Burcu'yu..."

İşte bu soruyu düşünmeden yanıtlamıştı.

Derken Derya ağlamaya başladı. Acıkmıştı.

Dilek bir telaş hazırlandı ve Derya'yı emzirmeye başladı.

Başak, hayretle onları izliyordu.

Sonra annesine döndü. "Annesini mi yiyor o?"

"Hayır tatlım ama bebekler böyle büyürler. Sen de Derya kadar küçükken böyle yapardın," deyince Başak yüzünü buruşturdu ve tüm ilgisini yitirip odasına yollandı.

Tabakları içeri taşırken Esin tökezleyince bir ağızdan, "Düşüp müşüp de sakın erken doğurmaya kalkma. Günümüzü berbat etme!" diye bağrıştık zavallıya.

O ise, "Canım nereden çıkarıyorsunuz bunları... Daha vaktim var benim," diye ciddi ciddi savunuyordu kendini.

Melis, "Bizim Başak Hanım odasına çekildiğine ve Derya Hanımın da karnı doyduğuna göre, ortalık sakinleşti demektir," dedi gözlerini Toprak'a dikerek.

Toprak da ayrı bir cin tabii.

"Eyvahlar olsun!"

Esin, "N'oldu ki şimdi?" diye saf saf sorunca, Toprak, "Şunun bana bakışını görmüyor musun? O bakışın ne anlama geldiğini anlamıyor musun?" dedi.

"Ne anlama geliyor," demez mi Esin...

Eh, kıyamet koptu tabii Esin'in bu lafına.

"Hamileliğine verin," dedi Dilek.

"Gerçekten," diye destekledim Dilek'i, "insanın algılaması yavaşlıyor, kafası dağılıyor sanki, onun için gitmeyin arkadaşımın üstüne."

"Şunlara bak," dedi Toprak, "nasıl da birbirlerini kolluyorlar."

"Lütfen lafı bulandırmayalım hanımlar, lafı bulandırmayalım."

"Sor bakalım."

Melis keyifle koltuğuna iyice bir yerleşti ve sorusunu sordu. "Ersin'le işler nasıl gidiyor?"

"Demedim mi?" dedi Toprak bize bakarak.

"Tabii kızım, en son haber aldığımızda işler yolundaydı."

"Ee, daha ne soruyorsun?"

"Ay yani... Toprak... Senden laf almak, dişçide diş çektirmeye benziyor."

"Özel hayatımı sizlere saat be saat bildirmeye mecbur muyum, Tanrı aşkına?"

"Mecbursun tabii."

"Neden abi?"

"Merak ediyoruz da ondan. Daha diyeceğin var mı?"

"Yani bu tür konuşmayı bilmiyorum kaçıncı kez dinliyorum gibi bir his var içimde," dememle Melis'ten azarı yemem bir oldu.

"Daha da dinleyeceksin, Serra Hanım. Hem siz o hamile ve bulanık kafalarınızla karışmayın işime..."

Anında üçümüzden protestolar yükseldi.

Melis gülüyordu, hem de nasıl. "Şaka yaptım arkadaşlar."

Sonra ciddileşip bana döndü. "Bak Serra Kardeş, bizim bu Toprak Kardeş'in işleri berbat etmekte üstüne yoktur. Onun için sık sık soruyorum ki, işlerin yolunda gidip gitmediğini bileyim."

Teslim oluyorum, dercesine Toprak kollarını havaya kaldırdı.

"Evet, dinliyorum," dedi Melis.

"İlişkimiz devam ediyor."

"Güzel!"

Toprak kendini tutamayıp güldü bu lafa ama yine de sürdürdü konuşmasını.

"Birlikte davaları konuşuyoruz, yani birbirimize gerçekten faydamız oluyor. Urfa gezisini çok ilginç bulmuştu, o nedenle oralarda yaptığımız çalışmalara elinden geldiğince katılmak istediğini söyledi mesela."

Melis'in yüzünde güller açıyordu.

"Tabii geziyor, yemeklere de çıkıyoruz."

"Evet..."

"Ne eveti, işte hepsi bu..."

"Daha daha bir şeyler yok mu?"

Toprak şöyle bir durdu.

Düşünür, daha doğrusu bu konuyu zihninde tartar bir hali vardı.

Tabii bu durum hiç Melis'in gözünden kaçar mı...

"Senin dilinin altında bir şey var! Çabuk söyle!"

Haydi bizler yine başladık gülmeye.

Dönüp, "Susun bakalım," dedi. "Toprak bir şey söylemekle söylememek arasında bocalıyor. Evet Toprak, dinliyoruz."

Bu kızın elinden kimse kurtulamaz azizim, kimse...

Toprak başını önüne eğdi.

"Bana evlenme teklif etti."

Melis nasıl havalara sıçradı...

Görmeye değer...

"Harika! Harika!" deyip duruyordu.

Doğrusu bizler şaşkındık.

Kendi payıma, harika, diye havalara sıçramak içimden gelmiyordu çünkü bunu Toprak'a zorla söyletmişti Melis.

Demek henüz 'harika'lık bir aşamaya gelinmemişti.

Ya da en azından ben öyle düşünüyordum.

"Sahi mi?" diye sordu Dilek, şaşkın. "Evet," dedi Toprak.

"Peki, sen ne dedin?" Bunu soran Esin'di.

"Düşünmem gerek, dedim."

"Buyrun bakalım," dedi Melis ve kendini koltuğa bıraktı, sönmüş bir balon gibi.

"Canım kız emin değilse ne diye hemen kabul etsin, Melis," dedi Dilek, "seni memnun etmek için evlenecek değil ya..."

Hadi yine gülüşmeler...

Melis bütün bu sözleri duymazlıktan geldi, "Öğrenebilir miyim, neden düşünmen gerekiyormuş?"

"Emin değilim de ondan..."

Melis gözlerini devirdi.

"Yani Melis," dedim, "hep söylerim ya, babaannemle benzerliğiniz hayret verici boyutta. O da, evlen de ne olursa olsun, kafasında. Ama en azından o, seksenlerinde bir kadın. Ya sana ne demeli?"

"Sağ ol canım," dedi Toprak.

"Evlen de kim olursa olsun, demiyorum ki ben..."

"Ya ne diyorsun?"

"Toprak şu yaşa gelmiş, demek ki artık o çılgın gençlik yaşlarını aşmış, bu bir.

"İkincisi, her şeyin bir zamanı vardır. Bizler niye peş peşe evlendik? Çünkü zamanı gelmişti. Ömrümüzün sonuna dek öğrenci gibi yaşayamazdık ya. Yuva kurma zamanı gelmişti, çoluk çocuğa karışma zamanı gelmişti.

"Onun için de peş peşe evlendik.

"Kimimizinki su gibi aktı gitti, kimimizinki de, ne yazık ki, şekilde görüldüğü gibi, çalkantılı gidiyor," dedi kendini göstererek.

"Şimdi, Toprak'ın karşısına düzgün biri çıkmış. Üstelik aynı meslektenler, yani aynı dili konuşuyorlar, bir yerde.

"Ve gezip tozacak kadar da birbirlerinden hoşlanıyorlar.

"Peki, daha ne bekliyor Toprak?

"Bakalım karşısına bir ikinci Ersin çıkacak mı?

"Çıkmazsa ne olacak?

"Hayatını yalnız bir kadın olarak mı yaşasın?

"Ne bir hayat arkadaşı, ne çocuklar, torunlar...

"Yazık değil mi..."

Sustu.

Hepimiz derin derin düşünüyorduk.

Bu sözlerde gerçek payı olduğu kesindi.

Melis'e çok karışıyor diye kızıyorduk ama o gerçek bir dost olarak, arkadaşının iyiliği için ve bu arada sevimsiz olmayı da göze alarak, samimi düşüncelerini cesurca ortaya koyuyordu. Doğru veya yanlış...

Bunu da takdir etmek gerek.

Ve Toprak'ın sesi...

"Emin değilim, çünkü..."

"Evet..."

"Kayra'yı aklımdan çıkaramıyorum." Buyrun bakalım... Herkes şaşkındı.

Sonunda en çabuk toparlanan yine Melis oldu.

"Ben o mesele kapandı sanıyordum," dedi yavaşça.

Başını salladı Toprak.

"Görüşüyor musunuz yoksa..."

Nefesimi tutmuş, yanıtı bekliyordum.

"Sadece telefonla..."

Yine sessizlik...

Sanırım hepimiz aynı duygu içindeydik. Arkadaşımız ciddi bir hastalığa yakalanmıştı ama şükürler olsun atlatmayı başarmıştı.

Ama şimdi hastalığın nüksettiğini öğreniyorduk ve onun şaşkınlığı, üzüntüsü içindeydik. En azından benim duygularım böyleydi.

"Nasıl telefonlar bunlar?"

"İşte... kâh, nasılsın, iyi misin, işler nasıl gidiyor? Kâh, yeni bir sergi hazırlıyorum, fotoğrafları görmek istemez misin? Kâh, ne zaman buluşup bir kahve içeceğiz?

"Öyle..."

"Peki, sen ne diyorsun bunlara?"

"Atlatıyorum. Olur, diyorum, bir vaktim olunca fotoğraflarını görürüm, diyorum.

"Olur, diyorum, şu ara çok yoğunum, daha sonra buluşuruz, diyorum."

"Yani," dedi Esin o yumuşak sesiyle, "kestirip atamıyorsun."

"Kestirip atılacak biçimde konuşmuyor ki. Sanki sizlerden biri arıyormuş gibi arıyor. Gayet arkadaşça... Israr yok. Sadece öylesine, denk gelirse, oturup bir kahve içip sohbet edelim, diyor.

"Yeni fotoğraflar var, diyor, görmeni isterim, tabii vaktin olunca, diyor."

"Bu adam Serra'nın korktuğu kadar varmış," dedi Dilek.

Toprak, "N'olursunuz çocuklar, artık bu konuyu kapatalım, olur mu," dedi.

O kadar mutsuz görünüyordu ki Melis bile üstüne gidemedi.

Bakalım önümüzdeki günler neler gösterecek.

Bu mutsuz havayı değiştirmek istercesine, Dilek, "Melis Hanım, senin oğlan da evleniyor, haydi hayırlı olsun," dedi.

Melis dudağını büktü.

"Hayırdır, sonunda dilediği gibi bir evliliği olacak diye sevinmiyor musun?"

"Bilmem valla..."

"E, hayret bir şeysin ama," diye üsteledi Dilek. "Evlenmezler kızarsın, evlenirler dudak bükersin."

"Canım elbette Burak'ın Kesibe'yle yaşadığı düş kırıklığından sonra evlenip mutlu olmasını isterim. İsterim amma..."

"Aması ne?"

"Çok apar topar oldu gibime geliyor. Boşanır boşanmaz, karşısına ilk çıkan kıza evlenme teklif etti sanki. Eh, buna pek de sağlıklı bir seçim diyemeyiz, öyle değil mi?"

Esin lafa girdi. "Ama baksana, çok eskiden beri tanışıyorlarmış."

"Ne tanışması... Aynı sitedelermiş, hepsi bu. Biri çocukmuş, Burak onu tam olarak hatırlamıyor bile."

"Ama kız ona âşıkmış o yıllarda..."

"Yersen..."

"Aaaa," dedim, "kaynanaya bakar mısınız!"

"Tamam, tamam," dedi Melis, "diyelim kız küçükken ona âşıkmış. Ne var bunda? Burak yakışıklı çocuk, onu her kız beğenir. Bu onun doğru kişi olduğunu göstermez ki."

"Senin derdin ne?"

"Benim derdim, bu işin çok çabuk olması. Boşandıktan sonra Burak'ın biraz dinlenmesini, toparlanmasını, biraz Kesibe'yi

kafasından atmasını, azıcık gezip dolaşmasını, ne bileyim belki bir seyahate gitmesini, özetle kendine gelmesini istiyordum. Taşlar yerine oturduktan sonra da daha sağlıklı bir seçim yapacağına inanıyordum. Ama şimdi... sanki sıcak sudan soğuk suya atlar gibi yapılan bir evlilik bu... Haydi hayırlısı..."

"İyi düşünelim, iyi olsun," dedi Esin.

"Aynen öyle," diye destekledim onu.

Gitme vakti gelmişti.

"Melisçiğim, bu güzel gün için, bu muhteşem güller için çok çok teşekkürler," dedim.

Tam çıkarken arkamdan koştu Melis. "Güllerini unut-tun."

"Bunlar benim mi?"

"Elbette senin," dedi ve koca bir buket gülü uzattı bana.

Oradan çıkınca ne yaptım, biliyor musun?

Kucağımda Melis'in bana verdiği güller, doğru dedeciğimin mezarına gittim.

O güzel, o rengârenk güllerle onun mezarını donattım, böylece o da günümü paylaşmış oldu.

Ve sevgili defter, sana bir sır daha vereceğim.

Sadece güllerle kalmadım, al dedeciğim, bunu da sana getirdim, diyerek Melis'in hazırladığı o minik çoraplardan birini güllerin arasına yerleştirdim.

İşte bunu da bir tek ama bir tek seninle paylaşabilirim.

Başka hiç kimseyle değil!

14 Mayıs, Pazartesi

Bugün hayatın o garip günlerindendi, yaşadıklarıma bakınca...

İç içeydi müthiş bir mutlulukla müthiş bir mutsuzluk...

İyisi mi sırasıyla gidelim.

Tıpkı günün getirdiği gibi...

İnsan büyük konuşmamalı.

Sen misin, daha vaktim var, diyen.

İşte o bebek bunu duyar ve seninle dalgasını geçercesine, az biraz da olsa, erken geliverir.

Esin'den söz ettiğimi anladın tabii.

Esin'in aceleci oğlu, mayıs sonunda geleceğine, hem de dün akşam, hem de biz, aman sakın erken doğurma, günümüzü berbat etme diye kızcağızla eğlenirken, gelme hazırlıkları yapıyormuş meğer.

Ve tabii tam da gece yarısı sancıları tutmuş. (Başka türlüsü olabilir miydi ki...)

Apar topar hastane ve bugün öğleye doğru Esin'cik oğlunu kucağına almış.

Ben iş çıkışı hastaneye gittiğimde, Melis'le Dilek oradaydılar. Toprak ise mesajlara şöyle cevap vermiş.

"Kızlar, hızınıza yetişilmiyor. Bize de acıyın biraz. İlk fırsatta görüşmek üzere, kutluyor, öpüyorum."

Esin'in kapısı kapalıydı. Belki de uyuyordur, diye girmedik. Selçuk'u bekledik ama az sonra kapı açıldı ve Selçuk bir kadın ve iki çocukla birlikte dışarı çıktı.

Bizi görünce hemen yanımıza geldi, çok ama çok heyecanlıydı.

"Esin de iyi, bebek de iyi... Şükürler olsun... Şükürler olsun," deyip duruyordu.

Kadınla çocuklar ise öylece duruyorlardı yanında. Eh, biz de burada duruyorduk.

Bekliyoruz ki gitsinler de biz de arkadaşımızı görelim.

Sonunda Selçuk baktı durum garip, bizleri tanıştırdı.

"Eski eşim Berrak, kızım Ceren ve oğlum Can. Kardeşlerini görmeye geldiler," dedi, sonra onlara döndü, "Serra, Melis ve Dilek. Esin'in en yakın arkadaşları..."

Karşılıklı, memnun oldum'laştık!

Bize, "Ben hemen geliyorum," dedi Selçuk ve hızlı adımlarla ailesini asansöre yönlendirdi.

Onlar biraz uzaklaşınca Melis, tam da beklediğim gibi, "Ne arıyor bu kadın burada?" demez mi...

"Aşkolsun Melis, oysa uygarca bir davranış diye takdir etmen gerek. Kadın almış çocuklarını, yeni kardeşlerini görsünler diye getirmiş."

"Çocuklar pekâlâ da babalarıyla gelebilirlerdi. Ayrıca, ben bu tür sözümona uygarca ilişkileri de hiç anlamam. Boşandıysan boşandın. Çocuklar için gerekli görüşmeleri yaparsın ve orada noktayı koyarsın."

"Haydi, burada lüzumsuz laf üretmeyi bırakalım da içeri girelim, bakalım Esin nasıl," dedi Dilek.

Meğer ne sıkıntılar atlatmış Esincik. Bebeğin boynuna kordon dolanmış, doktorlar bayağı zorlanmışlar. Ama şükürler olsun ki bebeği sonunda alabilmişler. Hatta birisi bir vakum lafı etti ama ben daha fazla ayrıntı duymak istemediğimden, bir bahaneyle attım kendimi koridora.

Böyle olumsuzlukları dinlemek istemiyorum, moralim bozuluyor.

Meğer Selçuk, şükürler olsun derken bu olayı kastediyormuş.

Bebeği de gördükten sonra, fazla oyalanmadan odadan çıktık, çünkü Esin bayağı yorgun görünüyordu.

"Çocuklar," dedi Melis, "şuracıkta bir kahve içmeye ne dersiniz?"

Dilek saatine baktı hemen.

"Bir sonraki emzirmeye bir buçuk saat var, dolayısıyla yarım saat oturabilirim."

"Ağlama durumları nasıl?"

"Hâlâ devam ediyor."

"Gazlı bebek mi?"

"Galiba..."

"Öyleyse altı ay kadar dişini sıkman gerekecek."

"Sağ ol Melisçiğim, ne de güzel moral veriyorsun."

"İşin gerçeğini söylüyorum. Hazırlıklı ol, diye..."

Sonra bana döndü. "Senin de hemen öyle moralin bozulmasın. Bir doğumda işler biraz ters gitti diye, her doğum böyle olacak anlamına gelmez bu."

"Ne dedim ben şimdi?"

"Hiçbir şey demene gerek yoktu. Esin anlatırken yüzün allak bullak oldu ve kendini dışarı attın. Gözümden kaçtı mı sandın?"

"Haşa! Senin gözünden ne kaçabilir ki..." diye takıldı Dilek.

Ve hastanenin kafesine gidip oturduk.

Melis de keyifsiz görünüyordu.

"Bize öğütler yağdırıyorsun ama," dedim, "senin de pek neşeli olduğun söylenemez. Yüzünden düşen bin parça..."

"İşte onun için yarım saatliğine de olsa şurada sizlerle oturalım istedim."

Bu sözler Dilek'i de beni de şaşırtmıştı.

Birden bir el kalbimi kavradı ve sıkmaya başladı sanki.

Yüreğim daraldı denir ya, aynen öyle.

Melis kolay kolay keyifsiz olmaz.

Kolay kolay panik yapmaz.

İçimizde en güçlü olan odur.

Hatta bu gücünü bazen öyle sergiler ki, keşke bu kadar da iddialı olmasaydı, dedirtir insana.

O böyle konuşuyorsa, ortada ciddi, hem de çok ciddi bir sorun var, demektir.

"Hayırdır Melis," dedim, "beni korkutuyorsun."

"Çocuklar..." dedi, gözleri doldu, sesi takıldı.

"Çocuklar... bugün Kaan'dan boşanmak için mahkemeye başvurdum."

"Aman Tanrım..."

"Ne yaptın? Ne yaptın?"

Söylediklerini duymuştum ama inanamamıştım.

Acaba yanlış mı duydum, diye tekrarlatmak ihtiyacındaydım.

"Kaan'dan boşanmak için mahkemeye başvurdum."

Dilek, "Hay Allah," deyip duruyordu.

Melis devam etti.

"Güzellik salonunun açılış gününü hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"O gün benim için en önemli gündü. Yıllardır hayalini kurduğum bir işyerini açıyordum. Tüm sevdiklerim, ailem, herkes yanımdaydı." Durdu, derin bir nefes aldı, sanki bu ona acı veriyordu.

"Kaan'dan başka..."

"Sahi," dedim, "Kaan'ın yokluğunu ben de fark etmiştim de, bu kalabalıkta başka bir yerde herhalde, diye düşünmüştüm."

"Gördün mü bak, sen de fark etmişsin. Gelmemekle beni sadece kırmakla kalmadı, herkesin karşısında küçük de düşürdü. Düşünün çocuklar, bir kadın hayatının en önemli günlerinden birini yaşıyor ve kocası yanında yok.

"Yok!

"Annemle babam sordular, idare edeceğim diye akla karayı seçtim.

"Müşterek dostlar sordular, yine aynı şey.

"Ama -en sonunda Başak sorunca- işte o zaman koptum.

"Ve... Bu iş buraya kadar, dedim."

Melis'in o güzel gözleri dolu doluydu.

Acı çektiği o kadar açıktı ki...

"Akşam eve geldim, gayet sakin soyundum. Başak'ı doyurdum, masalını okuyup yatırdım.

"O arada Kaan da her neredeyse gelmişti.

"Nasıl geçti, diye sordu.

"Yine gayet sakin, çok başarılı bir kokteyldi, dedim.

"Sükûnetime kendim de şaşıyordum.

"Gelemedim, kusura bakma, dedi, bir iş görüşmesi vardı, uzadı.

"Hiç önemli değil, dedim.

"Şaşırmıştı. Benden tepki bekliyordu sanırım.

"Yemeğini yemesini bekledim.

"Sonra karşısına geçip oturdum ve Kaan, senden boşanmak istiyorum, dedim."

Nefesimizi kesmiş, dinliyorduk.

Melis ise içini dökmek istercesine aralıksız anlatıyordu.

"Güldü, ne acayip bir şaka bu, dedi.

"Şaka filan değil, dedim, çok ciddiyim, belli ki bu evlilik yürümeyecek.

"Saçmalama Melis, dedi, kokteyline gelmedim diye bana kızdın, onun için böyle konuşuyorsun. Özür diledim ya...

"Önemli bir işim vardı, gelemedim.

"Ama benim işim de, bu günüm de önemliydi, dedim.

"Yüzünde alaylı bir ifade, bırak Allahını seversen, güzellik salonunun nesi önemli. Sen oyalan diye sesimi çıkarmıyorum."

"İnanmıyorum," diye yumruğunu masaya sertçe vurdu Dilek.

Melis devam etti. "Bense garip şekilde sakindim. Tüm duygularım uyuşmuştu sanki.

"Seninle bunu tartışmayacağım, seninle hiçbir konuyu tartışmayacağım, çünkü nasıl olsa boşanacağız, dedim.

"O, o kadar da kolay değil, dedi."

"Aman Allahım." Bu kez ben kendimi tutamamıştım... "Bu benim tanıdığım Kaan değil. Hem de hiç değil."

Acı acı güldü Melis.

"Doğrusunu istersen ben de bu kadarını beklemiyordum. Daha doğrusu, bunca çirkinleşebileceğini hiç ama hiç tahmin etmiyordum. Efendice boşanırız, diye düşünüyordum. Oysa şu bir ay içinde olanlara bakınca."

"Aman Tanrım, inanamıyorum."

"O sevimli, sempatik Kaan..."

Dilek de ben de şokları yaşıyorduk.

Tamam, Kaan sorumsuzun tekiydi.

Tamam, baba olmayı da beceremeyişti.

Ama Melis, bütün bu açıkları her şeye karşın kapatma çabasına girmiş ve onun bir gün olgunlaşacağına olan inancını sürdürmüştü.

Bütün bunların dışında bizimle ilişkilerinde nazik, kültürlü, sempatik bir tipti.

Bir insan nasıl olur du bu kadar değişebilirdi.

Devam etti Melis. "Ben onun başka bir eve çıkmasını istedim. Düşünsenize, ayrılmak için mahkemeye başvurmuş iki kişi aynı evde...

"Ne kadar sinir bozucu.

"Ne kadar yıpratıcı.

"Ama, hayır! Bunu kabul etmedi.

"Ve bunu sırf beni üzmek için yaptı. Evin içindeki sinir harbiyle beni yıpratmak istiyordu. Bu arada annesi anneme telefonlar ediyor, beni çekiştiriyor, iş hayatına merakım yüzünden kızımı ihmal ettiğimi söylüyordu."

"Aman Allahım... Aman Allahım..."

"Ve daha neler neler...

"Ben mahkemeye birlikte başvuralım istedim. O ise, hayır, madem boşanmayı sen istiyorsun, o zaman mahkemeye sen

başvur, dedi ve ekledi, sen başvur ki, gelecekte kızımız bana, baba niye boşandınız dediğinde, boşanmak isteyen ben değildim kızım, annendi, diyebileyim, dedi."

Ve bu kez gözyaşları boşandı.

Uzanıp ellerini tuttuk Melis'in. "Üzülme canım..."

"Kulaklarını tıka böyle sözlere..." diyorduk ama ne kadar boş konuştuğumuzun da bal gibi farkındaydık.

Gözlerini sildi, gören var mı diye sağına soluna bakındı.

"Bir ay bekledim, baktım vazgeçeceği yok, ben de avukatıma talimat verdim ve bugün başvuruyu yaptık."

"Çok da iyi etmişsin," dedi Dilek.

"Bütün bunların içinde en acısı nedir, biliyor musunuz çocuklar. Hayatı paylaşıyorsun, seviyorsun, seviliyorsun.

"Hatta bir çocuk doğuruyorsun.

"Pek çok eksiği görüyor, görmezlikten geliyorsun.

"Olmayanı var etmeye çabalıyorsun.

"Hep susuyorsun, hep yutuyorsun.

"Ve elinden gelen her şeyi yaptığına inanıyorsun.

"Derken bir gün artık yürümediğini görüyorsun.

"Bakıyorsun, dayanma gücün kalmamış.

"İşte o zaman, bari efendice çekip gideyim, diyorsun.

"Kızımın hatırına efendice gideyim.

"Kendine ve geçmiş günlere olan saygın hatırına efendice gideyim.

"Doğal olarak aynı efendiliği karşındakinden de bekliyorsun.

"Ama o da ne? Karşında şimdiye dek hiç de bilmediğin, daha önce hiç görmemiş olduğun bir insan buluyorsun.

"Acı ve nefret kusan bir düşman...

"Resmen bir düşman buluyorsun karşında.

"Seni ezmek, parçalamak isteyen, senin üzülmenden zevk alan ve bu arada evladını üzmüş üzmemiş umrunda olmayan yapyabancı bir adam...

"Onca yıldan sonra, onca paylaşılandan sonra karşında yüzde yüz bir yabancı var.

"Acımasız bir yabancı...

"Baş başa yaptığımız konuşmaları, paylaştığımız şakaları bile dile getirecek, başa kakacak ya da o konuşmada geçen kişilere bunu aktarabilecek kadar acımasız."

"Ve aşağılık," diye söylendi Dilek.

"Tam bir yabancı oluyorsun, onca yıllık kocanla," dedi Melis, "işte benim için işin en acı yanı bu."

O sustu.

Biz de susuyorduk.

"Neyse," diye içini çekti. "Sağ olun dostlarım, içimi döktüm ya, artık daha rahatım."

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordum.

"Sen sağlıklı bir doğum yaparak, Dilek de bebeğine bakarak yardımcı olun," dedi Melis gülerek. Sonra ekledi, "Merak etmeyin, iyi bir avukatım ve bana destek bir ailem var.

"İşin duygusal yanı da bittiğine göre şimdi savaş zamanı."

"Peki, Kaan'la hâlâ aynı evde misiniz?"

"Ne yazık ki evet. Ama avukatım bunun için de başvuracak, o konuyu da halledeceğiz. O evden gidince çok daha huzurlu olacağım. Haydi artık kalkalım," dedi Melis, "bebeği emzirme vakti neredeyse geldi."

İkimiz de o kadar şaşkındık ki bizi yine Melis yönlendiriyordu. Dilek'i bir taksiye bindirip yolcu ettikten sonra birlikte çıktık, onu evine ben bıraktım.

Ayrılırken, "Melis," dedim, "lütfen, ne yapabilirsem, söyle bana. Sana yardımcı olmak isterim."

"Oldun bile canım, oldun bile," dedi. "Yine görüşürüz, yine kafanı şişiririm."

"Ne zaman istersen," dedim, "ne zaman istersen."

"Hadi, dikkatli kullan."

İşte böyle sevgili defterim benim.
Eve geldiğimde moralim öyle bozuktu ki...
Hep gözümün önüne onların düğünü geliyordu.
Melis, dünya güzeli bir gelin.
Kaan, yakışıklı bir damat.
Muhteşem bir düğün...
Ve bak bugün nerelere geldik.
Ne yazık!
Ama Melis elinden geleni yapmıştı.
Gerçekten sabırla her şeyi denemişti.
Demek buraya kadarmış.
Beni en çok sarsan, işin çirkinleşmesi...
Olabilir!
İnsanlar anlaşamayabilirler, sonra da ayrılırlar.
Ama efendice...
Böyle değil.
Hamileler Kulübü'ne nazar değdi, sevgili sırdaşım.

Bugünün en güzel haberi, üyemiz Esin'in bebeğini kucağına almasıydı.

Gerçekten şükürler olsun.

Anlaşılan epeyce bir korku atlatmışlar. Ne kadar da yorgundu zavallıcık.

Diğer üyemiz Dilek, gazlı bebeği nedeniyle ortalarda uyur gezer gibi dolandığından o da yorgun ve keyifsizdi.

Ve günün en üzücü haberiyse Hamileler Kulübü'nün Onursal Başkanı'ndan geldi, ne yazık ki...

Tabii bunca olumsuzluk karşısında bu satırları yazan üye de çok ama çok mutsuz.

Bu arada Melis'e şaşırmamak elde değil. Tam bir aydır sen bu tür olumsuzlukları yaşa ve bizlere hiçbir şey sezdirme.

Sanırım son ana kadar yine de belki iyi olur diye bekledi ama mahkemeye başvurunca artık açıklamaya karar verdi.

Nasıl bunalmış ki, hiç durmadan konuştu, içini döktü sevgili arkadaşım.

Umarım bu boşanma işi, onu daha fazla üzmeden sonuçlanır. Umarım...

20 Mayıs, Pazar

Bugün hepimiz Esin'deydik.

Teyzeler Esin'in aslan oğlu Cengiz'i ziyaret etti; annesine, gözün aydın, dedi.

Canım Esinciğim, hâlâ çok solgun; bu zor doğum onu ne kadar da sarsmış.

Ve Selçuk...

Olamaz böyle bir şey...

İşinden izin almış, fırıl fırıl dönüyor Esin'in etrafında.

Oysa annesi, yardımcısı var ama Selçuk, hayır, diyormuş, bu bebeği beraber büyüteceğiz.

"O kadar yardımcı ki anlatamam," dedi Esin, "geceleri de benimle kalkıyor. Emziren benim, sen yat, diyorum.

"Olmaz, sen çok yoruldun, zor bir doğum geçirdin. Sen emzir, yat; ben de onu sallar uyuturum, diyor. Altını değiştiriyor, uyuyana dek kucağında sallıyor."

Birbirimize bakıyoruz, Melis, Toprak ve Dilek'le...

Ummadık taş baş yarar, derler ya...

Tabii ben bunu Selçuk için olumlu anlamda söylüyorum, iyi bir adamdı ama yaş farkı vardı. Başından bir evlilik geçmişti, kocaman çocukları vardı.

İşte bütün bu nedenlerle Esin'in ailesi karşı çıkmışsı. Oysa ne kadar da mutluydular.

Esin anlatmaya devam ediyordu. "Ben zaten uykusuz bir adamım, bilmez misin, gece yarılarına kadar okur du-

rurum. Şimdiyse yavrumuz için geç saatlere kadar oturuyorum, bundan güzel ne olabilir, diyor," dedi ve kendini tutamayıp kıkırdadı. "Hatta Cengiz'in altını değiştirirken şarkılar mırıldanıyor, aslan oğlum benim, diye onunla konuşuyor."

"Ne güzel," dedi Melis.

Gerçekten...

Şu anlatılanları dinlemek ne güzeldi.

Özellikle de Melis'in boşanma aşamasında olduğu bu günlerde, böylesi bir örnek daha da çarpıcıydı.

Çay servisi bittikten sonra Selçuk, ben sizleri baş başa bırakayım hanımlar, dedi ve çalışma odasına kapandı.

"Lohusa evinde böyle şeyler konuşulmaz ama sizlerin de bilmenizi isterim," dedi Melis ve Esin'le Toprak'a durumunu özetledi.

İkisi de önce, aynı Dilek'le benim gibi, çok ama çok şaşırdılar. Sonra da üzüldüler. Özellikle de Esin...

"Melis," dedim, "ben Özgür'le konuştum da, onun şirketinde çok esaslı boşanma avukatları varmış, eğer Melis yardım isterse, ne bileyim bir fikir almak ya da danışmak isterse memnuniyetle ayarlayabilirim, dedi."

"Sağ olsun," dedi Melis, "şimdilik benim avukatım işi götürüyor ama işler daha da çatallaşırsa o zaman bir danışmak isteyebilirim."

"Yeni bir gelişme var mı?" diye sordu Dilek.

Melis'in yüzünden hüzünlü bir gülümseme geçti.

"Evet! Kredi kartlarımı iptal ettirmiş."

"Ne?"

"İnanmıyorum!"

"Evet! Müşterek hesabımız vardı, evle ilgili harcamalarımı yaptığım, bir de daha başka harcamalar için kullandığım kredi kartı vardı, ikisini de iptal ettirmiş."

"Yani şimdi sen, mesela Migros'a gidip alışveriş yapacak olsan, sözünü ettiğin kartı kullanamayacaksın, öyle mi?"

"Aynen öyle..."

"İçime fenalıklar geliyor," dedi Esin, "bu nasıl böyle bir insana dönüştü?"

"Biz de geçen gün onu konuştuk," dedim, "işin en şaşırtıcı yanı bunca yıldır tanıdığımız Kaan'ın birdenbire bambaşka bir kişiliğe bürünüvermesi... Benim için bir başka şaşırtıcı olaysa..."

Merakla dinliyordu beni Melis.

"Senin böyle bir durumda olup tam bir ay bizimle hiçbir şey paylaşmaman..."

Susuyordu.

"Nasıl dayandın, Melis? Neden bize daha önce açılmadın, neden bu yükü kendi başına taşımaya çalıştın?"

"İnan," dedi Dilek, "geçen gün benim aklımdan da aynı sorular geçti."

Toprak'ın sesi yükseldi birden. "Acılar büyük olunca, çok derinlerdedir. Kolay kolay dile getirilmezler."

Melis'in gözleri dolmuştu.

"Çok haklısın, Toprak," dedi, "çok..."

"Ama," dedi Dilek, "tıpkı hastalığın ne olduğunu söyleyebilmek gibi; ben alkoliğim, ben kanserim, diyebilmek gibi, acınla da yüzleşir, adını koyarsan, o yükü daha kolay taşırsın.

"Bugün doktorlar kanser hastalarına, hastalığınızı saklamayın, adını koymaktan çekinmeyin, diyorlar. O da önünde sonunda bir hastalık. 'O' hastalık, 'kötü' hastalık, 'melun' hastalık dedikçe kendi moralinizi bozmaktan öteye gidemezsiniz. Oysa, evet ben kanserim ve iyileşmek için elimden geleni yapıyorum, deyin ve geçip gidin, önerisinde ısrarlılar.

"Aynı kural, bu tür acılar için de geçerli.

"Biz boşanıyoruz.

"Biz anlaşamıyoruz.

"Yürümedi, dersin, olur biter."

"İyi ama insan nasıl, hem de kolaylıkla, bütün bu olumsuzlukların yanı sıra ben aynı zamanda aldatılıyordum, der."

Dilek kalakalmıştı.

Demek bunun için bize bir şey söylememişti.

Söyleyememişti.

Gururlu kadındı Melis.

Ah arkadaşım, ah...

Kimseden ses çıkmıyordu.

Onun acısını paylaşıyorduk.

Bir kadının başına gelebilecek en incitici olaydı, aldatılmak...

"Üstelik hiç konduramayacağım birisiyle...

"Ailemizin içinde olan, Başak'ı kucağına alıp seven, aile dostu geçinen, benimle arkadaşlık eden birisi...

"Her şeyimize koşan, bize hayatı kolaylaştıran. Kaan'ın yokluğunda beni arayan, bir şey lazım mı diyen ve sonra benim yokluğumda da Kaan'la ilgilenen," dedi ve acı acı güldü.

"Yani hemen dibinde biri..." diye fısıldadı Esin.

"Aynen öyle..."

"Peki nasıl anladın?"

"Hissediyorsun! Onların birlikteyken aralarında oluşan elektriği hissediyorsun. Ama başında, ben ona o kadar güveniyordum, onu o kadar ailemizin dostu gibi görüyordum ki, bu güven pek çok şeyi, epeyce bir süre görmemi engelledi.

"O, bizim aile dostumuzdu. Nokta.

"Ama giderek... bazı tesadüfler sıklaşmaya başladı. Örneğin, benim olmadığım zamanlarda da Kaan'ı aradığını ve telefonda sohbet ettiklerini bir şekilde öğrendim.

"İlk başta, garip, diye düşündüm ama sonra da, canım ne var bunda, olabilir, aramıştır, konuşmuşlardır, dedim geçtim.

"Sonra ben Başak'ı alıp annemlere yazlığa gittiğimde, kocanı yemeğe çıkardım, haberin olsun, dedi. Sağ ol, ne iyi etmişsin, dedim. Gerçekten de memnun olmuştum, Kaan'ın onun sohbetinden hoşlandığını biliyordum. İyi vakit geçirmiştir, diye düşündüm.

"Ama sonra... bu benim her uzaklaşışımda tekrarlanmaya başladı.

"Giderek aralarında özel bir arkadaşlık oluşuyordu.

"İki düşünce arasında savruluyordum.

"Bir yanım, bu bizim arkadaşımız, sözünden sohbetinden zevk aldığımız yakın dostumuz, kocamla da arkadaşlık ediyor olmasının ne gibi bir sakıncası olabilir, diyordu.

"Öbür yanımsa, iyi ama neden diğerleriyle olduğu gibi bir dostluk değil, duygusu içindeyim. Neden sanki burada başka duygular var, beğeni de var hissi içindeyim. Öbür arkadaşlar söz konusu olduğunda böyle düşünmüyorum ama onunla bunu hissediyorum, diye düşünüp duruyordum.

"Bunları düşünür, tartışırken ve de aklımca efendice davranmaya çalışırken benim yokluğumdaki başbaşalıklar yeterli gelmemeye başlamış anlaşılan.

"Ve günün birinde Kaan'ın yatak odamızda unuttuğu kredi kartı ekstrelerine bir göz attım. Şeytan dürttü, derler ya... Oysa hiç bakmam.

"Ve orada İzmir'e gidiş dönüş iki bilet ödemesi vardı. Ne ilginçtir ki Kaan o tarihte Ankara'da işi olduğunu söylemişti. Üstüne üstlük yine o tarihte aile dostumuz İzmir'e, Çeşme'ye gideceğini bildirmişti.

"Bunlar yıldırım hızıyla zihnimden geçti. Tarihler tutuyordu.

"Bu kez ekstreleri gerçekten karıştırmaya başladım ve–"

İşte burada bir hıçkırık boğazına saplandı Melis'in.

"Üzülüyorsan anlatma," dedi Esin, "lütfen anlatma."

Başını iki yana salladı Melis. "Hayır, tam tersine iyi geliyor. O kadar uzun zaman sustum ki..."

"Bu kez Çeşme'de bir otel ödemesiydi karşıma çıkan..."

Bunları dinlerken öyle fena oluyordum ki...

Sanki suçlu benmişim gibi...

Sanki benim kocam bunu yapmış gibi...

Midem bulanmaya başlamıştı.

Arkadaşlarıma baktım.

Hepsi donmuş kalmışlardı.

Bizim grupta böyle bir şey ilk kez yaşanıyordu.

İnsan böyle şeyleri gazetelerde okurdu.

Uzaklarda...

Başkaları yaşardı böyle şeyleri. Bizler değil.

"Ve bu kadın benim arkadaşımdı," diye feryat etti Melis. "Bizim arkadaşımızdı. Kocası öldüğünde ona kucak açmıştık. Onu oyalamak için her yere yanımızda taşımıştık. İçimizdeydi..."

Sonra Dilek'e döndü. "Söyler misin, böyle bir şeyle insan nasıl yüzleşir? Sonra da nasıl kabullenebilir ve yürüyüp gider?"

Ve tabii Dilek bu soruyu cevaplayamadı!

"Demek dul bir kadın bu," diye mırıldandı, Esin.

"Eşini trafik kazasında kaybetti," dedi Melis, "çok acı bir olaydı."

Kapı çalındı.

Gelen, Esin'in annesiydi. İçerde yardımcıyla konuşuyor, birtakım talimatlar veriyordu.

Melis hemen gözyaşlarını sildi. "Bakın sizi çok üzdüm, özür dilerim."

"Ne biçim konuşuyorsun, Melis."

"Bizler hem iyi günde hem kötü günde birlikte değil miyiz."

"Sağ olun! Şimdi birazcık daha iyi haberlerim var, Esin'in annesi gelmeden hemen onları da vereyim de, bu konuyu kapatalım. Bir kere benim avukatım onun avukatı ile konuşmuş ve belli bir süre içinde evi terk etmesini istemiş."

"Sonuç?" diye sordu Toprak.

"Kabul etmiş."

"Yaşasın," diye ellerini çırptı Dilek.

"Evet çocuklar, buna ben de çok sevindim," dedi Melis. Yüzü gülüyordu.

"Ama o toparlanıp çıkana kadar ben Başak'ı alıp annemin yazlığına gideceğim. Havalar güzel, orası sakin. Çocuğu bu zehirli atmosferden olabildiğince uzak tutmak istiyorum."

"İyi fikir."

"İşlerime de yardımcım bakacak. Çok becerikli bir kız, sürekli haberleşeceğiz. Zaten avukatım on-on beş gün içinde evden çıkması gerek, dedi. Ben de bu on beş günü sakin bir yerde geçireyim, azıcık kafamı dinleyeyim istedim."

"İyi düşünmüşsün."

Kapı açıldı ve Esin'in annesi, "Ayol, bütün eski arkadaşlar burada toplanmış. Ne güzel," dedi, sonra Esin'e döndü, "Size bir şeyler getirdim, buzdolabına yerleştirdik."

"Teşekkür ederim, anneciğim."

"Eee, söyleyin bakalım, nasılsınız?

"Hey gidi, dünkü çocuklar adam olmuşlar da kimi çocuklu, kimi hamile..." diyor, başını sallayıp duruyordu Esin'in annesi.

Bir süre de onunla oturduk ve sonra kalktık.

İşte böyle sevgili defter.

Ne dersin bütün bu olanlara...

İnanılır gibi değil, değil mi?

İnsan yaşadıkça neler görüyor, der ya büyüklerimiz.

Gerçekten de öyle.

Evleniyor, ellere karışıyorsun (bu söz de babaannemden) ve karşına yepyeni, bambaşka insanlar çıkıyor.

Arkadaşların da evleniyor, onlar da ellere karışıyorlar.

Ve onlar aracılığıyla daha başla insanlar tanıyorsun.

Kendi korunaklı küçük dünyanın insanları dışındaki insanlara karışıyor, bir yerde onlarla birlikte yaşamaya başlıyorsun.

Ve olaylar başlıyor.

Özgür eve geldiğinde, beni karanlıkların içinde oturur buldu.

Elinde kaskı, ayağında çizmeler, karşımda duruyordu.

Motor kıyafetiyle yani... Motor arkadaşlarıyla erkek erkeğe uzun bir gezi yapmışlardı.

"Hayırdır, niye böyle karanlıkta oturuyorsun?" diyerek sarıldı bana.

Açık hava ve rüzgâr kokuyordu.

Başımı onun göğsüne gömdüm ve hıçkırıklarımı koyuverdim.

"Hayatım, nen var senin?" diyor, saçlarımı okşuyordu.

Ağlıyordum, ağlıyordum.

Melis'in çektikleri bana çok ağır gelmişti.

Özgür sırtımı okşuyor, bir şeyler mırıldanıyordu.

Biraz sakinleşince, "Söyle bana bir tanem," dedi, "nedir seni bunca üzen."

"Önemli değil," diyerek gözlerimi sildim.

"Nasıl önemli olmaz, baksana nasıl da üzgünsün."

Melis için ağlıyorum, demek saçma geliyordu.

"Sanırım ben niye ağladığını biliyorum," dedi Özgür. "Melis'in yaşadıkları seni çok üzdü. Öyle değil mi? Yanılıyor muyum?"

"Bir insan bir zamanlar bunca sevdiği birine nasıl böyle davranabilir, Özgür? Meğer kız neler çekmiş de haberimiz

yokmuş," dedim ve bu kez ben içimdeki o zehirli düşüncelerden kurtulmak istercesine Melis'in son anlattıklarını naklettim.

Özgür sessizce dinliyordu.

Sonunda, "Haklısın," dedi, "bu kadar sarsılmakta haklısın." Sonra çenemden tutup gözlerimin içine baktı. "Ama şu aşamada senin ufaklığı da düşünmen gerek. Sen böyle üzülürsen, neler oluyor diye o da üzülecek."

"Ama Kaan... yani şu yıllardır tanıdığımız Kaan... nasıl... nasıl..."

"Tamam canım," dedi Özgür, "demek ki hiçbirimiz onun gerçek yüzünü görememişiz, insanlar böyle zorlu durumlarda asıl kişiliklerini ortaya koyarlar. Her şey yolunda giderken, kimse durumu idare etmekte zorlanmaz. Ama asıl sınav, işte bu gibi durumlardır. Şöyle düşün. İyi ki arkadaşın güçlü bir kadın ve elinden geleni yaptıktan sonra içi rahat olarak bu ilişkiyi sonlandırabiliyor.

"Bunu başarabiliyor.

"Çünkü bunu başaramayıp bir ömür boyu çekenler var. Melis şimdi, gör bak; çocuğuna ve işine sarılacak ve kısa sürede bütün bu kötü olayları geride bırakacak."

"Haklısın," dedim, içimi çeke çeke.

"Özgür Abi hep haklıdır," dedi beni kızdırmak için ama kızacak halim yoktu.

"Bak ne yapacağız; ben duşumu alırken sen süslenip püsleneceksin ve gidip şu gazetelerin övüp durduğu 'Passion'da bir yemek yiyeceğiz seninle," dedi sonra muzip muzip gülümseyerek, "baş başa," diye ekledi.

"Berbat görünüyorum," dedim. "Şu saçlarıma bak, ne kadar matlaştı. Göbek de iyice çıktı. Gözlerim kıpkırmızı..."

"Hiç anlamam. 'Passion'a gidiyoruz, işte o kadar," dedi, sonra da eğilip beni öptü.

"Sen her halinle güzelsin, sevgilim," diye fısıldadı.

Yaa, işte bugün de böyle bir gündü.

6 Haziran, Çarşamba

Hafta sonunda Özgür'le bebişin yatak odasını ısmarladık.

Azıcık kazık ama neredeyse lise yıllarına kadar kullanabileceği bir takım seçtik.

Parmaklıklar indirilince oluyor sana normal yatak.

Bazalı... Doldur doldurabildiğin kadar ıvır zıvır.

Çok şık bir gardırobu ve bol çekmeceli dolabı var.

Önümüzdeki hafta sonu da annemle çıkıp zıbındı, ilk günler için hafif battaniyelerdi... türü ihtiyaçlara bakacağız.

Bebiş için alışveriş yapmayı çok seviyorum.

Bu arada biz Hamileler Kulübü üyeleri haberleşmeyi sürdürüyoruz.

Hem de düzenli olarak...

Önce Melis...

Onu sık sık arıyorum. Yazlıktan yeni döndü.

"Kaan evden ayrıldı mı?" ilk sorum oldu çünkü bunun Melis'i ne kadar rahatsız ettiğini çok iyi biliyorum.

"Evet, şükürler olsun!"

"İşte buna çok sevindim, Melisçiğim, artık huzur içinde olacaksın."

Güldü Melis. "Huzur henüz benim için çoook uzaklarda..."

"Niye öyle söylüyorsun?"

"Eve dönünce kilitleri değiştirmiştim. Artık yeni ve yalnız bir hayatım olacağı için bunun böyle olması gerek, diye düşünmüştüm."

"Peki, ne oldu?"

"Ne olacak, Kaan'ın babası bir hışım babamı aramış ve benim için demediğini bırakmamış."

"Olamaz!"

"Evet Serra, ne yazık ki öyle. Yok, bu onlara hakaretmiş, yok bu saygısızlıkmış. Onlar bana dersimi vermesini biliyorlarmış."

"Ah, inanamıyorum! İnanamıyorum! Bir de tehdit mi ediyorlar..."

"Evet."

"Peki, baban ne demiş?"

"Kızıma o güven duygusunu verememişsiniz ki kilitleri değiştirmiş. Ayrıca, şu konuşmanıza bakınca da ne kadar isabetli hareket ettiği bir kere daha ortaya çıkıyor, demiş ve telefonu yüzüne kapatmış."

Böylesi olayları yaşamayı hiç ama hiç hak etmeyen bir insan Melis.

"Aileleri işin içine katarak Başak'a ne büyük kötülük ettiğinin farkında değil Kaan."

"Kaan mı koşa koşa babasına yetiştirmiş bunu?"

"Tabii... Evin öbür anahtarı ondaydı. Eşyalarını toplayıp çıktı. Biz şu anda mahkemeliğiz... Üstelik aramız da iyi değil. Dolayısıyla, ben onun her aklına estiğinde eve girip çıkmasını istemiyorum.

"Telefon eder, haber verir; buyursun gelsin. Ama elinde anahtar... Herhangi bir saatte kapıyı açıp girmesi şu aşamada benim hiç de hoşuma gitmiyor."

"Haklısın," dedim.

"Şimdi sadece biz değil, aileler de kavgalı. İyi mi yani bu... Onlar Başak'ın büyükanne, büyükbabaları... En azından şu günleri geçerken onların desteğini alması fena mı olurdu, çocuk için. Böyle şeyleri hiç düşünmüyor, hiç..."

Elimden geldiğince onu teselli etmeye çalıştım, "Geçecek, bugünler de geçecek," dedim.

"Haklısın," diye içini çekti, "ben de kendime hep bunu söylüyorum zaten."

Dilek'se hâlâ gazlı bebeğiyle boğuşuyor.

"En son numaramız, Derya'yı bir çarşafın içine yatırmak, sonra da kollarımız kopana dek sallamak, sallamak, sallamak," dedi zavallı arkadaşım.

En sorunsuz olan, Esin...

Oğlu Cengiz melekler gibi uyuyormuş, müthiş uyumlu bir bebek...

"Umarım hep böyle gider," deyip duruyor.

Ben de, eh, az önce anlattığım gibi bebişim için gerekli hazırlıkları yapmakla meşgulüm.

Ama bugün benim asıl yazmak istediğim konu başka...

Şaşıracaksın, hem de çok şaşıracaksın.

Evet, sevgili sırdaşım, kulaklarını iyice aç ve dinle.

Cumartesi günü beni Nuran Anne aradı ve, "Serracığım, seninle bir buluşalım istiyorum," dedi.

Tabii anında kalbim güm güm atmaya başladı.

"Hay, hay," dedim.

Başka ne diyebilirdim ki...

Böylece salı günü iş çıkışı buluştuk.

"Maaşallah bebek beklediğin artık belli, hamilelik yakışıı sana."

"Teşekkür ederim," dedim ve beklemeye başladım. Tahmin edebileceğin gibi o malum konuşmadan bu yana diken üstündeyim, Nuran Anneyle birlikteyken. "Hemen konuya gireceğim," dedi. Eyvah!

Giriş, tıpkı ilk konuşma gibiydi.

"Seninle aramızda bir soğukluk var sanki."

"Yok canım," filan diye geveleyecek oldum.

"Öyle deme, Serra, bunu sen de biliyorsun ben de... İlk zamanlar her şey ne güzeldi, ama sonra..." Durdu, derin derin içini çekti.

"Ben bütün kalbimle seni sevmeye hazırdım. Sevdim de..."

"Ben de sizi..." deyiverdim.

"Ama sonra ne oldu bilmiyorum, sanki benden uzaklaştın, aramaz oldun, gelip gitmez oldun. Aramıza bir soğukluk girdi. Acaba onu kıracak bir şey mi yaptım, diye düşündüm hep.

"Öte yandan, aman ne yapayım, bu da bu kadarmış diyemiyorum. Seni sevmek istiyorum, yine eskisi gibi olalım istiyorum. Benim bir tane oğlum var, bir de sen varsın. Sizlerin olmadığı bir hayatın benim için ne anlamı olabilir ki... Onun için gideyim, Serra'yla oturup konuşalım, derdimiz neyse ortaya koyalım ve aramızdaki bu duvarları kaldıralım, diye düşündüm.

"Ayrıca, hani aramızda çok büyük bir olay yaşanır, unutulamayacak, bağışlanamayacak bir şeyler söylenir, geriye dönüşü olmayan şeyler yaşanır da, o zaman görüşmesek daha iyi olur, diye düşünülebilir. Ama bizim aramızda elle tutulur ciddi bir olay bile yok. O zaman ne diye boşu boşuna kaybedelim birbirimizi. Ufak tefek anlaşmazlıklar neden büyütülsün. Konuşalım, anlaşmazlıkları giderelim, diye düşündüm."

Gözleri dolu doluydu. Öyle içten konuşuyordu ki... "Bak, önce ben içimdekileri anlatacağım, sonra da sen... Tamam mı?"

"Tamam."

"Giderek bizi arayıp sormamana çok bozuluyordum."

"Ama Nuran Anneciğim, bizim işimizde ne saat belli ne bir şey. Oradan oraya koşturup duruyoruz. Üstüne üstlük işler bozulur gibi olunca daha az elemanla daha çok çalışmak zorunda kalmıştık. Tabii bir de trafik sorunu var. Geç saatlere kadar çalışıp bir de trafiğe takılınca, inanın, başka hiçbir şeye zaman kalmıyor. Arkadaşlarımızla bile buluşamıyoruz."

"İyi ama bunun hafta sonu da var."

"Haklısınız! Zaten ben bunları mazeret diye söylemiyorum, sadece durumumuzu açıklamaya çalışıyorum. Ben de istemez miyim sizi sık sık aramayı..."

"Ama annenle, dedenlere pekâlâ da sık sık gidiyordun."

"İnanın, annem en az aradığım insan. Hep onun anlayışına sığınıp ondan çaldığım zamanı başkaları için kullandım ve bu da beni çok rahatsız ediyor. Ama o, o kadar anlayışlı ki... Kim bilir, belki de çalışma hayatından geldiği için koşullarımızı görebiliyor. Ne olur yanlış anlamayın ama insan aynı koşulları yaşamayınca bilemiyor.

"Dedeme o dönemde gittiğim doğru ve şimdi iyi ki yaratabildiğim her fırsatta ona gitmişim, diyorum. Bugünlerde de anneanneme zaman ayırmaya çalışıyorum, elimden geldiğince tabii."

"Çok da iyi ediyorsun, Serracığım."

"Bakın Nuran Anne, size bir şey söylemek istiyorum. Ve bunu tüm içtenliğimle söylüyorum, inanın bana. Size sık gelemememin nedeni asla ihmal ya da istememek değil, tamamen koşullardan kaynaklanıyor. Az önce söylediğim gibi uzun iş saatleri artı trafik...

"Hafta sonlarında da, elimizden geldiğince sizi ziyaret ediyorduk ama bu belki de sizin beklentinize cevap vermiyordu. Orada da, çalışan bir insan olarak hafta sonu yapılacak öyle çok şey oluyor ki, biraz ondan biraz bundan derken saatler uçup gidiyor.

"Anlatmak istediğim, kasıtlı değildi bizim davranışlarımız... Sadece yetişemiyorduk. Ve siz," diye devam ettim, "bu koşullarda bana sitem ettikçe, ben geri çekilmeye başladım."

"Böylece kısır döngü başladı," diye benim sözlerimi tamamladı.

"Aynen," dedim, "siz bana kırıldıkça sitem ettiniz. Siz sitem ettikçe de ben kendimi çektim. Böylece giderek sizden

uzaklaşmaya başladım. Ama şunu bilin ki ilk günden başlayarak hem sizi hem Mustafa Baba'yı çok sevdim. Hep sevdim ve saygı duydum.

"Tek beklentim, yapmak isteyip de yapamadıklarım için biraz anlayıştı. Öte yandan, siz de haklıydınız, daha çok beraber olalım istiyordunuz. Ama gayret edeceğim, inanın gayret edeceğim."

"Beni kıran bir başka davranışın da, armağanlarımı kullanmamandı."

"Nasıl olur, son hediye ettiğiniz kolyeyi neredeyse her gün takıyorum."

"Ama ben görmüyorum."

"Söz! Buna da dikkat edeceğim çünkü armağanlarınızı gerçekten severek kullanıyorum."

"Canım, o kadar da kendini zorlama ama arada sırada da olsa giydiğini, taktığını görsem yeter," dedi ve ekledi. "Bak ben sıkıntılarımı açık yüreklilikle sana söyledim, sen de bana açıklamanı yaptın, ikimiz de ferahladık.

"Şimdi sıra sende... Elbette senin de eteğinde dökmek istediğin taşlar vardır, söyle, ben de bileyim, belki benim de yapmam gereken açıklamalar vardır."

Şöyle bir düşündüm. Hemen anladı tabii.

"Hadi, hadi, söylesem mi, söylemesem mi, diye düşünme. Bu konuşmadan sonra ikimiz de tertemiz olalım istiyorum. Tüm sıkıntıları geride bırakıp yeniden başlama hayali içindeyim."

Eh, bunca ısrardan sonra rahatça konuşabilirdim.

"Benimle yaptığınız bir konuşma vardı. Özgür'le ilgili. Onun iyi bakılmadığını, yalnız bir adam olduğunu, bu koşullarda çocuksuz kalacağını söyleyerek beni eleştirmiştiniz.

"İşte o konuşma beni çok kırdı."

Bir an sessiz kaldı. Düşünür gibiydi, sonra gözlerimin içine baktı. "O konuşmayı yaptığım için sonradan ne kadar

pişman olduğumu bir bilsen... Onlar iki yetişkin insan, ne diye karışırsın işlerine... Yedikleri, içtikleri sana mı kalmış, diye kendi kendime söylendim durdum. Onun için istersen o konuşmayı unutalım gitsin."

"Memnuniyetle."

Bu kritik konuşma bittiğinde ikimiz de rahatlamıştık.

Aslında, Nuran Annenin de dediği gibi, ortada önemli bir şey yoktu. Ama konuşulmayınca, gizlice darılınca, sıkıntılar dile getirilmeyince, küçük bir olay büyüyor da büyüyordu.

Daha sonra ona bebişle ilgili haberler verdim, ultrasondaki görüntülerden söz ettim.

"Şahane bir şey," dedim. "Resmen bebeğini görüyor insan. O minicik eller, ayaklar... Kafası, yüzü... İnanılmaz bir şey...

Ve Özgür'le aldığımız kararı açıkladım.

"Doğuma Özgür de girecek."

"Aferin oğluma..."

"Onayladığınıza sevindim."

"Neden olmasın... Şimdi gençler böyle yapıyorlar. Doğumu paylaşıyorlar ve bu zorlu deneyim onların birbirlerine bağlılıklarını artırıyor."

"Ama siz bir de bizimkileri duysaydınız... Bir kere babaannemin ilk sözleri, yeni yeni icatlar çıkarma, bak sana söylüyorum, yoksa kocan soğur senden, oldu.

"Anneannem ise, çıldırmışım gibi dehşetle bana baktıktan sonra, bak kızım sen sen ol, yine eski usul doktorunla doğur, kocan da efendi gibi doğumdan sonra gelip seni görsün, dedi ve ekledi, yani siz zamane gençlerini hiç anlamıyorum.

"Yok doğumunun filmini çektirenler...

"Yok doğuma fotoğrafçısıyla girenler...

"Yok kocası filme çekenler...

"Akıl sır ermiyor böyle garip davranışlara.

"Anneanneme bizim doğumun filmini çektirmek gibi bir niyetimiz olmadığını söyledim de azıcık ferahladı. Ama Özgür'ün doğuma girmesini hâlâ hazmedemiyor."

İşte böyle güzel konulardan konuştuk, güldük.

Ayrılırken bana sımsıkı sarılıp, "Seni kaybedip yeniden bulmuş gibiyim," dedi.

"Ben de Nuran Anneciğim, ben de öyle," dedim ve ekledim. "İnanın bu akşam evime bir başka keyifle gideceğim. Bunu da size borçluyum; bizi siz yeniden bir araya getirdiniz."

Yaa, sevgili sırdaşım, gördün mü neler oluyor hayatta.

Karşılıklı konuşmak gibisi yok.

Sen söylüyorsun, ferahlıyorsun.

O söylüyor, rahatlıyor.

En önemlisi de birbirini anlıyorsun.

Durumunu görüyorsun.

Eminim benim bu açıklamalarımdan sonra Nuran Anne bize daha hoşgörülü davranacak.

Ben de onunla ilişkilerimde daha dikkatli olacağım. Örneğin, onunla buluştuğumuzda bir armağanını kullanıyor olmaya özen göstereceğim!!!

Çok mutluyum, sevgili defter.

Küslükler, soğukluklar hiç bana göre değil.

Haydaaa...

Kızım...

Yine jimnastik yapmaya başladı.

Taklalar atıyor karnımda...

Sakin ol bebiş.

Artık akşam oldu.

Uyku vakti geldi.

İyi geceler bebiş, iyi geceler...

Müthiş bir haberim var, müthiş! Düğün haberi bu, düğün...

Ama önce...

Daha başka haberler var, onun için sabırlı olacaksın sevgili defter.

Dün sabah annemle anneannemi Çeşme'ye, Defne Teyzemlere yolcu ettik. Yaaa...

Anneannem aylardır evden çıkmıyor, dedemin yasını tutuyordu. Dedemin ölümünden sonra onu yalnız bırakmamak adına, annem anneannemin evine yerleşmişti.

Yeni işine oradan gidip geliyordu.

Biliyorsun, annem emekli oldu, sonra da aile bireylerinin tüm karşı çıkmalarına karşın yeni bir bankanın kuruluşunu gerçekleştirmek için bu işi kabul etti.

"Heyecan verici," diyor, koşturup duruyordu.

Öyle enerji dolu, öyle dinamik ki...

Onu böyle görünce ben de destekledim.

"Madem mutlu, madem işini seviyor, neden yapmasın," diyerek onu savundum, artık oturup biraz dinlensin, diyenlere karşı.

Ama iki ay sonra, anneannem annemi evinden attı! Şaka, şaka!

Anneannem bir gün anneme, "Derya, ben artık kendi başıma kalmak, senin de evine ve kendi hayatına döndüğünü görmek istiyorum," demiş.

Annem karşı çıkınca da, "Merak edilecek bir durum yok. Sağlıklıyım, çok şükür. Bana yardımcı iyi bir kadınım var. Sen, Defne ve torunlarım zaten sık sık arıyorsunuz. Uzaktaki Sırma bile iki günde bir telefon ediyor. Onun için bunu burada sonlandıralım kızım, herkes kendi evinde, kendi temposunda, kendi hayatını sürdürsün. Ben bunu böyle istiyorum," demiş.

Böylece annem nisan ayı sonu gibi evine döndü.

Ve yaz gelince de, anneannemin tüm direnmelerine aldırmayarak iznini aldı, uçakta yerleri ayırttı ve şimdi Çeşme'ye gidiyorlar.

Defne Teyzem odalarını hazırlamış bile.

Dün sabah onları havaalanına ben götürdüm.

Ayrılırken annem, "Biz bir on beş gün kalacağız; ayrılabilirsen Özgür'ü de alıp gelsene. Hep birlikte oluruz, fena mı," dedi.

"Tıpkı eski günlerde olduğu gibi," dedim.

"Tıpkı eski günlerde olduğu gibi," diye beni tekrarladı.

Ve onları yolcu ettim.

Akşama ise düğünümüz vardı, düğünümüz.

Bizim oğlanı evlendiriyorduk.

Anladığın gibi Burak'ı...

Gelin kızımız elini çabuk tutup hazırlıklarını tamamlamış.

Çünkü...

Bir yaz düğünü istiyormuş.

Çok da iyi bir şey istiyormuş, bana sorarsan.

Yaz düğünleri bir başka keyifli oluyor.

Yer, Anadolu yakasında bir yalının bahçesi...

Aşı boyalı yalının iki katlı bahçesi...

Küçük... Sempatik...

Ulu ağaçların gölgesinde...

Yalının sahipleri orada yaşıyor, yazları bu tür etkinliklere kiralıyorlarmış.

Böylece yalının bakım masrafları çıkıyormuş.

İki İstanbul hanımefendisi...

Küçük ve şık bir düğündü.

Küçük dediysem yine de iki yüz kişi vardı.

Daha çok akrabalar, yakın dostlar ve Burak'la Belma'nın arkadaşları...

Evet, gelinimizin adı Belma.

Belma'nın üniversiteden arkadaşları düğünün en canlı grubuydu. Durmadan dans ediyor, gülüp şakalaşıyorlardı.

Düğünün neşesi Belma'nın arkadaşlarıydı diyebilirim rahatlıkla...

Bizse, üst bahçede bize ayrılmış yerde unu eleyip eleğini asmış 'görümceler' olarak onları izliyorduk! Gelinimiz bayağı güzel kız.

Gür kızıl kestane saçları duvağının altından taşıp omuzlara dökülüyordu.

İri yeşil gözleri ışıl ışıldı.

Hep gülümsüyor, sürekli Burak'a bakıyordu. Işık saçıyordu adeta, öylesine mutluydu.

Toprak'a eğilip, "Sen dalga geçtin ama bu kız gerçekten bizim oğlana âşık," dedim, "şunun bakışlarına baksana."

Başını sallayarak beni onayladı Toprak. "Zaten benim ona bir şey dediğim yok ki... Ben Burak'ın bu kadar kısa sürede bu denli önemli kararı almasına şaştım. Daha düne kadar Kesibe'ye âşıktı, hatırlasana..."

"Bir de," dedim, "ne kadar zıt tipler Kesibe'yle Belma..."

"Kuzey kutup, güney kutup da diyebilirsin, işte ben bunu anlatmaya çalışıyorum. Kesibe'nin sessiz, ağırbaşlı ve entelektüel bir kişiliği vardı. Belma ise, şen şakrak... Baksana yerinde duramıyor. Ayrıca Burak'a göre çok daha genç."

"Neyse," dedim, "belki de istediği aslında böyle biriydi."

"Evet," diye lafa girdi Melis, "ikimiz de hemen çocuk istiyoruz, demişti Burak. Hatta Belma peş peşe üç çocuk doğurmak istiyormuş."

"Birinciyi doğursun, görürüm ben onu," dedi Dilek.

Dilek bu sözleri öyle bir söyledi ki herkes kırıldı gülmekten.

"Ah canım benim, Derya'nın ağlama krizleri devam ediyor mu?"

"Ediyor, ediyor. Geçen gün uyusun diye arabayla saatler saati gezdirdik."

"Az kaldı," dedi Melis, "iki ay sonra geçecek bunlar."

"Biz de o iki ayı bekliyoruz zaten."

"Kim bakıyor bebeğe?"

"Ulaş'ın annesi... Sağ olsun, geldi de, biz Ulaş'la buraya gelebildik."

"Demek biberonla beslenmeye başladı."

"Evet, gerçi o da kolay olmadı, başında öyle bir direndi ki... Ama artık alıştı."

"Senin durumlar nasıl, Melis?" diye sordu Esin.

"Valla, ne siz sorun ne ben söyleyeyim."

"Söyle, söyle. Konuşursan rahatlarsın."

"Şimdi de çocuğu vermeyeceğim, diyor Kaan."

"Delirdi mi bu... Ne zaman Başak'la ilgilenirdi ki şimdi istiyor?"

"Canım anlasana, mesele Başak sevgisi değil, mesele benden intikam almak. Benim Başak'a nasıl düşkün olduğumu bildiği için bunları yapıyor."

Bu kez Özgür karıştı lafa. "Melis, danışmak istersen buradayız, ona göre... Anlaşılan Kaan işi yokuşa sürüp bu işi uzatmak ve seni yıpratmak istiyor."

"Aynen öyle..."

"Peki, senin avukatın ne diyor bu işe?"

"Benim avukatım şu anda bir dosya hazırlamakla meşgul, Özgürcüğüm. Bu dosyayı onların önüne koyduğumda bizim bütün şartlarımızı kabul edecekler, mahkemeye sunduğumuzdaysa değil çocuğun velayetini, görme ve ziyaret hakkını bile zor alacaklar, diyor."

"Nasıl bir dosyaymış bu?" diye sordu Esin.

"Aslını istersen çok çok üzücü. Hiç bunlara girmeye gerek yoktu ama Kaan'ın inadı, uyumsuzluğu bizi de böyle dav-

ranmaya itti. Sanırım avukatım Kaan hakkında bilgi topluyor. Akşamları sık sık gittiği restoranlar, orada onu tanıyan, görenler... Yani akşamları eve gelmediğini kanıtlayacak bilgiler...

"Ve daha bunun gibi bir sürü tatsız belge..."

"Neyse," dedim, lafın daha fazla uzamasını önlemek için, "umarım bu dosya işe yarar ve boşanmanız bir an önce gerçekleşir çünkü bu durum herkesi, hem sizleri hem ailenizi hırpalıyor."

"Hem de nasıl..."

Tam bu sırada Burak'la Belma yanımıza geldiler ve havamız değişti. Belma fıkır fıkırdı. Burak'ın koluna girmiş, kah müziğe tempo tutuyor kah arkadaşlarına göz atıyordu. Burak, biz görümceleri tanıştırdı.

Hepimizi sımsıcak bir gülümsemeyle selamladıktan sonra, "Burak bana sizlerden o kadar çok söz etti ki, herkesi çok iyi tanıyorum duygusu içindeyim," dedi Belma.

İyi dileklerimizi ilettik.

Yandaki masaya geçerken dönüp bize seslendi. "Balayından dönünce mutlaka buluşalım, olur mu..."

"Tuttum bu kızı," dedi Esin.

"Buluşalım, dedi diye mi?"

"Elbette onun için değil Toprak, çok sıcak ve doğal diye."

"Ben bir içki alacağım," dedi Özgür, Ulaş da ona katıldı.

Melis, Toprak'a eğildi, "Senin durumlar nasıl?" diye fısıldadı.

Toprak'ın yüzü kararıverdi sanki. Ben de merakla ne cevap verecek diye bekliyordum.

"Ersin'le konuştum."

"Ve..."

"Bu iş bitti..."

"Ne?"

"Bitti diyorum, anlasana."

"Ama neden?"

"Nedeni var mı, biliyorsun, Ersin evlenme teklif etmişti."

"Evet, sen de düşüneceğini söylemiştin."

"İşte ben de düşündüm, taşındım ve bu işin yürümeyeceğine karar verdim."

"Acele ettin bence," dedi Esin ve kalktı.

"Nereye?"

"Çocuklar, evde beni bekleyen minik bir bebeğim ve sabır küpü bir kocam var. Burak'la Belma'yı gördüm, tebrik ettim, artık gidebilirim."

"Ama ne güzel mamalar var."

"Siz yiyin, afiyet olsun, yarın da bana düğünün geri kalanını anlatırsınız. Hadi kaçtım," dedi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

"Evet, nerede kalmıştık," dedi Dilek ve ekledi. "Esin acele ettiğini söyledi, sence de öyle mi?"

"Hayır," dedi Toprak, "bildik bir gerçek için daha fazla beklemeye ve karşı tarafı üzmeye hakkım yok, diye düşündüm.

"Ben Ersin'le olamayacaktım, bu kesindi. İyiydi, hoştu ama bana bir şey demiyordu. O zaman da bunu bir an evvel söylemeli, ona boşu boşuna umut vermemeliydim."

"Haklısın," dedim.

"Yani şimdi sizin aranızda her şey bitti, öyle mi?" diye bir kez daha sordu Melis.

"Evet, öyle..."

Bir sessizlik...

Sonra yine Melis'in sesi, "Peki, Kayra'dan ne haber?"

"Nasıl ne haber?"

"Beni oyalama, Toprak. Şu anda Kayra bu resmin neresinde duruyor?"

Toprak önce bir bocaladı, sonra meydan okurcasına Melis'e bakıp, "Şu anda Kayra'yla buluşuyorum," demez mi...

Dilek, "Ne..." diye feryat etti.

"Sus, Dilek," dedim, "herkes sana bakıyor."

"Demek artık Kayra'yla çıkıyorsun?"

"Hayır, çıkmıyorum."

"Ya, ne yapıyorsun?"

"Ara sıra buluşuyoruz."

"Yani..."

"Yani, onun atölyesine gidip fotoğraflarına bakıyorum.

"Yani, bazen bir yerde oturup bir kahve içiyoruz.

"Yani, aklına esince o bana uğruyor.

"Ama belli bir bağ, bir anlaşma yok.

"Çıkıyor değiliz.

"Öyle işte..."

"Peki, bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile niye maceraya atılıyorsun, bunu bana açıklayabilir misin?" dedi Dilek.

Toprak sustu.

Düşünüyordu.

Biz de onun cevabını bekliyorduk. Müthiş bir merakla...

Sonunda, "İki kelimeyle açıklamak gerekirse," dedi ve ekledi.

"Bilmem gerek!

"Arkama bakmadan yoluma devam edebilmem için bilmem gerek.

"İşte onun için Kayra'yla buluşuyorum."

"Korktuğum başıma geldi," dedi Melis.

"İş olacağına varır," diye içini çekti Dilek.

"Siz de olayı fazlasıyla dramatize ettiğinizin farkında mısınız? N'oluyorsunuz? Bekâr bir kadınım, ilişkinin yürümeyeceğine inandığım biriyle bunu sonlandırdım. Diğerini de şu aşamada tanımaya çalışıyorum.

"Hepsi bu..."

Yemek servisi başlamıştı.

Bu gergin konuşma sona erdi diye herkes memnun görünüyordu.

Öyle ya, Toprak koca bir kadın.

Ne isterse yapar.

Yemekler küçük, beyaz, şık kâselerde herkese teker teker ikram ediliyordu. Açık büfe için sıraya girme zorunluluğu yoktu böylece.

Ulaş, "Abi, bayıldım ben bu servise," dedi, "nedir o karanlıkta sıraya gir, masada ne aldığını doğru dürüst görme... Oysa bak, mis gibi elimize veriyorlar yiyecekleri..."

"Çok da lezzetli." dedi Dilek.

Özgür bir ara bana doğru eğildi. "Nasılsın, iyi misin?"

"İyiyim."

"Azıcık düşünceli görünüyorsun da, yoksa kızımız yine tekme mi atıyor, bir sorayım, dedim."

"Şu anda çok uslu. Ben de iyiyim Özgürcüğüm, beni merak etme."

Toprak'ın son durumunu düşünmekte olduğumu söyleyemezdim elbette.

Derken düğün pastası geldi.

Gelinle damat pastayı kestiler.

Pastalarımız da elimize verildi.

Gelin ve damatla fotoğraflar çekildi.

Sonra da arkadaşımız Burak ve eşiyle vedalaşıp o güzel yalıdan ayrıldık.

İşte düğün haberleri...

Burak gerçekten mutlu görünüyordu, Belma ise tatlı, cıvıl cıvıl bir genç kadın.

Doğrusunu istersen ben de onu sevdim.

Ama gecenin sürprizi Toprak'tı.

Vay, vay, vay...

Demek bunca zamandır Kayra'yı aklından çıkaramamış.
Aslında Ersin'e dürüst davranmış.
Çok da iyi etmiş.
Kayra'yla olan ilişkisine gelince...
Hayırlısı... demekten başka ne denebilir ki...

9 Temmuz, Pazartesi

Hamilelik bu olsa gerek. Takıntılı olmak yani...

Şimdi ne alaka diyeceksin ama, Nuran Annenin o meşhur eleştirisi durup durup aklıma geliyor! Oysa üstünden o kadar zaman geçti.

Acaba Özgür de kendini yalnız ve bakımsız mı buluyor?

Karanlık bir eve girmek onu mutsuz mu ediyor?

Acaba Nuran Annenin söylediklerinde hoşuma gitmese de gerçek payı var mı?

Gerçi son konuşmamızda bu sözleri için çok pişman olduğunu, bizlerin işine karışmaması gerektiğini filan söyledi ama ben onda değilim.

Benim merak ettiğim, acaba Özgür de böyle hissediyor, kendini böyle görüyor da bana belli mi etmiyor?

Bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu var, o da kendisine açık açık sormak.

İşte dün akşam oturmuş, böylesi düşüncelere dalmışken, birden burnuma bir fiske yedim, Özgür eğilmiş bana bakıyordu.

"Ne o? Benim güzel karım neler düşünüyor öyle? Dur bir tahmin edeyim," diye takılmasını sürdürdü. "Ya butik turlar için binbir türlü cin fikir çatışıyor bu güzel kafanın içinde, ya da kızımıza daha daha neler alırım diye düşünüyor."

Bana öyle tatlı tatlı bakıyordu ki, o an uzanıp dudaklarından öpmek geçti içimden.

Ama... bu konuya açıklık getirmezsem de asla huzur bulamayacaktım.

Dedim ya... takmıştım bir kere.

"Bilemedin canım benim, kafamın içindekileri bu kez bilemedin."

"Yaa, demek bir üçüncü konu var gündemimizde."

"Hem de çok önemli bir konu."

"Ne kadar da ciddiyiz böyle," diyerek sarıldı bana. Sonra da çok eski günlerde olduğu gibi, "O zaman anlat Özgür Ağabeyine... Biliyorsun, bir zamanlar her şeyini Özgür Ağabeyine anlatırdın, o da sana yardımcı olmaya çalışırdı," dedi.

Aklıma mezuniyet balosu geldi. "Hatırlıyor musun Özgür, balodan çıkıp senin o salaş yere gitmiştik de, adamcağız beni beyaz tuvalet içinde görünce, Özgür Abi, hayırlı bir durum mu var, yengemiz mi, gibi laflar etmişti."

"Nasıl anımsamam. Bak adam ta o günden bilmiş benim seninle evleneceğimi," diyerek çenemden tutup yüzümü kendine doğru çevirdi. Gözlerimin içine baktı baktı, sonra eğilip beni dudaklarımdan öptü.

"Hadi anlat bakalım."

"Şimdi şöyle..."

Hay Allah, böyle bir konuya girmek ne zordu.

"Sen çok çalışıyorsun, ben de çok çalışıyorum."

"Evet."

"Özellikle de son aylarda bizim acentede yaşananlar nedeniyle benim iş seyahatlerim de oluyordu."

"Doğrudur."

"Şimdi bütün bunlar seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne açıdan?"

"Yani bazen eve geliyorsun, ben daha gelmemişim. Sen giriyorsun mutfağa, kendin bir şeyler hazırlıyorsun. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Omzunu silkti Özgür. "Niye rahatsız etsin ki, ben bekârlık günlerimden zaten alışığım ufak tefek bir şeyler hazırlamaya. Hem canım isterse, yemekler dolapta hazır, çıkarır, ısıtıp yerim," dedi ve ekledi, "Serra, bunca zaman sonra bu sorular nereden icap etti, sen de bana bunu söyleyebilir misin?"

"Yani sen böyle akşamlarda kendini yalnız ve mutsuz hissetmiyor musun? Ben bunu bilmek istiyorum."

Oh, be!

Soracağımı sormuştum sonunda.

Beynimi bir burgu gibi delen o soru ağzımdan çıkmıştı.

Önce bir sessizlik.

Hayatım o sorunun yanıtına bağlıymışçasına bakıyordum Özgür'ün gözlerinin içine.

Çünkü sözler teselli amaçlı olabilir ama gözler istese de yalan söyleyemez.

Ve o sessizlikte patlayan bir kahkaha...

Özgür bana sarılmış, gülüyor da gülüyordu.

"Yalnız ve mutsuz mu? Ben mi? Âlemsin, Serra... Durup durup neler kuruyorsun o kafacığının içinde."

Sonra birden durdu, ciddileşti. "Yoksa sende böyle bir izlenim mi bırakıyorum?"

"Hayır ama..." diye mırıldandım.

"Ama ne?"

"Yani belli etmiyor olabilirsin ama... ruhunun derinliklerinde eve geldiğinde, her zaman, seni karşılayan bir eşin ve hazır bir sofranın bulunmasını özlüyor olabilirsin. Ne bileyim, daha ev kadını bir eşin olsun isteyebilirsin mesela..."

Özgür elimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Olaya o kadar yanlış açıdan bakıyorsun ki, Serra. Ben seni sevdim, senin kişiliğini, hayata bakışını, düşüncelerini sevdim, güzelliğinin yanı sıra.

"Sen ister çalışan kadın ol, ister ev kadını, bu benim için hiç fark etmez. Ben seni istedim. Hem de aklının alamayacağı kadar. Az önce mezuniyet balosunu hatırladın mı dedin. Nasıl hatırlamam, nasıl hatırlamam. Sen beni davet ettiğinde öyle sevinmiştim ki, Serra artık bana ısınıyor, diye.

"Ama Ankara'ya gelip de, o gece Oktay'la aranızda geçenleri ve senin ona olan duygularını öğrenince müthiş bir düş kırıklığına uğradım. Dünya başıma yıkılmıştı sanki. Çünkü sana fena halde tutulmuştum." Uzanıp yanağını okşadım.

"Ama," dedi gülerek, "mücadeleyi bırakmadım. İyi ki de bırakmamışım."

"İstanbul'a gelince beni aramıştın."

"Oktay'dan ayrıldığını duyar duymaz, bu kızı başkaları kapmadan devreye girmem gerek, dedim."

Durdu, şöyle bir gülümsedi. "Onun için yok akşam sen geç gelmişsin, yok evde yokmuşsun, bunlar o kadar küçük ayrıntılar ki..."

"Sahi mi söylüyorsun Özgür?"

"Elbette, hem evlendiğimizde ikimizin de çalıştığı bilinen bir gerçekti. Benim için önemli olan aşktır, hayat arkadaşlığıdır, kafa dengi olmaktır. Ev işlerini senin Pembe de yapıyor, hem de pek güzel yapıyor.

"Ayrıca sen sorumluluklarının bilincinde olan bir kadınsın. Bu ev, her şeyiyle gayet düzgün biçimde yürüyor, bunu da sana borçluyuz. Onun için birdenbire böyle bir evhama nasıl kapıldın, anlamıyorum. Hem bizim kuşak artık bu tür bir yaşam sürdürüyor.

"Birlikte çalışıyor, para kazanıyor, hayatı omuzluyoruz. Madem sorumlulukları el ele götürüyoruz, o zaman izin ver de evde de aynı eşitliği sürdürelim," dedi ve yanağımdan bir

makas aldı, "hoş ev içi eşitliğinin tam olduğu söylenemez ama biz erkekler en azından gayret ediyoruz, değil mi canım benim?

"Evet, bu yalnız ve mutsuz adama soracak daha başka ilginç soruların var mı?"

"Yok," diyerek boynuna sarıldım.

Öyle rahatlamış, öyle ferahlamıştım ki...

"Haydi öyleyse, seni ve kızımızı yatağa kadar kucağımda taşıyacağım bu gece."

"Saçmalama Özgür," dememe kalmadan beni yakaladığı gibi kucağına aldı ve odamıza kadar taşıdı.

15 Temmuz, Pazar

Bil bakalım az önce nereden geldik.

Acaba söylesem mi, söylemesem mi...

Evet, sululuğu bırakıp açıklamamı yapayım.

Az önce... Çeş-me-den geldik!

Şaştın, değil mi sevgili defter.

İnan ben de şaştım, çünkü bu hiç hesapta yoktu.

Gerçi annem, al Özgür'ü gel, demişti ama o da ben de pek de kesin değildik bu konuda.

Ammaa....

Benim sevgilim, evimin direği, salı günü elinde uçak bileti ile karşıma dikilmez mi...

Ve de, "Bu hafta sonunu Çeşme'de geçiriyoruz," demez mi...

"Nerden çıktı şimdi bu," dedim.

"Annenin, siz de Çeşme'ye gelin, dediğini söylemiştin ya..."

"Evet..."

"Derken dün akşam yok ben mutsuz ve yalnız bir erkekmişim gibi sabuklamalar yaptın ya..."

"Özgür!"

"Kızma sevgilim! Sen böyle laflar edince, dedim ki, benim güzel karımın şiddetle bir tatile ihtiyacı var. Kısa da olsa şöyle bir Çeşme yapsak ne iyi olur. Ve işte gidip biletlerimizi aldım."

"Harikasın!"

"Cuma gidip pazar döneriz."

"Mükemmel! Annemler de ne kadar sevinecekler."

"Değil mi ya..."

Böylece cuma sabahı İzmir'e uçtuk.

Ah, Çeşme'yi ne kadar özlemişim.

O ağaçlıklı sokaklar...

Tek katlı evler...

Balkonlarda yaşanan hayat...

Kurulan sofralar...

Sokağa taşan çatal bıçak sesleri...

Kahkahalar...

Çeşme'nin ünlü kumrucusu...

Ve plajları...

Teyzem odamızı hazırlamış.

İkimize sarılıp duruyor, "Ne uzun zaman oldu gelmeyeli," diyordu bir yandan.

Gerçekten de son yıllarda işlerin yoğunluğu nedeniyle Çeşme'ye gidememiştik.

Balkonda hazırlanmış sofranın başına geçtik.

"Anneanneciğim, ne kadar iyi görünüyorsunuz," dedim.

Gerçekten de bayağı renk gelmişti yüzüne.

"Kızlarım bana çok iyi bakıyorlar," dedi.

Annem karnımı okşayarak, "Yolda zorlanmadın, değil mi," diye sordu.

"O çok akıllı ve uslu bir bebek, anneannesi," dedim.

"Aferin sana Özgür," dedi annem, "ne de güzel akıl ettin Serra'yı alıp buraya gelmeyi."

"Aslında bu sizin fikriniz."

"Evet ama gerçekleştiren de sensin."

Annem de yanmış, pek güzel olmuştu.

"Bu ne güzellik," deyince teyzem,

"İnan ben de aynı şeyi söyledim. Eh, ona burada münasip bir kısmet bulacağız artık," dedi, sonra da bir zamanlar benim annemi, enişteмin bir arkadaşından kıskanıp nasıl ortalığı birbirine kattığımı anlattı. Millet gülmekten kırılıyordu.

"İyi ama," diye savundum kendimi. "Siz enişteмle bir çifttiniz, annemse tek. Teyzemler tutmuş bu adamı davet etmişler... Anneme bir kavalye ayarlar gibi..."

"Vah canım benim," dedi Özgür.

"Ben de annemin babamdan boşanmasını istemiyorum ya, adama demediğimi bırakmadım."

"Özgür, haydi sen git, bir boy yüz," dedi teyzem.

"Ne o, benden kurtulmak mı istiyorsunuz?"

"Canım şurada zaten kaç günün var, git, bir yüz gel."

Akşam Özgür'le çıkıp dolaştık.

Bisikletlerin çın çın öten zilleri sokaklarda yankı-lanıyordu.

"Şuradaki pizzacıda bir pizza yiyelim mi?" dedim.

Hey gidi günler...

Sırma'yla pizzacıya gitmek ne müthiş bir şeydi.

İlk aşkım Cüneyt...

Serpil, Bora, Tümay...

Çeşme arkadaşlarım...

Her biri kim bilir nerelerdeydi.

Tümay'la Cüneyt evlenmişlerdi, bu kadarını biliyordum.

Ev halkına dondurma aldık ve balkonda yaz akşamlarına özgü o uzun gece sohbetlerinden birini daha yaşadık.

Tatlı bir esintiyle gelen yasemin kokusu nasıl da tanıdıktı.

"Öyle mutluyum ki... Bunu ne de güzel düşündün, Özgürcüğüm," dedim, yanağına bir öpücük kondurarak.

Ertesi gün plaja gittik. Ben önce şöyle bir yüzüp geldim, sonra da hep gölgede, şemsiyenin altında oturdum. Özgür ise uzun uzun yüzdü.

Akşamüstü Alaçatı'ya gittik hep birlikte. Alaçatı müthiş güzelleşmiş.

Sokaklara atılmış masalar...

Mumlar, begonviller...

Birbirinden hoş restoranlar, ilginç butikler...

Bak bak doyama...

Hele bir butik vardı, çıkamadık içinden.

Cam boncuklardan kolyeler mi istersin...

Sallantılı küpeler, püsküllü şallar mı istersin...

Uzun, tiril tiril etekler, çapkın şalvarlar mı...

Sonunda beyler isyan ettiler de biz de çıktık oradan.

Sempatik bir restoranda keyifli bir yemekten sonra eve vardığımızda saat çoktan on ikiyi bulmuştu.

Ve bugün son günümüzdü. Sabah denize girdik, sonra da herkesle vedalaşıp yollara düştük.

Annem akşam uçağıyla dönüyor.

Teyzem ise anneannemi bırakmadı. Bu sıcakta İstanbul'a gidilir mi anneciğim, kal şurada, en azından bu ayı da çıkar, sonrasını düşünürüz, diyerek onu kandırdı.

Çok da iyi etti.

Özgür, az önce, eve yiyecek bir şeyler almaya çıktı. Ben de kirlileri çamaşır makinesine doldurdum, onlar yıkanırken bu satırları yazıyorum.

Çeşme'de, ailemle birlikte olmak çok, çok iyi geldi bana.

Zaten, sevgilim neylerse güzel eyler!

Tamam!

Anladık!

İnsan yaşadıkça neler görür neler...

Ama kardeşim, bu kadarı da fazla.

Tam bir olayı hazmediyorsun.

Küt...

Yeni bir olay...

Ulaş'ın deyişiyle, bünye kaldırmıyor bu kadarını.

Öte yandan, isyan etmekle de bir yere varılmıyor.

Ve...

Başa gelenler çekiliyor.

Bak neler oldu.

Hafta içi Melis, Dilek'i, Esin'i, Toprak'ı ve beni arayıp işlerinizi ayarlayın ve cumartesi günü bizim evde olun, dedi.

Bebeklilere de, bebelerinizi, biberonlarını, gerekli tüm ıvır zıvırları alıp gelin, çünkü bu toplantı uzayabilir, demiş.

"Hayırdır?" dedim Melis'e.

"Sıla geliyor. Bende kalacakmış, sizleri de mutlaka görmek istiyor."

"Ne zaman dönüyor?"

"Hemen... Yani pazar günü."

"Desene tatile gelmiyor."

"Hayır."

"Peki niye babasında kalmıyor?"

"Bilmiyorum, Serra, sadece bana, babamın geldiğimi bilmesini istemiyorum, onun için sende kalabilir miyim, diye sordu. Ben de, elbette, dedim. Cumartesi günü toplanabilirsek iyi olur, kızları da görmek istiyorum ve hemen döneceğim, dedi. Hepsi bu..."

Garip...

"Bence de... Öte yandan, belki de bizleri çok özledi. Biliyorsun, son zamanlarda pek gelemedi. Ankara'da da yakın bir arkadaşı yok. Özlem giderip dönecek sanırım."

"Aslında çok iyi bir fikir," dedim. Ben de onu gerçekten özlemiştim.

Doktorluk kolay değil. Uzun saatler çalışmanın yanı sıra, gece nöbetleri de var.

Neyse, sonuçta cumartesi günü cümbür cemaat toplandık. Görülmelik bir halimiz vardı.

Esin, kucağında Cengiz.

Dilek, kucağında Derya.

Ben, şiş göbek...

Esin'le Dilek'in ellerinde çantalar, çantalar...

Gelir gelmez bir yayıldılar ki...

Melis'in derli toplu evi anında tatlı bir dağınıklığa büründü.

Masa üstünde biberonlar, emzikler...

Yerlerde oyuncaklar...

Çıngıraklar, ayıcıklar...

Çantalardan taşmış bebe bezleri, ıslak mendil kutuları...

"Olamaz böyle bir güzellik," dedi Melis ve bir koşu içeriden fotoğraf makinesi getirdi.

Beni kanepenin ortasına oturttu, Dilek'le Esin kucaklarında bebeleri iki yanıma...

Toprak kanepenin geniş koluna yanlamasına dayandı. Melis'le Başak da kanepenin öbür yanına yerleşti.

Sıla hepimizin arkasında duruyordu.

Ve Melis'in yardımcısı bu aile fotoğrafını çekmek için karşımıza geçti.

Hep birlikte objektife gülümsedik!

Derya'dan başka...

O, avaz avaz bağırmakla meşguldü.

Cengiz ise şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

"N'olur, n'olmaz, bir kez daha," diye bağrıştık.

Kimse böyle bir fotoğrafı kaçırmak istemiyordu, doğal olarak.

Bir kez daha çekildi fotomuz ve herkes işine döndü.

Melis çayları hazırlıyor, Başak da peçeteleri ve kaşıkları taşıyarak kendi çapında annesine yardımcı olmaya çalışıyordu.

Esin, Cengiz'i emzirme hazırlıklarına başlamıştı bile.

Toprak ise, bu tabloya bakıp bakıp, "Benim ne işim vardı burada Tanrım," deyip duruyordu.

Sıla herkesle konuşuyor, son durumları öğrenmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra ortalık sakinleşti ve Sıla, "Arkadaşlar, sizlerle çok önemli bir durumu paylaşmak için geldim," dedi. Bir an herkes şaşırdı.

Hepimiz onu bizi özledi de onun için geldi diye kabullenmiştik.

Şimdi böyle bir cümle söylendiğinde, genelde herkes sululuk yapar, yok şu muydu, yok bu muydu diye laf atar. Ama...

Sıla'nın yüz ifadesi... Nasıl anlatsam...

Hem ciddiydi hem hüzünlü...

Dolayısıyla...

Antenler çalıştı ve herkes susup bekledi.

"Serhat'la ben ayrılmaya karar verdik."

"Ne dedin? Ne dedin?"

"Serhat'la ben ayrılmaya karar verdik."

"Aman Tanrım!"

"Olamaz!"

Melis sakin bir sesle, "Emin misiniz? Aceleyle yanlış hareket ediyor olmayasınız?" diye akıllı bir soru yöneltti Sıla'ya.

"Hiç acele bir karar değil bu," dedi Sıla. "Çok düşündüm. Aslında aylardır kafamın içinde tartıp duruyordum."

Birden aklıma son zamanlarda Sıla'yı her gördüğümde duyduğum o huzursuzluk hissi geldi.

Bir şeylere sıkılır gibiydi. Keyifsiz gibiydi.

Hatta bir seferinde, hepimiz öyle bir koşuyoruz ki, durup birbirimizi yoklamaya vakit ayıramıyoruz, ne fena, diye düşündüğümü çok iyi anımsıyorum.

Demek önsezimde yanılmamıştım.

"Ama siz o kadar uyumluydunuz, o kadar birbirinize yakışıyordunuz ki..." dedi Dilek.

"O, bir zamanlardı."

"Peki, bir şans daha verilemez mi bu evliliğe?"

"Hayır Esin," diye başını salladı Sıla, "zaten ikimiz de aynı avukatı tuttuk. Böylece mahkemeler açılır açılmaz, başvuruda bulunulacak ve umarım tek celsede boşanılacak."

"Amin!" dedi Melis.

Melis'in boşanabilmek için nasıl çırpındığını bildiğimizden, acı acı da olsa gülüştük bu lafa.

"Peki," dedi Toprak, "bunca ortak noktanız varken ve de o zor günlerde birlikte, el ele savaşmışken, birdenbire ne oldu da bu noktaya geldiniz?"

Şöyle bir güldü Sıla. Hüzünlü bir gülüştü bu.

"Onu chat yaparken yakaladım."

"Olamaz!"

"Bunu tıfıl delikanlılarla genç kızlar yapar. Koca koca adamlar yapar mı hiç böyle şey..."

"Ne yazık ki," dedi Toprak, Dilek'e, "düşünebileceğinin çok üstünde bir grup bu chat flörtünü yapıyor. Koca koca adamlar ve koca koca kadınlar.

"Akıl almaz bir şey."

"Haklısın ama nasıl olsa kimse beni tanımıyor, nasıl olsa kimse beni görmüyor diye düşünüp buna bir tür eğlence diye başlıyorlar.

"Zararsız bir flört, bir oyun gibi görüyorlar. Ama iş bununla kalmıyor; giderek kim acaba, nasıl biri acaba merakı ağır basıyor ve haydi buluşalım, bir göreyim onu, derken işin boyutları gerçek ihanete dönüşüyor."

"Yani şimdi bizim ağırbaşlı, sessiz ve efendi Serhatımız, Toprak'ın şu anlattıklarını mı yaptı?"

"Evet Dilek, hem de aynı Toprak'ın anlattığı gibi gelişti olaylar."

"E, pes vallahi! Bir şey değil, artık hiç kimseye inanamayacağım," dedi Dilek, "Serhat da bunu yaptıysa..."

"Ne zaman öğrendin?"

"Kış aylarıydı. Eve geldiğimde geç saatlerde de olsa bilgisayarın başında buluyordum onu. Ama inanın aklıma hiç böyle şeyler gelmedi. Hem de hiç."

"Sonra?"

"Sonra bir gün benim bilgisayarda bir işim vardı. Bir dosyayı açıyordum. Onu ararken başka bir dosya çıktı karşıma...

"Bu da ne, diye açtığımda, Serhat'ın yazdıklarını okudum. Önce bir şok yaşadım!

"Şok!

"Bu o denli Serhat'a uymayan bir şeydi ki..."

"Evet, yani..." diye lafa girdi Esin.

"Sonra yaraya tuz basarcasına tekrar tekrar okudum. Kanım donmuştu adeta.

"Ayak seslerini duyar duymaz, bilgisayarı kapatıp odama çekildim.

"Ondan sonraki günler benim için bambaşka bir acıyla yüklüydü. Serhat'a o kadar inanmıştım ki...

"Nasıl olur, nasıl olur, deyip duruyordum. Gidip o mesajları suratına çarpayım, diyordum.

"Sonra, dur, sakin ol, diye kendimi kontrol etmeye çabalıyordum.

"Çünkü..."

"Çünkü, ne?" diye sordu Toprak sabırsızlıkla.

"Çünkü Serhat'ın durumu değişikti."

"Nasıl yani?"

"Biliyorsunuz, aile sevgisi görmeden büyümüş biridir Serhat. Ve bunun acısını çok çekti. Okul yıllarında hepimiz ona destek olmadık mı?"

"Evet..."

"O nedenle psikolojik açıdan sorunları vardı. Sevgi, şefkat... Bunları hiç yaşamamıştı. Onu çok iyi anlıyordum çünkü ben de benzer koşullarda yaşamıştım. Annem değil de, babam açısından.

"Onun için evliliğimizde, Serhat'ın bu açığını kapatmak için çok çabaladım. Ama benim de önce eğitimim, sonra da iş koşullarım ona sürekli zaman ayırmama engeldi.

"Ayrıca bir ara işsiz kalmıştı, hatırlarsanız. O dönem evin her türlü masrafını ben karşılıyordum. Ve bu onun gücüne gidiyordu."

"Peki, bir eşin çalışıp evine bakmasının ne gibi bir sakıncası var?"

"Bunu sen böyle düşünüyorsun, Toprak. Ama o..." Sustu Sıla, doğru sözcüğü arar gibiydi.

"O, ezik hissediyordu kendini. Yani evine bakamayan ve bunun ezikliğini yaşayan bir erkek. Buna karşın ben, hem psikolojikman onu ayakta tutuyordum hem de evin geçimini sağlıyordum. Durum böyle olunca... benden uzaklaşmaya başladı."

"Yani sana teşekkür etti bütün bu özverili davranışların için..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Sıla, "ama işe bir de onun açısından, zaten yaralı olan egosu açısından bakmaya çalış, Toprak."

"Bakıyorum ve bir tek şey görüyorum, Sıla," dedi Toprak. "Azizeliğe soyunmuş bir kadın."

Güldü Sıla. "Azize filan değilim sadece onu anlamaya çalışıyorum.

"İlk öfke geçtikten sonra, yani günler, hatta haftalar sonra, neden, diye sormaya başlıyorsun. İşte bunu sorunca, benim kocam Serhat'ı değil, insan Serhat'ı, onun sorunlarını, güçlü ve güçsüz yanlarını görmeye başlıyorsun.

"O zaman bazı sözcükleri, davranışları anımsamaya başlıyorsun. İşte ben de böyle bir açıdan bakınca, onun kendini bana karşı ezik hissettiğini gördüm. Yardımlarım, desteğim bir yere kadar gitmişti ama bir yerden sonra ona fazla gelmeye, taşıyamamaya başlamıştı.

"Belki de o, onun güçlü, kadının ona kıyasla daha az güçlü olduğu bir ilişkide mutlu olacaktı.

"Sonra ben onun geçmişini biliyordum.

"Ailesini, yaşadığı sorunları hep biliyordum.

"Belki o, bütün bunları bilmeyen bir kadın istiyordu.

"Belki yepyeni bir başlangıç yapabileceği, geçmişini bütünüyle unutabileceği bir ilişki istiyordu."

Sustu.

Hepimiz susuyor, sessizce Sıla'nın söylediklerini düşünüyorduk.

"Onun için hiç ses çıkarmamaya karar verdim. Altı üstü bir chat'leşme, dedim. Bırak, oyalansın. Madem keyif alıyor, bırak neşelensin. Çünkü bilgisayarın başından kalktığında pek keyifli oluyor, şakalar yapıyordu."

"Hayret bir şeysin," dedi Dilek.

"Birlikte öyle sıkıntılardan geçtik ki, onu artık sadece kocam olarak görmüyordum. Daha çok dostum, arkadaşım, yoldaşım gibi görüyordum, Dilek. Ve öyle olunca da, onu mutlu görmek istiyorsun ve diyorsun ki, madem onun yüzünü ben

güldüremiyorum, madem benim yanımda neşelenemiyor, o zaman varsın mutlu olacağı, yüzünün güleceği biriyle sohbet etsin. Tıpkı bir dostunu düşünür gibi davranıyorsun." Yine sustu ve içini çekti.

"Ama bir yandan da kadınsın. Onun sevgilisi, karısı olmuşsun. Bu yanınla da onun başka biriyle ilgilendiğini görmek seni çok incitiyor.

"Ve bir süre sonra, aynen Toprak'ın dediği gibi, chat'leşmeleri yetmemeye başladı, buna bir de buluşmalar eklendi. Bana yakalanacak diye ödü kopuyordu. Onun için buna arkadaşça bir hava vermek adına káh kızın bir arkadaşını káh kendi arkadaşını bu buluşmalara ortak ediyordu. Hani yakalanırsa, arkadaşlarla birlikte yemekteydik, diyebilmek için. Ve bütün bunları da o yakın dostuyla paylaşıyordu. Sonra da saf saf internetteki dosyasına yerleştiriyor, ben de bütün bu olanları yakından izliyordum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Sıla," dedi Melis.

"Bütün bunlar bir süre daha devam etti. Başında, bu bir hevestir, geçer, yüzlemeyeyim, dedim ama baktım olmuyor.

"Bu durum beni çok yıpratıyor.

"Ve tüm iyi niyetime karşın bunu hazmedemiyorum, kabullenemiyorum.

"Sonunda Serhat'ı karşıma alıp her şeyi anlattım."

"Ne yaptı?" diye sordu Dilek.

"Nasıl üzüldü, nasıl... Ağladı, koca adam ağladı. Beni bağışla, dedi. Ellerime kapanmaya kalktı. Ben sensiz ne yaparım, dedi."

"Ah, akılsız arkadaşım benim," dedi Melis.

"Onu bağışlayamaz mısın Sıla?" diyerek adeta yalvardı Esin.

"Herkesin bir ikinci şansa hakkı vardır."

Başını iki yana salladı Sıla.

"O farkında değil ama bundan böyle bizim için bir birliktelik olamaz. Bir araya gelsek bile ancak birkaç ay sürer, sonra yine ayrılırız. Daha fazla acıya ne gerek var."

"Gerçekten mi?" dedim, onu bir kez daha düşünmeye zorlamak için.

"Biz birbirimizi tükettik, Serra," dedi Sıla, "benden gördüğü sürekli destek ve işsizlik döneminin getirdiği eziklik onu tüketti; onu ayakta tutmaya çalışmak, daha sonra da ihanetiyle başa çıkma çabası da beni tüketti.

"Bazıları el ele verir, tüm güçlükleri birlikte aşarlar ve bu sevgi öyle büyür, onları birbirine öylesine bağlar ki, bir ömür boyu âşık kalırlar.

"Bazıları da bu yükü taşıyamaz ve birbirlerini tüketirler.

"İşte biz de o tükenenlerdeniz. Onun için, birbirimize daha fazla acı vermeden, herkes kendi yoluna gitsin, diye düşünüyorum."

Dilek'le Esin ağlıyorlardı.

Bense kendimi zor tutuyordum.

Melis gidip sarıldı Sıla'ya. "Seni çok iyi anlıyorum, Sılacığım. Ben de aynı durumdayım ama ne yapalım, gittiği yere kadar deyip yolumuzu yeniden çizmemiz gerek."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde bir klinikte yapmak istediğim çalışmalar vardı. Mesleğim açısından bana çok yararı dokunacaktı. Daha önce Serhat'ı aylarca yalnız bırakamam diyerek başvurmamıştım. Ama chat işini öğrenince, hemen başvuru formunu postaladım. Yani, senin dediğin gibi yola devam etmek gerek."

Görüyor musun sevgili sırdaşım, neler olabiliyor hayatta.

Çok üzgünüm, çok...

Tüm arkadaşlar üzgün.

Sıla da sevdiğimiz arkadaşımız, Serhat da...

Serhat'a Kaan'a kızdığımız kadar kızamadık nedense.

Şoke olduk sadece.

Hem de ne türlü...

Sanırım bunda Sıla'nın yaptığı açıklamanın payı çok büyük...

Sıla da ne olgun kadın...

Nasıl da Serhat'ın açısından bakabiliyor, onu analiz ediyor ve taşları yerli yerine koyuyor.

Ama...

Hayat sadece akılla yürümüyor.

Duygular da var işin içinde.

Aklıyla onu bağışlarken...

Duygularıyla, yüreğiyle affedemiyor.

Ve bir güzel ilişki daha böylece sonlanıyor.

Üzgünüm...

Çok üzgünüm...

30 Ağustos, Perşembe

Buldum! Buldum!

Sonunda bebişime bir isim buldum.

Dahası...

Özgür de bu ismi beğendi.

Bugüne dek kitaplar karıştırdık; isimlere baktık. Kimini o beğendi kimini ben.

Mesela ben Hilal'i beğeniyorum ama Özgür istemedi. Buna karşın durdu durdu ne önerdi biliyor musun?

Filiz!

"Hayatta olmaz," diye bağırdım.

"Ne bu tepki?"

"Nasıl tepki göstermem! Çocukluğumda bizim sınıfta bir kız vardı, ona sıska Filiz adını takmıştım. Onu hiç ama hiç

sevmezdim çünkü bütün oğlanlar ona bayılırlardı, en başta da benim beğendiğim çocuk."

Özgür kırıldı kahkahadan.

"Desene baltayı taşa vurduk."

"Hem de ne biçim."

Tabii bu arada büyükler de öneriler getiriyorlardı, arkadaşlar da...

Sonunda bir isim buldum.

Özgür de beğendi.

Böylece...

Kızımızın adı...

Selin olacak.

Nasıl, sen de beğendin, değil mi sevgili defter?

Doğumun sonbahara rastlaması güzel.

Benim en sevdiğim mevsim.

Bana en anlamlı gelen mevsim.

Sıcaklar yavaş yavaş geriliyor, yerini tatlı bir havaya bırakıyor.

Yapraklar giderek sararmaya, kızarmaya başladı bile.

Terasta oturup doğayı izlemeye bayılıyorum.

Artık doğum çok yaklaştı.

Bazen bir sevinç dalgası tüm benliğimi sarıveriyor.

Sabırsızlanıyorum!

Hadi artık gel, diyorum. Seni kucağıma alayım.

Seni koklayıp öpeyim.

Bazen de...

Bir korku beni avcunun içine alıyor.

Doğum ve doğum sancıları korkusu...

Nasıl dayanacağım, nasıl olacak bu?

Öyle bir şey ki vazgeçemezsin.

Korkuyorsun ama ben bunu yapamayacağım da diyemiyorsun.

Çünkü o senin içinde... İçinde...

Yani çare yok.

Ve hemen kendime moral verme çabaları içine giriyorum.

Herkes nasıl doğuruyorsa, ben de pekâlâ doğurabilir, bunu başarabilirim.

Kadınlar ne koşullarda bunu gerçekleştiriyorlar, hele de uzak köylerdekiler...

Doğal bir olay bu, diye sayıp döküyorum.

İşte böyle, tıpkı bir saatin sarkacı gibi bir o yana gidiyor ruh halim, bir bu yana.

Tanrım bana yardım et.

Yavrumu sağ salim ve kolayca kucağıma alabileyim.

Onu çok özledim!

15 Eylül, Cumartesi

Bunca yıl sonra ve bu yaşta ne yaptık, bil bakalım.

Hadi hemen söyleyeyim.

Melis'in evine yatıya gittik.

Kimler mi?

Sıla, Dilek, Toprak ve ben.

Esincik gelemedi çünkü Cengiz hâlâ biberon almamakta direniyor, dolayısıyla annesinin her daim yanında olması gerek.

Oysa Dilek, Derya'yı biberonuyla birlikte Ulaş'a bırakıp bize katılabildi.

Peki, neden yaptık dersen?

Sıla'nın ABD'deki kliniğe yaptığı başvuru kabul edildiği için, derim ben de...

Ne harika, değil mi!

Sıla bu güzel haberi bildirince ve Amerika'ya gitmek üzere İstanbul'a geleceğini söyleyince, Melis onu evine davet ediyor.

Onu davet etmekle kalmıyor, bizleri de yatıya çağırıyor. Şöyle lise günlerimizde olduğu gibi bir arada olalım ve Sıla'yı öyle yolcu edelim, diyor.

Ne güzel bir düşünce, değil mi...

İşte Melis, böyle bir Melis...

"Peki, Sılacığım," diye sordu Dilek, "anladığım kadarıyla sen hemen gidiyorsun."

"Evet, çünkü programa en kısa zamanda katılmam isteniyor."

"İyi de böyle apar topar çağrılır mı?"

"Ben kış başında başvurumu yapmıştım. Nitekim, o arada çağırdılar ama ben o kritik günlerde Serhat'ı yalnız başına bırakmamak adına, ailevi nedenlerden dolayı katılamayacağımı, daha sonra uygun bir program olursa memnuniyetle gidebileceğimi çünkü bu eğitimi gerçekten istediğimi belirtmiştim.

"Onlar da bugünlerde yeni bir eğitim programı düzenlenince bana haber verdiler ve eğer katılmak istiyorsam, hemen gitmem gerektiğini bildirdiler."

"Anlaşıldı."

"Haber geldiğinde nasıl sevindim, anlatamam size. Aslında pek de ümidim yoktu. Bu gibi şeyler kolay kolay denk düşmüyor.

"Sevincimin iki nedeni var. Birincisi çok yapmak istediğim bir eğitim programının gerçekleşiyor olması. İkincisiyse, evdeki o sevimsiz atmosferden kurtulacak olmam."

"Peki mahkeme ne olacak?"

"Avukatım, benim bulunmama gerek olmadığını, gidebileceğimi söyledi. Nasıl olsa anlaşmalı bir boşanma olacağı için sorun çıkmaz, dedi. Eğer bir şeyler ters giderse, o zaman altı ay sonra, ben dönünce yapılması gereken yapılır, diye düşünüyorum."

Çünkü o senin içinde... İçinde...

Yani çare yok.

Ve hemen kendime moral verme çabaları içine giriyorum.

Herkes nasıl doğuruyorsa, ben de pekâlâ doğurabilir, bunu başarabilirim.

Kadınlar ne koşullarda bunu gerçekleştiriyorlar, hele de uzak köylerdekiler...

Doğal bir olay bu, diye sayıp döküyorum.

İşte böyle, tıpkı bir saatin sarkacı gibi bir o yana gidiyor ruh halim, bir bu yana.

Tanrım bana yardım et.

Yavrumu sağ salim ve kolayca kucağıma alabileyim.

Onu çok özledim!

15 Eylül, Cumartesi

Bunca yıl sonra ve bu yaşta ne yaptık, bil bakalım.

Hadi hemen söyleyeyim.

Melis'in evine yatıya gittik.

Kimler mi?

Sıla, Dilek, Toprak ve ben.

Fatmak gelemedi çünkü Cengiz hâlâ biberon almamakta direniyor, dolayısıyla annesinin her daim yanında olması gerek.

Oysa Dilek, Derya'yı biberonuyla birlikte Ulaş'a bırakıp bize kaçabildi.

Peki, neden yaptık derseniz?

Sıla'nın ABD'deki kliniğe yaptığı başvuru kabul edildiği için, derim ben de...

Ne karika, değil mi!

Sıla bu güzel haberi bildirince ve Amerika'ya gitmek üzere İstanbul'a geleceğini söyleyince, Melis onu evine davet ediyor.

Onu davet etmekle kalmıyor, bizleri de yatıya çağırıyor. Şöyle lise günlerimizde olduğu gibi bir arada olalım ve Sıla'yı öyle yolcu edelim, diyor.

Ne güzel bir düşünce, değil mi...

İşte Melis, böyle bir Melis...

"Peki, Sılacığım," diye sordu Dilek, "anladığım kadarıyla sen hemen gidiyorsun."

"Evet, çünkü programa en kısa zamanda katılmam isteniyor."

"İyi de böyle apar topar çağrılır mı?"

"Ben kış başında başvurumu yapmıştım. Nitekim, o arada çağırdılar ama ben o kritik günlerde Serhat'ı yalnız başına bırakmamak adına, ailevi nedenlerden dolayı katılamayacağımı, daha sonra uygun bir program olursa memnuniyetle gidebileceğimi çünkü bu eğitimi gerçekten istediğimi belirtmiştim.

"Onlar da bugünlerde yeni bir eğitim programı düzenlenince bana haber verdiler ve eğer katılmak istiyorsam, hemen gitmem gerektiğini bildirdiler."

"Anlaşıldı."

"Haber geldiğinde nasıl sevindim, anlatamam size. Aslında pek de ümidim yoktu. Bu gibi şeyler kolay kolay denk düşmüyor.

"Sevincimin iki nedeni var. Birincisi çok yapmak istediğim bir eğitim programının gerçekleşiyor olması. İkincisiyse, evdeki o sevimsiz atmosferden kurtulacak olmam."

"Peki mahkeme ne olacak?"

"Avukatım, benim bulunmama gerek olmadığını, gidebileceğimi söyledi. Nasıl olsa anlaşmalı bir boşanma olacağı için sorun çıkmaz, dedi. Eğer bir şeyler ters giderse, o zaman altı ay sonra, ben dönünce yapılması gereken yapılır, diye düşünüyorum."

"Boşanma kararını babana söyledin mi?"

Yüzü asıldı Sıla'nın. "Evet, artık mecburdum söylemeye..."

"Ne dedi?"

"Ne diyecek, bir sürü nasihat filan... Ben kararımı verdim, ayrıca çok yakında da bir eğitim programı için Amerika'ya gidiyorum, dedim ve kestirip attım. Bir de onunla uğraşacak halim yoktu," dedi ve ekledi.

"Şöyle bir düşünüyorum da, ne babalık yaptı ki bana öğüt verme hakkını kendinde görüyor. Aile diyebileceğim bir tek annem vardı, o da öldü zaten. Yine de saygılı olmak adına onu arayıp soruyorum, daha fazlasını istemesin benden."

Melis, "Çocuklar, haydi buyrun sofraya," dedi ve bu hüzünlü konu böylece kapandı.

"Ooo, Melis bu ne sofra böyle..."

"Bu bir kutlama sofrası! Artık olsun o kadar... Haydi bakalım, Sıla'nın başarısına kadeh kaldıralım," dedi, sonra Sıla'ya dönerek ekledi, "Başarını kutluyoruz Sılacığım. Daha nice başarılara, nice güzel günlere..."

Hepimiz kadehlerimizi arkadaşımız için kaldırdık.

Toprak sordu, "Hangi şehre gidiyorsun?"

"New York'a..."

"Ah, ne güzel," diye içini çekti Melis.

"Sen de gel benimle," dedi Sıla.

"Çıldırdın mı... İşler, sorunlu mahkeme, Başak..." Toprak atıldı, "O kadar istiyorsan Başak'ı da yanına alırsın, akıllı, uslu bir çocuk o. Mahkeme işine avukatın bakıyor, nasıl olsa. Ama işlerin için bir şey diyemem."

"Aslında..." dedi Melis, "işlerime de göz kulak olacak biri var."

"Baban mı?"

"Yok, yok! Babamı yormak istemem ama Yankı var. O her zaman bana yardımcı... Muhasebecimi buldu, vergi işlerinde yol gösterdi."

"Kim bu Yankı?"

"Dekorasyon mağazaları var. Hem hazır mobilya satıyor, hem ısmarlama yapıyor. Benim salonu dekore ederken tanışmıştık, ondan epeyce mal aldım sonra bana pek çok konuda yardımcı oldu. Yani şimdi desem ki kısa bir geziye gideceğim, eğer buralardaysa, kesin destek verir."

"İyi ya işte."

"Dur bir düşüneyim."

Tüm sıkıntılara karşın bir arada olmak bizleri neşelendirmeye yetmişti.

Oradan buradan konuşuluyor, kahkahalar peş peşe patlıyordu.

"Çocuklar, sizlere son numaramızı anlatmak istiyorum," dedi Dilek.

"Benim gazlı kızım Derya Hanım, bağırmaya başlayınca, bu kez de komşumuzun önerisini uygulayarak onu bebe iskemlesiyle çamaşır makinesinin üstüne oturttuk."

"Eee..."

"Sonra da makineyi çalıştırdık."

"Çamaşır makinesini mi?"

"Evet! Ve az sonra bir de baktık ki mışıl mışıl uyuyor. Meğer makinenin o tekdüze sesi ve sallantısı ninni gibi gelirmiş. Nitekim öyle de oldu ve biz bir süre kafa dinledik."

"Sorun çözüldü o zaman."

"İlâhi Toprak, hiç çözüm olur mu... Çocuğu sürekli orada bırakamazsın ki. Arada sırada koyarsın, işte o kadar. Ama o bile bir nimet."

Zavallı Dilek!

"Az kaldı, az kaldı," sesleri yükseldi.

"Ne demezsiniz," diye başını salladı Dilek, "şu Esin'i bir kıskanıyorum ki..."

"Toprak Hanım, sizden ne haber?" dedi Melis.

"Bende bir haber yok."

"Nasıl olmaz kızım; bir değil iki hayran kişiden söz ediyoruz şurada. Millet bir taneyi bulamazken senin bir elin balda bir elin yağda..."

Gülmekten kırılıyorduk.

"Hayranın biriyle yolları ayırdık, sen de biliyorsun bunu."

"Evet ama sen ayırdın, o değil. Eminim hâlâ tutkundur sana."

"Saçmalama Melis."

"Peki öbürü ne oldu?"

"Öbürünü de temize havale ettim."

"Ne dedin, ne dedin?"

"Onu da temize havale ettim, dedim."

"Arkadaşlar," dedi Melis, çatalıyla bardağına vurarak, "şu anda kadehlerinizi bir başka başarı haberi için kaldırmanızı rica ediyorum."

"Kaldıralım, kaldıralım..."

"Arkadaşımız azılı ve sabıkalı bir çapkını temize havale etmiş bulunmaktadır ve bu az bir başarı değildir."

Toprak da gülüyordu ama bir yandan da, "Gerçekten çamurlaştınız," diyerek şaka yollu da olsa bizleri kınamaktan geri kalmıyordu.

"Bu geceyi çocuklaşalım diye düzenledik ama..." diye alt dudağını sarkıttı Melis.

"Şaka bir yana, nasıl oldu da bu kadar çabuk karar verdin. Hadi anlat bakalım," diyerek masal dinlemeye hazırlanan çocuklar gibi koltuğuna yerleşti.

Toprak hâlâ gülüyordu.

"Anlaşılan pek de acılı olmamış bu ayrılık," dedi Dilek, "şuna baksana."

"Zaten acılı olmasın diye elimi çabuk tuttum."

"Yaa... Bak sen..."

"Hadi anlat ama..."

"Şöyle," dedi Toprak, "zaten onunla buluşmaya başladığımda gardımı almış vaziyetteydim. Evet, çok hoştu ve onu çok çekici buluyordum ama bir ikinci Tankut olayı yaşamaya da hiç niyetim yoktu."

"Bravo," diye alkışladı Melis. "Doğru yoldasın arkadaşım."

"Böylece birlikteyken onu dikkatle izliyordum."

"Vaay... Kurnaz tilki seni..."

"Ve bazı davranışlarına mim koymaya başladım."

"Dakka bir gol bir şeklinde..."

"Melis, bi susar mısın?"

Toprak devam etti, "Ve, bu davranışların tekrar ettiğini görünce de, işi uzatmadan, artık görüşmesek iyi olur Kayra, diyerek, başlamamış bu ilişkiyi bitirdim."

"Aslanım benim!"

"Böylece acısız, üzüntüsüz bir ayrılma yaşamış oldum ki çok ilginç bir deneyimdi bu benim için."

"Seni bu karara iten o davranışlar neydi?" diye sordum ona.

"Mesela," dedi, "bir yerde oturuyoruz, değil mi... Ve ben kaptırmış, bir şeyler anlatıyorum. O da dinliyor ama... gözü etrafta..."

"Nasıl yani?"

"Hoş bir kız geçmeyegörsün, hemen gözü kayıyor. O sırada sen bir şeyler anlatıyormuşsun ya da karşılıklı konuşuyor muşsunuz hiç fark etmiyor. Hemen kızı tepeden tırnağa süzüyor. Refleks gibi..."

"Bunun fotoğrafı çekilir mi, çekilmez mi diye mesleki açıdan bakıyordur," dedi Dilek gülerek.

"Ama çok sinir bozucu bir şey bu," dedi Toprak, "sen orada ciddi ciddi bir şeyler anlatıyorsun, adam da güya dinliyor. Derken bir fıstık geçmeyegörsün, anında dağıtıyor kendini..."

"Gerçekten sinir bozucu."

"Baktım bu hep böyle. Dedim ya, sanki refleks... O zaman iyisi mi yol yakınken ben bu işten vazgeçeyim, dedim."

"Çok da iyi etmişsin."

"Şaşırdı mı?"

"Hem de nasıl. O kadar kendinden emin bir tip ki, bir kızın kısacık bir sürede ondan vazgeçebileceğine bir türlü inanamadı. Daha sonraki günler aradı durdu, telefonu açmadım. Sonunda o da vazgeçti aramaktan.

"Ve, bu iş de böylece bitti."

"Geçmiş olsun, canım."

"Sağ ol, Melisçiğim."

"Toprak..."

"Efendim..."

"Ersin'le bir kez daha denemeyi düşünmez misin, çok iyi biriydi o."

"İyi olduğunu ben de kabul ediyorum, Dilek, ama o anlamda bana bir şey demiyor. Onunla iyi bir arkadaşlık yapabilirim ama o kadar," dedi ve ekledi, "böylece hayatımdaki pürüzleri temizlemiş olarak, mutlu ve huzurlu yalnızlığıma dönmüş bulunuyorum.

"Oh, ne rahat!

"Geceleri evime gidiyor, müziğimi koyuyor, kitabımı okuyorum.

"İşte benim istediğim hayat..."

"Şuna bak, nasıl da bize nispet yapıyor," dedi Melis.

"Ne demezsin," diye Melis'i onayladı Sıla.

"Merak etmeyin, yakında siz de huzura kavuşacaksınız."

"Umarım, umarım," dediler bir ağızdan.

Sonra pijamalar giyildi. Dondurmalar geldi.

Sıla için aldığımız küçük armağanlar ortaya çıktı.

"Gurbet ellerde bizi hatırlarsın," diyerek verildi ona.

Ve sabahın ilk saatlerine kadar her şeyden ve herkesten, konuşuldu, konuşuldu, konuşuldu.

27 Eylül, Perşembe

Selin doğdu!

Şükürler olsun sağlığı iyi.

Ben de iyiyim.

Daha sonra yazacağım.

28 Eylül, Cuma

Şu anda gece...

Yumuşacık bir loşluk içindeyim.

Sadece başucumdaki küçük ışık yanıyor.

Yarın eve çıkıyoruz.

Büyük, çok büyük bir savaş vermişliğin tatlı yorgunluğunu yaşıyorum.

Özgürcüğümü eve yolladım, bir güzel uyusun diye. Perişan oldu o da...

Doğum sırasında benden yorgundu sanki. Dün gece burada yattı ama bu gece kendimi daha iyi hissettiğimden onu zorla yolladım.

Eve çıkmadan bunlar son sakin zamanlarım. O nedenle defteri elime aldım ve hayatımın yeni dönemine dalmadan yaşadığım bu çok önemli, çok değerli anları yazayım, dedim. Kızım için...

Çarşamba günü bende bir hamaratlık bir hamaratlık...

Akıl almaz bir biçimde oranın buranın temizliğini yapıyorum, Selin'in odasını elden geçiriyor, çekmecedeki eşyalarını kontrol ediyorum.

Çiçekleri tazeliyor, balkondakileri suluyorum.

Daha neler neler...

Neyse akşam oldu, yemeğimizi yedik ve fakat.... Saat dokuza doğru önce hafif bir ağrı...

Tetikteyim ya, kendimi dinlemeye başladım. Dr. Haluk Beyle yaptığımız konuşmalara göre tam da bugünlerde doğurmam gerekiyor. Nitekim, biraz sonra ağrılar arttı ve ben saat tutmaya başladım.

Özgür yatmıştı, ona bir şey söylemedim, bıraktım uyusun.

Ve ben başladım evin içinde volta atmaya...

Gidiyorum, geliyorum ve bir sancı dalgası vurup geçiyor.

Sonra sessizlik...

Yine bir aşağı bir yukarı yürüyorum ve yine bir sancı dalgası beni sarsıyor.

Yine durgunluk...

Bu böyle gecenin, daha doğrusu sabahın bir buçuğuna kadar sürdü. Ama bir buçuktan sonra bayağı sıklaşmaya başladı. Sancılar on beşer dakika arayla gelmeye başlayınca, gayet sakin gidip giyindim, sonra da Özgür'ü uyandırdım.

"Ne var, ne var," diye öyle bir sıçradı ki yataktan.

"Sakin ol, Özgür," dedim ve ekledim, "sanırım artık hastaneye gitme vakti geldi."

Bu konuşan sanki ben değil, bir başkasıydı.

Ne kadar sakindim Tanrım.

Oysa Özgür, olduğu yerde uyku sersemi, dönüp duruyordu. Sonunda giyinebildi ve -bak buna çok güleceksin- terliklerini aldı, eşleştirdi ve düzgün bir biçimde koltuğunun altına, dürülmüş gazeteymişçesine, sıkıca yerleştirdi!

Sonra da o terlikler hep koltuğunun altında, hastane çantamızı arabaya koymak üzere kapıya yöneldi.

"Terlikleri bıraksan iyi olur," deyince de, "Ne terliği?" diye sormaz mı...

"Kolunun altındakileri," diye işaret ettim. Eğildi, baktı, sonra başını iki yana sallayarak, terlikleri yere bıraktı.

Yine de o telaşla arabayı deliler gibi kullanmadı; yollar o saatte, doğal olarak, açıktı. Böylece az sonra hastanedeydik.

Haluk Bey'e haber verildi, bizi odamıza aldılar.

Sancılarım giderek şiddetleniyordu.

Bundan sonrası flu bir film izler gibiydi.

Hemşireler giriyor, çıkıyor. Tansiyon ölçüyor, yapılması gerekenler yapılıyor.

Öğrendiğim nefes tekniklerini uygulamaya başlıyorum.

Özgür, yanı başımda...

Birlikte bir savaş veriyoruz sanki. El ele...

En zorlu anlarımda onun da gözlerinin dolduğunu görüyorum. Bana cesaret veriyor.

"Az kaldı sevgilim, kısa bir süre sonra bitecek, bebeğimize kavuşacağız," diyor.

Sancılar artık dev dalgalar halinde peş peşe geliyor.

Ve beni yutmaya başlıyor.

Derin nefesler alıp vererek baş etmeye çalışıyorum.

Sonunda doktorla birlikte bir hemşire geliyor.

Muayene...

Ve Haluk Beyin sesi, "Evet artık hazırız," diyor ve hasta-bakıcıya dönüyor.

"Kızım, Serra Hanımı ameliyat odasına alın."

Sonrası...

Tavandaki dev ışıklar... Doktorun sesi...

Bana yapmam gerekenler söyleniyor. Hepsinin yüzünde beyaz maskeler var.

Özgür yanımda.

Yine eli elimde...

Öylesine bir çaresizlik var ki gözlerinde, onca acı içinde ben ona güç vermek istiyorum.

"Haydi Serracığım," diyor Haluk Bey, "son bir gayret..."

Bir kez daha bütün gücümle deniyorum ve...

Bir rahatlama...

Bundan önce hiç hissetmediğim biçimde ferahlama...

Sanırım bebek doğdu diye düşünüyorum bir an.

Ama o sessizlik...

Neden bu sessizlik?

Bebeğin ağlaması gerekmiyor muydu?

Sağa sola bakınıp o maskeli yüzlerden bir şeyler anlamaya çalışıyorum.

Ah Tanrım, yardım et, yardım et... diye sessiz çığlıklar atıyorum.

Ve...

Selin ağlamaya başlıyor!

Sana anlatamam, sevgili sırdaşım, sana anlatamam.

Bundan güzel bir ses olamaz.

Olamaz.

Hayatta duyduğum en güzel sesti o.

Doktor ve hemşireler Selin'le ilgileniyorlar, sonra onu sarıp sarmalayıp bana gösteriyor Haluk Bey.

"İşte kızın, Serracığım," diyor ve onu yavaşça göğsümün üstüne bırakıyor.

O anı eminim hiç ama hiç unutmayacağım.

Bir elimle onu kavrıyorum.

Göğsümün üstünde sıcaklığını hissediyorum.

Ve dönüp Özgüre bakıyorum.

Özgür ağlıyor.

Yanaklarından aşağı yağmur gibi gözyaşları iniyor. Eğilip o da elini benim elimin üstüne koyuyor. Böylece üçümüz birleşiyoruz. Bir süre bu birlikteliği yaşıyoruz.

Sonra Haluk Beyin sesi, "Tamam çocuklar," diyor hemşirelere, "gerisi artık sizlere emanet." Ve bize dönüp, "Tekrar

tebrik ederim, güzel kızınızı güle güle büyütün," diyor ve ekliyor.

"Serra, Özgür, çok iyiydiniz, kutlarım, en kısa zamanda sizleri yine görmek isterim."

Bu sözler üzerine dayanamadım, "Valla hiç söz veremem, Haluk Bey. Bu bize bir ömür boyu yetecek boyutta bir deneyimdi," deyiverdim.

Güldü Haluk Bey, "Hep öyle derler," dedi ve çıkıp gitti.

Selin, sabaha karşı 04:53'te doğmuştu.

Sonrası keyifti artık.

Bebeği alıp götürdüler, yıkanacak, gerekli kontrol ve muayeneler yapılacaktı.

Özgür'le beni odamıza aldılar.

Ve sonra, yani sabah olunca, Özgür ailelerimizi aradı.

Annemle anneannem, Nuran Anneyle, babaannem, babam ve Yasemin'le konuştum. Gündüz trafiği müthişti doğrusu.

Doğum için aileden kimseyi çağırmama kararı almıştık. Sadece Özgür'le ben olacaktık.

Onları ne diye saatler saati koridorlarda bekletelim diye düşündük.

Aralarında bu isteğimizi anlayan da oldu, anlamayıp alınganlık yapan da...

Ama doğum olur olmaz tabii ki hemen haber verdik ve dediğim gibi müthiş bir trafik başladı.

Sevgi trafiği diyorum ben buna.

Ailem, arkadaşlarım...

Çiçekler, çiçekler...

Annelerin bir şeyler yapmak için çırpınışları. Bu arada Selin de pek tatlıydı.

Yumuşacık ince bir battaniyeye sarmış, başına da pembe bir bere geçirmişler, üşümesin diye.

Hemen emzirmemi istemelerine anneannem pek şaştı, "Ayol, daha yeni doğmuş çocuk böyle zorlanır mı," deyip duruyordu.

Nuran Anne çok şık çikolatalar getirmiş, onları yine çok güzel bir tabağa yerleştirmiş, gelene gidene ikram ediyordu.

Annemle birlikte eve dönüşümüzle ilgili planlar yapmaya başladılar. Bir gün annem, bir gün Nuran Anne bize yemek getirecek. Annem, Pembe'yle konuşmuş, şu aralar her gün gelecekmiş.

Sözün kısası, anneler devreye girdi ve hayatımız kolaylaştı! Zaten bize de onların desteği şimdi şu koşullarda gerek.

Gece yine Özgür kaldı yanımda. Anneler, o biraz dinlensin diye, biz kalırız, dediler ama Özgür gün içinde eve gidip duşunu aldı, biraz uyudu ve gece bizimleydi.

Ve geldik bugüne...

Selin'in tüm kontrolleri tamam.

Şükürler olsun sağlıklı bir bebek.

Eh, ben de iyiyim.

Onun bakımıyla ilgili binbir soruyla hemşireleri bunalttığımın farkındayım ama ne yapayım, bu ilk tecrübe, yanlış bir şey yaparım diye ödüm kopuyor.

Evet, çok okudum, tüm o kitaplar elimin altında ve bana büyük yararı oldu. Ama yine de uzman kişilere sormadan edemiyor insan.

Burçin geldi, bu arada...

Ona da Özgür haber vermiş.

Ve bir dolu fotoğraf çekti.

Böylece bugünlerin anısı yitip gitmeyecek.

Ve işte geldik bu geceye, bu ana...

Annem, refakatçi yatağında, yorgunluktan sızmış uyuyor.

Az önce hemşire Selin'i getirip kucağıma verdi, onu emzirmemi istedi.

Kızımı kucağıma almak... anlatılamayacak kadar yoğun bir duygu.

Tevekkeli değil, insanlar sadece ve sadece evlatları için her türlü fedakârlığa katlanıyorlar. İşte annem...

İki gündür koşturmuş, şimdi de kıvrılmış yatıyor. Ben onun yaşamının en önemli kişisi olagelmişim hep. Benden fazla sevebileceği kimse yok.

Kim kim için bunca özveride bulunur. Ancak ve ancak anne baba evladı için...

İşte bu duygular içindeydim Selin'i kucağıma aldığımda.

Ilık nefesi...

Minicik burnu...

İki emip bir uyuklaması...

Sonra birden uyanıp müthiş acıkmışçasına yeniden emmeye başlaması...

Ve yorulup yine uyuklamaya devam etmesi...

Ve o el...

O minicik el...

Parmağımı sıkı sıkı kavramış o minik el... Sırma'yla kızında bunu gördüğümde nasıl da etkilenmiştim.

İşte şimdi de benim kızım benim parmağımı sıkı sıkı tutuyordu.

Canım benim, diye fısıldadım ona. Ben hep senin yanında olacağım. Her istediğinde, her ihtiyaç duyduğunda benim elimi bulacaksın.

Derin derin uyuyordu.

Yavaşça kalkıp onu yanı başımdaki küçük yatağa koydum, üstünü örttüm.

Ve yatağıma dönüp bu satırları yazmaya başladım.

Annem, ben ve kızım...

Aynı odada...

Annem bana el veriyor, kızıma bakabileyim diye...

Ben de kızıma el veriyorum, sağlıklı biçimde hayata katılabilsin diye.

Derim ya, anne-kız el ele...

Bambaşka bir birliktelik...

Tanrım, şükürler olsun.

Çok teşekkür ederim, çok...

13 Kasım, Salı

Suyun yüzüne çıktım. Gibi...

Sanki, şu son altı hafta boyunca, derin suların altındaydım ve nefes alamadan yüzmeye, suyun yüzüne çıkmaya çabalıyordum.

İşte duygularım...

Ve bu konuyla bağlantılı olarak, kim ki, aman ne güzel, pembe yanaklı bebeğimiz mışıl mışıl uyuyor, bu iş ne kolay,

-derse,

çabucak kilolarımı verdim ve de pilates'e başladım bile

-derse,

eskisi gibi fitim, yeni bir bebek doğurmak için ölüyorum

-derse,

sabahları kalkar kalkmaz hafif bir makyaj yapmadan kahvaltı sofrasına oturmuyorum; bunu moralim için yapıyorum

-derse,

hafta sonları bebeğimizi alıp yürüyüşe çıkıyor, sonra da bir yerlerde kahvaltı ediyoruz

-derse,

Bilin ki yalan söylüyor, arkadaşlar, yalaaaannn...

Sizleri, bizleri gaza getiriyor bu tipler...

Hem ne öyle, bazı dergilerdeki anne-bebek fotoğrafları...

Kadınlar ful makyaj, bebeler gülücükler içinde... Kim bilir kaç saat uğraştılar o bebeği öyle güldürebilmek için...

Kaç saat sürdü konu mankeninin saçlarının fönlenmesi ve de makyajının yapılması.

Gerçeği istiyor musunuz, gerçeği...

O zaman gelin de benim aynadaki aksimi görün.

Saç baş bir yanda; kilolar belki yavaştan da olsa gidiyor ama göbek yerinde maaşallah.

Makyaj yap ne kelime... Bu aşamada en son düşüneceğim şey.

Şu ilk haftalarda bizleri neler bekliyor, biliyor musunuz arkadaşlar?

Üç A diyorum ben onlara.

Ağrılar-Ağlama Krizleri-Alınganlıklar.

Sütler gelmiş, Selin emmesini daha tam olarak öğrenememiş, benim göğüsler olmuş taş gibi... dolayısıyla göğüsler ağrıyor!

Hele de dikişler varsa, yandı gülüm keten helva. Oturamazsın, kalkamazsın!

Bebeği sürekli kucağında sallayarak gezdirmek gerek, dolayısıyla belin de ağrıyor!

Listeye yoğun bir uykusuzluğu eklemeyi asla unutma-yalım.

Bu böyle...

Sonra ağlama krizleri...

Durup durup ağlıyorsun.

Hormon değişikliğinden olur, diyor kitaplar.

Kesin öyledir de... bir de endişe var, koskocaman bir endişe...

O bebek ağladıkça çaresiz kalıyorsun.

Niye ağlıyor bu kadar?

Acaba emerken tıkanıyor mu?

Acaba nefes alıyor mu?

Acaba ben bu bebeğe iyi bakabilecek miyim? Kesin ciddi bir derdi var ama biz bilemiyoruz.

Ve bu sorular sonsuza dek uzanıyor.

Öyle çaresiz, öyle yapayalnız hissediyorsun ki kendini...

Ve haydi gözyaşları...

Buna bir de alınganlıklar ekleniyor.

Annenin en iyi niyetle söyledikleri bile batıyor.

Hele de o annelerin arkadaşları yok mu...

Güya tebrik etmek ve moral vermek için gelmişler.

Takmış takıştırmış, olur olmaz saatlerde damlamışlar.

Sen bebek kusmuğu temizlerken, onlar sana öğütler yağdırıyorlar.

"Aaa, ama olmaz ki şekerim, kendini bırakmamalısın. Genç kadınsın, genç kocan var. Hemen toplayıver şu saçlarını, hafif bir ruj sür, renk gelsin yüzüne. Baksana ne kadar da solgunsun..."

Ya da, "Sakın sporunu ihmal etme, bak sonra o göbek kalır haa, ona göre..."

Oysa spor nerdeee ben nerde...

Öğütler bittikten sonra başlıyor meşhur nostaljik muhabbetler...

"Bak mesela kocam bir gün bile beni makyajsız görmemiştir."

"Ben de kilolarımı hemen vermiştim de, nurlar içinde yatsın, kayınvalidem kıyametleri koparmıştı, zafiyet geçireceksin diye."

"Ben çocukları peş peşe doğurdum ama pekâlâ da yemeğimi de yaptım, evime de çiçek gibi baktım, kocamı da koluma takıp gezdim tozdum."

Yersen... Dememek için kendini zor tutuyorsun bu tür konuşmaları dinlerken.

Bu hanımlar ya süper kadınlar hepsi ya da belleklerini yitirmişler!

Ayrıca şimdi bu sözlerin amacı bana moral vermek mi?

Eğer öyleyse, 'fevkaladenin fevkinde' başarısızlar çünkü bu tür söylemler insana moral vermiyor, tam tersine depresyona sokuyor. Baksana sadece ve sadece şu defteri elime alabilmem için tam altı hafta geçmesi gerekti. Nerede kalmış spor yapmak, bakımlı olmak vs. vs. vs.

Bunca yakınmadan sonra gelelim işin azıcık da olsa iyi yanına...

Ağrılarım büyük ölçüde geçmiş durumda; bel ağrıları dışında...

En güzel haber Selin'i emzirebilmem.

Ve bu da iyi kötü bir programa oturdu gibi...

İkimiz de öğrendik bu işi.

Bebeğimi emzirmeyi çok istiyordum, neyse ki gerçek-leşti.

Ve bu arada haklarını teslim etmem gerek, anneler çok destek oldular.

Bir kere Selin'le eve geldiğimde tertemiz bir ev, vazolar dolusu çiçek ve çeşit çeşit yemekler buldum.

Nuran Anne hastaneye gelen çiçekleri de eve taşıyıp her birini bir köşeye güzelce yerleştirmişti.

Ve bütün bu süre içinde bizi beslemek için yarıştılar adeta. Zaman zaman da bizde kalıp ağlama krizleri tutan Selin'i kucaklarında sallayarak uyuttular ki biz biraz uyuyabilelim ya da çıkıp bir hava alalım.

Özetle, ellerinden geleni yaptılar. Ama...

Kim ne kadar yardım ederse etsin, işin asıl yükü, sorumluluğu, senin o deneyimsiz, cılız omuzlarına yükleniyor. Başka türlü de olamaz zaten.

Özgür, bütün bu süreçte tıpkı doğumda olduğu gibi muhteşemdi!

Öyle yardımcı, öyle güler yüzlüydü ki...

Hep, "Geçecek Serra geçecek, bugünler de geçecek; bak Dilek ne diyor, en zor zamanlar ilk altı hafta. Orada bir

nefes alıyorsun ve altı aylık olunca iyice rahatlıyorsun," diyordu.

"İyi ama Melis de, asıl rahatlık bir buçuk yaşına gelince, diyor."

"Günleri teker teker ele alacağız sevgilim. Ve her bir günü başarıyla sonlandırınca sevineceğiz."

İşte böyle teselli ediyor, güç veriyordu biricik sevgilim bana.

Öte yandan, Selin o kadar narin, o kadar kırılgan ki, ödüm kopuyor ona bir şey olacak diye.

Sürekli panik halindeyim. İkide bir gidip nefesini dinliyorum. Parmağımı burnunun altına tutup o hafif nefesi hissedince rahatlıyor, ancak o zaman gidip yatabiliyorum.

Ve tabii canım arkadaşlarım...

Esin ve Dilek'ten taze bilgiler alıyorum. Melis ise hepimize yetişmeye çalışıyor. Dilek'in kızı Derya sekiz aylık, Esin'in oğlu Cengiz altı aylık oldular.

Onlara imreniyorum.

Benim minicik Selinim ise henüz altı haftalık...

Ama ilk haftalara bakınca Selin'le el ele çoook mesafe katettik.

İlk günler gerçekten zordu. Ama şimdi...

Giderek, günbegün, her şey daha bir kolaylaşıyor.

Her şeyi onunla birlikte öğreniyorum.

Hayata asılması için birlikte çabalıyoruz.

İşte sevgili defterim, şu son haftalardan sana kısa kısa notlar...

Az önce yazdıklarıma bir göz attım da, yakınıyor, hep yakınıyorum sanki.

Aslında öyle değil.

Halimden memnunum, hem de çok...

Selinimi çok seviyorum, içim titriyor.

İyi ki, iyi ki onu doğurmuşum, diyorum.

Geri kalan sözlerse, ferahlamak için söylenmek...

Dertleşmek, içini dökmek...

Bunu da bu açıklıkla senden başkasına yapamam.

Anneme de, Nuran Anneye de böylesine yakınamam.

Onlar o kadar uğraşırken tutup böyle konuşmak onları hem üzer hem kırar.

Oysa ben sadece içimi döküp ferahlıyorum.

Hepsi bu...

Yoksa halimden, ailemin ve arkadaşlarımın ilgisinden çok ama pek çok memnunum.

Bebeğime gelince...

İyi ki...

İyi ki doğurdum onu.

2 Ocak, Çarşamba

Şu anneler tek kelimeyle harika!

Öyle bir yılbaşı programı hazırlamışlar ki...

Bu sene yeni yıla bizim evde girilmesine karar verilmiş.

Ve annem iki ayrı program düzenlemiş.

Birincisi, akşamüstü benim arkadaşlar çoluk çocuk bize davetliler.

İkincisi de, akşam tüm aile bizde yemek yiyip yeni yılı kutlayacak.

"Aslında," dedi annem, "senin arkadaşları da yemeğe davet ettim ama onlar da haklı olarak kendi aileleriyle bir arada olmak istediler. Böylece bu orta yolu bulduk. Ailemize gelince, eh onu da vakti gelince konuşuruz," dedi ve başka da bir şey söylemedi.

Nuran Anneyle birlikte gelip önce evimi bir güzel süsleyip yılbaşı havasına soktular.

Kokinalar, saksılar dolusu kıpkırmızı Atatürk çiçekleri, yaldızlı kozalaklar...

Sonra fırında hindi ve iç pilav pişti. Salatalar, zeytinyağlılar ve tatlılar hazırlandı. Özetle muhteşem bir yılbaşı sofrası donattılar.

Öğleden sonra gelecek arkadaşlar için de tarçınlı, elmalı pay hazırladılar, tuzluların yanı sıra.

İlk önce Esin'le Selçuk, hemen onlardan sonra Dilek'le Ulaş geldiler. Tabii ki Cengiz ve Derya'yla...

Kısa bir süre geçti geçmedi, Melis'le Başak ve Toprak neredeyse aynı anda içeri girdiler.

Melis hemen etrafına bakındı, "Ev ne güzel süslenmiş," dedi, havayı kokladı, "üstelik mis gibi tarçın kokuyor."

"Hiç bana bakma," dedim, "bütün bunlar Nuran Anneyle annemin marifetleri..."

"Biliyorum," dedi Melis, "annenle telefonda konuşurken, bu evde toplanmanın birinci şartının seni hazırlıkların dışında tutup yormamak olduğunu söyledi.

"O, bebeğiyle ilgilensin, yeter, dedi."

"Gerçekten de öyle oldu."

Telefon çaldı.

Arayan Sıla'ydı.

"Aferin kıza," dedi Dilek, "zamanlama diye buna derim ben. Yoksa bunu da mı Derya Teyze ayarladı?"

Ahizeyi elime alırken, "Aynen öyle," dedim.

Sıla hepimizle teker teker konuştu, sonra hoparlöre bağladık.

Çok memnundu. New York'a bayılıyordu. Piyesleri, özellikle de müzikalleri kaçırmıyordu.

İşinde çok şeyler öğreniyordu.

Psikolojide ne çok yeni akım vardı.

"Sen şimdi bunları bırak da söyle; yeni biri var mı, yeni biri?" diye seslendi Dilek.

Sıla'nın kahkahasını duyduk.

"Özgürlüğümün tadını çıkarıyorum."

"Böyle konuşup imrendirme insanı," dedi Melis, "yoksa yarın atlayıp gelirim oraya."

"Orada saat kaç şimdi?" diye araya girdi Esin.

"Burada sabah saat on."

"İyi! Yani bizi aramak için gecenin bir yarısında ayakta değilsin."

"Olsa ne yazar! Arkadaşlarımın sesini duymak için uykusuz kalmışım çok mu..."

"Ooo, bakar mısınız."

"Aslan arkadaşım benim."

Ve tabii bol bol kahkahalar...

Sonunda birimiz akıl etti de, "Çocuklar lafı uzatmayın da, arkadaşımızın bütçesi göçmesin," dedi.

Böylece iyi dileklerimizi iletip vedalaştık.

"İyi," dedim, "Sıla'nın keyfi yerinde."

Bebekler mırıldanmaya başlayınca, Melis hemen ayağa kalktı, "Kazaya gelmeden ben çay servisini yapayım," dedi. Toprak da onun peşinden ayaklandı.

Ben de yardımcı olmak istedim ama Melis, "Biz iki dakikada servisi yaparız, sen otur, bir de Selin mızıldamaya başlamasın," dedi.

Hemen çaylar ve elmalı pay geldi. Toprak tabakları, çatal ve bıçakları dağıttı yıldırım hızıyla, Melis de servisi yaptı.

"Biliyor musunuz," dedi Dilek, "şimdi şu hızlı servise baktım da... Ben bir zamanlar yemeğimi yavaş yavaş yerdim, tadını çıkarırdım."

"Oysa şimdi..." diye onun sözlerini sürdürdü Esin gülerek.

"Oysa şimdi deliler gibi hızlı yiyorum."

"Abi, beni de fıtık edecek Dilek'in bu telaşı," diye yakındı Ulaş.

"Çünkü... eğer bir an evvel yemezsem ya Derya uyanıyor, ya ağlıyor ya mutlaka bir şeyler oluyor ve o yemek tabakta soğuyor."

"Aynen öyle," dedi Esin.

"Benim aslan oğluma laf yok," demez mi Selçuk.

Haydi bizi aldı mı bir gülme...

"Yalnız," dedim, "işe olumlu açıdan bakarsak, bu tabağımıza her koyduğumuzu yiyememek bizlerin çabuk kilo vermesini sağlıyor."

"Gerçekten," dedi Toprak, "sizlere bakıyorum da, ne bir zamanlar Melis, ne Dilek, Esin ne de şimdi sen kilolu kaldınız. Hemen toparlandınız. Hem sadece kiloları değil, iş hayatını da toparladınız, baksana Dilek de işe başladı. Esin de..."

Dilek bana döndü. "Serra, Selin'e bakabilecek bir yardımcı arıyordun. Ne oldu?"

"Hâlâ arıyorum! Kolay değil, gerçekten içime sinmesi gerek. Beğendiğim birini bulunca da, bir süre daha evde kalıp onun Selin'le istediğim gibi bir iletişim kurmasını bekleyeceğim. Ancak ondan sonra bırakabilirim."

"Haklısın," dedi Esin. "İçimize sinen birini bulana dek kaç kişi geldi gitti bize..."

"Ama," dedim, "bu arada boş durduğumu sanmayın. Kendime bir çalışma köşesi oluşturdum, dizüstü bilgisayarımı, dosyalarımı yerleştirdim..."

"Ve," diye sözümü kesti Dilek, "evden çalışıyorsun."

"Evet," dedim, "ilk günler ayarlanmak biraz zor oldu ama şimdi iyi kötü yoluna girdi gibi... Hatta bazen Selin'i de yanıma alıyorum. O uzun uzun ellerini incelerken ben de çalışmaya çalışıyorum."

"İşte buna bayıldım," dedi Toprak, "demek çalışmaya çalışıyorsun."

"Çok rahat çalışıyorum, dese şaşardım," dedi Dilek. "Kafanın aynı anda iki kanalda çalışması pek de kolay bir iş değil."

"Spora da başladım," dedim.

"Afferin sana."

"Başka türlü şu göbekten kurtulacağım yok."

"Sevsinler! Ne göbeği kızım, sopa gibi oldun."

"Sen görmüyorsun, Dilek Hanım, ama ben görüyorum. Onun için de Selin sabah uykusuna yatar yatmaz, lastiklerimi giyip evin etrafında bir tur atıp geliyorum."

"Hanımlar, harikasınız," dedi Toprak.

Selçuk'un aslan oğlu artık sıkılmıştı. Avaz avaz ağlamaya başlayınca, Selçuk onu kaptığı gibi mırıl mırıl bir şeyler söyleyerek odada bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başladı.

Melis, Ulaş'ın dalına basmak için, "Ne babalar var," deyince, Ulaş, "Biz de elimizden geldiğince bir şeyler yapıyoruz herhalde," diye isyan etti. Ve anında kahkahalar yükseldi.

"Şaka yapıyorum Ulaşım şaka," dedi Melis hemen. "Seni kızdırmak hoşuma gidiyor."

"Uğraşma kocamla," dedi Dilek ve bu kez de Derya ağlamaya başladı. "Bak, gördün mü, babasına laf edildi diye kızım da hemen tepkisini koydu."

"Evet arkadaşlar, bizim artık kalkmamız gerek. Eve gidip hazırlık yapacağız, akşama Ceren'le Can geliyor," dedi Esin ve ekledi, "bunlar da çok küçük yeni yıl armağanları." Ve renkli paketleri kokinaların dibine koydu.

"Madem armağan kapısı açıldı, bu da bizden," dedi Dilek ve o da kokinaların yanına süslü bir paket bıraktı.

Hemen davrandım, "Bir dakika, bir dakika," dedim ve arkadaşlarım için hazırladığım armağanları onlara birer birer verdim.

Melis'le Toprak da çantalarına el atınca...

Haydi yine kahkahalar...

Ve bu hummalı hediye değiş tokuşu, bebelerin ağlamaları ve bizim kahkahalarımız arasında sona erdi de onlar da gidebildiler.

Başak yere oturmuş, yeni yıl armağanı boyama kitabına çoktan dalmış resimleri, boyuyor da boyuyordu.

"Selin'i emzirip uyutmam gerek, sakın kalkıp gideyim demeyin, hemen geliyorum," diye sıkı sıkı tembih ettikten sonra Selin'le odasına çekildik.

Tontoşumu uyuttum, sonra da parmaklarımın ucuna basa basa salona geldim.

Kapıyı sıkıca kapatırken, "Uyudu, arkadaşlar," diye müjdeyi fısıldadım.

Oda dinleme aygıtını da açtıktan sonra, "Şu değerli sessiz anları sizinle paylaşmadan bir yere gidemezsiniz, ona göre," dedim ve sordum. "Eee, daha daha nasılsınız?"

"Madem bu dakikalar değerli, anlatacağımı hemen anlatayım," dedi Toprak.

Şaşırdım, çünkü Toprak konuşmaya pek de meraklı biri değildir.

"Değerli, hem de çok değerli," dedim ve "seni dinliyoruz," diye ekledim.

Melis de merakla Toprak'a bakıyordu. "Geçen hafta çok ilginç bir şey yaşadım."

"Yaa..."

İyice meraklanmıştık.

"Biliyorsunuz, ben Cemal Reşit Rey'deki konserleri kaçırmam. Ama geçen haftaki konsere bilet bulamamıştım, oysa hayran olduğum bir kemancının konseriydi. Tek konserdi üstelik. Adam turnedeydi ve ertesi gün Türkiye'den uçup gidecekti. Nasıl canım sıkılmıştı anlatamam."

Melis, anlatacağın bu muydu, dercesine bakıyordu Toprak'a.

"Sonra dedim ki, kalkıp gideceğim ve gişenin önünde bekleyeceğim. Belki biletini satmak isteyen biri çıkar. Öyle de yaptım. Gittim, gişenin orada beklemeye başladım. Bir süre sonra bir adam gelip bilet isteyen var mı, demez mi..."

"Ne güzel," dedim.

Melis ise ne zaman bitecek bu konser öyküsü, bakışları fırlatıyordu bana.

Oysa Toprak ne kadar da hevesle anlatıyordu. Aşkolsun Melis dememek için kendimi zor tuttum. Neyse ki Toprak hiçbir şeyin farkında değildi, heyecanla anlatmaya devam etti.

"Hemen atıldım, ben almak istiyorum, dedim. Aynı anda başka birinin, bileti alabilirim, diyen sesini duydum. Dönüp baktım, uzun boylu bir adam duruyordu arkamda. İkimiz de aynı anda uzatmıştık ellerimizi. Adam bana, siz tek kişi misiniz, diye sordu. Evet, dedim.

"Ama ben iki bilet satıyorum, demez mi. Sonra uzun boylu adama döndü, ya siz, dedi. Meğer o da tek kişiymiş.

"Biletlerse ön sıralardan, yani en kazık fiyattan. Hani ucuz bir şey olsa, tamam ver iki bilet, dersin, yanındaki koltuğa da kabanını kor, müziğe dalar gidersin. Ama pahalıydı, pahalı...

"Kolay mı, adam dünyanın sayılı virtüözlerinden...

"Biz orada arpacık kumrusu gibi düşünürken, birden uzun boylu adam, eğer hanımefendi için bir sakıncası yoksa biz o iki bileti sizden alalım, yani birini hanımefendi alsın, öbürünü de ben, deyince, işte bu çok güzel, diye öyle bir sıçramışım ki ikisi de gülmeye başladılar."

"Sonra?"

"Sonra biz o uzun boylu adamla yürüyüp yerimize geçtik."

Melis, hele şükür, bu sıkıcı öykü de böylece bitti, dercesine oturduğu yerde kıpraşırken, Toprak devam etti.

"Yerimize geçerken, ilk kez adama doğru dürüst bir baktım."

İşte şimdi öykü Melis'in ilgisini çekmeye başlamıştı.

"Eeee?" dedi.

"Çocuklar, meğer ne hoş, ne havalı bir erkekmiş."

"Deme ya..."

"Hadi anlat, anlat."

"Kalın, dik yakalı bir kazak giymiş, ama şık bir bej kazak... Üstüne de ince, kısa bir kaban. Lacivert."

Melis hemen lafını kesti. "Bayılırım bej-lacivert giyen erkeklere..."

"Bir de nazik..." diye devam etti Toprak, "kabanımı aldı, oturmama yardım etti, ancak ondan sonra oturdu."

"Ay, çok hoş, çok hoş," diye cıvıldıyordu Melis.

"Ve iki yabancı değiliz de, birlikte gelmişiz gibi konserle ilgili konuşmaya başladı. Müzisyenlerden, orkestralardan söz etti, yurt dışında izlediği konserleri anlattı."

"Sen de susup oturmuyorsun umarım," diye yine araya girdi Melis.

"Öyle rahat konuşuyordu ki, ben de kırk yıllık dostumla konuşur gibiydim. Öyle rahat, öyle akıcı..."

"Ne kadar ilginç bir tanışma," dedi Melis, içini çekerek. İyice havaya girmişti.

"Sonra ne oldu?"

"Konser sona erdi, biz de kalabalıkla birlikte dışarı çıktık. Bana dönüp konserden sonra doğru evime gitmeyi sevmem. Acaba buralarda bir yerde bir kahve içmek için bana eşlik eder misiniz, dedi."

"Harika! Süper!" diye zıplıyordu Melis.

"Sakin ol biraz," dedim ona.

"Nasıl sakin olabilirim, ancak romanlarda rastlanır böyle bir tanışmaya," dedikten sonra Toprak'a dönüp, "Evet canım, anlat, dinliyoruz," dedi.

"Sen ne dedin?"

"Neden olmasın, dedim."

"Çok güzel! Çok güzel yaa..."

"Böylece gidip bir yerde oturduk, kahvelerimizi içer, sohbet ederken baktık saatler geçmiş."

"Vay Toprak vay.

"Sonra?"

"Sonra beni evime bırakmak istedi."

"Peki, sen ne dedin?"

"Melis, bırak da anlatsın. Hayret bişeysin yani..."

"Aman! Sustum işte..."

"Taksiyle geldim, taksiyle dönmek istiyorum, çok teşekkür ederim, dedim."

"E, bravo yani..."

"Niye öyle diyorsun?"

"Kızım, adam seni evine bıraksaydı, yolda biraz daha konuşurdunuz, ne bileyim, sana telefonunu verirdi, ya da senin telefonunu isterdi ve de derken filan filan... Ve bu iş burada bitmezdi."

"Kim dedi bitti diye."

"Bitmedi mi... Harika! Devam et canım benim, devam et."

Bu Melis'i anlayan beri gelsin.

En büyük sorunlar karşısında son derece sakin, olgun, ağırbaşlı ve akıllı. Sonra, böylesi... artık çocukça diyeceğim bir konuda aceleci, telaşlı, adeta şımarık...

Bu nasıl bir tezattır. Her seferinde şaşar şaşar kalırım.

"Daha önce oturup konuşurken bana, seni arayabilir miyim, demişti. Ben de, evet demiştim ve birbirimize kartlarımızı vermiştik."

"İşte bu çok güzel! Uzun zamandır böyle romantik bir öykü dinlememiştim," diyerek içini çekti Melis.

"Abartma ama sen de... Altı üstü ilginç bir tanışmayı anlatıyoruz şurada."

"Söylesene Serra, bu çok değişik bir tanışma değil mi?"

"Gerçekten öyle," dedim.

"Bak şimdi," dedi Melis, oturduğu yerde dikleşerek, "bana dosdoğru cevap ver. Şimdi sen bu zarif adamı gerçekten beğendin mi?"

Gözlerini dikmiş, Toprak'a bakıyordu.

Toprak şöyle bir düşündü ve, "Evet, ondan etkilendiğimi itiraf etmeliyim," dedi.

"Oley!"

Melis çok mutluydu.

"Yalnız ve huzurlu hayatından vazgeçecek kadar mı?" diye bu kez ben sordum.

Öyle ya, Toprak, yalnız ve huzurlu hayatım deyip duruyordu.

Toprak yine şöyle bir düşündü bir şeyleri tartarcasına, sonra gülümsedi.

"Tabii biraz daha tanımam gerek ama şu aşamada yalnız hayatımdan vazgeçebilirim."

"Ya huzur?"

"Huzur onda da bulunabilir gibi görünüyor."

"Yaşasın dostlar."

"Kulaklarıma inanamıyorum."

"Peki, seni aradı mı o geceden sonra?"

"Aradı."

"Eee, hadi ama..."

"Aradı ve beni bu akşam yemeğe davet etti."

"Yani yılbaşı yemeğine..."

"Evet."

"E, artık rahat ölebilirim," dedi Melis, kendini koltuğa bırakarak. Sonra birden dikilip, "Bana bak, sakın saçma sapanlık yapıp bir çuval inciri berbat etme. Hoş başlamış bu ilişkiden bir şeyler çıkabilir gibi görünüyor," diye ilave etti.

"Adı ne," dedim ve ekledim, "kimdir, kimlerdendir?"

"Adı, Yiğit ve kartında yazılanlara bakılırsa, o bir mimar. Sanırım bir mimarlık bürosu var."

"Ne demek sanırım?"

"Mimarlık şirketi diye yazıyor, artık ortak mı, sahibi mi, çalışanı mı, o kadarını henüz bilmiyorum."

Melis, ağzını açmış, yeni bir soru soracakken telefon çaldı, o da bir kenara çekilip konuşmaya başladı.

Yanımıza geldiğinde Toprak sordu. "Bir sakıncası yoksa kimdi arayan?"

"Yankı," diye omzunu silkti Melis.

"Bu, sana pek yardımcı olan kimse değil mi?"

"Evet, niye sorgulandığımı öğrenebilir miyim?"

"Eee, hep sen deşecek değilsin ya... Yani, şu son zamanlarda bu Yankı adını pek sık duyar olduk da... Ve aynı kişi cep telefonundan seni pek sık arar oldu da."

"Sen de abarttın Toprak," dedim, "ne zaman aradı ki sık sık diyorsun?"

"Serracığım, sen bebişinle uğraşırken biz ara ara buluşuyorduk ve her seferinde ne tesadüftür ki bu Yankı, Melis'i arıyordu."

"İnsaf! Ben hâlâ evli bir kadınım."

"Aman senin evliliğin mi kalmış," dedi Toprak. "Aylardır ayrısınız, mahkemeliksiniz. Ayrıca avukatının söylediklerine bakılırsa davanın sonlanması da an meselesi."

"Şu aşamada benim yeni bir ilişki düşünecek halim yok."

"Ne yapacaksın peki? Rahibeler gibi kapanıp evde mi oturacaksın."

"Kızım var, işim var, arkadaşlarım var. Bunlar bana yeter de artar bile."

"Peki, Yankı Bey niye aramış seni?"

"Yeni yılımı kutlamak için. Bir de..."

"Birde... ne?"

Roller değişmiş, şimdi Toprak Melis, Melis ise Toprak olmuştu sanki. Onları öyle izlemek çok ilginçti.

"Bu akşam beni bir yere çıkarmak istiyormuş," dedi ve hemen, gelen bir darbeyi önlemek istercesine, ellerini havaya kaldırdı, "arkadaşlar, arkadaşlar, lütfen bu duruma bir anlam yüklemeyin! Dedim ya, iş hayatında bana çok destek oldu. Bu akşam da sırf bana moral olsun diye bir yere götürmek istiyor."

"Peki, sen ne dedin?"

"Teşekkür ettim ama olmaz dedim."

"Neden Melis yaa..."

"Bu akşam annemler ve Başak'la olacağım dedim ya size..."

"Şimdi ben şu senin yaptığını yapsaydım, bana demediğini bırakmazdın," dedi Toprak.

Bu lafın daha fazla uzamasını istemez gibi Melis, "Benim artık kalkmam gerek," dedi. "Ama kalkmadan önce geçenlerde internette okuduğum ve çok etkilendiğim bir öyküyü size anlatmak istiyorum. Özellikle de Toprak'ın yaşadığı umut vaat eden şu hoş tanışmadan sonra..."

"Anlat bakalım, dinliyoruz."

"Ünlü Çin düşünürü Lao Tzu bu öyküyü çok sever ve sık sık anlatırmış.

"Bir köyde yaşlı bir adam varmış. Fakirmiş ama dillere destan bir atı varmış. At öylesine güzelmiş ki, ülkenin hükümdarı bile adamı kıskanırmış. Günün birinde ona neredeyse hazinesini teklif etmiş ama yaşlı adam, atım benim dostum, insan hiç dostunu satar mı, diye teklifi geri çevirmiş.

"Ve bir sabah kalkıp bakmış ki at yok! Köylüler başına toplanmışlar, sen ne aptal adamsın, atı satsaydın şimdi para içinde yüzüyor olacaktın. Oysa şimdi hırsızlar atını çaldı, ne

yapacaksın bakalım, demişler. O ise, acele etmeyin, atımın kaybolması bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı, henüz bilmiyoruz, demiş.

"Köylüler adama gülmüşler.

"Derken on beş gün sonra at, yanında on iki yabani atla çıkagelmiş.

"Köylüler yaşlı adamın başına üşüşmüşler. Meğer sen ne şanslı adammışsın, şuraya bak, tam on iki at. Başına devlet kuşu kondu. Yaşlı adamsa, yine acele karar veriyorsunuz, bu bir başlangıç. Birinci cümlenin birinci sözcüğünü okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz, demiş.

"Bir hafta geçmeden vahşi atları terbiye etmeye çalışırken adamın tek oğlu düşüp bacağını çok kötü bir şekilde kırmış. Köylüler toplaşmış, vah vah demişler, sen haklıydın. Bak tek oğlun bacağını kırdı, şimdi kim yapacak işleri... artık eskisinden zor durumdasın.

"İhtiyar adam, sizler erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz. Oğlum bacağını kırdı, bildiğimiz bundan ibaret. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı asla bilinmez.

"Nitekim birkaç hafta sonra savaş çıkmış, hükümdar tüm genç erkekleri askere aldırmış. Bir tek ihtiyarın oğlu kalmış köyde. Köylüler bu kez ağlaşarak yaşlı adamın evine gelmişler. Yine sen haklı çıktın, kazanılması neredeyse imkânsız bir savaş bu, demişler, hepimizin oğlu ölecek. Oğlunun bacağını kırması şanssızlık değil, şansmış meğer.

"Siz acele karar vermeye devam edin, demiş yaşlı adam. Bilinen tek gerçek var, o da benim oğlum yanımda, sizinkiler savaşta. Bunların hangisinin talih, hangisinin talihsizlik olduğunu sadece Tanrı biliyor.

"Ve Lao Tzu öyküsünü şu öğütle tamamlarmış.

"Acele karar vermeyin!

"Hayatın küçük bir parçasına bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçının.

"Karar, aklın durması halidir.

"Karar verdiniz mi akıl düşünmeyi, dolayısıyla gelişmeyi durdurur.

"Oysa, bir yol biterken yenisi başlar.

"Bir kapı kapanırken yenisi açılır.

"Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta durduğunu görürsünüz."

Sustu Melis. Gerçekten anlamlı bir öyküydü.

"Bunu okuduğumda önce kendimi düşündüm," dedi, "Kaan'la yürümeyeceğini kısa sürede anlamıştım. Çok üzülüyor ve hep düşünüyordum ne olacak, diye.

"İşte bu duygular kendi işimi kurma kararı aldırdı bana. Ve şimdi, yıllardır yapmak istediğim bir işim var. Belki çok mutlu ve huzurlu olsaydım, bunca uğraşıp bu işi kurmayacaktım.

"Sonra Sıla'yı düşündüm. Serhat'la olanlar onu çok üzdü ama sırf Serhat için vazgeçtiği bir eğitimi şimdi ayrılıyorlar diye alabiliyor. Ve bu ona mesleğinde büyük ivme kazandıracak.

"Ve sen Toprak... Ersin'le Kayra arasında bocaladın. Birine ısınamadın, ötekiyse seni kıracaktı. Dolayısıyla, kabuğuna çekildin.

"Oysa iyi ki Ersin ya da Kayra olmadı. Ve şimdi karşına Yiğit çıktı. Seni uzun zamandır böyle heyecanlı görmemiştim, kim bilir belki de aradığın kişi çıktı karşına...

"Şu yaklaşımlarımıza bakınca, insan gerçekten içinde bulunduğu durum hakkında acele karar vermemeli.

"Belki o olumsuz olay, hayata hiç ummadığımız bir pencere açacak, öyle değil mi...

"Bir kapı kapanırken, başka bir kapı açılacak..."

Hiçbir şey demeden onu dinliyorduk Toprak'la. O kadar anlamlı ve doğru şeyler söylüyordu ki...

Derken... aygıttan Selin'in sesi yükseldi.

"Selin uyandı," diye ayağa fırladım.

Melis, "Ben de zaten gidiyordum," diyerek ayaklandı. Toprak da, "Ben de," diye ona katıldı.

O anda konuşulanlar nedeniyle havada yoğun bir duygusallık vardı.

Birbirimize sımsıkı sarılıp iyi yıllar diledik. Çaktırmamaya çalıştık ama gözler nemliydi nedense...

Gelelim akşama...

Bir muhteşem sürprizdi beni bekleyen...

Ankara'dan babaannem!

Ve...

Dubai'den Sırma, Deniz, Sude Mey!!!

Selin'i görmek için gelmişler! Nasıl sevindim, nasıl...

Eh, Selin de üç aylık olduğuna göre misafir kabul edecek yaşa geldi sayılır.

Bir ara Sırma, Selin'i kucağına aldı, eyvah yaygara kopacak, derken tam tersine, Sırma'ya bir bayılsın, bir bayılsın. Ama bu muhabbet Sude Mey'in kıskançlık krizlerine girmesiyle sona erdi.

Selin'i babaannemin kucağına verdim. O an onu görmeliydin, sevgili defter. Büyüklerin kucaklarına bir bebek aldıklarında yüzleri nasıl da değişiyor; nasıl mutlu ve duygu dolu bir ifade gelip oturuyor o yüzlere. Onu şefkatle bağrına bastı. Selin ise babaannemin kucağında hiç ses çıkarmadan oturuyordu.

"Ee, kan çekiyor," dedi enişte m. Teyzem içeri girip çıkıyor, anneme yardım ediyordu.

Nuran Anneyle, Mustafa Baba, anneannem ve babaannemle derin bir sohbete dalmışlardı.

O arada Yasemin aradı, onunla ve babamla konuştum. Onlar doğumdan kısa bir süre sonra gelip Selin'i görmüşler, bu arada bana muhteşem bir sallanan koltuk armağan etmişlerdi. O koltuk benim can kurtaranım, Selin'i emzirirken öyle işe yarıyor ki...

Hafif hafif sallanarak önce onu koltukta uyutuyor, sonra götürüp yatağına yatırıyorum.

Ah dedeciğim, dedim içimden, sen de olmalıydın burada. Yokluğu öylesine belli ki...

Ama sonra...

Yine onun o meşhur öğütlerinden birini hatırladım.

Güzel anlarınızı başka sıkıntı ya da üzüntülere kurban etmeyin, tadını çıkarmaya bakın, derdi bize.

Ayrıca, eminim o yukarlardan bir yerlerden bizleri izliyor.

Bu yıla Sırma'yla ben kucağımızda kızlarımızla giriyoruz.

Ne büyük bir mutluluk...

Onun bizi izlediğini ve, "Hah, şöyle..." dediğini duyar gibiyim.

Mumlar yanıyor, sofradaki kristal bardaklar pırıldıyor, mis gibi bir tarçın kokusu mutfaktan salona doğru yayılıyor.

Bense, kucağımda Selin, sevgili aileme bakıyorum.

Özgür geldi yanıma.

Eğilip şakağımdan öptü beni.

"Nasıl, her şey yolunda mı?"

Şöyle bir ona, bir aileme baktım... sonra da Selin'e ve "Evet sevgilim," dedim, "her şey yolunda. Şükürler olsun, her şey yolunda..."

Günler Akıp Giderken

Bir Genç Kızın Gizli Defteri 8

Baharlar, kar taneleri ve güneş ışınları! O ışınlar çiçeklere ve kar tanelerine vuruyor, simli ışıltılar oluşturuyordu. İşte böylesi bir doğa görüntüsü içinde dedemle konuştum, anlattım, tüm duygularımı paylaştım onunla. Unutulmaz bir zaman dilimiydi benim için. İşte böyle. Ve sonra... Arkadaşlar. Gırgır, şamata. Bu da hayatın başka bir yüzü. Sabah dedemle geçmişti ve bambaşka düşünceleri yaşamış, öğleden sonraysa arkadaşlarla gelecek üstüne, bizden sonraki kuşak üstüne, çocuklarımız üstüne eğlenceli konuşmalar yapmış, gülmüş, eğlenmiştik.

Ölüm ve doğum, geçmiş ve gelecek.

Tıpkı kar taneleri ve baharlar gibi... Hayatımızı oluşturan değişik renkler. Bitmedi! Bir de ofiste yaşananlar var. Dedim ya, süperstar gibiyim, diye. Dün sabah ofise geldiğimde ne göreyim! Masam çiçekler içinde. Ve bir not, "Tanrının verdiği en güzel hediye. Tadını çıkar." Ve altında tüm çalışanların imzaları. Kutlamalar, iyi dilekler. Çok, çok hoştu.
İşte sayende yaşananlar, sevgili bebiş. İstersen artık birbirimize 'iyi geceler yedi cüceler' diyelim ve uyuyalım. Ne dersin?..

ISBN 978-605-4560-91-2
ARTEMİS

"BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ" Koleksiyonu

